

အိမ်

နန်း
ထိုက်
ပေ
ဒါ

၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃
၂၂၃၃

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာမပြိုကွဲရေး
အဆွေအပြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်စိုး အညီမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်စွာ နိုင်စေရေး၊
- ❖ စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီနှင့် ခွင်သန့်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ဒေသီမီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဒေသီမီစေမှုနှင့် ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး၊
- ❖ ခပ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ခွင်သန့်ထက်မြက်ရေး၊
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ရွှေသမင်

စာပေမှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

မျှော်

နန်းထိုက်ပေဒါ

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉) ၄၄ လမ်း၊
မိဂ်တေထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ငုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၅၄၅၁၂၀၁
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၄၈၇၁၂၀၁
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်းဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း။
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အပုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈) ၅၁ လမ်း။
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

သျှင်မ

နန်းထိုက်ဗေဒါ/သျှင်မ၊ -ရန်ကုန်။ ရွှေသမင် စာပေ၊
၂၀၁၂။

ငှာဖိ စာ ၁၅ စင်တီ x ၃၈ စင်တီ ။

(၁) နန်းထိုက်ဗေဒါ

အခန်း [၁]

မျက်လုံးတွေ ပြာသွားအောင် ပြုံးပြက် ဝင်းထိန်သွားသည့် လျှပ်စီး
ဆောင်ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ပါလာမည့်အသံကို သိလိုက်ကာ အား
သွန်ပြေးနေရင်း နားနှစ်ဖက်ကို ဖိပိတ်ထားလိုက်မိသည်။
“ဂျိမ်း .. ဒလိန်း .. ဒိန်း ..”
အသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါမြောက်တက်သွားသလိုပင်။
မိုးခြိမ်းလိုက်တာလား .. မိုးကြိုးပစ်သည်လား ..။
တာမှန်းမသိသော်လည်း ထိုအသံ၏ ပြင်းထန်သော တုန်ဟီးမှုမှာ
နည်းခုန်ရပ်၍ နေရာမှာတင် တုံးခနဲ လဲကျ သေဆုံးသွားချင်သည်။
“ဂျိမ်း .. ဒိန်း ..”
မိုးခြိမ်းသံတွေက အနိမ့်အမြင့် မညီညာစွာ ကောင်းကင်ယံမှာ
ဆါသထန်နေဆဲ ..။
မိုးစက်တို့သည် မြေပြင်ထက်က အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို 'ဒီတစ်မိုး
နှင့် မျောပါစေ' လို့များ အပြီးသတ် သုတ်သင်လိုသည်လား မသိ ..။
ညရယ် .. လေရယ် .. မိုးရယ် .. အမြိုးကြီးကြီးနှင့် စစ်ခင်းနေ
ကြ၏။

မိုးရေထဲမှာ ပြေးနေသည့် သူမကတော့ လျှပ်စီးလက်သွားပြီဆို နားတွေကိုပိတ်၍ မိုးခြိမ်းသံတွေ ငြိမ်သွားခိုက်မှာ အားသွန်ပြေးရင်း ခြေချရာ မြေပြင်သည် မြေပြင်မဟုတ်တော့ဘဲ ရေပန်းရေဖွားတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ် စင်ထွက်နေကြ၏။

အားကောင်းလွန်းသည့် မိုးရေတွေထဲမှာ မျက်ရည်စက်တွေက အနိုင်လုဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မိုးထဲမှာပဲ ပျောက်ပျက်ကြလေသည်။

‘တပည့်တော်မ ဒီဘဝ ဒီဝင်္ဂကြွေးနဲ့ပဲ သေဆုံးသွားပါရစေ’

‘ဘယ်တုန်းကမှ ကံမကောင်းခဲ့တဲ့ တပည့်တော်မအပေါ် မိုးလိုက်ရွာမနေဘဲ မိုးကြိုးဆယ်စင်းမက တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ချပေးပါ’

ပြေးနေရင်း တရွက်ရွက် ငိုမိသည်။ မရပ်မနားပြေးရင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်မိလျှင် မိုးစက်တို့ကို တိုးမပေါက်နိုင်သော ကားမီးလုံးနှစ်လုံး၏ မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ပြေးစမ်း ...

နှင့်နောက်မှာ ရောက်နေပြီ၊ ပြေးနေတော့ ‘အလွမ်းမခ’ ...

ဒီလူလက်ထဲမှာ ပြန်မိသွားရင် ညည်းဘဝ သွားပြီ ... ပြေးရလွန်းလို့ ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီး ထိရဲ့လားလည်း မသိတော့...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြေးနေတာလား၊ လေထဲမှာ ပျံဝဲနေပြီလား ထင်မိသည်။ ခါးထိရှည်သည့်ဆံပင်တွေကြောင့် ရေစိုပြီး ပိုလေးနေသလိုလို ... ပြေးနေရင်း နောက်ပြန်ရောက်နေသလိုလို ...

“ညည်း ထွက်ပြေးရင်တော့ ငါ့မျက်နှာကို နောက်တစ်သက်ထိ မမြင်ရတော့ဘူးမှတ် ...”

“လူရှုပ်လူဖွေ ဘာဖြစ်လဲ .. သူဟာသူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ယောက်ျားလေးပဲ၊ ပန်းကန်ပေလို၊ ဆေးတာကမမှ ကြာဦးမယ်၊ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ကောင်းသွားရင် ပြီးရောပေါ့”

“ညည်း ယူကို ယူရမှာနော်”

“လာခေါ်ရင် လိုက်သွား .. ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဆက်ဆံ”

“ညည်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ကောင်းအောင် စီစဉ်ဖို့ ငါ့မှာ အခွင့်အရေး အပြည့်ရှိတယ်၊ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ငါ ရရခိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး .. အမေပြောတာတွေ ဘာမှမဟုတ်ဘူး..။

အရူးလို ပြောမိရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ထပ်ချပ်မကွာပါလာသည့် ကားမီးရောင်ကြောင့် အံကြိတ်၍ ရှေ့ပြန်အလှည့် ...

“ဒိန်း ..”

လျှပ်စီးလက်ခြင်းနှင့် မိုးခြိမ်းသံက တစ်ပြိုင်တည်း ...။

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာသွားသည်။ ပြာသွားသည့် အာရုံထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည့် ရှေ့တည့်တည့်က ကားမီးရောင်ကိုတော့ သိလိုက်သေး၏။

“အား!...”

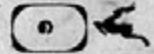
ပိန်းပိတ်အောင် ရွာနေသည့် မိုးရေထဲမှာ သူမမြင် ကိုယ့်မမြင်နှင့် အနီးကပ် ရင်ဆိုင်မိကာမှ ဘယ်ဘက်ကမှ အရှိန်မထိန်းနိုင် ...။ တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုက်မိလိုက်ပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။ အရိပ်ပုံစံအရ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သိနေ၏။ ထီးကို ဆွဲယူကာ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ထီးမပွင့်သေးခင် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွာသွားသည်။

“သေပြီလား မသိဘူး”

ကားရှေ့မှာ ပုံကျလဲနေသဖြင့် တိုက်မိလိုက်တာတော့ သေချာသွားသည်။ ညအမှောင်ထဲမှာပေမယ့် မိုးကြောင့်သာ ရှေ့ကို မသဲကွဲပေမယ့် လမ်းပေါ်မှာ ကားသွားကားလာတွေတော့ ရှိနေသေးသည်။

လူတွေမြင်သွားမှ ပိုရှင်းရခက်တော့မှာမို့ မိန်းကလေးကို လှုပ်နှိုးမနေတော့ဘဲ ထီးကို ဒီတိုင်း ချထားလိုက်ပြီး သူမကို ပွေ့ယူလိုက်၏။

ထီး ပြန်ကောက်ပြီး ကားထဲဝင်မိချိန်တွင် ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားလျှင် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ အတွင်းမီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဘေးမှာ ခွေခွေခေါက်ခေါက်လေး ပုံကျနေသည့် မိန်းကလေးကို ငုံ့ကြည့်

ဖြစ်၏။ ဝင်းစိုသည့် မျက်နှာလေးမှာ မျက်ခုံးလေးတွေက ထူတန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ ပြာမည်းနေလေသည်။

သနပ်ခါးရောင် အပွင့်ရိပ်လေးတွေပါသည့် ရှန်သားအင်္ကျီလေးက သုံ့မကိုယ်မှာ တစ်သားတည်းကပ်နေသဖြင့် မျက်လုံးရောက်သွားသည့်နေရာမှာ အမြင်မတော် ...။

”မျက်လုံးကို ချက်ချင်း ပြန်လွှဲ၍ ကားစက်နှိုးလိုက်မိ၏။

မဟုတ်သေးဘူး .. သူမ အသက်ရှိနေသေးလား၊ သေသွားပြီလား ဒါ သိဖို့ လိုတာ ...။ မီးပြန်မှိတ်ကာ ဓာတ်မီးသေးသေးလေးကိုပဲ ယူဖွင့်၍ မျက်နှာကွက်ကွက်လေးကို ထိုးထားရင်း ...

”ဟိတ် .. ဒီမှာ ..”

သူမ ပါးလေးကို လက်ခုံနဲ့ကပ်တွန်း၍ လှုပ်ခါခါမိသည်။ ထို့ပြင် ကော့ချွန်နေသည့် နှာတံလေးမှာ လက်ညှိုးနဲ့ ကပ်ကြည့်၏။ ကိုယ့်မှာလည်း ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ ခက်သည်။ လူသေလူရှင် ဘယ်လိုကွာသလဲဆိုတာလည်း တစ်ခါမှ ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်ဖူးတာ မဟုတ်။

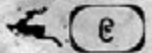
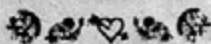
”ဒီမှာ ညီမ .. ဟိတ် ..”

မျက်နှာချင်းနီးအောင် ပိုင့်ကြည့်၍ နှာခေါင်းကိုပဲ အသက်ရှူမရှူ သေချာ စမ်းကြည့်ရသည်။ သေချာသွားတာက သူမ မသေသေး ...။

ဆွမ်းခံတုန်း ငှက်သင့်တာ မဟုတ်။ အပြန်နောက်ကျကာမှ မိုးကြောင့် အကုသိုလ် အတုံးလိုက်ဝင်တာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ဖြစ်သွားသလဲ မသိရသေးပေမယ့် လူမသေဖို့သာ အရေးကြီးဆုံး ...။

”မသေလိုက်ပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်”

အခန်း [၂]

”သတိရလာပြီ .. အန်တီရေ .. သတိရပြီ ..”

မျက်လုံးတွေ သေချာဖွင့်လို့မကောင်းသေးခင် မိန်းကလေးသံစူးစူးလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

”ဒီမှာ အစ်မ .. အစ်မ သတိရတာ ဟုတ်တယ်နော်”

သူမ မြင်တာက ဖြူဝင်းနုမွတ်နေသည့် မျက်နှာလေးဖြစ်ကာ နားကွင်းပိုင်းကြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ...။ ပြီးတော့ မျက်နှာကြက်ဖွေးဖွေး၊ ပြာလဲ့သော လိုက်ကာရည်ကြီးတွေ တစ်ဖက်စီနှင့် ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ယှက်

ခတ်အောင် မရှိဘဲ ခမ်းနားကျယ်ဝန်းသည့် အိပ်ခန်း ...။

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်သွားကာ အသက်ငါးဆယ်လောက် လှပချောမွေ့နေဆဲ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဝင်လာ၏။ သူမနောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ...။ သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိ ...။

”မျက်လုံးတွေကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်ပါပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောတာဖြစ်ကာ ခုတင်ဘေးက အသင့်ရှိနေသည့်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

”သူ ဘာမှမပြောဘူး အန်တီ”

သူတို့ချင်း မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ ...

“မင်း ကောင်းကောင်း သတိရပြီဗို့လား၊ နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ရှားကြည့်လေ .. ဘယ်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဖြစ်သွားသလဲလို့”

ထိခိုက်ဒဏ်ရာဆိုကာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကားတိုက်မိခဲ့တာကို သတိရ၏။ လှုပ်ရှားလိုက်မိသည်နှင့် ခါးစပ်က အောင့်တက်သွားပေမယ့် သူမ မပြောဖြစ်ပါ ..။

“ဟေ့ .. မင်းကို မေးနေတာလေ”

မထိုင်ဘဲ ဘေးမှာ စိတ်စောစွာ ရပ်ကြည့်နေသူက စိတ်မရှည်သံနှင့် ထပ်ဆင့်မေး၏။

“ပြောလေ .. မင်းပြောမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာ”

“အန်တီ သူ .. သူ ကြည့်နေပုံက ကားတိုက်ခံရပြီး အတိတ်တွေ ဘာတွေများ မေ့ ..”

“အို .. မဖြစ်နိုင်တာ”

အန်တီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာမှာ နူးညံ့မှုတွေ ချက်ချင်း ပျောက်ဆုံးသွားကာ ...

“ခေါင်းမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါ သေချာစစ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး .. ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ၊ ဘယ်သူမှ အလုပ်မရှုပ်အောင်ပေါ့၊ ညဉ့်လည်းနက်နေပြီ၊ ညဘက်ကြီး လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေတယ်ဆိုတော့ မင်းမှာလည်း ကိစ္စရှိနေမှာပါ၊ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆိုပေမယ့် အချိန်မနှောင်းသေးဘူးလို့လည်း သတိမှတ်နိုင်တယ်လေ၊ မင်း ဒဏ်ရာရသွားသလား .. ရတယ်ဆိုရင် ဒီညတော့ ဒီမှာပဲထားပြီး မင်း အိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးမယ်၊ မရဘူးဆိုရင် အချိန်မီ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

‘ပြန်ပို့မယ်’ဆိုပါလား ... ‘မင်းအိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးမယ်’ဆိုရင် ဘယ်အိမ်ကို ညွှန်ပြရမှာလဲ ..။

မျက်ရည်တွေက ဖိတ်စာမလို အကြောင်းမကြားရဘဲ အားကောင်း

မောင်းသန် ပြည့်သိပ်လာကြသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထိန်းချုပ်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းသားတွေကပါ လှုပ်ခတ် ရုန်းကန်နေကြ၏။

“မင်း ငိုနေလို့တော့ မပြီးဘူးနော်”

“ခဏနေပါဦး အန်တီ .. သူ တစ်ခုခု ပြောပါလိမ့်မယ်”

“ပြောပါလိမ့်မယ်ဆိုတာက အန်တီတို့က သည်းခံ စောင့်ဆိုင်းသလို အချိန်တွေက စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ဒါ ပိုအရေးကြီးတာ”

“ကျွန်မ ..”

စကားသံလေး ထွက်လာတော့ ပြောလက်စအသံတွေ တိတ်ကျသွားသည်။ ပက်လက်လေးရှိနေရာက ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလျှင် နားကွင်းဝိုင်းနဲ့ ကောင်မလေးက အနားတိုးလာပြီး ကူညီ၏။

နေရာတကျ ထိုင်လိုက်မိသော်လည်း ခါးညွတ်လို့မရဘဲ တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေလိုက်ရကာ ...

“ကျွန်မနာမည် ‘အလွမ်းမေ’ပါ”

‘လှသားပဲ’ဆိုသည့် အသံလေး နားကွင်းဝိုင်းလေးဆီက ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ အတိတ်မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာပြောရမှန်း မသိလို့ပါ”

အမျိုးသမီးကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ပြီးမှ ပြေပြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်၍ ...

“မသိပေမယ့် သိနေတာတွေ ရှိမှာပါ၊ တစ်ခုခုကို စပြောလိုက်ပေါ့၊ မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူလဲ ..”

မမ အသံလေး တိတ်နေပြန်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူ စိတ်တိုင်းမကျဘာကို မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး သိနေကြသဖြင့် ...

“ဒီမှာ ညီမ .. မင်းကို ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ ဒီခေါ်လာတာ၊

ကိုယ်မှာမည်က 'ရလဒ်ကောင်း' .. ညီမလေးက 'ဆုလာဘ်ခင်' .. အန်တီမှာမည်က ဒေါ်ခင်နွယ် တဲ့၊ အထွေထွေရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်"

ရလဒ်ကောင်း ဆိုသူက သူ့ဟာသူ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ရင်း မိတ်ဆက် ပေးသည်။ စပိုရှပ်လက်တို အဖြူရောင်၊ ချည်ချောပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့် နဖူးက လိုတာထက် ပိုကျယ်နေသလို ထင်ရသည်။

နာခေါင်းကလည်း နှာတံပေါ်သည်ဆိုတာထက် ခပ်ပွပွနာခေါင်း ကြီးတာမျိုး၊ ဒါပေမယ့် ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာပေါ်မှာ ထိုအစိတ်အပိုင်း တွေက ညီမျှခြင်း ဖြစ်သွားလျက် လူပြည့်သည် နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် ကြည့်ကောင်းသည့်ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်၏။

သူကလည်း မခ မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်နေကာ ကျောထက် မှာ ပြန်ပဲကျနေသည့်ဆံပင်တွေဆီ ဝေခနဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးရောက် လျက် ...

"ပြောချင်တာက မင်းကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒါ ကြောင့် အခု ကူညီကြမလို့ မေးနေတာပါ။ မင်းရဲ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေ မှာ အကြီးအကျယ် အနာတရ ဖြစ်မဖြစ် အရင်ဖြေ၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်း လျှောက်ကြည့်မလား ..."

မခ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုက်ကျသွားကာ ခေါင်းခါလိုက် မိသည်။

"ဒါဆိုရင် မင်းမှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် မဖြစ်ဘူးလို့ပဲ မှတ် လိုက်ရမှာပေါ့။ နောက်တစ်ခု ပြောကြရအောင် .. မင်း ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ဆွေးနွေးလို့ ရတယ်နော်"

ရလဒ်ကောင်း ကချည်းပဲ ပြောသွားတာပေမယ့် ဒေါ်ခင်နွယ် က မခ ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲမှုတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက် အကဲခတ် နေခဲ့၏။ ဆုလာဘ်ခင် ဆိုသည့် မိန်းမငယ်လေးကတော့ နားထောင်နေ

ရုံသက်သက် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ...

"အစ်မက အခက်အခဲရှိရင် ဆု တို့ကို ပြောလေ၊ ဥပမာ ဒဏ်ရာ မရပေမယ့် သွားလာနေထိုင်ဖို့ တစ်ခုခု အခက်အခဲရှိ ..."

"အခက်အခဲဆိုတာကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိတယ်လေ၊ သမီးက စကားမပြောတတ်ဘဲ လူကြီးတွေထဲ ဝင်မပြောရဘူး"

ဒေါ်ခင်နွယ် က တစ်ခါတည်း ဝင်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး မခ ဘက်ကို လှည့်၍ ...

"ဒီလို ရှိတယ်ကွယ်၊ လူငယ်တွေက စိတ်ထဲရှိတိုင်း မပြောတတ် တော့ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အခု တို့တွေ ရှင်းရမှာက မင်းကို ကားနဲ့တိုက်မိတဲ့အတွက် တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ဂရုစိုက် ကုသ ပေးဖို့လေ၊ အနာရောဂါကင်းပြီဆိုရင်တော့ အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ဖို့ ပေးရမှာပေါ့၊ အချိန်မလင့်ခင် ဘာကို အရေးကြီးဆုံး လုပ်သင့်တယ်ဆို တာ မင်းလည်း သိမှာပါ"

"ဟုတ် ..."

မခ သိပါသည်။ မလိုလားတဲ့မျက်လုံးကိုရော လိုလားတဲ့သူတွေ ရဲ့ နွေးထွေးမှုကိုရော အေးနေရင် အေးမှန်းသိသလို နွေးတာကိုလည်း နွေးမှန်း သိသည်။ ဒါပေမယ့် ...

"မခ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ ကိုယ် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘာ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မခ ကိုယ်တိုင် မသိဘူး"

"ဒါဆို မင်း ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်ရောက်နေ တာလဲဆိုတာ ပြော ..."

"ဒီလိုမမေးနဲ့လေ သားရဲ့ .. သူများရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ပြောချင်မှန်း မသိ၊ မပြောချင်မှန်းမသိ မေးတာ ရိုင်းခိုင်းတာ၊ သူက ပြောချင်နေဦးတော့ ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ နားထောင်ပေးရုံ သက်သက်နဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒါ စပ်စုတာပဲ"

ဒေါ်ခင်နွယ် က မခ ပြန်မဖြေဖြစ်အောင် စကားတွေ ရေပက်
မဝင်အောင် ပြော၍ ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

ကလေးတွေကိုက အရိပ်ပြလည်း အကောင်းမမြင့်၊ မြင်ရက်သာ၊
နဲ့ ဇွတ်ကို သိတတ်နေကြတာဆိုလည်း 'ခြေနှစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့၊
မင်းလှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့' ဆိုတာ ကြားဖူးနားဝ မရှိဘူးလား ...။

စကားတွေ ပြေပြစ်နေပေမယ့် တင်းမာနေပြီဖြစ်သည့် အဒေါ်ဖြစ်
သူမျက်နှာကို ရလဒ်ကောင်း က တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိသည်။

ဘာတွေပြောချင်နေသည်၊ ဘာကြောင့် ဒေါ်ကန်နေသည် ခံစား
ချက်အားလုံးက ဒေါ်ခင်နွယ် မျက်နှာပေါ်မှာ စာတမ်းတွေ ပေါ်နေတဲ့
အတိုင်း...။

ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ့်တာဝန်မဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပေမယ့်
ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ သက်ဆိုင်နေသည်လို့ရော ပြောလို့ မရ
ဘူးလား ...။

ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲ လမ်းပေါ်ရောက်နေနေ ရောက်နေရသည်ထဲ
မှာ သူ့စိတ်ကူး သူ့အစီအစဉ်နဲ့တော့ ရှိနေမှာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကြောင့်
လမ်းကြောင်းချော်သွားခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူမ အတွက် အဆင်ပြေအောင်
တစ်ခုခု ပြန်လုပ်ပေးသင့်သည်လို့ သူကတော့ တွက်ထားပြီးသား ...။

“ပြောပါဦး .. မင်း အခု ဘယ်ကို ပြန်သွားမလဲ၊ အချိန်ကြောင့်
ဆိုရင် ဒီအတွက် အန်တီတို့ လိုက်ရှင်းပေးလို့ရတယ်နော်”

ဒေါ်ခင်နွယ် ကတော့ ရလဒ်ကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်
လိုက်တာကို နားလည်ကာ သူမကချည်း ဦးဆောင် ပြောသွားဖို့ ကြိုး
စားသည်။ သို့သော် ...

“ကျွန်တော် စခဲ့တဲ့ပြဿနာမို့ ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပါရစေ အန်တီ၊
သူ ပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ချင်တယ်၊ အကယ်၍ သူ အိမ်က
ထွက်လာတာဆိုရင် အိမ်ကို မပြန်ချင်ဘူးလား၊ ဘယ်ကိုသွားချင်တာ

ထဲ၊ အခက်အခဲရှိရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ လုံးဝညသံ့ တာဝန်မယူနိုင်
ဆမယ့် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီတာမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရဲ့ .. အစ်မ ပြောပါစေဦး”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်နွယ် အသည်းတွေ
ဘေးနေမိသည်။ ကိုယ်က အုပ်ထိန်းသူပဲမို့ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်
သူငယ်တွေကို 'တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း' လို့ ပိတ်ပင်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်...။

ထို့ကြောင့် ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။ အလွမ်းမခ
ဆိုသည့် မိန်းကလေးဟာ နာမည်က 'အလွမ်းမခ' ဆိုသော်လည်း မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံးမှာ သောကတွေနဲ့ လောင်မြိုက်နေတာ မီးတွေများ ထ
ဘောက်တော့မလား မသိ ...။

“မင်းမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

ရလဒ်ကောင်း ကို မော့ကြည့်လိုက်မိပြီး မခ မျက်လုံးထဲမှာ ရလဒ်
ဘာန်း ကို မမြင်၊ အမေရဲ့ပုံရိပ် .. ပြီးတော့ အဖေ ...။ သုံးနဲ့လေးလို
ဘာချင်းကပ်လျက် တင်းမာသည့်မျက်နှာထားတွေ တစ်မျိုးစီနှင့် ...။

“ရှိပါတယ်”

“မောင်နှမ မွေးချင်းရော ..”

“မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“မင်းမှာ မိသားစုရွုပ်ထွေးမှု တစ်ခုခု ရှိနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
...မှာ အိမ်ထောင်ရေးသောကနဲ့ ကြုံနေရတာမျိုးလား ...”

မခ ငေးနေပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။ ထပ်ကျလာသည့် မျက်ရည်ကို
နှုတ်နှုတ်မော့ခင် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြန်မော့ကာ ...

“အမေနဲ့ အဖေက ကွဲနေကြတာ ကြာပါပြီ”

“အင်း ..”

“မခ တို့ မောင်နှမက အမေ့ဆီမှာပဲ နေကြတာ”

“ဒါဆို မိဘတွေက နောက်အိမ်ထောင် မရှိကြဘူးလား၊ ကွဲနေ

တယ်ဆိုပေမယ့် မိဘတွေက ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မပျက်ကြဘူးဆိုရင် တော့ မဆိုးသေးပါဘူး”

ဒီလိုမဟုတ်နိုင်မှန်း သိလို့ တမင်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ မိဘ မကောင်းလည်း သားသမီးခေါင်းပဲ ...။

မိဘကမူ ကိုယ့်သားသမီး အနာဂတ်ကို အရောင်မတင်တတ်လျှင် စွန်းထင်းလွယ်သည့် အဖြူရောင်စက္ကူတစ်ရွက်လို ကျချင်ရာ ကျမည်။ စွန်းတာစွန်း၊ ကွက်တာကွက်နှင့် အခန့်မသင့်လျှင် မီးသင့်နိုင်သေး သည်။ မိဘရဲ့သမိုင်းကြောင်းဟာ သားသမီးတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ...။

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

မျက်ရည်လေးဝေဝေနှင့် ခေါင်းခါလိုက်တာကို မောင်နှမနှစ် ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပေမယ့် ဒေါ်ခင်နွယ် က တွက်ပြီးသား မို့ မျက်ခုံးပင့်သွားရုံ ...။

“အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ပါ”

“အမေကတော့ ဒီတိုင်း ရှိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ...”

ဆိုပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်တစ်ချက် ဝေ၏။

“ပြောပါဦး .. မင်း ဖြစ်နေတဲ့ အခက်အခဲ ...”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာ! ...”

“မခ ကို ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ နေခွင့်ပြုပါ။ မနက်ကျရင် ပြန်မိမယ်”

“မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမှာလေ၊ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲဆိုတာ ပြောမှပေါ့”

“ရပါတယ် .. ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပါမယ်၊ ဒီတစ်ည လုံခြုံမှုပေး ထားရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးလေ .. မင်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါက ဧည့်သည် အတွက် ထားတဲ့အိပ်ခန်း၊ မင်း အထဲကနေ ဂျက်ချထားလို့ ရတယ်၊ မအိပ်ရဲရင်လည်း ညီမလေးက လာအိပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ညီမလေး ဒီမှာ အိပ်လိုက်မယ်၊ မမနဲ့လည်း စကားပြောရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မဝလို့ ခေါ်လိုရတယ်မို့လား၊ အသက် ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ မသိဘူး”

“သမီးငယ် စပ်စုတာ အန်တီ မကြိုက်ဘူးနော်”

နေရာမှ ထရပ်ရင်း ဒေါ်ခင်နွယ် က တရားဝင် တားမြစ်၏။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးသွားရမယ့်ဟာကို သင်းကလေးက သံယောဇဉ်တွေနဲ့ တံတားခင်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ...။

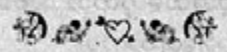
ဆံပင်ရှည်တွေနှင့် ချစ်ခင်ဖွယ် မျက်နှာလေးကို ဒေါ်ခင်နွယ် တစ်ချက် ပြန်ငုံကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

တောင်ပေါ်က တရိုက်ထိုး ကျလာတိုင်း ရေတံခွန်လို့ မခေါ်နိုင် ...။

အလှအပတွေနဲ့ အလိုအလျောက် ကြည်နူးမှုတွေကို ဖြစ်လာ အောင် ပေးစွမ်းနိုင်တာက ရေတံခွန်မည်လျက် ရွံနှစ်တွေလို ဝါကျင့် ကျင့်နေတွေ ထိုးဆင်းနေတာကိုတော့ တောင်ကျရေလို ခေါ်လေသည်။

ရေညှာအရပ်က ကောင်းမှ ရေစီးရေလာကောင်းမှာ ဖြစ်၏။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ ရေညှာအရပ်က ဘယ်လိုလဲ ...။

အခန်း [၃]

'ကောင်းမြတ်စံအိမ်'ကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ရင်း နန်းတော်ကြီး တစ်ခုလို ခမ်းနားထည်ဝါမှုတွေကလည်း ခဏတဖြုတ်တော့ မျောက်ဖျက်မရဘဲ ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် ကြာရှည် ခိုနားခွင့်မရှိသည့်နေရာဖို့ သူမအတွက်ကတော့ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ် တစ်ခုသာ ...

"အလွမ်းမေ"

ခြေလှမ်းတွေကို ငုံ့ငေးနေစဉ် ဘေးမှာ ကားတစ်စီး အသာလေး ထိုးရပ်သွားကာ ...

"မင်း ပြန်မယ့်အထိမဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာရာထိတော့ ပို့ပေးလို့ ရတယ်မို့လား ... ကားပေါ်တက်ပါ"

တံခါးကိုပါ လှမ်းဖွင့်ပေးသည့် ရလဒ်ကောင်း ဧါလည်ပင်းခု လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် ပလက်တီနမ်ကြီးကို အရင် သံတိထားမိသည်။

ပြီးတော့မှ အပြင်သွားဖို့ထွက်လာသော ရုပ်အင်္ကျီလက်တို့ အပြာန ရောင်နှင့် ဖြူဝင်းသည့်မျက်နှာဆီ ပြန်ကြည့်မိ၍ ...

"ဟင့်အင်း"

ထား

မျက်နှာလွဲရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"နေဦးလေ .. မင်းရဲ့နေရာကို မသိစေချင်ရင် ကိုယ် မစပ်စုဘူး၊ ဒီတိုင်းထွက်သွားတာကို မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့ ကူညီရုံသက်သက်ပဲ၊ ဖြစ်တယ်မို့လား .."

"မဖြစ်လို့ပါ"

သူ့မျက်နှာ တင်းသွားတာကို စေ့စေ့မကြည့်မိအောင် မျက်နှာမူ ရာအရပ်ကိုပဲ စာညှိတညှိပြန်လှည့်ရပ်ကာ ...

"ကျွန်မဘဝက အရမ်းကို ကြမ်းပါတယ်၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ .. ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေနေ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ညစ်နွမ်း သွားမှာပဲ၊ ရှင့်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်"

ရင်ထဲမှာ အဟုန်မြင့်မားသည့် မီးတောက်ကြီးတွေ ရှိနေသည့်နှယ်.. လေ ဘယ်အရပ်ကတိုက်တိုက် မီးညွန့်ယိမ်းသည့်ဘက်မှာ အပူထိသွား တာမျိုး ...

သောကတွေနှင့် သူမဘဝကြောင့် ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် မျက်ရည်က အရင်ပြု၏။ မျက်ရည်ခဲထိုးသည်၊ သနားအောင် မြူဆွယ်သည်၊ 'ဒါ မျိုးတွေ ရိုးနေပြီ' စသဖြင့်သော မျက်လုံးတွေထဲမှာ နားလည်လွယ်ဆုံး သော ဒေါ်ခင်နွယ် မျက်လုံးတွေကို ဖျောက်လို့မရ ...

ဒါပေမယ့် သူမ ခုလည်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ မျက်ရည်စက်တို့ စွန်းထင်းနေဆဲသာ .. လူတိုင်း ဘဝအစမှာ အငိုနဲ့စ၍ ဘဝအဆုံးမှာ အငိုနဲ့ ဆုံးကြသည်။

သူမဘဝကတော့ ဘဝတစ်ခုလုံး အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး မျက်ရည် တိတ်ရတယ်ဆိုတာ မရှိ။

အေးစက်သော စောင့်ရှောက်မှုတွေအောက်မှာ မိဘရင်ခွင်ဆိုတာ လည်း ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်နှင့်တူကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ 'နွေလယ် မွန်းတည့် အပူတော'။

မိသားစု သာယာမှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ချိန်ဟာ မောင်လေးကို နွေးပြီးခဲ့တဲ့အချိန်...။ မောင်လေး ကိုယ်ဝန်ရှိမှန်းမသိခင် အဖေ့နဲ့ အမေက တောက်ကဆတွေဖြစ်ပြီး အမေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။

အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့သည့်ကိစ္စမှာ အဖေ့နဲ့အမေ ဘယ်သူက ပိုချစ်မှန်း မသိသော်လည်း အဖေကတော့ 'ဒီမိန်းမမျိုးကို မလွမ်းလောက်ဘူး' ဟုဆိုကာ အိန္ဒြာဇင် ဆိုသည့် နာမည်အစား မခမ 'အလွမ်းမခ' ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မောင်လေးနဲ့အတူ အမေ ပြန်ရောက်လာတော့ 'မင်းက ငါ့ဘဝအတွက် ပထမဆုံး အနီရောင်စာမျက်နှာပဲ' လို့ ပေါက်ကွဲ အော်ဟစ်ခဲ့ပြီး မောင်လေးကို 'စာမျက်နှာ' လို့ အဖေပဲ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့၏။

ထို့ပြင် ...

'စာမျက်နှာ' လို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း မင်းကိုယ်မင်း သိ' လို့ ကြိမ်းဝါးသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ နာကျင်မှုတစ်မျိုးစီနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နုပျိုလှပနေသည့် အမေ့ကို အဖေက သဝန်တိုစိတ်တွေနှင့် တစ်ချိန်လုံး အကောင်းမပြော...။

အမေက ဂရုမစိုက်တတ်သည့် မိပြုံးနှင့် ဘယ်တော့မှ ဖြေရှင်းခဲ့တယ် မရှိ ...။ မောင်လေးကိုယ်ဝန် ပါသွားတာကို အမေက သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ရှိပြီးသားမို့ ကိုယ် မှန်နေတာကို ရှင်းဖို့မလိုဘူးလို့ သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာပဲ ရင်ဖွင့်သည်။

ဒါကို တစ်နေရာကနေ ကြားလိုက်သည့် မခ ကိုတောင် 'နှင့်အဖေ့ကို သွားရှင်းပြရင် ပါးစပ်ထဲက သွားတွေ အခွေလိုက် ကျွတ်ကျ ကုန်အောင် ရိုက်မယ်' လို့ ကြိမ်းဝါး တားမြစ်ထားခဲ့၏။

အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်လေးက သူ့သားမဟုတ်ဘူးလို့ တယူသန်စွဲနှင့် တစ်သက်လုံး မှတ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ရတဲ့အထိ...။

"မင်းတောင် တခြားကောင်နဲ့ နောက်တစ်ယောက် မွေးနိုင်ရင် အများကြီး မွေးလို့ရတယ်"

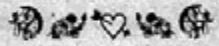
ဆိုသည့် မာနတွေနဲ့ ကြွေးကြော်ကာ အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သည်။ "ငါ့သမီးကြီး ငါ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နိုင်တယ်၊ ဟိုကောင် မလာနဲ့" လို့ မှာ၏။

ထိုအချိန်မှာ မောင်လေးက လူမှန်းသိတတ်တဲ့အရွယ်လေး ရောက်ပြီမို့ မကြင်နာတတ်သည့် မိခင်နှင့် ရက်စက်ရင့်သီးသော ဖခင်ဖြစ်သူ နှုတ်ပေကျွာကြားမှာ ...။

အားလုံးသည် မျက်ရည်နဲ့ နေ့စွဲများသာ ဖြစ်လေသည်။

အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည့် အတိတ်သည် မပြောင်းလဲနိုင်သေးသည့် ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ဆရာကြီးပဲ ဖြစ်၏။

စာမျက်နှာ ဆိုသည့် ကောင်လေး၏ အနီရောင်စာမျက်နှာများသည် ...။

အခန်း (၄)

ဒေါ်မိမိ တဲ့ ...။

ဒေါ်တင်ပြီး ခေါ်ရမှာတောင် အားနာဖို့ကောင်းနေသေးသည်။ ဆံပင် ပခုံးအောက်အပြောကို နဖူးကနေ သိမ်းလှန်ပြီး နောက်မှာ ကလစ်လေးနဲ့ ညှပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်အရွယ်ကို ဖန်တီးသည်။

ဒါပေမယ့် နဖူးလှန်ထားရုံနဲ့ မျက်နှာက ရင့်ရော်မသွားခဲ့လေ။ ခပ်ပါးပါးပြန်ချထားသည့် ဆံစတုရီကြောင့် ဝင်းစိုနုမွတ်နေသည့် မျက်နှာခိုင်းခိုင်းလေးက နုနုငယ်ငယ်လေးပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်က မော်ဒယ်လေးတွေလောက် မဟုတ်ပေမယ့် အဆီဖို သိပ်မတင်ဘဲ တင်းပြည့်နေတာမျိုးသာ...။

မယ်မင်းကြီးမက သမီးအပျိုပေါက်မလေး ရှိနေတာတောင် ဆံပင်ဖြောင့်တာ မရပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီအရောင် မမှိန် ...။

“ရှင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရှေ့မှာ ခြေကားကားချ၍ ခါးထောက်ရပ်လိုက်တာကို ဒေါ်မိမိက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ဂရုမစိုက်စွာ မေးသည်။

“ဟိုကောင် အမျိုးယုတ်လေးကို ငါ့အိမ်ထိ ဘာလို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ဘယ်ကောင်လဲ .. ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ဟာ!.. မင်းမွေးထားပြီး ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိတာတောင် မေ့နေပြီလား”

ဒေါ်မိမိ က ခြေချင်းချိတ်ထိုင်နေတာကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။

“မမေ့ပါဘူး .. မေ့ချင်းမေ့ ရှင်ပဲ မေ့မှာပေါ့၊ ရှင်မှာ အကောင်ရေ ဝိုများတယ်လေ”

“အေး .. အကောင်ရေ များပေမယ့် ငါ ပခုံးထမ်းထားတဲ့ မိသားစု အတွက် ငါ ကြိုးစားနေတာ”

“ဟုတ်မှာပါ၊ လူရပ်မပေါ်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ ရှင်ပုံကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဘယ်လောက် ရုန်းနေရသလဲဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဟွန်း ..”

ဒီစကားကျမှ ဦးခင်မောင် က နှုတ်ခမ်းတွေကို ရွံရှာသလို မဲ့ပစ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ ငါက နွားဆိုရင်လည်း လှည်း

ကျိုးထမ်းတဲ့နွား မဟုတ်တော့ မင်းလို လှလှပပ မနေနိုင်တာလည်း ဂုဏ်ငယ်ဖို့ မရှိဘူးလေ၊ မင်းသာ မအေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သားသမီးတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျောကျောနေအောင် နေနိုင်ဟာကို ဂုဏ်ယူ ..”

“ကြဲဖန် ဂုဏ်ယူရတာပဲလေ၊ တစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူမယ်ဆိုတော့ ရှင်က သားကို မလိုချင်ဘူးဆို ..”

“ဟာ!... သမီး မိန်းကလေးမှ ဖအေနောက် ပါရတာ၊ မင်းနဲ့နေခဲ့ရင် ပထွေးစာ မိသွားမှာပေါ့”

“အို .. အဲဒါတွေ ရှင် ပူတာမဟုတ်ဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့..”

ဒေါ်မိမိ နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။
 ထိုအခါ ထိုင်နေတုန်းက ကွယ်နေခဲ့သည့် ကုလားထိုင်ကျောမိုက်
 ကြိမ်ကွက် အပေါက်အပြဲတွေဆီ ဦးခင်မောင် က လှမ်းကြည့်ပြီး မဲ့
 သည်။
 အလကားမိန်းမ .. နောက်ချေးပုံပေါ် ကျောခင်းပြီး လမင်းကို
 အိပ်မက်မက်နေတာ။ ကိုယ် ဘယ်လိုဘဝရောက်နေမှန်း မသိဘဲ တစ်
 ကိုယ်တည်း ကောင်းစားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ်...
 သမီးကြီးတော့ သူ ချစ်မိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမှလည်း ဟိုအိမ်
 ထောင်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။
 စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ကောင် တီတီတာတာ ခေါ်တတ်ပြောတတ်ပြီ
 ဆိုကတည်းက မနှစ်မြို့နိုင်သည့် ဒေါသစိတ်တွေနှင့် တခြားမှာ စိတ်နှစ်
 ရင်း အပျော်ရာခဲ့သည်။
 ပြီးတော့ သံယောဇဉ်တွေ ရစ်ပတ်ခဲ့ရင်း ထိုမိန်းမကိုပဲ လက်ထပ်
 ပစ်လိုက်တဲ့အထိ မိမိ ကို ရွဲ့ဖို့အတွက် မြားတစ်စင်းနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်
 ပစ်ခဲ့မိသည်။
 ထို့ကြောင့် ဟိုဘက်မှာ သမီးကြီးက စာမျက်နှာ နဲ့ အသက် သိပ်
 မကွာပေ ..။ အငယ်နှစ်ယောက်က အမြွှာတွေမို့ အတူတူ ..။
 “မင်းက ဒေါသထွက်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ပထွေးနဲ့ မယားပါ
 သမီး အမြင်မတော်ဖြစ်လာရင် တစ်မိန်းတွေတောင် မနေနိုင်ကြတာ၊
 ငါက သမီးရဲ့အဖေ”
 ဝင်းတောက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်၍ ဦးခင်မောင်
 က သူ့စကားသူ ပြန်ဆက်သည်။ ဒေါ်မိမိ က အလွန်အမင်း စိတ်တို
 နေသည်မို့ စကားပြောမရအောင်ဖြစ်ကာ အသက်ရှူသာ ပြင်းနေ၏။
 “ခုလည်း ငါ့သမီးကို ငါ ခေါ်နိုင်တယ်၊ ဟိုကောင်သာ မလာစေနဲ့
 ငါ့အိမ်ကို”

“ဟိုကောင်က ရှင်သား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သမီးကလည်း ရှင်သမီး
 မဟုတ်ဘူးပဲ မှတ်လိုက်”
 “မိမိ .. မင်း စကားပြောတာ မိဘ မဆန်ဘူးနော်”
 “မိဘဆန်ရှင် ဝတ္တရားတွေ များလာမှာပေါ့၊ ယောက်ျားတွေက
 မိန်းမနဲ့ကွဲရင် ခြေလွတ်လက်လွတ် ထွက်သွားကြတာ၊ ရှင်တို့ကျတော့
 ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းလား ..”
 “ဟုတ်တယ်လေ .. ရတဲ့နေရာကိုက 'မိဘ'ဆိုတော့ မိခင်ကဲ့တို့
 ရှေ့က နာမည်ကောင်းတော့ ယူထားပြီး ဝတ္တရားကျေဖို့ကျမှ ..”
 “အရှက်မရှိ ပြောမနေပါနဲ့၊ မုန့်ဝေနေတော့ ရှေ့ကနေ တန်းစီချရပြန်
 တယ်၊ တုတ်ဝေတော့ မင်း ရှေ့ကသွား ဆိုတာမျိုး .. ရှင်တို့ နေရာလိုချင်
 ပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်မိန်းမ ဘယ်လိုမကောင်းတာ၊ သားသမီးကို အဲဒီ
 မိခင် ဘယ်လိုဂရုမစိုက်ခဲ့တာနဲ့၊ ဖအေကောင်းခဲ့တဲ့လူ သန်းပေါင်း
 မြားစွာထဲက တစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ယှဉ်ပြရတာ အမော၊ ဖအေ
 ကောင်းကြောင်း ပြောရင် နာလိုက်ကြတာ ဆတ်ဆတ်ခါ ..”
 “အခု အဲဒါတွေ လက်တွေ့ပဲလေ .. ငါ့မိန်းမ သိတာ ရောဂါသည်
 ဖြစ်သွားကတည်းက ဒီသားသမီးတွေရဲ့ ပညာရေး၊ ဘဝအရေး အားလုံး
 အတွက် ငါ တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားနေတယ်၊ မင်းနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့
 ငါလေးနှစ်ယောက်ကို မင်း တာဝန်ကျေသလား ..”
 ဒေါ်မိမိ က စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်ကြားထဲက ထွက်လာပြီး ဦးခင်
 မောင် နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။
 “ကျွန်မကို မေးခွန်း မထုတ်ပါနဲ့၊ ရှင်ကရော ဟိုမိန်းမနဲ့ အတူတူ
 အသို့ အဲဒီမိန်းမက မွေးထားတာတွေကို ရှာဖွေကျွေးနေတာမို့လား၊
 ငါ့သွားတာနဲ့ မဆိုင်လဲရ ဆိုင်လဲရ ဖြစ်လာဦးမှာ၊ ဟွန်း .. ဖအေတွေရဲ့
 အဓိက အဲဒါပဲ၊ မ'ချစ်လို့ 'ဥ' ချစ်တာပြောရင် နာသေးတယ်၊ ရှင်တို့
 အဓိကတွေက ပေါင်းနေတဲ့မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကွက်ကွက်လေးပေါ်မှာပဲ

ရဲ့တယ်၊ မယ့်ရင် အိမ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေး ..”
 ဦးခင်မောင် မျက်နှာကြီးက တင်းမာနီမြန်းလျက် ...
 “ပြောပါ .. မိန်းမကောင်းရန်တွေ့ ဆိုပေမယ့် မိန်းမ မကောင်း
 တာတွေလည်း လျှာစောင်းထက်တာပဲ၊ မင်းလိုမိန်းမ ဖူးက ပိုတာပေါ့”
 ဒေါ်မိမိ က သူမကလည်း ပြောသည်။ ဦးခင်မောင် ပြောတာကို
 ကံ့ည်း ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး အပြုံးမပျက် ...
 “မင်းနဲ့ အတူနေကြတဲ့ ကလေးတွေ ဘယ်လိုကြီးပြင်းလာကြ
 ထောဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ အဖြေချင်း ယှဉ်ကြည့်တာ
 !”
 “အဖြေက ထွက်နေပြီးသား .. ဒါပေမယ့် ယှဉ်စရာ မလိုပါဘူး၊
 ရှင်က ယောက်ျား၊ ကျွန်မက မိန်းမလေ .. ရှင်က လည်းကျိုးတွေ
 လှည်းကောင်းတွေ ထမ်းနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက ပင်ပန်းလာရင် ကိုယ့်
 ဖိနပ်တောင် သယ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ခေါ်ချင်တဲ့ကလေးရော
 မခေါ်ချင်တဲ့ကလေးရော ကျွန်မ ဘယ်လိုမွေးမွေး ဘယ်လိုပဲ ကြီးပြင်း
 လာလာ နောက်ဆက်တွဲတွေကို နားစွင့်မနေနဲ့၊ ဖြစ်လာဖို့ သေချာတာ
 က မိုင်းနက်စိပ်ပဲ ..”
 “ဘာပြောတယ် ..”
 ပြောရဲလွန်းသည့် မိန်းမဆိုပြီး နားရင်းတစ်ချက်လောက် လှဲရိုက်
 ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ခုချိန်မှာ ဘာမှမသက်ဆိုင်ကြတော့ လက်သီးဆုပ်
 မိရုံသာ ...။
 “ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်စီ ခွဲကြဖို့ ငါ တောင်းတယ်၊
 မင်းပဲ ..”
 “ဟုတ်တယ် .. သမီး မွေးထားတာ ကိုယ့်အတွက်လေ၊ သားက
 တော့ သူများနောက်ပါသွားမှာ သေချာပြီးသား၊ ရှင်က သမီးကိုမှ
 ခေါ်ချင်တော့ ကျွန်မက ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ”

“ဟေ့ .. ငါက မင်းလို နောင်ကောင်းစားရေးတွေ မျှော်ကိုးပြီး
 တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”
 “ကျွန်မကတော့ မျှော်ကိုးရတယ်၊ အငယ်ကောင်ကို ရှင်တောင်မှ
 မုန်းရင်မုန်းသလို မခေါ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းခွင့်ရှိသေးတာ၊ ကျွန်မက ကိုယ်
 မွေးထားတဲ့ကလေးတွေကို ပေးချင်ရင် ပေးမယ်၊ မပေးချင်ရင် မပေး
 ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”
 “မိမိ .. မင်းပြောနေတာတွေက မိဘတစ်ယောက်က ပြောတဲ့
 စကား မဟုတ်ဘူးနော် ..”
 “မိဘ မပီသချင်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ၊ မအေထက်ပိုပြီး
 ဝတ္တရားကျေခဲ့တဲ့ အဖေဆိုပြီး ရှင် လူသိများသွားချင်ရင် ကလေးနှစ်
 ယောက်စလုံးကို ခေါ်သွားလေ၊ ရှင် နိုင်ငံကျော်အဖေ ဖြစ်သွားအောင်
 ကျွန်မ မိန်းမကြမ်း လုပ်ပေးလိုက်မယ်”
 “တောက် ..”
 ဦးခင်မောင် တက်ခေါက်သည်။
 “လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းက အစကတည်းက မိန်းမကြမ်းပဲ”
 ပြောဖို့လာတာက တခြား၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောမိပြီး ရန်ဖြစ်နေ
 ရတာနှင့် ဒေါသက ဟိုးအစကအတိုင်း အလုံးအရင်းနဲ့ ထွက်၏။
 “ရှင် အခု ကျွန်မ ကြမ်းသလား၊ နုသလား စုံစမ်းဖို့ လာတာလား”
 “စိတ်ကို မဝင်စားဘူး”
 “ဒါဆိုလည်း ဝင်စားတာကို ပြောလေ”
 “စာမျက်နှာ ကို ငါ့အိမ် နောက် ဘယ်တော့မှ မလွှတ်နဲ့”
 “နောက်ရော ရှေ့ရော ဘယ်တုန်းကမှ မလွှတ်ခဲ့ဘူး၊ သူဟာသူ
 သွားလာနေတာကိုလည်း ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်းတယ်နော် ..”
 “ရှင်းဖို့က မင်းကောင် ငါ့အိမ်မလာမှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီကောင့်မျက်နှာ
 မြင်တိုင်း .. သူနဲ့ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ရှက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွ .. သူက မျက်နှာပြောင်တိုက်နေပေမယ့် ငါ ရှက်တယ်။ သူနဲ့ ငါ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်။ ငါလည်း တစ်သက်လုံး ပြောလာတာ၊ ဒါတောင်မှ ..”

“ရှင်က မျက်နှာပြောင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို စာမျက်နှာ ကို ပြောနေတာလား .. ကျွန်မကို စောင်းချိတ်ပြောနေတာလား။”

“စောင်းပြောဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းမျက်နှာရေမှာ ရပ်ပြီး တည့်တည့် ကြည့်ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ မိမိ .. မင်းကောင်ကို မင်း မပြောမဆိုနေခဲ့တာ အခု ပြောချိန်တန်ပြီ။ မင်းကိုယ်တိုင် ပြောမှ ငါ သူ့အဖေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လက်ခံမှာ။ အဲဒီတော့ ..”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ .. နေပါဦး၊ ရှင်ကိုရော ကျွန်မက စာမျက်နှာ က ရှင့်သားပါလို့ ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ် ကျိန်ပြောခဲ့ဖူးလို့လား။”

“မပြောဘူးလေ .. မင်း ဘာမှမပြောဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး မပြောဘူး၊ ဟိုကောင်ကိုလည်း ဘာမှမပြောပြဘူး၊ မင်း ပါးစပ်ပိတ်နေလို့ အဲဒီပြဿနာ ဒီနေ့ထိ တက်နေတာ။”

ဖြစ်ရလေ ဆိုသည့် ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် ဒေါ်မိမိ က ခါးတစ်ဖက် ထောက်၏။

“ကလေးမွေးတာ ယောက်ျားမရှိဘဲနဲ့ လေဥ ဥလို့ ရတယ်များ ရှင် ထင်နေလား ကိုခင်မောင်။”

“မရဘူးလေ .. ငါ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီယောက်ျားက ငါ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ ..”

“မင်း အသိဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီအဖြေကို မင်း တစ်သက်လုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားခဲ့တာ၊ ခုကျမှ မှန်လာဥ လုပ်မလို့လား ..”

“တစ်သက်လုံး ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့ပြီး ရှင်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်လို့

ကွာရှင်းပေးလိုက်သေးတာ၊ ကျွန်မက ခုကျမှ မှန်လာဥ လုပ်စရာလား၊ ကာယကံရှင် အသိဆုံးမို့လို့ ပြောပြရင်လည်း ရှင် စွပ်စွဲနေမှာပဲ။ ကျွန်မ မွေးတဲ့ကလေးက ရှင့်သား ဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ခြင်းထက် တခြား တစ်ပါး သောယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့သား မဖြစ်ဖို့ပဲ ကျွန်မ ဂရုစိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ရှင် လူမဆန်စွာ စွပ်စွဲနေတာကို အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ကျွန်မ သားကိုလည်း မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြောပြီး ရှင့်ဆီ သွားဖို့ မသွားဖို့အတွက် အချိန်ကုန်ခံ ကြိုးစားမနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းပဲ။ ရှင် ဘာသိချင်သေးလဲ ..”

ဦးခင်မောင် က စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေရင်းမှ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့် လိပ်သွားအောင် မဲ့၍ ..

“လူကြားကောင်းတဲ့ စကားတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် စားပေါက်ချောင်အောင် ငါ့ဆီကို လက်ညှိုးထိုးနေလို့ကတော့ အဖြစ်က ကြာလေ ဆိုးလေ ဖြစ်မှာနော်၊ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါ တစ်သက်လုံး လက်မခံဘူး။”

“အဖြစ်ဆိုးမယ် ဟုတ်လား .. ဘယ်လောက်ထိလဲ၊ ရှင့်ဆီလာရင် ဓားနဲ့ ပြေးထိုးမလား၊ ရိုက်လွှတ်မလား၊ လုပ်လေ .. ကျွန်မကလည်း မကောင်းခဲ့သလို ရှင် မိဘမပီဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မက အပြစ်မတင့်ပါဘူး၊ သားသမီးဆိုတာ ကိုယ်ကမွေးလို့ လူဖြစ်လာကြတာ၊ သူတို့ခြေထောက်လေးတွေ ခိုင်အောင်လည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝ ကောင်းချင်ရင် ကိုယ် ကြိုးစား .. ဒါပဲ၊ ရှင့်ကိုလည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ ဒီနေရာထိ လာထုတ်တာ ဒါ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ၊ ရှင့်ဆီ သွားဖို့မသွားဖို့ ကျွန်မက ထိန်းကျောင်းပေးမှာ မဟုတ်သလို ကျွန်မဆီမှာခေါ်ပြီး ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ဖို့လည်း တာဝန်ကျေမှုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အလွမ်းမခ နဲ့ စာမျက်နှာ အကြောင်း နောက်ထပ် ဘာမှလာမပြောနဲ့ ..”

“ကောင်းတယ် .. မင်းကိုယ်မင်းတော့ သိပ်ကောင်းနေတာပါပဲ၊ တောက် ..”

“ရှင်က တက်ခေါက်နေရအောင် ကျွန်မက ရှင့်မယား မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီထရ်အိမ်စုတ်ကလည်း ရှင်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး၊ ကလေးတွေ အတွက် သိပ်ရင်နာနေရင် ခေါ်သွားလို့ ပြောပြီးသား၊ ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းပဲနဲ့ ကျွန်မက လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေရင် .. ခြေလွတ်လက်လွတ် ထွက်သွားနိုင်တဲ့ ရှင်က အသာရသွားမှာပေါ့၊ ဟွန်း..”

ပြောပြီး လက်ပိုက်လိုက်ကာ ဦးခင်မောင် ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။ ရှေ့ကိုတိုးလျှောက်ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် ဆက်ရာရှိနေသည့် ကြမ်းခင်းပြင်က ‘မျစ်’ခနဲ ညွတ်ကျသွားသဖြင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရ၏။

နှင်းမိလိုက်သည့်ကြမ်းခင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးရောက်သွားကြပြီး ဦးခင်မောင် က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလှဲ၏။ ထိုမျက်နှာကို အမိအရကြည့်ပြီး ဒေါ်မိမိ က ပခုံးတွေ လှုပ်အောင် ရယ်သည်။

“တစ်ခုလပ် လင်ပစ်မဖို့လို့ မပြင်နိုင်ဘူးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကို ပြင်လိုက်ရင် ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ပုတ်ခတ်ခံရမယ်၊ လင်မရှိဘဲ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေရင် ပါးစပ်တွေက ပြောကြမှာလေ၊ နောက်တစ်ချက်က နှစ်ယောက်အတူ ပခုံးထမ်းရမယ့်ဝင်္ဂကို ရှင်က ဖြုတ်ချသွားကာမှ ကျွန်မက မနိုင်မနင်း ထမ်းမနေနိုင်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင် မအေတွေကပဲ သားသမီးနဲ့ တို့လို့တွဲလောင်း ကျန်ခဲ့ရတာဆိုတဲ့ ရာဇဝင်ပျက်သွားအောင်လို့”

“မင်း .. မင်းကွာ ..”

“တက်မခေါက်နဲ့နော် .. ရှင် ဒီတစ်ခါ တက်ခေါက်ရင် ကျွန်မ ပါးရိုက်ပစ်မှာ၊ ပြီးရင် အိမ်ပေါ်ကနေ လေးဘက်ထောက် ဆင်းသွားရမယ်၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်”

“သိတယ် .. စမ်းလည်း မစမ်းဘူး၊ လွမ်းလည်း မလွမ်းဘူး”
ဦးခင်မောင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည့် စာမျက်နှာ ၏အရိပ်ကြောင့် ဒေါ်မိမိ ကျောခိုင်းထားလိုက်ရင်း နားစွင့်နေမိ၏။

“အဖေ .. အဖေ ဒီကို လာတယ်”

“ဟိတ်ကောင် .. တိတ်စမ်း ..၊ တောက် ..”

တက်ခေါက်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရပြီး ဒေါ်မိမိ နာကျင်စွာ မဲ့လိုက်မိသည်။ လူတိုင်းအပြောနဲ့ အဖေက မညီနိုင်ကြဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိအောင် မျက်တောင်တွေ ခတ်၊ အံကြိတ်၍ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်၏။

“အဖေ ..”

ကိုယ်နောက်မှာ ရောက်နေမှာပဲဆိုတာ သိပြီးသား..၊ သားအမိ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြလျှင် ...

“အဖေ .. အဖေ .. ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“မင်းကို နောက်ထပ် အိမ်မလာစေနဲ့လို့ လာပြောတာ”

ဖွေးနုနေသည့် မျက်နှာလေး ငဲ့ကျသွားသည်။ စိမ်းညိုထူတန်းနေသည့် မျက်ခုံးစပ်လေးတွေပါ နီမြန်းလာပြီး ...

“အမေ မသိဘူးလို့ သား ပြောပါတယ်”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြော၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေး ပြန်မော့မလာဘဲ ဒီတိုင်းပဲ ငဲ့ထားခဲ့သည်။

စာမျက်နှာ ..၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ် ရောက်တဲ့အထိ ဖအေက မကြင်နာတိုင်း ချောင်ကပ်ပြီး ရိုက်ငိုနေတုန်း။ ခုလည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသားဆိုပေမယ့် မျက်ရည်ပဲနေနေပြီမှန်း ဒေါ်မိမိ သိနေသည်။

ငဲ့ထားသည့်မျက်နှာက နဖူးပြေပြေနှင့် မျက်ခုံးစပ်လေးတွေကို

စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အေး .. သူ ဘာထင်ထင် ငါကလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းလည်း ဒီလူ ပြောဆိုသမျှ ခံနိုင်တယ်ဆိုရင် သွား ..၊ မခံနိုင်ရင် နားလိုက်၊ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှင်သန်ခွင့်ရနေကာမှ အဖေတစ်ယောက်ကို မဖြစ်မနေ လိုအပ်နေတယ်ဆိုရင် ကြီးစားကြည့်ပါ။ ငါ ကြိုပြောနိုင် တာက မင်း ကျောက်ခဲက နို့ညှစ်နေသလို ဖြစ်မှာပဲ”

“အမေ ..”

မော့လာသည့်မျက်နှာမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေနေလျက် ...

“ကမ္ဘာမြေကြီးက ရပ်တည်ခွင့်ပေးလိုက်ပေမယ့် အဲဒီ ကမ္ဘာမြေ ကြီးတောင်မှ နေ့နဲ့လ ရှိမှ အလင်းနဲ့အမှောင်တွေကို ရယူနိုင်တာပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်က မိဘနှစ်ပါးရဲ့အရိပ် မဟုတ်ဘူးလား၊ အမှေ့ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ အမှေ့ကိုလည်း သားက...”

“တိတ်စမ်း ..”

ဒေါသကြောင့် လေသံက ဓားသွားလို စူးရှနေခဲ့၏။

“ပခုံးပေါ်မှာ လွယ်အိတ် စလွယ်သိုင်းချိတ်တော့ လမ်းပေါ်က ဈေးသည်၊ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်ထားတော့ ကျောင်း သား၊ မင်းကို လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေရတဲ့ ဈေးသည် မဖြစ်အောင် ကျောင်းသားဖြစ်ခွင့် ငါ ပေးထားတာ၊ ထားတဲ့အတိုင်းပဲ နေ .. ငါ့ကို စာသံပေသံနဲ့ လာမညွှန်နဲ့၊ ငါ့ဘဝမှာ ကဗျာလည်း မရှိဘူး၊ စာလည်း မရှိဘူး၊ နူးညံ့တတ်တဲ့လူဟာ သည်းခံခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့ ဖော် မွှေ့မယ်၊ ငါ သည်းမခံတတ်တဲ့အတွက် နူးညံ့မှုတွေ အလိုမရှိဘူး၊ မင်း သွားတော့ ..”

သွားတော့လို့ ပြောရင်း ကိုယ်တိုင် ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းလိုက် လျှင် စောစောက ဒဏ်ရာဖြစ်သွားခဲ့သည့် ကြမ်းခင်းကိုပဲ နင်းမိပြန် ကာ ...

“ဥတ် ..”

“အမလေး!...”

“အမေ!...”

စာမျက်နှာ ကမန်းကတန်း ပြေးထူသည်။ ခြေကွဲကျသွားသဖြင့် ခြေသလုံးကနေ ဒူးဆစ်နားထိ ပွန်းရှသွားသည့်ဒဏ်ရာက သွေးစို့၍ ချက်ချင်း နီရဲလာ၏။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ဒေါ်မိမိ ကျွဲသွားသည့်ခြေထောက်ကို စာမျက်နှာ အကူအညီနှင့် ပြန်ဆွဲတင်၍ ထဘီကို သေချာ မကြည့်ပြီးမှ ပြန်ချလိုက်သည်။

“အမေ့ခြေထောက် တော်တော် ပွန်းသွားတာ၊ သား ..”

“ရတယ် .. ဖယ် ..၊ အဲဒီကြမ်းပေါက်ကို ပြန်ဖာလိုက်”

တွဲထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်တာ ညင်ညင်သာသာ မဟုတ်။ တစ်သက်လုံးက ဒီတိုင်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာပေမယ့် စာမျက်နှာ အတွက်က မရိုးသားနိုင်သော ရင်နင့်ခြင်းဖြင့် ...

“ဘုတ် ..”

လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း မျက်ရည်ကျတော့မှာကို လက်မောင်းနဲ့ ပင့်သုတ်ပစ်မိသည်။

ကြမ်းပြင်ကို ဖာထေးဖို့အတွက် ပျဉ်စားထိုးဖို့ ရှာရသည်။ ပျဉ်ရှိ တော့ သံက မရှိ၊ နောက်ဖေးထွက်၍ ယိုင်နဲ့နေသော ခြံတိုင်တချို့က ကောက်ထွက်နေသည့်သံတွေကို ကော်ထုတ်ယူသည်။

ဖြောင့်အောင် သေချာပြန်ထုရင်း တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်အောင် ဆာ နေသည့် ကိုယ့်ခိုက်ကို ဆုံးမနေရသည်။

ထမင်း ရှိနေတတ်ပေမယ့် ဟင်းကတော့ အဆင်သင့်ရှိနေဖို့ မသေချာ။ ရှိရှိမရှိရှိ အသာပြေအောင် ဖြစ်သလို ကျုံးသွင်းရမှာပဲဖြစ် ကာ အမှေ့ကို မမေးရဲပါ...။

မေးခဲ့ဖူးသည့် တစ်ခါတုန်းက ...

“မိက်ပြည့်အောင် သစ်ဥသစ်ဖပြုတ်သောက်ရင်တောင် ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ထမင်းရှိနေတာ မကျေနပ်သေးဘူးလား .. နင်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို အပြင်မှာ ခိုင်းမစားဘဲ ကျောင်းထားနေရတော့ ငါ့မှာ ဘာမှ အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် နှစ်နာသေးတယ် နားလည်လား ..။ အရွယ်လေးတွေ မရောက်သေးလို့ ကြည့်နေတာ၊ အမြဲတမ်း ဟင်းနဲ့ထမင်း စားချင်ရင် ကျောင်းထွက်လိုက်၊ ကျောင်းစရိတ် ပိုထွက်လာတာနဲ့ ဟင်းဝယ်စား နင်တို့အတွက် အားလုံးပြည့်စုံအောင် ငါ ဖန်တီးမပေးနိုင်ဘူး”

အမေက ပြောပြီဆို တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေး မဟုတ်၊ သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မမက အပျိုရွယ်လေးဆိုတော့ ရှက်တတ်နေပြီ ဖြစ် သည်။

“စားလိုက်ပါ မောင်လေးရယ် .. မမ အလုပ်ရှာနေပါတယ် အလုပ်ရရင် မမတို့အိမ်မှာ ဟင်းကောင်းချက်စားကြမယ် နော်၊ အတစ်ယောက်တည်း ရှာနေရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြည့်စုံမှာလဲ”

“မမ .. အမေက ဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ မောင်လေးတို့ ဝိုင်းကူလို့ ရတာပဲ”

သူက ကလေးမို့ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ မေးခဲ့သော်လည်း မမက မဖြေနိုင်ခဲ့ပေ။ လူတိုင်းရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ အပျိုရှုံးအောင် လှသည်ဆိုသော အမေက တစ်နေ့ တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ အပြင်ထွက်သည်။

သူတို့မောင်နှမကိုယ်ပေါ်မှာ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံခွမ်းခွမ်းက ဘယ် တော့မှ မလန့်နိုင်ပေမယ့် အမေ့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ရောင်စုံဝတ်စုံတွေ က မရိုးအိမ်ပဲ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ နောက်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့တာကို မမက ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိခဲ့သလို အမေ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ နုအိနေတာ ပါးပြင်တွေမှာ အဖုအပိနဲ့မရှိ နုပွတ်နီမြန်းနေတာ အားလုံး ..။

တင်းပြည့်သွယ်လျသည့် ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းလေးတွေ အထိ သူကတော့ အသေးစိတ် ချစ်ပါသည်။

အမေ လှနေတာကို မော့ငေးရင်း စာကျက်ရတာကို သဘောကျ ခဲ့၏။ ‘အဲဒါ မင်းအမေလား .. တော်တော် အရွယ်တင်တာပဲ’ လို့ လူတွေ ပြောတိုင်း တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်နေခဲ့တာ ခွဲချိန်ထိ ...။

အမေ့ကို ကြည့်ညိုမပျက်၊ အချစ်မပျက် ရှိနေဆဲပါ ...။ ဒါပေမယ့် အမေကတော့ စိမ်းကား ရက်စက်နေဆဲ ...။

မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန် မရှိတော့ဘူးလား၊ မှန်လို့ ရောင် ပြန်မဟပ်ဘူးဆိုရင်တောင် မိုးစက်လေးတွေလို ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ရင်ခွင် မှာ စိမ့်သက် တိုးဝင်ခွင့်လေးတော့ ရချင်၏။ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ပူတာ အေးတာ ခြပ်ရုံခြပ်ရုံ အားလုံးကို ဘာမှငြင်းပယ် ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ လက်ခံ သိမ်းဆည်းနိုင်သည့်ဂုဏ်သတ္တိတွေနဲ့ ထမ်းပိုးထားခဲ့သလိုမျိုး...။

အမေ မကြင်နာနိုင်ရင် နေပါ။ သားတို့ရဲ့ ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်း တွေကို လက်ခံပေးနေရင်ပဲ တော်ပါပြီ ...။

မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခနဲ ကြွေကျပြီးမှ လက်မောင်းနဲ့ ပွတ် တိုက်ပစ်မိ၏။

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

မျက်ရည်ကြောင့် သံရိုက်နေသည့် တုံ့ချက်က သံပေါ်ကို တည့် တည့်ကျလိုက်၊ မကျလိုက် ...။

“ဒုန်း ..”

သံချင်းခတ်မိသဖြင့် ရဲခနဲ မီးပွင့်သွား၏။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဒါလေး လုပ်နေတာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး ဆောက်နေတာ ကျနေတာပဲ၊ မျက်နှာ ..”

“ဗျာ .. အမေ”

“ငါ နားတွေ အူနေပြီနော်၊ နင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ .. ပြီးပြီ”

မျက်လုံးကို အထပ်ထပ်ဖိပွတ်၍ တူကို သေချာ ဆံ့ကိုင်လိုက်ရသည်။ အသံခပ်အုပ်အုပ်နှစ်ချက်နှင့် အပြီးသတ်ကာ မျက်လုံးတွေကို လက်မောင်းပင့်ပြီး ထပ်ပွတ်မိစဉ် ...

“မျက်နှာ ..”

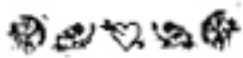
“ဗျာ ..”

“ဘာမှမရှိဘူး .. လမ်းထိပ်မှာ တို့စရာပြုတ်နဲ့ ငမိရည် သွားဝယ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုက်ဆံ လာယူ ဆိုသည့် နောက်ဆက်တွဲစကားကို မှားဖွင့်နေမိသော်လည်း အခန်းထဲမှာ ပန်ကာဖွင့်ထားသဖြင့် လှုပ်ခါနေသည့် ခေါ်ဆီးစရည်က အသံတိတ် နှုတ်ဆက်နေ၏။

ဝါသည် ကဗျာမဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နေ့စွဲများထဲက နေ့တစ်နေ့..။

အခန်း | ၅ |

“ဟဲ့ .. မျက်နှာ .. နင် ငါ့စာအုပ်တွေကို ဘာလုပ်နေတာလဲ” တစ်ဝက်ပြုလက်စနှင့် စာရွက်က ဒေါ်မိမိ ဆွဲယူလိုက်သည့် စာအုပ်ထဲမှာ ဝါသွားသည်။

“ကြည့်မိမ်း .. ဟိုမှာရည်း ဖြထားတာ မနည်းဘူး၊ ငါ့စာအုပ်တွေ ကုန်ပါပြီ”

“အမေ မသုံးတော့တဲ့ စာအုပ်တွေပါ အမေရယ် ..”

“ဘာ .. ငါ မသုံးတာလဲ .. သုံးတာ မသုံးတာ ငါ့အလုပ်၊ နင် ငါ့စာအုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆုတ်ပစ်နေတာလဲ”

“သား စာရွက်လိုချင်လို့ပါ”

“စာရွက်လိုချင်တာ စာအုပ်ထဲက ဖြေရမယ်လို့ နင်တို့ဆရာမတွေ သင်ထားသလား၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ တောက် .. ကြီးတောင် ပြီးမှားနဲ့ ပါးနားရိုက်ပစ်လိုက်ရ မကောင်းဘဲ ရှိတော့မယ်”

စာရွက်တွေကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ စာအုပ်တွေယူပြီး လှည့်ရှာရင်း သွားသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ စာရွက်တွေကြားထဲ တင်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်ချင်သားနှင့် စာမျက်နှာ ဒီတိုင်း ကျန်ရစ်၏။

ဆရာမက စာရွက်တွေ ဖြည့်ယူရမယ်လို့ သင်မထားပါဘူး အမေ... ဆရာမရှေ့ကို စာရွက်တွေမပါဘဲ သွားလို့မရလို့ ယူမိတာပါ...။

‘နေရာတကာ မျက်ရည်မလွယ်ရဘူး’ လို့ မမ မှာထားပေမယ့် စာမျက်နှာ ရဲ့ နေ့စွဲတိုင်းဟာ မျက်ရည်ကပဲ စီနီယာ ဖြစ်နေသည်။

ယောက်ျားပေမယ့် ငိုချင်နေတာကို ဘယ်လို ထိန်းချုပ်ရသလဲ ဆိုတဲ့ပညာ သူ့မှာ မတတ် ...။

“မောင်လေး ..”

ခြေသံဖွဖွနှင့် ယဉ်ပါးနေသည့် သနပ်ခါးနဲ့လေး နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ။မ လာပြီကို သိကာ မျက်နှာငုံ့လိုက်တော့ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ ကြွေ၏။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

စာရွက်ဖြူတွေ မသပ်မရပ် ပြန့်ကျနေတာကိုကြည့်ကာ စာမျက်နှာ ဘေးမှာပဲ မမ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မြင်လိုက်ရင် အဲဒီလို ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ မျက်ရည်ပဲနေတဲ့ပုံပဲ ကွာ .. မောင်လေးက ခုနှစ်တန်း ရှစ်တန်းအရွယ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆယ်တန်းပဲ ဖြေရတော့မယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်သွားတာနဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ မျက်ရည်လွယ်နေတာ ကောင်းသလား”

“မောင်လေး ငိုတာ မဟုတ်ဘူး မမ”

“မငိုဘဲနဲ့ မျက်ရည်တွေက ဘယ်သူ လာထည့်ထားတာလဲ”

စာမျက်နှာ က သူ့အစ်မကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝေနေသည့် မျက်လုံးတွေကို ပွတ်မပစ်တော့ဘဲ မျက်တောင်တွေပဲ ဖိခတ်ပစ်၏။ မမ က ပင့်သက်လေးပျိုက်ပြီး ဘေးမှာ ကျကျနန ထိုင်ချပစ်လိုက်ကာ ...

“အမေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ညည်းက ဘာတွေ ဖြေရှင်းပေးမှာလဲ”

ဒေါ်မိမိ ထွက်လာတာ ဝင်သွားတုန်းက ဒေါသတွေအတိုင်း တစ်စက်မှ မလျှော့။ လက်ထဲမှာလည်း ဗလာစာအုပ်တစ်ထုပ် ပါလာကာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘုန်းခနဲ ပစ်ပေါက်ချကာ ...

“စာအုပ်တွေကို ဆုတ်ဖြုတ်ယူထားတယ်။ အဲဒီမှာ ကြည့် ..”

ကြည့်ဆိုပေမယ့် မမ မကိုင်ရပါ ...။ စာရွက်ဖြူတွေ တစ်ရွက်စီနှင့် ပစ်ချလိုက်သည့်စာအုပ်တွေကို ကြည့်ကာ နီယိုဘာသာ နားလည်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ငါ့ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ်ထားရင် ငါ့ဖွင့်ထားတဲ့ ပန်ကာလေ တောင် လာမခံနဲ့ .. မကြိုက်ဘူး”

ဒေါ်မိမိ က မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မတ်တတ်ကနေ စီးမိုးကြည့်ရင်း ခါးနှစ်ဖက်ထောက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ပညာတတ်အောင် ငါ သင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီထိ ဝေတနာလေး ပျက်မသွားအောင် ငါ ဘယ်လောက် အောင့်အင်း သည်းခံခဲ့ရလဲ သိလား .. ကိုယ် မွေးထားတာပေမယ့် နင်တို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုနေရတိုင်း ဟိုသတ္တဝါကောင်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပိပြားနေရသလိုပဲ။ သူ ပစ်စလက်ခတ် ထားခဲ့နိုင်သလို ငါကလည်း တောင်းထဲ ဝုထည့်ပြီး မြောင်းထဲသွားချပစ်ချင်တာ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ထိ ငါ့မှာ ပူဇော်ပသနေရတုန်း”

အတ္တမာနများနှင့် ဒေါ်မိမိ က အံတကြိတ်ကြိတ်ပြောရင်း မျက်ရည်ရောင်တွေ လက်နေရာသည့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံကိုပါ ချန်မထားဘဲ မျက်စောင်းခဲသေးသည်။

“ဖအေဖြစ်ဖြစ် မအေဖြစ်ဖြစ် မှားပြီးရင် မှားတဲ့အပြစ်အတွက် ဆတူ ခံရမှာပဲ။ နင်တို့ကြောင့် ငါက ဒီသတ္တဝါရဲ့လည်ပင်းနင်း ခံနေရတာ။ အဲဒါကြောင့် ငါ စိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်း ပေးတာတို့ ယူ၊ လောဘာ မတက်နဲ့။ နောက် ဒီလို လက်ရဲခက်ရဲလုပ်လာရင် နှစ်ယောက် စလုံး

အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမယ်”

ဒေါ်မိမိ အထဲပြန်ဝင်သွားတာ ခထကြောတော့ ပြန်ထွက်လာ၏။
ယောထဘီအနီရဲ့ရဲ ကန့်လန့်စင်းလေးနှင့် ရှန်သားအနီရဲ့ကို ဝတ်ထား
တာက အိမ်နေရင်းပုံအတိုင်းပဲ ဖြစ်လျက် ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးတစ်စု
ပဲ ဝင်ယူလာတာ ဖြစ်သည်။

ဖြူဝင်းနုဖွတ်နေသည့် အသားအရေသည် ဒီအရွယ်ထိ ရော၏
အရေးအကြောင်းဆိုလို့ တစ်စက်ကလေး မထင် ..။ လက်မောင်းသား
သွယ်သွယ်၊ ကိုယ်လုံး ပြည့်ပြည့်လှလှလေးနှင့် ဘယ်လိုပုံစံလေးနဲ့ပဲ
ထွက်သွားသွား အမှေကို နှစ်ခါပြန် မကြည့်တဲ့လူ မရှိ ..။

တို့ပြင် ပန်းအောက်ထိ အမြောင့်တိုင်း ဖြန့်ချထားတတ်သည့်
ဆံနွယ်လက်လက်လေးတွေက အမြဲ ဂရုစိုက် ယူယထားတာနဲ့ ကော်ဖီ
ရောင်ရင့်ရင့်နှင့် အားကျလောက်အောင် လှ၏။

အမေ ထွက်သွားတာကို တံခါးဝထိ လိုက်ကြည့်နေရင်း မမ
မျက်လုံးတွေ စာမျက်နှာ ဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။

မငိုနဲ့ဆိုလို့ မငိုအောင် ထိန်းချုပ်နေရပုံပေါက်သည့် စာမျက်နှာ
သည် မျက်ခမ်းစပ်လေးတွေ၊ နှာသီးဖျားလေးတွေ ရဲ့တွတ်နေရှာ၏။

“မောင်လေး .. နင် စာအုပ် မရှိတော့လို့လား”

စာမျက်နှာ က မဖြေ ..။

“ဘာဖြစ်လို့ အမေပစ္စည်းကို သွားလုပ်ရတာလဲ မောင်လေးရယ်...”

“မောင်လေး အမေ့ကို ပြောပြီး မတောင်းရဲလို့ပါ ..”

“မသိအောင်မူတော့ ပိုမဆိုးဘူးလား”

“မကျောင်းစာအုပ် လိုနေလို့ဆိုရင် ဒီလောက် မဖြစ်လောက်ဘူး
မှတ်လို့”

“မောင်လေးရယ် ..”

မမ မျက်ရည်ဝေနေတာတွေကို မျက်တောင်တွေနဲ့ ပုတ်ခတ်ဖယ်

စစ်ကာ စာရွက် ဆုတ်ယူပြီးသားတွေကို လိုက်ကောက်၍ သေချာထပ်
သည်။

“ကဲ .. ဆူပြီးပြီဆိုတော့ ဒါတွေ မောင်လေး သုံးလို့ရပါပြီ၊ မမ
ဒေါ်ကျွန်နု ဆီမှာ သွားချုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

စာမျက်နှာ ခါးမတ်သွားကာ မမ လက်ထဲက စာရွက်ထပ်ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး -

“ပြန်ရွေးစရာမရှိရင် ဒီည မောင်လေး အိမ်စာရေးဖို့ မရှိဘဲ
နေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ စာရွက်တွေကို ဖောက်ပြီး ကြိုးနဲ့ သီထား
လိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ မောင်လေးရယ် ..”

မမ က စာမျက်နှာ လက်ကို ပြန်ဖယ်ချလိုက်၏။

“အချိန်မီ မမ ပြန်ရွေးပေးမယ်၊ ဒီတိုင်းကြီး ကိုင်ရင် ဆရာမတွေ
ဆူမှာပေါ့”

မောင်နှမ နှစ်ယောက်အကြောင်းထို ဆရာ၊ ဆရာမ တော်တော်
ဗျားများကတော့ အတွင်းရေး၊ အပြင်ရေး သိနေကြပါပြီ..။

မမ တုန်းကလည်း ကိုယ့်မှာ မတတ်နိုင်ပေမယ့် စာကြိုးစားနေ
တာမြင်တော့ ဆရာတွေလည်း မနေနိုင်ကြပေ။

အချိန်ပိုတွေ၊ ကျူရှင်တွေအားလုံး မမ ကို အလကား တတ်ခွင့်
ပေးခဲ့သည်။ တော်ရုံ အစာနီးထဲမှာ ဘာကြေး ညာကြေး ကောက်ပြီဆို
လည်း မမ ကို ဘယ်စာရင်းမှာမှ မထည့် ..။

ထိုနည်းလမ်းဖြင့် မမ ဆယ်တန်းကို သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့
အောင်ခဲ့သည်။ ဘဝရဲ့ နောက်ထပ် တစ်ဆစ်ချိုးကိုတော့ ဘယ်သူမှ
မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ..။

“အဝေးသင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ပြီးဆုံးအောင် ယူလိုက်ပါ
သား သမီးရယ် ..”

လို့ တပည့်ဟောင်းမို့လို့ ဆရာတွေက နမြောတသစ္စာ အကြံပြုကြသည်။ သူမအတွက်က အဝေးသင်ဆိုတာလည်း မလွယ်ကူပါ။

အဝေးလည်း အဝေးမို့လို့ သူ့စရိတ်နဲ့သူ ငွေကုန်ကြေးကျ ရှိတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ ဆရာမတွေကို ပြန်ပြောမပြောတော့ဘဲ သူတို့ ပြောတဲ့အစဉ်းပဲ ပြီးစလွယ် ခေါင်းညှိတ်နေခဲ့မိ၏။

မရှိတဲ့အကြောင်း ပြောရတာဟာ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ချလိုခြင်း။ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောဆို ဝန်ခံရခြင်း၊ ပြီးတော့ တစ်ဖက်က ကူညီလာမှာကို မျှော်ကိုးခြင်း စသည်သော အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ဖြစ်လို့ ရသည်။

ဆယ်တန်းထိ တောက်လျှောက် လက်တွဲကူညီခဲ့ကြသည့် ဆရာမတွေရှေ့မှာ နောက်ထပ် ချို့တဲ့တာတွေ ပြောမိလျှင် ဟိုတုန်းက ထားခဲ့ကြသည့် စေတနာတွေပါ ပျက်သွားနိုင်တာကို တွေးမိသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ဘာမှ ထပ်မပြောမိအောင် နေခဲ့ခြင်းသာ။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် မမ ပညာ မဆုံးခဲ့ဘဲ ဘာအလုပ် လုပ်လို့မှလည်း အဆင်မပြေ ...။

အလုပ်လုပ်တိုင်း အတိုက်အခံတွေ အမြဲရှိနေတတ်ကာ ဆိုးဝါးသည့် ကုသိုလ်ကံကြောင့် သူမမှာ ချစ်သူခင်သူ မရှိခဲ့ပေ ...။

မိန်းကလေးချင်းဆို ပြိုင်ဆိုင် မနာလိုကြရင်း အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်ရသလို ယောက်ျားလေးတွေကျတော့ ထိကပါး ဒိုကပါး ...။

ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားတွေက တစ်မျိုး၊ သူလိုကိုယ်လိုလူတွေ သူထက်ငါ ကြိုးစားလာတတ်တာတွေလည်းရှိကာ ဆင်းရဲပြီး လှနေရတာကိုတောင် စိတ်ပျက်လာမိခဲ့သည်။

မမ ရော မောင်လေးပါ မိဘတွေဆီက အဆင်ပြေတာလေးတွေပဲ ရယူထားပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ချောချောလေးတွေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေကျ ...။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီစကားတွေက ဘဝင်နိုက်စရာပါ။ ခုကျတော့ လှနေတာကပဲ 'မအေတုသမီး မအေလို လာမှာပဲ' လို့ ပြောချင်သည့် မျက်လုံးစူးစူးတွေနှင့် ...။

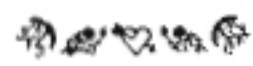
အမေကရော ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ...။ မမ အမေ့ကို ချစ်သည်။ အမေ့ကိုလည်း ချစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် မိသားစုကို ထားရက်ခဲ့သူအဖြစ် အမေ့ကို စိတ်ကူးထဲက ခဏ ထုတ်နုတ်ထုတ်နိုင်သည်။

အမေကတော့ ကြင်နာသည်ဖြစ်စေ မကြင်နာသည်ဖြစ်စေ အမေ့ရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲ့ရင်ခွင်ကြောင့် သူမတို့ လုံခြုံခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

အမေ လှလှပပ နေတတ်တာကိုပဲ လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကဲ့ရဲ့ချင်ကြမှန်း မသိပါ။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ထိ အမေ နောက်ဘိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ မဟုတ် ...။

အမေနဲ့ပတ်သက်သော စာတမ်းပြုစုရမည်ဆိုလျှင် မမ ပါမောက္ခဖြစ်သွားနိုင်၏။

အဲဒီလောက်ထိ ချစ်ခဲ့သည် ...။

အခန်း ၆

“ဆွေသင်း ..”

ကြမ်းတိုက်အဝတ်ကို နင်းထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါစေပတ်၍ ကြမ်းတိုက်ခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်နေသည့် ဆွေဆွေသင်း က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“အဖေ ရှိလား ..”

“နိုး ..”

ဒါပဲရပြီ။ ကက်ဆက်လတ်ဆီ ပြေးသွား၏။ မြူးစစ် ပြောင်းပြီးမှ ‘က’ နေရင်း ကြမ်းပြန်တိုက်၏။

ဦးခင်မောင် ရဲ့အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်အိမ် ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်နှင့် ဝရန်တာမှာ လျှာထိုးပျဉ်တွေ ခင်းထားသဖြင့် ဆွေသင်း က မိန်းကလေး အကြီးဆုံးမို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်တော့ သူမပဲ ကြမ်းတိုက်သည်။

ဒီအိမ်ရဲ့ ဖြုတ်စက်မှာ အရင်က ပန်းဖိုက်သည့်လုပ်ငန်းကို ဆွေသင်း တို့အဖေ ဒေါ်သီတာ-လုပ်ခဲ့တာဖြစ်လျက် ဦးခင်မောင် နဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ပန်းခြံကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် ရှိသမျှ ထပ်ထည့်ကာ ပုံနှိပ်တိုက် ထုထောင်၏။ ခုတော့ ပုံနှိပ်တိုက်လည်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သားသမီးတွေက မိဘမို့ မငြိုငြင်ပေမယ့် ဦးခင်မောင် သူ့အပြစ်လို့တွက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲခံကာ စီးပွားရေးကိုပဲ လုံးပမ်းနေခဲ့၏။

“နင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အဖေ ရှိလားလို့ မေးပြီး အထဲဝင်လာတော့ ‘က’ နေရင်းနဲ့ ဆွေသင်း က မေးသည်။ မလိုလားသည့်မျက်လုံးတွေက ဧည့်မန်းမှာ ထိုင်လိုက်တဲ့အထိ ပါလာကာ ...

“နင့်ကို အိမ်လာတာ မကြိုက်မှန်း သိရက်သားနဲ့ ကိုတာ.. အပေက စီးပွားရေး အဆင်မပြေလို့ စိတ်က အမြဲတမ်း ညစ်နေတာ၊ ပြန်လာလို့ နင့်မျက်နှာမြင်ရင် ဆူသံပူသံတွေ ကြားရဦးမယ်”

ပြန်တော့လို့ မပြောပေမယ့် စုဆောင့် မျက်စောင်းထိုးသဖြင့် စာဖျက်နာ မသိမသာ အကြိတ်မိသည်။

ဆွေသင်း က သူ့ထက် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်သည်။ သူ့အရပ်က မြင့်မြင့်၊ ဆွေသင်း က သွယ်သွယ်သေးသေးပုံလေးမို့ သုံးလေးနှစ်လောက်တောင် ကွာသည်လို့ တချို့က ထင်ကြ၏။

ဆွေသင်း ကလည်း ခေါ်တာတော့ ‘ကိုစာ’ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောတော့ နင်နဲ့ငါ၊ အငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း ဒီတိုင်း ...။

“အမေလည်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုစာ ဒီကို လာလာနေတာ ဘယ်ဘက်ကမှ ကောင်းဖို့ မရှိဘူးနော်၊ အဲဒါ စဉ်းစားဦး”

ဆွေသင်း က ထပ်ပြောပြီး စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် ကက်ဆက်ကိုပါ ချက်ချင်း သွားပိတ်ပစ်သည်။

“ငါ အဖေကို စေလေး တွေ့ချင်လို့ပါ”

မပွင့်တပွင့်ပြော၍ နေရာမှ ပြန်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ငါ သွားတော့မယ်၊ ငါလာတာ အဖေကို မပြောနဲ့တော့နော်”

“အကုသိုလ်များမယ်အလုပ်ကို ပြောစရာလား ..”

ဆွေသင်းက နိုင်ယာနာဆံပင်တိုတိုလေးနှင့် အိမ်နေရင်း ဂူးကျ
ဘောင်းဘီဖြူလေးကို ဝတ်ထားသည်။ တကယ့် ကလေးပုံစံလေးပဲ
ဖြစ်၏။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရပ်ကို မောကြည့်ပြီး ပြောဆိုနေသည့်ကောင်းလုံး
တွေက လေးစားသမှု အနည်းငယ်မျှ မပါ။ ..

“ခဏ နေဦး ကိုစာ ..”

စာမျက်နှာ က တံခါးနားရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဆွေ
သင်းက သူ့နားထိ လျှောက်လာ၍ ...

“အဖေကို တွေ့ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။ စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းဆိုလျှင်
အဖေမျက်နှာကို တစ်နေ့တစ်ခါတော့ မြင်ချင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဖြစ်စေ .. ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖြစ်စေ ခဏရပ်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ချင်၏။

ဒီအိမ်မှာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေက မကြည်ဖြူကြမှန်း
သိနေတာတောင် ‘အဖေအိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိတဲ့သူ’ ဆိုသော ပီတိစိတ်
လေးနှင့် ဖြေသိမ်ချင်တာမျိုး။ ..

တခြား အကြောင်းအရာတစ်ခုခုနဲ့ လာခဲ့တာဆိုရင်လည်း ပထမ
ဆုံး ရည်ရွယ်ချက်က အဖေကို တွေ့ချင်တာ ဖြစ်လေသည်။

“မပြောချင်လည်း နေလေ .. တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကန်တော့
မခံချင်တဲ့လူကို ငြိုငြင်ခံပြီး လာကန်မတော့နေတာ၊ မုန့်လေးတစ်ထုပ်နဲ့
လက်အုပ်ချီရုံပဲဆိုရင် ပြောရတဲ့လူလည်း မကောင်းဘူး၊ ခံရတာလည်း
မတန်ဘူးပေါ့။ သီတင်းကျွတ်ပြီမို့လို့ ကြိုပြောထားတာ”

လွယ်ထားသည့်အိတ်ကို ပန်းပေါ် အိမ်ထဲတွဲတင်လိုက်ပြီး စာမျက်
နှာ ဆွေသင်း ကို ငေးနေမိသည်။ ဆွေသင်းက မေးဖျားကို တမင်ပင့်
လိုက်ကာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပုံစံ မှဲ့စွဲပြီးမှ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဦးခင်မောင် ရဲ့သားသမီးတွေဖြစ်ပြီး အလွမ်းမခ နဲ့ စာမျက်နှာ

ကျတော့ ပွေးအူ နှုတ်နေကြသည်။ အရပ်အမောင်းတွေက ကောင်း၊
ကိုယ်လုံးတွေ ပြောင့်ဖြောင့်နှင့် ..။

သူမတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကျတော့ ဒီလို မဟုတ် ..

အငယ် နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် အသားညိုတာထက်တောင် ပိုချင်
သည်။ ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီး အရပ်အမောင်းလည်း မထွက်၊
ပုတယ်လို့ ပြောမရရုံလေးပဲ ရှိသည်။ သူမကတော့ မိန်းကလေးပီပီ
ကိုယ်ပုံစံကို လိုတိုးပိုလျှော့နည်းနှင့် နေ့စဉ် တံသသလုပ်နေလို့ လှတယ်
ဆိုတာလောက်တော့ အပြောခံရဖူး၏။

အဖေကို လက်ထပ်ပြီး အဖေနောက်ကို လိုက်လာတဲ့ အဖေမို့လို့
သာ ဟိုက သားသမီးတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကို လက်ခံနေခဲ့ရ
သည်။ ကိုယ့်အဖေက အိမ်ထောင်ဦးဆိုလို့ကတော့ သင်းတို့တွေ အိမ်ရိပ်
တောင် လာနင်းခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပေ ..။ အိပ်ရာထဲ လဲနေသည့် အဖေ
ကလည်း ဒါကို သဝန်မတိုဖို့ တစ္ဆေ ပြောနေလို့ ..။

“ငါက တစ်နေ့တခြား ရောဂါတွေ တိုးလာနေပြီ၊ ညည်းတို့
မောင်နှမတွေ ဒီအဖေနဲ့ ကျွန်ခွဲရမှာနော်၊ ပအေကိုရော ဟိုကသားသမီး
တွေရော ညည်းတို့ ဘာမှ သဝန်မတိုကြနဲ့၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမကို
ပစ်ခွဲပြီး ငါနဲ့အတူလာနေတာ သူ သစ္စာမရှိရင် ညည်းတို့ မျက်နှာငယ်
ရမှာ သိလား ..”

အဖေ ပြောသမျှ အဖေနဲ့ သူ့သားသမီးတွေကို တစ်နေ့ ဦး သုံးကြိမ်
လောက် ချဖို့ ကောင်းနေတဲ့အကြောင်းတွေသာ ..

သူကတော့ ဒီလို မမြင်ပါ ..။

ဒေါ်မိမိ ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ဒီလောက်လှနေသားနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တယ်
ဆိုကတည်းက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဆိုးနေသလဲမှ မသိတာ ..။

ပြီးတော့ ကိုစာ ကို အဖေက သူ့သား မဟုတ်ဘူးလို့ တစ္ဆေပြော
ပြီး မုန်းနေသေးသည်။

ဒါတွေကို ထောက်ချင့်ကြည့်လျှင် ဒေါ်မိမိ မှာ အထင်ကြီး ကိုးကွယ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ ။ အမေက အသားညိုညို ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်ပဲ ရုပ်ရည်ရှိပေမယ့် အပေ ခုထိ မြတ်နိုးယုယနေတာ ကြည့်။

အိမ်ထဲ ဝင်လာပြီးမှ အပြင်ကို ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်တော့ စာမျက်နှာ မရှိတော့ပေ ။ ဒီတော့မှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကြမ်းတိုက်ခြင်းကို ပြန်စလိုက်ရသည်။ ပြောမယ့်သာ ပြောရသည်။ အပေ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးနေတာလဲ ထင်ရလောက်အောင် မုန်းရက်ဖွယ်မရှိတဲ့အထိ စာမျက်နှာ ရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်အားလုံးက ရှင်းသန့် ချောမွေ့နေတာ ဖြစ်သည်။

အဖေက အသားလတ်သည်ဆိုပေမယ့် ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်၊ စရာရဲ့အရိပ်တို့နှင့် ဓုချိန်မှာ ခပ်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်။

စာမျက်နှာ ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်းစက်ချောမွေ့နေတာတွေက အပေနဲ့ လုံးဝ ဆင်ဆင်လေးတောင် မတူသော်လည်း သူ့အမေက အဲဒီလောက်ထိ လှနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလား ။

မအေတူသား ဆိုလည်း ရတာပဲ ။ အဖေကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် ဒီမေးခွန်းမျိုး အဖေကို မေးဖူးသည်။ အမေကတော့ မကောင်းကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ။

“သူ့သားပါအေ .. ညည်းတို့တွေ ငါနဲ့တူလို့ အသားညိုတာ၊ အရပ်ပုတာ၊ ဟိုကောင်လေးက သူ့အမေက မြင့်မြင့်၊ ဖအေက ရှည်ရှည်၊ ဒါကြောင့် အရပ်ရှည်တယ်၊ မအေက ဖြူဖြူပြီး မင်းသမီးရှုံးအောင် လှနေတော့ သူတို့တွေ မအေတူပြီး ပြူးဖြူနေလေး ဖြစ်နေကြတာ ဆန်းသလား၊ အဲဒါကြည့် .. ညည်းတို့အဖေ သားကို သားလို့ မမှတ်နိုင်တဲ့ အထိ အချစ်ကြီးပြီး အမျက်ကြီးနေတာ၊ ငါနဲ့ဆုံခဲ့တာတောင် သူ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဲဒီလိုစိတ်ကူးနဲ့ ပေတေရွက်လွှင့်နေတုန်း ဆုံကြတာ။”

“ငါကတော့ ငြိုငြင်ဘက်ဖြစ်ကြပေမယ့် စကားမှာ မထိုးခဲ့ပါဘူး။ သူ့သားနဲ့ သူ့ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းစို့ အများကြီး ကြိုးစားပေးခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်

လို့လဲဆိုတော့ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ယောက်လေးကတည်းက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ချူချူချာချာလေးရယ် .. ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ သနားဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ မအေကို ချစ်သလို ဖအေကိုလည်း ခုချိန်ထိ ပြောမနာဆိုမနာ ဇွတ်လိုက်ကပ်နေတာ ကြည့်။ မျက်နှာခြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ မျက်နှာလေးပါအေ .. ညည်း အဖေတစ်ယောက်ပဲ မိန်းမစိတ်မွန်ပြီး ရက်စက်နေတာ”တဲ့ ။

ထို့ပြင် “သူတို့အိမ်ထောင်ရေး ဖြိုကွဲခဲ့တာလည်း ငါ့ကြောင့်ပါ။ အဲဒီပြစ်မှားကျူးလွန်မှုတွေကို အသက်လေးရလာတော့ ကြောက်မိတယ်”လို့ တဖွဖွ ပြောနေခဲ့၏။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ရနေတာကျတော့ မက်မော အလေးထားရကောင်းမှန်း မသိဘဲ မရနိုင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး တောင့်တနေခဲ့တာလဲ ။

အဲဒီလူဟာ စာမျက်နှာ ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အလွမ်းမမေ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မအေတူသမီးဆိုသည့် အမျိုးတူအလှများနှင့် မိန်းကလေးချင်းပင် အားကျလောက်တဲ့သူ။

ဒါပေမယ့် သူမက အလှအပကို အရောင်တင်ဖို့အတွက် အာရုံထားဘဲ မောင်ဖြစ်တဲ့သူကို ကာကွယ်သည်။ မအေကို ကူညီဖို့ပဲ အလေးထား၏။ သူမကို တယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် နှမ်းမက်မက်ပုံစံ၊ ဆံပင်ရှည်လေး တစ်ဝဲနှင့် ကိုယ့်ကို ဘယ်သူတွေကြည့်နေသလဲ ။ ဘာတွေ ပြောကျန်ခဲ့သလဲ ။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် ။

စာမျက်နှာ ကျတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးလို့ နှုတ်နေအောင် ချောသည်။ ကျားကျားလျားလျားပုံစံ ရှိပေမယ့် မျက်နှာမှာ အားငယ်ရိပ်တွေ အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတတ်ကာ တစ်ခါတလေဆို မျက်ရည်တွေပါ ရှိနေတတ်သေးသည်။

ယောက်ျားလေးပီပီ ပျော်မည်၊ ပါးမည်၊ ကိုယ်ချောလို့ လိုက်ငေးသည့် ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကြိုက်သလို တွဲမည် ဆိုတာမျိုး ဘာဆို

ဘာမှမရှိ ...။ သူ့မှာ အဖေ ဘယ်တော့ ပြန်ချစ်လာမလဲဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ နှင့်နေရင်း သေတဲ့အထိ ဘဝကို ဒီတိုင်းပဲ ခရီးဆက်တော့မည် ထင်သည်။ သူတို့မောင်နှမတွေအဖြစ်ကို မြင်နေရရင်း အံ့ပါရဲ့လို့ ဓဏ ဓဏ ပြောဆိုခဲ့သည်။ မိန်းကလေးပီပီ မနာလိုတာပဲပြောပြော ဆွေသင်း မချင်မရဲ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပင် ...။

ကိုယ့်မှာတော့ မလှလို့ လှအောင် အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားနေရသည်။ လှနေတဲ့လူတွေက လှတာမလှတာကို မသိသလိုနေတော့ အသည်းယား၏။ နာမည်တွေ ဖြစ်လာပုံကိုက ကြည့်ပါဦး ...။ မိန်းမ အိမ်ကဆင်းသွားတာကို မလွမ်းတဲ့မာနတွေ ပြချင်လို့ ငယ်နာမည်ကို ဖျောက်၍ အလွမ်းမမ လို့ ပေးခဲ့သည်တဲ့ ...။ စာမျက်နှာ ဆိုတာလည်း ထည်ဝါခြင်း မရှိပေမယ့် ခေတ်ဆန်ဆန်လေးတော့ လှနေသည်သာ ...။

သူတို့မောင်နှမတွေကို နာမည်ပေးလိုက်တာတွေကျတော့ ဆွေဆွေသင်း တဲ့၊ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ပေးထားတာ ချစ်ဦးမောင်၊ ချစ်ဖူးမောင် ...။ နာမည်တွေ ပေးခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာက အဖေတစ်ယောက် တည်းပဲဖြစ်ကာ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ညီမျှလို့လား ...။

ဆွေသင်း အရွယ်လေး မလောက်လေး မလောက်စားပေမယ့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တတ်သည့်အကျင့်လေးတော့ ရှိနေသဖြင့် ဒီအဖြစ်တွေကို ဓဏဓဏ တွေးမိသည်။ အဖေ နားချလို့ စိတ်ကောင်းလေး ဝင်လည်း ဒါတွေ တွေးလိုက်မိတိုင်း ဖျောက်၏။ သူမအမြင်မှာတော့ မောင်နှမဟာ လူဖြစ်ပွားနေကြတာပါ ...။

နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့် မွန်းတည့်အောက်မှာ ကောင်းကင်ကို မျက်နှာမော့၍ မိုးရွာမှာကို မျှော်နေတာနှင့် တူ၏။

ကန္တာရမိုးကို မျှော်ကိုးနေတာမျိုး ...။

ရွှေသင်္ဃာပေ

ဘခန်း | ၇ |

“သမီး ...”

တေးမှာ လှချိပ်ကွလာသဖြင့် မမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖေအဖေ အလုပ်ကပြန်သည့်မျက်နှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ...

“အလုပ်က ပြန်လာတာလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဖေရော .. အဖေ ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာလဲဟင်”

“ငါ့ကို မမေးပါနဲ့၊ ဒီအချိန်မှပြန်ရအောင် နှင့်အလုပ်က ဘာလဲ” သားအဖ အပြန်အလှန် မေးနေကြရင်း ကားမှတ်တိုင်နား ရောက်လာကြသည်။

“မမ မုန့်မျှိုးစုံလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာပါ၊ ဒီနေ့ အချိန်ပိုဆင်းလိုက်လို့ နောက်ကျတာ”

ဦးစင်မောင် က မျှော်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်သည်။ သမီးက မအေလိုပဲ လှပေမယ့် မအေနေ့တော့ မတူပါ။ အနေအထိုင်တတ်သည်၊ စိတ်ထား နူးညံ့သည်။

ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင် ဝတ်တတ်သူမို့ ဘာမှ စိတ်မချနိုင်စရာ မရှိ၊ သို့သော် ...

"တခြား မိန်းကလေးတွေလို မက်ကက်တစ်ခုခုမှာ စာရေးမတွေ့တာတွေ ဝင်လုပ်ပါလား၊ သိက္ခာရှိရှိ သွားလာနိုင်တယ်"

"သိက္ခာရှိပေမယ့် မခ တို့မှာ ရိက္ခာမှ မရှိတာ အဖေ၊ တစ်လပြည့်မှ ရမယ့်ပိုက်ဆံကို စောင့်သုံးဖို့အတွက် နေ့စဉ် စားစရာရှိမှ ဖြစ်တာ၊ ပြီးတော့ ခုခေတ်မှာ စာရေးမ ဆိုတဲ့ အဆင့်ကလည်း သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မခ မှာ သင်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေ မပြောနဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုတောင် ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအလုပ်က အဆင်ပြေပါတယ်"

မခ မျက်နှာလေးက မချိုပြုံးနှင့် နှမ်းနေ၏။ အပြာနုရောင် အပွင့်ရိုက်ရုန်သားလေးနှင့် ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားသည့်ပုံစံလေးကို ကြည့်ရင်း ကိုင်းထားသည့် ပည်းညှစ်ညှစ် စတီးချိုင့်စုတ်လေးဆီ မျက်လုံးမရောက်ခင် ဦးခင်မောင် မျက်နှာလှည့်မိသည်။

မခ ကလည်း ဦးခင်မောင် မျက်လုံးတွေ ခရီးတို ခရီးရှည်ရွေးရင်း နေလောင်ခပြီး ပြန်လှည့်သွားတာကို နားလည်လျှောက် ယုံယုံလေးပြုံးကာ-

"မခ တို့ကို မပူပါနဲ့ အဖေ၊ အဖေမိသားစုအတွက် အဖေ ကြီးစားပါ"

ပေါ်တင် တိုက်နိုက်လိုက်တာမို့ ဦးခင်မောင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ကိုယ်စီးရမယ့်ကား ရောက်လာတာတောင် ဂရုမစိုက်မိလိုက်။

"မခ တို့က တရားဝင် စွန့်ပစ်ခံထားရတဲ့သူတွေ .. ဒေါ်သီတာတို့ သားအမိကတော့ အဖေ တရားဝင်စောင့်ရှောက်နေတာလေ၊ မဖြန့်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး"

"ငါ ဘာလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ နှင့်ရဲ့အဖေပဲ မမ၊ ဒီလို နှုတ်လှန်ထိုးတာတွေနဲ့ မဆော်ကားနဲ့"

မခ မျက်နှာလေး တည်သွားသည်။ ပက်ခနဲပြောဖို့ ဖြစ်လာသည့်စကားကို ဝေးနက်ယဉ်ကျေးအောင် သေချာစီစဉ်ပြီးမှ -

"မခ တို့ မိသားစုက အဖေ ခြေထိုးခံပြီး သေဘက်ခဲ့တဲ့ သဲအိမ်လေးပါ။ နတ်ထွက်သွားပြီးမှ ခြေရာပြန်မရှာပါနဲ့ အဖေ၊ အဖေခြေရာ မရှိတော့ဘူး"

"တာ!..."
မျက်ရှည်ဆူဆူလားတော့ မောင်လေးကို သတိရမိသည်။ ထို့ကြောင့် အံ့ကြိတ်၍ မျက်တောင်တွေ ခတ်ထုတ်ပစ်ကာ -

"မခ သွားတော့မယ်"

မိသားစုလိုက်ကို ရက်စက်စွာ ထားရစ်ခဲ့ရုံမက အပြစ်မဲ့စွာ ကကောက်ကောက်လိုက်ပြီး မေတ္တာတောင်းခံနေတဲ့ မောင်လေးအပေါ်မှာပါ ရက်စက်လွန်းတဲ့ အကြောင်းတွေ ..

အဖေကို အမြဲတမ်း ပြောချင်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် -

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်းလည်း မပြောဖြစ်မိ .. ခုလည်း မပြောချင်တော့လောက်အောင် စိတ်ပျက် ထိခိုက်လာသဖြင့် ကားမလာသေးဘဲ ကားရပ်မည့်နေရာထိ သွားရပ်နေလိုက်မိ၏။

ကားလာတာနှင့် အတင်း တိုးကြိတ်တက်ရင်း အဖေ ရှိနေသေးလား မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာကို ပြန်နဲ့မကြည့်မိအောင် စိတ်ကို တင်းထားရသည်။

မယူမျက်တွဲ အမျိုးမျိုးနှင့် သူတို့ အမှန်တရားတွေအတိုင်း ရက်စက်နေကြသည့် မိဘနှစ်ပါးအလယ်မှာ သူမတို့ကတော့ စိမ်းကားလို့ သည်း မရပါလား ..

ကားတွေခါနီးတော့ လူတွေရဲ့လက်တွေကြားထဲကနေ မှတ်တိုင်ညီ ကြည့်လိုက်မိ၏။ အဖေ မရှိတော့ပါ။

မကြည့်လိုက်မိရင် အကောင်းသား ..

ရွှေသင်္ဃာတေ

အခန်း | ၈ |

"အမေရေ .. အမေ .."

"မောင်လေး .."

"မေ .."

မီးပိုချောင်တံခါးဝမှာ မေ ပေါလာတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖိနပ် နှင့် မုန့်ဘူးကိုဆွဲလျက် စာမျက်နှာ မေ သီ အပြေးတစ်ပိုင်းသွား၏။

"မေ အမေရော .."

မေ က အထုပ်ကို အရင် ဝုံကြည့်ကာ ...

"အမေ ဓနကပဲ အပြင်ထွက်သွားတာ၊ ဘာတွေလဲ .."

"မောင်လေး အမေ့အတွက် အခေါက်ကင် ဝယ်လာတာ၊ ခင်ကင်းစင်တာ အခေါက်ကင်ဆို အမေက ကြိုက်တယ်"

"ဟုတ်လား .. မမလည်း ဒီနေ့ အချိန်ပိုဆင်းရတာနဲ့ အားထုတ်စားဖို့ ရွှေဘဲက ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ဝယ်လာတယ်"

"ဟား .. ပွတာပဲ"

"နေဦး .."

ပြေးနေသည့် မေ မျက်နှာက ချက်ချင်း လင်ပုတ်ဖမ်းသံ ပြောင်းလဲသွားတာ ...

"မင်း .. မင်း .. ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရလဲ၊ ဒါ ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်း .."

သတိလက်လွတ် ပြုံးကြည်နေသည့် စာမျက်နှာ မျက်လုံးတွေ ငေးခနဲ စိုက်ကျသွား၏။

"ဟဲ့ .. ပြောလေ"

"မောင်လေး .."

"ပြောလေ .. မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ .."

"အလုပ်တစ်ခုပါ"

"ဟုတ်ပြီ .. ဘာလုပ်တာလဲ ပြောလို့ မေးနေတာ"

စာမျက်နှာ အခေါက်ကင်ထုပ်ကို ကိုင်လျက်နှင့် ဆံပင်သပ်လိုက်၊ လည်ပင်းပွတ်လိုက် ...

"ဟင် ... ပေးစမ်း .. ပြစမ်း .. လက် .."

မေ က မျက်စိလျှင်သည်။ အညိုကွက်တွေထနေသည့် လက်ဖဝါးတို့ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်သဖြင့် အတင်း လိုက်ဆွဲကြည့်၏။

"အမလေး .. ကြည့်စမ်း .."

အညိုရောင်ပေါက်အောင် သွေးခြည်ဥနေတာတွေ၊ အဆိုတဝင်းဆင်း ထနေသည့် ဒဏ်ရာတွေနှင့် ...

"မင်း .. မင်း .. ဒါတွေ .."

မေ ဆက်မမေးနိုင်တော့ဘဲ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်၏။ စာမျက်နှာ နှာပွားသလဲဖြစ်သွားကာ အထုပ်ကို ထပ်ကြားမှာ မှိတ်ထားလိုက်သည်။

"မေ .."

"စာမျက်နှာ ရယ် .. နင် ငါ့ကို တုတ်နဲ့ရိုက်ချလိုက်သလိုပဲ ညီလား၊ အဲဒါတွေ .. အဲဒါတွေ နင် လုပ်ရလောက်အောင် .."

ဘာလုပ်ခဲ့မှန်း သေချာမမေးနိုင်ဘဲ စကားပြောလို့ မရလောက်အောင် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။ မေ ကြမ်းပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး

ထိုင်ချလျက် နှုတ်ခမ်းမှာ လက်သီးဆုပ်လေးကပ်ကာ တအင့်အင့် ရွိုက်သည်။ အစကတည်းက မျက်ရည်မခိုင်ခဲ့သူမို့ မခ ကို ချောဖို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ စာမျက်နှာ ကိုယ့်မျက်ရည်တို့ ပြန်ထိန်းနေရသည်။

“မောင်လေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမရယ် .. နောက်လည်း မလုပ်တော့ပါဘူး”

ယောက်ျားလေးမို့ မရွိုက်တတ်ပေမယ့် မျက်ရည်ကျလာတာကို လက်မောင်းပင့်၍ ပွတ်တိုက်ပစ်သည်။

“မောင်လေး ကိုယ့်အင်အားနဲ့ ရှာတဲ့ငွေကို ကိုင်ဖူးချင်လို့ပါ”

“ဘာ!...”

“နောက်ပြီးတော့ အဖေနဲ့ အမေကို မောင်လေး ရှာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးချင်တယ်”

ဒါက ပထမဆုံး လုပ်အားခနဲ့ပါ.. နောက်ထပ် အဓိက ရည်ရွယ်တာက သီတင်းကျွတ်ပြီမို့ အဖေနဲ့ အမေကို ကန်တော့ချင်တာ ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းလို မစားမသောက်ဘဲ စုထားသည့် မုန့်ဖိုးလေးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဆွေသင်း ပြောခဲ့သလို အားလုံး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖြစ်သွားစေဖို့..

“မင်း ခုမှ ဆယ်တန်းကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတယ် မျက်နှာမင်းအတွက် မမ ကျောင်းထွက်ထားခဲ့တာ၊ အမေ့ကို ကူညီချင်လို့ .. မင်းအတွက် တတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့၊ အခုငါ အနစ်နာခံခဲ့တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဘယ်မှမရောက်ပါဘူး မမရယ် .. မောင်လေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မမက အကြီးဆိုပေမယ့် မောင်လေးက ယောက်ျားလေးပါ၊ မမ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြီး မနားမနေ ကြိုးစားနေရတာ မောင်လေး မကြည့်ရက်ဘူး”

“မကြည့်ရက်တော့ အခု ဘာလုပ်မလဲ ပြော .. မင်း ကျောင်း

ထွက်ချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး မမ .. စာမေးပွဲကို အောင်အောင်ဖြေမှာပါ၊ မမ ဆန္ဒအတိုင်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီဆိုရင် အဝေးသင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့တစ်ခုကို ရအောင်ယူဖို့ထိ မောင်လေး ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စာကျက်ချိန်၊ ကျောင်းချိန်တွေ မထိခိုက်အောင် မောင်လေး အဆင်သင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပါရစေ ..”

“နေပါဦး .. မင်း အခု ဘာလုပ်တာလဲ”

စာမျက်နှာ က မခ ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း သူ့မျက်လုံးကိုပါ ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါက ဒီနေ့ပဲ လုပ်တာပါ၊ ဟို .. ကျောက်ကားချတဲ့နောက် လိုက်ပြီး ကျောက်သယ် ..”

“တော်တော့ ..”

ဒေါသနှင့်အော်လိုက်ပြီး မျက်နှာ ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မခ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်သည်။

“တော်ပါတော့ မျက်နှာ ရယ် .. နင့်ပုံစံနဲ့ အဲဒီလောက်ထိ ကြမ်းတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ရသလား၊ နင် ငါ့ရင်ကို မီးကင်တဲ့ခားနဲ့ ခွဲလိုက်တာပဲ သိလား ..”

“နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ခုလည်း မောင်လေး ငတာင်းပန်လွန်းလို့ ကွမ်းယာသည် ဦးလေးကြီးက ကူညီတာနဲ့ လိုနေတဲ့ တစ်ယောက်စာနေရာကို ဝင်လိုက်သွားတာပါ၊ မောင်လေးကို ကျောင်းသားမှန်းသိလို့ သူတို့ကလည်း ညှာပါတယ်၊ အဲဒီထဲက ဦးကြီးတစ်ယောက်ကတောင် သူ့သား ဂျာနယ်ရောင်းနေတာ ရှိတယ်၊ ဂျာနယ်လေးဘာလေး လိုက်ရောင်းပါလားတဲ့၊ သူ ပြောပေးမယ်တဲ့”

“မောင်လေး မင်း အဲဒါတွေလုပ်တာ ပေါ့ပေါ့လေး မှတ်နေလားဟင်၊ နေရာတကာမှာ ကျွမ်းကျင်မှု လိုတယ်၊ သူ့နယ်ပယ် သူ့စည်း

ကမ်း ရှိတယ်။ မလုပ်ရဘူး ... ဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ မင်း စာပေးပွဲပြီးရင် မင်းနဲ့တန်တဲ့အလုပ်မျိုး မမ ဝိုင်းရှာပေးမယ်။ မမ စကားကို နားထောင်ပါ မောင်လေးရယ် .. နော် .."

မောင်နမနစ်ယောက် စေတနာတွေ ကောင်းခဲ့ပေမယ့် ထိုညမှာ မိသားစု မဆိုဖြစ်ခဲ့ပါ ...။

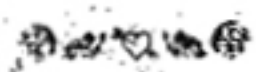
"ဘာလို့ စောင့်နေကြတာလဲ၊ စားပစ်လိုက်ကြ"
ဒေါ်မိမိ က အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် သင်းလင်းလက်လက်လေး တက်လာပြီး ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းဝိုင်းကို တစ်ချက်ပဲ ခုံကြည့်သည်။

"မင်းတို့ကို ငါလည်း မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို ကျွေးတာလည်း မစားချင်ဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. ကြွေးတင်ခံလို့ .." တဲ့ ..။

ခြောက်သွေ့ခဲ့သည့် ထမင်းစားပွဲလေးပေါ်မှာ မျက်ရည်စက်လေးတွေသာ ဈေးထွေးစွာ ရွန်းထင်းခဲ့သည်။

ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်ခြယ်ဝယ်လာခဲ့ကြသော်လည်း ခြောက်ကပ်နေသည့် လည်ချောင်းထဲမှာ အစာအိမ်ထဲထိရောက်အောင် ကျဆင်းမသွားသည့် ဓားစရာတွေက တန်ဖိုးမဲ့သွား၏။

စားပွဲပေါ်မှာ ဒီတိုင်း အေးစက်စွာ တစ်ညလုံး ခံမြန်းနေခဲ့သည့် ထမင်းဟင်းအားလုံးသည် မနက်ကွဲတော့ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ...။

အခန်း | ၉ |

"ခြောက်ရာပါကွာ .. မင်းကလည်း၊ ငါ့ အမြဲ ဝယ်နေတာကို"
"မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ .. ခုနစ်ရာပါပဲ၊ ကျွန်တော်က လူသစ်ပါ၊ ဈေးတင်မရောင်းရဲပါဘူး"

"လုပ်မနေနဲ့ .. အဲဒီမှာ အကြွေတစ်ရာပါ ထည့်ပေးထားတာ၊ ပြန်အမ်းဧရာတောင် မလိုဘူး"

ဂျာနယ်သည် အနားရောက်လာတာကိုတော့ သိသည်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် နောက်ခန်းထဲကနေ မော့မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကြည့်လိုက်တော့ ဧရာကိုယ် ရည်ရည်ပိုင်းပိုင်းကြီးကို ငဲ့၍ ကားထဲကို ကြည့်ရင်း ပိုက်ဆံတစ်ရာ ပြန်ရဖို့ ခယ တောင်းပန်နေသည့် မျက်နှာ ...။

"မလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ် .. ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီ တစ်ရာပဲ စားရတာပါ၊ ဦးလေး .."

မီးပျံ့ငြိမ်းသွားတာနှင့် ဒရိုင်ဘာက တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ လျော့ခနဲ မောင်းထွက်၏။ ဂျာနယ်တွေပိုက်လျက် လွယ်အိတ် စလွယ် သိုင်းနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်တဲ့သူက လိုက်လာသည်။

“ဦးဝင်း ဘာလုပ်တာလဲ .. ပိုက်ဆံလေး ဖာစ်ရာကို”
 “အလကား ပိုတောင်းနေတာကို ပေးစရာလား ဆုလေး ရဲ့ ..”
 “ဟာ!... ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေးဆို ပေးလိုက်”
 ကိုယ့်အိတ်ဖွင့်ဖို့က မလွယ် .. ဂျာနယ်သမားလေးလည်း ရပ်
 ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ကားက လမ်းဆုံကို ဖြတ်ထွက်လာပြီမို့ ထိုပြဿနာ
 ကို တစ်ရာအကျန်နဲ့ပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။

ဆု ဒေါကန်သွားကာ ဒရိုင်ဘာ ထိုင်နေသည့် ကူရှင်ကို နောက်
 ကနေ တအား ထုပစ်လိုက်၏။

“အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ဆု မကြိုက်ဘူး သိလား .. ဦးဝင်း ကို
 အန်တီနဲ့ ပြန်တိုင်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆုလေးရယ် ..”

“ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ .. အဲဒီကောင်လေး ဆု တို့ အရွယ်ပဲရှိသေး
 တာ၊ ကျောင်းတက်ရင်း ဂျာနယ်ရောင်းနေရတာ မတွေ့ဘူးလား”

“မြူကြီးပြကြီးမှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ လုပ်စားနေကြတာ ကလေးက
 မသိလို့ပါ”

“လုပ်စားစား မစားစား သူ့အတွက် ပိုက်ဆံတစ်ရာက အရေး
 ကြီးနေတာ၊ ဆု တို့အတွက် ဘာလိုအပ်လို့လဲ .. ဦးဝင်း ရွှေက
 ဘောက်စ်ထဲမှာ အဆုပ်လိုက် ဆွဲယူလိုက်၊ ငါးရာတန်၊ တစ်ထောင်
 တန်တောင် ပါလာဦးမယ်”

“ကိုယ့်မှာ ပိုလှုံ့နေတာ သူများပေးဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“တော်ပြီ .. မပြောနဲ့တော့”

ဆု ပြောဆိုနေသမျှ ဒရိုင်ဘာ ဦးဝင်း အသံကလည်း စိတ်မရွည်ပုံ
 ပါလာ၏။ ထို့ကြောင့် မကျေနပ်ပေမယ့် ပိတ်ပြောပစ်လိုက်ကာ ကူရှင်
 ရောက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းတာတောင် တံခါးကို ဂြိမ်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်
 ပါ၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ချိန်လဲ ဆုလေး .. ဘယ်နှစ်နာရီ လာကြိုရမလဲ”

“လာမကြိုနဲ့ ..”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောကာ ဆု ကူရှင်ထဲ မဝင်ဘဲ အပြင်ခုံတန်း
 လေးမှာပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဖုန်းထုတ်ယူလိုက်ပြီး အိမ်ကို ခေါ်၍...

“အန်တီလား ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လမ်းမှာ ကားပျက်နေ
 လား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဦးဝင်း အကြောင်း တိုင်မလို့”

အစချီကာ ဂျာနယ်ဝယ်သည့်ကိစ္စကို သေချာပြောပြနေတာ ဘေး
 ကကျောင်းသူတွေ နားစွင့်နေကြတာကို ဂရုမစိုက် ..။

“သမီးရယ် .. အဲဒါတွေအကြောင်း လူကြီးဆိုတော့ နားလည်
 နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“လည်လည် မလည်လည် ပိုက်ဆံတစ်ရာ ကိုယ့်ဆီက ပိုပါ သွား
 တော့လည်း ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ ..။ ခုတော့ ဆင်းရဲတဲ့လူက အော်
 တောင်းပြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်က ထောင်ကျော်တန်ကားကြီးနဲ့ မောင်း
 ပြေးသလို ဖြစ်သွားပြီ”

တကယ်က အော်ဟစ်ပြီးတော့လည်း မတောင်းရှာပါ။ နှုတ်ခမ်း
 အနု ပွင့်ဟလျက် ပစ်ချပေးခဲ့နီးနှင့် အပြေးအလွှား ပါလာခဲ့တာ ဖြစ်
 သည်။ ပြီးတော့ ဦးဝင်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ မောင်းထွက်ခဲ့တာတွေ၊
 ဘေးကားတချို့ကလူတွေ လှမ်းကြည့်ကြတာတွေ ..။

“အန်တီ ဘာတွေ သက်ပြင်းချနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြန်ရောက်လာရင် အန်တီ ပြောလိုက်ပါ
 ဦးမယ်”

“သူ့ကို ဆုံးမနားချပေးဖို့ အန်တီကို ဟိုင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ
 စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ဆု ရွံတယ်၊ လစာကြိုပေးပြီး အလုပ်ကထုတ်လိုက်..”

“အဲဒီလို လွယ်မလား သမီးရယ် .. အလုပ်လုပ်တာလည်း သုံးလေးလပ် ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို သမီးကိုကိုက ခေါ်လာတာ ..”

“ဒါဆို ကိုကိုနဲ့ ပြောမယ်”

“သမီး .. သမီး ..”

အန်တီ ဂျာယာခတ်သွားတာကို ကြားနေလျက်နှင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကိုကိုကို ခေါ်လိုက်၏။ အလုပ်ထဲမှာဆို တော်ရုံ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ ကိုကိုက မကြိုက် ..။

ဒါပေမယ့် ဟန်းဖုန်းခေါ်ရင်တော့ အရေးကြီးသည်ထင်ပြီး ချက်ချင်းကိုင်မှာပဲဆိုတာ သေချာပေါက် သိထားသည်မို့ ...

“ကိုကို ..”

“ညီမလေး .. ဘာလဲ .. ကျူရှင်က ဆက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုကိုကို ဦးဝင်း အကြောင်း ပြောမလို့”

“ညီမလေးကကွာ .. အဲဒါတွေ ကိုကို ပြန်လာမှပြောရင် ရရဲ့ သားနဲ့ ..”

“ခု .. ပြောချင်လို့ပေါ့ ကိုကို၊ အန်တီက ညီမလေးကို ကလေးဆန်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဖြစ်သလို နားချနေတာ၊ ညီမလေး ကလေးဆန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဝင်း ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အရှည်ကြီး တွေးကြည့်ပြီး ခွံသွားတာ သိလား ..”

“ဘာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဦးဝင်း က ညီမလေးကို ဘယ်လို ခော်ကားလို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း ..”

ကိုကို မတ်တတ်များ ထရပ်လိုက်လား မသိ၊ နည်းနည်းတော့ လန့်သွားမိတာ ..။

“မဟုတ်ဘူး .. အဲလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့ ..”

ဆု မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရှင်းပြလိုက်ရတာ၊ လျှာ ခလုတ်တိုက်မတတ်..၊ ဒါလေးများကွာ လို့ ပြောပြီး အပြစ်တင်မှာလား နားစွင့်

ကြည့်မိသည်။ ကိုကို အသံတိတ်နေသဖြင့် ...

“ညီမလေးတို့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကျောင်းဝတ်စုံတောင် ပြန်မလဲရသေးဘဲနဲ့ ဈေးရောင်းနေတာ ကိုကို သိလား .. ကိုကိုပဲ ပြောဖူးတာလေ၊ လွှဲကဲခတ်တယ်ဆိုတာ စကားပြောတာကိုပဲ အကဲခတ်လို့ မရဘူးဆို၊ မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ် ရှိတယ်၊ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတွေလည်း အရေးပါတယ်ဆို၊ ဂျာနယ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးက သန့်သန့်ပြန်ပြန် ရည်ရည်မွန်မွန်ငံလေးပါ ကိုကိုရယ်.. ညီမလေး မြင်လိုက်တာနဲ့ကို အကဲခတ်မိတာ၊ ဦးဝင်း က အတင်းကြီး ဖိနှိပ်ပြောနေတာတောင် ဒေါသမဖြစ်ဘဲ အဲဒီတစ်ရာကို တောင်းပန်ပြီး တောင်းနေတာ၊ ဓောင်းထွက်လာတော့လည်း အလယ်မျဉ်းကျားပေါ်မှာ ရပ်ငေးကျန်ခဲ့တာ သနားစရာကောင်းတယ်၊ ညီမလေး ရုက်တာကလေး .. ကိုယ်က တစ်ရာမပေးဘဲ ညစ်ပြီး ဓောင်းပြေးသလို လုပ်ခဲ့မိလို့၊ အဲဒါ ပိုက်ဆံတစ်ရာကိစ္စလေးပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အများကြီး ဆိုင်တယ်နော် ကိုကို၊ ရက်စက်တာ .. မစာနာတတ်တာ၊ သူ့ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘဲနဲ့တောင် တစ်ရာတစ်ထောင်ပေါ်မှာ ဒီလို ကပ်ဖဲသပ်နေတာ၊ ဒီလူကြီး ..”

“ကဲ .. တော်ပြီ .. တော်ပြီ၊ ကျူရှင်ဝင်မတက်ဘဲ ချောင်ကပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေတာလား”

“ဆရာ မလာသေးလို့ပါ၊ ကိုကိုက ညီမလေး ပြောတာကို အလေးမထားတဲ့ သဘောလား ..”

“ထားတယ် .. ဒါပေမယ့် ကိုကို ပြန်သွားမှ အဲဒီကိစ္စ ..”

“မရဘူး ကိုကို .. အခု ဦးဝင်း ပြန်လာကြိုမယ်ဆိုရင် ညီမလေး လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ပြန်မှာ၊ အိမ်ပြန်လို့ အဲဒီလူကြီး ရှိနေသေးရင် နောက်နေ့ အိမ်ကကားနဲ့ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

“ညီမလေး ..”

“တကယ်ပြောတာ .. အန်တီလည်း ညီမလေးကို ဒီလိုပဲ လူရာ မသွင်းဘူး၊ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ် ဘာပြောပြော မှန်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့သလဲ၊ ဖော်ပါပြီ .. နောက်ဆို ညီမလေး ကိုယ့် ဘာသာ ကြိတ်ခံစားမယ် .. ဖြေရှင်းမယ်၊ ကိုကိုတို့ကို မပြောတော့ဘူး”

“ဟာ!... အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ ကိုကိုက ဘာပြောသေးလို့လဲ၊ ဒီမှာလည်း ဖုန်းတွေ လာနေတယ်ကွာ၊ ဟေ့ .. ကိုင်လိုက်စမ်း ..”

ကိုကို စကားသံတွေထဲမှာ ဖုန်းပြည်သံတွေနှင့် ဆူညံနေ၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကို ခိုင်းလိုက်သံတွေပါ ကြားနေရကာ ...

“ညီမလေး စိတ်တိုင်းကျ ကိုကို အားလုံး လုပ်လိုက်မယ်၊ ထင်ရာ တွေ မတွေးရဘူး .. အိုခေ နော်”

“ဟုတ် ..”

ဖုန်းကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကာ သက်ပြင်းမောလေး ချမိ၏။ ဖျတ်ခနဲ စကားလေး မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် ဆု ရင်ထဲမှာ သနားကရုဏာစိတ်တွေ ရင်နှင့်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

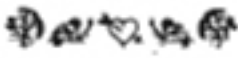
ပြီးတော့ အမှန်အမှားတွေ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရခြင်းတွေမှာ ရှုပ်ထွေး သွားခဲ့ပြီး အဆုံးသတ်မှာ ထိုမျက်နှာတစ်ခုပဲ ရွဲထင် ကျန်ရစ်၏။

သူမ ရပ်တည်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ ဖြူစင်ရဲ့လား ..

ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေါ်က အမှန်အမှားကို ရွေးထုတ် သုံးသပ်လိုက်ခြင်း သက်သက်လား .. ဒါမှမဟုတ် သနားစရာကောင်းနေတာကိုပဲ ထုတ် နုတ် ခံစားပေးမိတာလား ..

ခုချိန်ထိတော့ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည်ခဲ့ပေ..။

ဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတစ်ခုက သူ မှန်တယ်ဆိုတာကို ဆု မြင်သလို သူများတွေလည်း မြင်စေချင်လို့ ..။

အခန်း | ၁၀ |

ဆွေသင်း က သားရေစိမ်းဖိနပ်တစ်ရံနှင့် အမြှာနှစ်ယောက်က တော့ နှစ်ယောက် မုန့်ဖိုးပေါင်းပြီးမှ ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ် ဖြစ်သည်။

နေမကောင်းသည့် ဒေါ်သီတာ ကလည်း အပြင်ထွက်၍ ကန် တော့ခဲပြီး ကျေနပ်နေသည်။ ဦးခင်မောင် က ဆုတွေပေးပြီးမှ အိတ်ထဲ က နှိုက်ထုတ်လိုက်တာ တစ်ထောင်တန် အနည်းငယ်နှင့် ငါးရာတန် နည်းနည်းပါးပါး ..

“ကဲ .. ကဲ .. ငါ့သမီးနဲ့ သားတွေကို မုန့်ဖိုးချီးမြှင့်ရဦးမှာ၊ သမီး ကြီးက သုံးထောင် .. အငယ်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် နှစ်ထောင်”

“ဟား!... အဖေက ပေါ်တင်ကြီးပဲ”

“ဘာလဲ .. သားရ ..”

“မဆွေ ကျတော့ တစ်ယောက်တည်း သုံးထောင်”

အကြီးကောင် ချစ်ဦးမောင် က မျက်နှာသွယ်သွယ် မျက်စုံသေး သေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးသလောက် ကပ်ကပ်မဲ့မဲ့ တိုတိုထွာထွာတွေ ပြော ရမည်ဆို သူ့အပြင် မရှိ ..။

ဦးခင်မောင် က သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ အပြုံးမပျက်ဘဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပစ်လိုက်သည့် ပိုက်ဆံနောက်ကို မျက်လုံးကပ်ပါ သွားပြီးမှ ...

“ကြီးတဲ့လူကို ပိုပေးရတယ်လေ .. မင်းတို့က သူ့ထက် အငယ်”
“အငယ်ကို ဦးစားပေးတယ်ပဲ ကြာအုပပါ တယ်၊ အဖေရာ .. မဆွေက ဖိနှပ်ကန်တော့လို့ ပိုပေးတယ်ဆို ပေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် .. အဖေက မျက်နှာလိုက်တာ ပေါ်တင်ကြီး”
အငယ်ဆုံးသား ချစ်ဖူးမောင် က ဝင်ပြောလိုက်တော့ ဦးခင်မောင်က ရယ်ကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. အသက်ပိုကြီးတော့ သူက အတန်းကြီးတယ်၊ အတန်းကြီးတော့ အပေါင်းနဲ့အသင်းနဲ့ ပိုက်ဆံကုန်ပေါက်လည်း များလာတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်များ ကွာလို့လဲ ..”

“ကွာတာပေါ့ .. သားတို့ကျ နှစ်ထောင်စီပဲ”
“သားတို့က ဖခေကို စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မပြောနဲ့တော့လေ၊ ခုချိန်မှာ စီးပွားရေးက အဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထဲမှာ ငွေပိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘူး”

ဒေါ်သီတာ က ဖေးဖေးမမ ဝင်ပြောပြသော်လည်း ကျွတ်ထိုက်သူမှ ကျွတ်သည် ထင်၏။ ချစ်ဦးမောင် မျက်နှာရှုံ့ပွဲနေလျက် ...

“အဲဒါ ခက်တာပဲ .. အဖေတို့က”
“ဘာလဲ .. ဘာခက်တာလဲ .. နင်တို့က ကိုယ့်အင်အားနဲ့ဖြင့် ငွေတစ်ရာရအောင် မရှာနိုင်ဘဲနဲ့ ..”

ဆွေသင်း စကားကြောင့် ချစ်ဦးမောင် က လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ--
“မဆွေ ကရာ .. ဘယ်လောက် ရှာဖူးလို့လဲ”
“မရှာဖူးဘူးလေ .. မရှာနိုင်လို့ မပြောဘဲနေတာပေါ့၊ ငါက မိအပေးတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေတာ”

“ကျေနပ်အောင် ပေးနေတာကိုး”
အငယ်ဆုံးက ဝင်ပြောလိုက်တာလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ဆူသံတည်း ..။ ပြီးတော့ ဒီလောက်နဲ့တင် ပြီးမသွားဘဲ..

“အဖေကလည်း မိန်းကလေးက အလှအပအသုံးအဆောင်အတွက် ခရိတ်စကား ပိုတယ် .. လှနေဖို့ လိုတယ်နဲ့၊ အဖေကလည်း အခု ပြောပြန်ပြီ .. အတန်းကြီးလို့ မှန့်ဖိုး ပိုကုန်တယ်တဲ့၊ ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေလည်း မိန်းကလေးတွေအတိုင်း လိုက်ပြင်ကြတာပဲ ..။ ပြင်လိုက်တာမှ အထီးမှန်းမသိ အမမှန်းမသိ ..”

“ဟဲ့!.. သား ဒီလောက်တောင် ပြောရသလား၊ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ..”

“အဲဒီလို သိသာအောင် ပြောလိုက်ရမှ စကားလုံးပြောင်တာ အမေရူး၊ အာလုံး သတ္တဝါတွေပဲဆိုရင် ဒါ မရိုင်းပါဘူး အဖေရာ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဒီလိုစကားတွေ ကြားနေရတာမို့ နားထဲမှာ ကနဲလနဲဝင်သွားတုန်း ‘ဟဲ့!.. တစ်ချက် ဝင်ပြောရုံအပြင် ဘာမှ ခေတ်နိုင်..။’

အငယ်နှစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတွေမို့ ပိုဆိုးသည်။ ဒီအရွယ်လေးတွေပဲ ရှိသေးသည် စီးကရက် ခဲလို ခဲ .. ရည်းစားစာ ရေးလိုရေး ..။ အပေါင်းအသင်းစုံသလောက် တတ်နေလိုက်တဲ့ ဘန်းစကားတွေဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ဘာပြောလိုက်မှန်းတောင် မသိ ..။

သူ့အပေလည်း လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက် မဟုတ်တာတောင် နိုင်းနိုင်းနေတဲ့လူတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်တိုယ်တော့ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီကလေးတွေကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တတ် ဒီလောက်လည်နေမှန်း မသိ။ ခေတ်စနစ်တွေ တိုးတက်လာတာ ကောင်းတော့ ကောင်းပေါ့သည်။

ဒါပေမယ့် လူငယ်တွေ ပါးစပ်ထဲမှာ လန်းတာတွေ .. ဝမ်းတာတွေ မိုးမွန်နေလျက် မကြားဝံ့မနာသာတွေကို တိုးတက်မှုတစ်ခုလို ဂုဏ်ယူပြီး ရေရွတ်တတ်နေကြတာ ဘယ်ရေစီးကြောင်းနဲ့ ဈေးနေတာမှန်း မသိ ..။

ဒေါသီတာ စစ် ပြုံးနေသည့် မျက်နှာက မကြည်လင်တော့ပါ။ ကိုယ်လည်း အသက်ရှည်ရှည် နေရတော့မှာ မဟုတ်တော့ ကလေးတွေနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ပဋိပက္ခတွေ မဖြစ်ချင်ပေ ..။

"သားတို့ကို အမေပြောတာက ..."

စိတ်ပျက်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ဆုံးမစကားလေးကိုများ မှားဝင်ဦးမလားလို့ ကြိုးစားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ...

"ကဲပါ .. အမေရာ .. မုန့်ဖိုးမညီမျှလို့ အပီအပြင် ဖောင်းပွနေတာတွေ အပေ့ရဲ့ဆုံးမတော်မူခန်းကြောင့် ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ.. တော်ပါတော့"

ချစ်ဦးမောင် က ခူးထောက်လျက်ရှိနေရာကနေ ကုလားထိုင်မှာ သွား၍ ဆောင်ခနဲ ပြန်ထိုင်သည်။ ချစ်ဦးမောင် ကပါ နေရာမှ ပြန်ထိုင်၍ ...

"မိဘတွေက သားသမီး မုန့်ဖိုးတောင်းတိုင်း အဲဒီလို ညည်းမယ်ဆိုတာချည်းပဲ ..။ တကယ်ဆို မိဘက မိဘဝတ္တရားအတိုင်း သားသမီးတွေ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစား .. သားသမီးကလည်း ဝတ္တရားအတိုင်း သုံးစွဲဖြန်းရမယ် .. ဒါပဲ။ သားသမီးပါဆိုမှ အမေတို့သိသလို ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ .."

"အေးလေ .. ခုဆို ငါတို့က ကျောင်းမှာ သူများသုံးသလို မသုံးနိုင်၊ သူများဝတ်သလို မဝတ်နိုင် .."

"နင်တို့က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အလှအပတွေမှာပဲ အာရုံများနေတာကိုး ..။ စာမျက်နှာ ဆိုရင် နင်တို့တစ်ဝက်လောက်တောင် မဝတ်

နိုင်ဘူး။ သူ့မှာ မဝတ်ရလို့လည်း ပုရပယ်မိဘ မရှိဘူး။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလောဘမှ မရှိဘူး"

ဆွေသင်း ပြောလိုက်တော့ အရောင်ပြောင်းသွားသည့် ဦးခင်မောင် မျက်နှာကို ဒေါသီတာ မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဒီအိမ်မှာ မိဘတွေရှိကြပေမယ့် သားသမီးတွေကလည်း ခေတ်လူငယ်တွေ ပွင့်လင်းကြသည်။ ဆွေးနွေးခွင့်ရှိသည်ဆိုသည့် အခွင့်အရေးတွေနှင့် မပြောရဲတဲ့စကားဆိုတာ မရှိ..။ တကယ်တော့ ဒီမိသားစုနှစ်စုကြားမှာ ဒါဟာ ပြောသင့်တဲ့စကား မဟုတ် ..။

"မအေကို ကြည့်မလား .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျောကျော့လေးနေပြီး သားသမီးတွေကို မသေရုံ ကျွေး .. လုံရုံလေးပဲ ဆင် .. အဖေကရော သူတို့မောင်နှမကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့လို့လား .."

"ဆွေသင်း .."

ဒေါသီတာ နားမထောင်နိုင်တော့ပေ ..။ သူ့များကိုပဲ ပိပြောနေပြီး တိုယ့်မျက်နှာမတော့ ကိုယ် မမြင်ဘူးလား ..။ တခြားလူတွေကြားလျှင် သူမိုးက လူ လူဟစ်နေတယ်လို့ ပြောကြတော့မည်။

"စကားပြောတာတွေ ဆင်ခြင်စမ်း ..။ ညည်းတို့က တစ်ခမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး"

ဒီအပေကပဲ ဓမ္မေးထားကြပြီး မောင်နှမတွေပါလားဆိုတဲ့ အသိလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မရှိကြ ..။ ပြောရမယ်ဆို အသိအမှတ်ပြုခြင်းဆိုသည့်စကားက ကိုယ်နဲ့ တန်လို့လား ..။

ကြားထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည့် မအေမျက်နှာ .. နိုးထပ်မိုးဆည်နှင့် လူမိခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာကျတော့ မြင်အောင်မကြည့်အတ် ..။

"တော်တော်ခက်တယ် သိလား ညည်းတို့ ..။ ယောက်ျားလေးတွေရှိ ပြောရခက်သလား မှတ်တယ် .. မိန်းကလေးကလည်း ဒီလေ့သံပဲ။

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် အေးချမ်းနေရင် ပြီးရော မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများကို မတရား ပုတ်ခတ်နေတာလဲ”

“ဟင်!.. အမှေ့သားတွေကို သမီးက ပြောပြတာလေ .. သူတို့ဘက်ကလည်း ပြောပြရသေးတယ်”

“မပြောနဲ့ .. အပြောမတတ်တာကမှ အဆဲခဲနေတာနဲ့တူတာ”

“ပြီးတာပဲ - မပြောဘူး”

ဆွေသင်းက မအေနဲ့ အသံတူ ပြန်အော်ပြီး မဲ့ရွဲလှည့်သွား၏။ ဦးခင်မောင် မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ကုတ်ကျနေလျက် ...

“ကဲ .. ကဲ .. တော်ကြတော့”

“အဖေမိန်းမကို အဖေ ပြောပါ၊ လူမမာသာဖြစ်တယ် သူများလို ဆူဖို့ပြောဖို့ကျတော့ အားအင်တွေအပြည့်နဲ့ .. ဟွန်း ..”

ဆွေသင်းက ပွစိပွစိပြောနေတော့ အငယ်နှစ်ယောက်က ပန်းတွန့်လက်ဖြန့်ရင်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွ သဘောတွေကျနေကြ၏။ ဆွေသင်းက ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေး ...

“အမေကလေ သူများတွေနဲ့ကို မတူဘူး”

“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ် .. အမေ့နေရာမှာ တခြားမိန်းမဆိုရင် အောင်နိုင်သူအဖြစ် လက်မထောင်ပြီး မဲ့ပြုံးပြုံးနေကြမှာ .. ခုတော့ ဒေါ်မိမိ ဆိုတဲ့ ဟိုမိန်းမကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တာနဲ့ မျက်လွှာချ .. မမြင်ကွယ်ရာကနေ မြင်လိုက်တာနဲ့ ရှောင်ပြေး .. ဟိုမိန်းမ မျက်နှာကြောတင်သလို အမေ ဆယ်ဆလောက် တင်းလို့ရတယ်”

“ကြည့်စမ်း .. မိဆွေသင်း ..”

ဒေါ်သီတာ မျက်လုံးကြီး ပြုံးထွက်လာတာ ခေါင်းတွေပါ တယိုယိုရိပ် မူးလာ၏။ ဒီအဖြစ်တွေကို ကြားလည်း မကြားချင်း ပြန်လည်း မတွေးချင်ခဲ့ပါ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့တယ် .. ဘယ်လိုအပြစ်ကို ကျူးလွန်

ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်က သိနေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဆက် ဝင့်ကြွေးတွေလို့ပဲ သတ္တုချပြီး မေ့ဖျောက်လိုက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကျူးလွန်ခဲ့တာက ကိုယ်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ ဒီကလေးတွေ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေမှာ အသိလွန် အတတ်လွန် ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝစာမျက်နှာမှာပေါ်နေတဲ့ မှင်နီကြက်မြေခတ်တွေကိုတော့ မမြင်ကြဘူးလား...။

“သီတာ .. မင်း အိပ်ရာထဲ သွားလို့နေလိုက်မလား”

မိန်းမမျက်နှာ ချွေးတွေနဲ့ ဖိုလက်လာတာကို မြင်တော့ ဦးခင်မောင် သဘောပေါက်သွား၏။

“ရပါတယ် .. ကျွန်မဘာသာ သွားလိုက်မယ်”

ဒေါ်သီတာ သည် ဘာစကားမှ နောက်ထပ်မဆိုခွင့်တော့သည့် မျက်နှာမဲ့မဲ့နှင့် နေရာမှ လေးဖင့်စွာ ထွက်ခွာသွား၏။

ချစ်ဦးမောင် က မျက်နှာစပ်မြဲမြဲနှင့် ...

“မဆွေ .. ငါတို့အမေ ကြာရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ သိလား”

သူပဲမေးပြီး ဘယ်သူမှမဖြေဘဲ သူ့ရင်ဘတ်သူဖိ၍ ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက် လုပ်ပြကာ ...

“အမလေး .. လေး .. ငါ့ရင်တွေ တုန်လာပြီ .. မူးလိုက်တာ... ဟဲ့!.. သွေးဆေး ယူခဲ့စမ်း”

ဟု အသံနေအသံထားနှင့် အမူအရာတွေ လုပ်ပြလျှင် မောင်နှမ သုံးယောက် ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်ကြ၏။ ပြီးတော့ ချစ်ဦးမောင် က အသံတိတ်နှင့် ကြည့်နေသည့် ဦးခင်မောင် ဆီ မျက်လုံးရောက်သွားလျက်...

“အဖေ .. အမှေ့သားကြီး ဩရသက အခု လမ်းပေါ်မှာ ရိုးလင်းတောင်း ဖြစ်နေတယ် သိလား ..။ ဂျာနယ်တွေနဲ့ တွေ့လိုက် .. ပန်းတွေနဲ့ တွေ့လိုက် ..။ ဟွန်း!.. ယောက်ျားဖြစ်နေပြီး ရှေးရောင်းစားသေးတယ်။

အဲဒါမျိုးက ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ကြည့်ကောင်းတာ ... တစ်ပဲခြောက်ပဲ
ကိုင်ရတိုင်ရဆိုတဲ့ အောက်တန်းစားစိတ်နဲ့ သူ့ဖို့ မရုတ်တယ်၊ လုပ်ရော
ရှားလို့”

“အလုပ်တွေရှိပေမယ့် အလုပ်ရဖို့က မလွယ်ဘူးဟဲ့ ... နင်တို့က
မိနဲ့ဖနဲ့ မပူမပင်နေရလို့ မသိတာ၊ ဟိုက .. သူ ရှာမှ သူစားရတာ...၊
မခဲဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ရော ခုလောက်ဆို ဘာတွေလုပ်ကိုင်စားနေပြီ
လဲ မသိဘူး ... ရုပ်လေးကတော့ လူတပတ် ...”

ပြောချင်လွန်းလို့ လျှာယားနေသဖြင့် ပြောခွင့်ရလိုက်တော့
အားပါးတရ ပြောမိ၏။ ပြီးတော့ ဆွေသင်း အဖေကိုလည်း လှမ်းကြည့်
မိ၏။ ဒီအဖေက ထိုတစ်ယောက်ကိုတော့ တမ်းတမ်းတတ ရှိခဲ့ဖူးလို့...။

“အဖေ .. အဖေကိုရော အဖေသမီးက ကန်တော့ဖို့ ပြောသေး
လား၊ ကိုစာ က ဖအေကို ချစ်သလောက် သူက သူ့အဖေဖနဲ့ တစ်ကြော
တည်းလို့ပဲ”

ဦးခင်မောင် က သမီးမျက်နှာကို နာကျင်နေသည့် မျက်ဝန်းများ
နှင့် ငေးစိုက်နေလျက် ...

“မိဘဆိုတာ ငါ့သားသမီး ငါ့ကိုပြန်ချစ်မှ .. ငါ့အပေါ် သိတတ်
မှဆိုတဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို မျှော်ကိုးပြီး ချစ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆို ကိုစာ ကို အဖေ မုန်းနေတာကျတော့ရော ...”

ဦးခင်မောင် မျက်စုံနစ်ဖက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ဒါက မသက်ဆိုင်တဲ့ တခြားအကြောင်းတစ်ခုပါ ... သမီးတို့ကို
အဖေ ပြောမယ် .. အဖေကိုယ်တိုင်က လူကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး...၊
အဲဒါကြောင့် လူလိမ္မာစကားပြောရမှာ လျှာယားပါတယ်”

ဦးခင်မောင် က စကားရှည်ရှည် ပြောမိတဲ့သူဖို့ မောင်နှမ သုံး
ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သူများခုကွရောက်နေပြီး ကိုယ် မရောက်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်

ဆိုယ် ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်လိုက်ပါ။ သူများကို လက်ညှိုးထိုး မရယ်ပါနဲ့...။
ငရဲကြီးတာ အဝီစိရောက်မှာက သေပြီးတဲ့ နောက်ထပ်ဘဝတစ်ခု၊ တူ
သောအကျိုးပေးတယ် ဆိုတာက အရမ်းမြန်တယ် ... အဲဒါ နောက်ဘဝ
တူးတဲ့အထိ စောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဖေက ကျွန်တော်တို့ ဟိုမောင်နှမကို ကဲ့ရဲ့လို့ သူတို့လိုဖြစ်
မယ်လို့ ပြောချင်တာလား ...”

“ပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ခိုးရိပ်လို့”

“မခိုးရိပ်ပါနဲ့ အဖေ ... အဖေသားတွေ ဘယ်တော့မှ လမ်းပေါ်
မှာ ဈေးရောင်းမစားဘူး .. စားစရာမရှိရင် သိက္ခာရှိရှိ ဓားပြပဲ လုပ်စား
တော့မယ်”

“ဓားပြလုပ်စားတာ သိက္ခာရှိတယ် ယုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် .. သတ်ရုံဖြတ်ရတာ ယောက်ျား”

“သူများပစ္စည်း ခိုးရဲတိုက်ရဲတာ ယောက်ျားလို့ မင်း ထပ်ပြောရင်
တော့ ငါ အခုပဲ ထဘီပြေးဝတ်တော့မယ် ချစ်ဖူး”

ဦးခင်မောင် မျက်နှာက တင်းမာနေ၏။ ချစ်ဖူး က အငယ်ဆုံးပီပီ
ပအေ မျက်နှာတင်းနေတာမြင်တော့ မသိမသာ မျက်လွှာချသွား၏။

“မင်းတို့အရွယ်ကို နို့နဲ့မစင်သေးဘူးလို့ မိဘကပြောရင် ဒုဇော
မှာ ရယ်ကြမှာပဲ ... ဒါပေမယ့် ခြေလှမ်းမြန်လေ .. ခလုတ်တိုက်ဖို့
နီးစပ်လေပဲ ... မြန်မြန်ပြေးတော့ ဝရီး မြန်မြန်ဆုံးတာမျိုး .. အသိမြန်
အတတ်မြန်လာတာဟာ မျက်မှောက်အတွက် ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရ
ပေမယ့် လောကုတ္တရာအမြင်နဲ့ဆို အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်း
တယ်၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွားပြီး ပတ်
ဝန်းကျင်ရဲ့ သာယာအေးမြတာ .. ပူနွေးစိစွတ်နေတာအစ ခပ်သိမ်းကို
ကြည့်မြင် ခံစားသွားသူနဲ့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြေးတဲ့လူလို ခရီးဆုံး ရောက်
သွားတဲ့အထိ ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်း ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားမှာ...”

ဘာနဲ့ဘယ်လို ပြန်ပြီး ချေပရမယ်မှန်း စကားလုံးရှာမရလို့ ငြိမ်နေရပေမယ့် ချစ်ဦးနဲ့ ချစ်ဖူးတို့ မျက်နှာတွေက အချိုးမပြေ ...

“မိဘတွေကို ဟိုဘက်ခေတ်ထဲက အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ဒီခေတ်မှာ သုံးစားမရပါဘူးလို့ အိုဗာဒီတ်တပ်ပြီး ချောင်မထိုးပါနဲ့။ သူတို့ဘာသာ ချစ်ရည်လူးပြီး မဖြစ်သာတော့မှ ငါတို့ကို မွေးရတာပဲ တွေးကြည့်ရင် ကျေးဇူးတင်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ဆိုတာမျိုး ...”

ချစ်ဖူး ပဲ မျက်နှာမော့လာပြီး တစ်ခုခု ပြန်ခံပြောတော့မလို့ သန့်သန့်မှန်မှန် ကြည့်၏။ ဒီစကားကို ပြောခဲ့တာ သူပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ချစ်ဦး .. မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့် .. အဖေ၊ အမေ ဖြစ်လာရခြင်း အကြောင်းက ချစ်ကြ ညားကြတာပဲ ... အဖေဖြစ်ဖို့လည်း မပါဘူး။ အမေဖြစ်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းရင်းအိမ်က အန်တီစုတို့ဆို ကလေး မလိုချင်လို့ဆိုပြီး တားကြဆီးကြ .. ဟိုလုပ်ဒီလုပ်၊ ကြံဖန်ကံကောင်းပြီး လူဖြစ်လာလို့သာ ငါတို့က ကျေးဇူးတွေတင်နေရတာ”

သူ ဒါတွေပြောတုန်းက အနားမှာ လူကြီးတွေမရှိခဲ့ဘူး ထင်သည်။ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ သိနေတာလဲ ... မသိဘဲ စောင်းပြောလိုက်သလို တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့တာလား ...

ဦးခင်မောင် က အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကျေးဇူးတရားဆိုတာ သိတတ်တဲ့သူမှ သိတာ။ ဆပ်တတ်မှ ကျေတာ ... မိဘကျေးဇူးဆပ်ဖို့အတွက် ငွေတွေအပုံလိုက် ရှာပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ပြောစကားကို နားထောင် ... ယဉ်ကျေးလိမ္မာတဲ့ သားသမီးတွေ ငါ မွေးထားတာပါလားလို့ မိဘစိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရင်ပဲ မင်းတို့ ကျေးဇူးဆပ်ရာ ကျနေပါပြီ”

ဦးခင်မောင် စိတ်လက်မကြည်စွာနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် စကားတွေပြောနေလည်း အသိတရားတွေရလာဖို့ မလွယ်သေးတာကို ကိုယ့်သားသမီးတွေဖို့ ကိုယ် သိသည်။

အသိတရားဆိုတာ မိဘ ဆုံးမပုံပြင်တာနှင့် သက်ဆိုင်တာပဲ ရှိသည်။ ဆုံးမတိုင်း ရတတ်တာ မဟုတ်ပေ ...။ မိဘ ဆိုဆုံးမမှုမရှိခဲ့လို့ ဆိုးသွမ်းတာတွေ ရှိသလို သန္ဓေစိတ်ကိုက ဖယောင်းသားလေးလို အပူပေးလိုက်တာနှင့် လိုရာပုံသွင်းနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။

အလွမ်းမစနဲ့ စာမျက်နှာ ဆိုသည့် မောင်နှမကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် အိမ်ထဲကနေ ဆင်းထွက်ခဲ့မိသည်။

ကိုယ့်သားသမီးတွေမှာ အကြီးမှန်းမသိ အငယ်မှန်းမသိ နာမည်တွေကို ‘ကို’ ‘မ’ တပ်ပြီး ခေါ်တာပဲရှိကာ ကောင်းပြောတော့ နင်တွေ ငါတွေ ခိုးဖွန်နေ၏။ ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာကို ပြောပြော သူတို့ပါးစပ်ထဲမှာ ဘန်းစကားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ...။

သူတို့တွေကို အုပ်ထိန်းခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးက ဘယ်လိုအမျိုးအစား ဖြစ်နေလို့လဲ ...။

မိမိ ဆိုတဲ့မိန်းမ ထိန်းချုပ်ထားသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ နူးနူးညှည့် ချည်ချည်မွန်မွန်လေးတွေရှိလျက် ကြင်နာတတ်လိုက်ကြတာ။ မကြင်နာချင်တဲ့လူတွေနောက်ကိုပဲ လိုက်နေကြတာ တကောက်ကောက် ...။ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတာတွေဟာ စိတ်ကို အရပ် လေးမျက်နှာ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ပေးကြည့်လို့မှ မရှင်းလင်းခဲ့ပေ။

မေတ္တာပေးတိုင်း မေတ္တာမရတတ်တာလား .. ဒါမှမဟုတ် သူဝင်လိုက်တာလား ...။ ခုချိန်ထိ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်သေးသည့် အမျက်ကြီးမှုဟာ စာမျက်နှာ ဆိုသည့်ကောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ချင်စိတ် တကယ်ကို မဖြစ် ...။

မိမိ နဲ့ ချစ်သူဘဝမှာကတည်းက မိမိ ကို ဇွတ်လှချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ အနားမှာ သက်ဆိုင်သူ ငုတ်တုတ်မြင်လျက်နဲ့ ထိုင်ဝေးနေတဲ့ကောင်တွေ ...။

အဲဒါတွေအပေါ်မှာ သဝန်တို့ခဲ့ရတာ တစ်နေ့မှ မပြတ်ခဲ့ပေ ...။

ပိုဆိုးတာက မိမိ သိတုံ့ မိန်းမမှာ ယောက်ျားလေးတွေအတွက် တိုင်းမာတဲ့ ဥပေက္ခာဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ခြင်းပင်။ ဒါကိုပြော တော့ ရယ်သေးသည်။

“ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတာကို ပါးရိုက်စေချင်တာလား ကိုမောင်၊ ရှေ့မှာ လဲသေနေအောင် ချစ်ပြနေလည်း မိမိ က ပြန်ချစ်မှ ဖြစ်မှာကို တာဖြစ်လို့ သဝန်တို့နေတာလဲ”

“မင်းက အဲဒီလောက်လှနေလို့ စိတ်မချတာပေါ့ မိမိ ရာ ..။ သဝန် တို့တာ ချစ်လို့ပဲ၊ ချစ်တတ်တဲ့လူတိုင်း သဝန်မတို့တတ်ဘူးဆိုတာ မရှိ ဘူး၊ မင်းကို့ကိုယ် ရုပ်ဆိုးသွားအောင် ဖန်တီးပစ်ချင်လာပြီ သိလား”

“ဪ .. ဪ .. မိမိ ရုပ်ဆိုးသွားရင်လည်း ရှင်က ချစ်နေမှာ လို့ ပြောချင်တာလား ..”

“ဟတ်တယ် .. မယုံရင် မင်း လုပ်လိုက်လေ”

“ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ ..။ ရှင်ကိုမပြောနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မိမိ မယုံဘူး..။ မှန်ထဲပြေးကြည့်လိုက်တိုင်း ဒီမျက်နှာ လှနေလို့ စိတ် ချမ်းသာနေတာ ..။ ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးဖြစ်နေရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ် သေမိမှာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ”

မိမိ သည် ဟိုတုန်းကတည်းက ယောက်ျားတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ပြက်ရယ်ပြုခဲ့သူ ဖြစ်၏။

“လှနေလို့ ချစ်နေကြတာပါ။ ချစ်လို့လှတယ်ဆိုတာ အလကား။ ရုပ်ဆိုးတွေနဲ့ ချစ်နေကြတဲ့ ခုံတွဲတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ အဲဒါ အချစ်နဲ့ မသက် ဆိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ .. မုဒိတာတွေကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ရင်းနှီးမှု၊ အချစ် ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်လာတယ် .. ချိုတယ် .. ခါးတယ်ဆိုတဲ့ ဒဿနတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရှိတာပေါ့ .. လူတွေ သန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေတာကိုး..။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ခံစားရတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ဆိုနေကြ တာလေ..။ မိမိ ရဲ့ဒဿနက အချစ်ဆိုတာ သာယာလှပမှုနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

လို့ သူ့အတ္တနဲ့သူ မှန်နေခဲ့တဲ့ မိန်းမ ..။

“ယောက်ျားတွေရဲ့ ဓယနူးညံ့မှုဆိုတာလည်း တပ်မက်မှုတစ်ခု ပေါ်မှာပဲ ရှိတယ်။ မက်ရွှေမရှိတဲ့တစ်နေ့ ဘီလူးဆိုင်း တီးကြတာပဲ” တဲ့..။ ဒါတွေကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့အထိ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ သမီးလေးမွေးလာတော့ မအေတူသမီးလေးမို့ တုန် နေအောင် ချစ်မိသည်။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံသည့် မာနတွေနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူကျတော့ ရက်သုံး ဆယ်ရှိလို့မှ သုံးရက်လောက်တောင် ကြင်နာခွင့်မရခဲ့တော့ သမီးလေး ကိုပဲ ပွေ့ပိုက်ချောမြူရင်း ကြည့်နူးနေခဲ့ရ၏။

အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲခဲ့ကြတဲ့ တစ်နေ့မှာ မိမိ အိမ်က ဆင်း သွားသည်။ တစ်လလောက်ကြာတော့ မနေနိုင်တဲ့သူက လိုက်ရှာခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် သူ သံသယရှိခဲ့ဖူးသည့်ကောင်နဲ့ အတူတူရှိနေသလိုလို သတင်း အတိအကျရလာတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ခဲ့ ..။

နေပေစေ ဒီမိန်းမဆိုပြီး အရက်တွေလိုမိုသောက်၍ မေ့ဖို့ကြိုးစားခဲ့ တာ အရက်သမားကြီးပုံစံ ဖြစ်နေကာမှ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြန် ရောက်လာတဲ့ မိန်းမ ..။

ဒီလောက် မာနကြီးတဲ့မိန်းမဟာ ကလေးတစ်ယောက်ရမှ သူ့ဟာ သူ ပြန်လှည့်လာတယ်ဆိုတော့ သူမဘက်မှာ ချိုယွင်းချက် ရှိနေလို့ သာ..။ သံသယတ ဖိုးလောက်ကြီးမားသွားကာ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူ မယုံတော့ပေ ..။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ” မေးတော့ ..

“ပြန်ဖို့ လိုအပ်လို့” တဲ့ ..။

သူ လိုအပ်တိုင်း သုံးလိုရအောင် ဒီကောင်က ကျားရပ်လား .. နွားရပ်လား..။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ် တတ်ကြသည်။

ကလေးအပေါ် မယုံကြည်နိုင်သည့် စကားတွေကို သူပြောတိုင်း မိမိ မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေခဲ့၏။

နတ်ခမ်းတွေကတော့ အပြုမပျက်ခဲ့ဘဲ ...

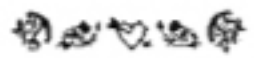
“ရှင်နေရာကို ရှင်ပဲ သတ်မှတ်ပါ။ ကျားဆိုရင် ကျား .. နွားဆိုလည်း နွားပေါ့။ ။ ဒါပေမယ့် အရုပ်ဖြစ်ဖြစ် အကောင်ဖြစ်ဖြစ် လေးဘက်ထောက် နေရမှာတော့ သေချာတယ်နော်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသားရဲ့ အဖေက ရှင်ပဲ ။ ရှင်က နွားဆိုရင် နွားနဲ့ သန္ဓေပေးခဲ့တဲ့ ကလေးပေါ့။”

ပြန်တွေးမိတာနဲ့တောင် ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးသွားသည်။ ဒီနေ့ထိ ဒီကလေး ဘယ်သူနဲ့ရခဲ့တယ်ဆိုတာကို တစ်စွန်းမှ မဟာ...။ ပိုဆိုးတာက သူမမျက်နှာမှာ စွပ်စွဲလေခြင်း ... ဇော်ကားလေ ခြင်းဆိုသည့် ဒေါသမာန အနည်းငယ်မျှ မထင်ဘဲ ပြုံးမြဲဖြေရှင်းတာ မျိုးလည်း မရှိခဲ့ ။ ထို့ပြင် ...

“ဟုတ်တယ် .. ဒီကလေး ရှင်နဲ့မဟုတ်ခဲ့ရင် ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာရမှာ” တဲ့ ...။

ဝန်ခံတာမဟုတ် .. ငြင်းလည်း မငြင်း ။ ထို့ကြောင့် မုန်းခဲ့သည်။ ဒီနေ့ထိ မုန်းနေဆဲ ...

နောင် ဘယ်သောအခါမှ မပြေနိုင်အောင် မုန်းနေဖို့လည်း အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ဘယ်ကလာခဲ့သည့် အမုန်းမုန်းတော့ မသိ ...

ဘခန်း | ၁၁ |

“ဟိတ်ကောင် ..”
အသံနဲ့လူရိုက်က ရှေ့ကို တပြိုင်တည်း ရောက်လာ၍ ရင်ဘတ်ကို ဖုတ်လိုက်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းလိုက်ခြင်း ခံရကာ ...

“မင်း ဒီနေ့ ဝိုးတော့ ..”

ပြန်သွားဖို့ လက်ခါပြကာ ရှေ့မှာ ခါးထောက်လိုက်သည့်ပုံက ဆတယ့်လူမိုက်ပုံစံ ...။

စာမျက်နှာ ကျနုယ်တွေကို တစ်ဖက်က ပွေ့ထားကာ လွယ်အိတ် လွယ်သိုင်းကို ထပ်ဆွဲတင်၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူ ပြန်မလာမချင်း ဆောင်းလို့ ပြောထားတာ”

“သူ ဘာပြောပြော မင်း ပန်းပီ အေးခဲခဲရောင်းနေလိုက်တော့။ ထမ်းဘေးမှာ ရောင်းရတာချင်းတူပေမယ့် လိုင်းပူးလို့ မရဘူး။ မင်းက နှစ်ရာသုံးရာတန် .. ခြောက်ခွန်ထဲ မဝင်ချင်နဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ .. ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ လွတ်ကင်း ဆုံးမရမယ့် သွားရောင်းတာတောင် ..”

"ဟိတ်ကောင် .. မရဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ .. မင်း ရပ်နေမလား - မရပ်ဘူးလား .."

ယောက်ျားမာနက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရခက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ပြန်လည် ချုပ်တီးလိုက်ပြီး ...

"ဒီတစ်ရက်တော့ ရောင်းမယ်ဗျာ .. နောက်နေ့ .."

"မရဘူး .. မင်း စရောင်းကတည်းက ဘယ်သူမှ မကြည့်ဘူး ဆိုတာ မင်း သိတယ် .. မင်းကို မြင်နေရတာ ငါတို့ကို လူသတ်မိ အောင် နှိုးဆွနေသလိုပဲ"

သူ့ဘေးမှာ 'ဟုတ်တယ် .. မောင်းထုတ်' လို့ ကူပြောမည့်သူတွေ ရောက်လာကြသည်။ လေးယောက် မိတ်ကားထားသည့်ရှေ့မှာ စာမျက်နှာ တစ်ယောက်တည်း ...

ဂျာနယ်ရောင်းဖို့နေရာထိ မရောက်သေးပါ။ တိုက်က ထုတ်လာပြီး လမ်းကြားထဲမှာပဲ ရှိသေး၏။ ကုန်လှောင်ရုံတွေလို ဖြစ်နေတာနဲ့ ဒီကြားထဲမှာ ရပ်ထားသည့် ကားတချို့ပဲရှိကာ လူရှင်းနေသည်ဖို့ ...

"အောင်ချစ် .. သူ့လက်ထဲက ဂျာနယ်တွေ ယူလိုက် .. ကျန်တာ ပြီးမှ ရှင်းမယ်"

"ဟာဗျာ!..."

မနိုင်တာကို သိနေသော်လည်း ယောက်ျားချင်းကို ဒီတိုင်း အနားပေးလိုက်ဖို့ ကျတော့ မာနက ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဘက်၏။

"ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကျောင်းဖျက်ပြီးထွက်လာရတာ .. ဒီနေ့တော့ ရောင်းမဖြစ်မှာ .."

"ဘာကွ!..."

အောင်ချစ် ဆိုသည့်လူက သူ့လက်ထဲက ဂျာနယ်တွေကိုယူဖို့ ရှေ့တိုးလိုက်ပြီးမှ ရပ်သွားကာ ...

"ကျောင်းဖျက်ထားတဲ့ကောင်က အဖြူအစိမ်းဝတ်ပြီးတော့လား"

သူပြောလိုက်မှ စာမျက်နှာ ကိုယ့်ဝတ်စုံကို ပြန်ကြည့်မိတော့မလို ဖြစ်သွား၏။

"ကျွန်တော်က အိမ်က မသိအောင် နိုးရောင်းရတာ .. ကျောင်း သွားမယ်ပြောပြီး ထွက်ရတာပေါ့"

"ဟွန်း .."

လေးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေမဲ့ကျသွားကာ 'ဟွန်းခနဲ' 'ဟင့်ခနဲ' ခနဲသံတွေ သံစုံမြည်သွားသည်။ စာမျက်နှာ ဆိုသည့် လူငယ်လေး ထို ဘယ်လိုမှ ရောင်းခွင့်မပြုနိုင်ကြတာ အဓိကက အဲဒီဝတ်စုံပဲ ဖြစ်၏။

လူတွေကိုက ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုမျိုးလုပ်စားကြတာတွေရှိတာ သိလျက်နှင့် အဖြူအစိမ်းလေးဝတ်ပြီး ပြေးလွှားရောင်းချနေတာမြင်လျှင် ဝိုလိုက်တဲ့ကရုဏာတွေက တလဟော့.. သူတို့ရှေ့ထိ မျက်နှာအောက်ရောက်အောင် ဂျာနယ်တွေ အထပ်လိုက် ထိုးပြနေတာတောင် ...

"မဟုတ်ဘူး .. ဟိုကောင်လေးကို ခေါ်တာ" ဆိုပြီး ကားကို စုတ်၍ အသံပေးသည်။ ကားထဲကနေ ခေါင်းထွက်ပြီး 'ဟိုကောင်လေး.. လို့ ခေါ်တာတွေ ရှိ၏။ တချို့ကဆို ..."

"မင်းက ကျောင်းတက်ရင်း ရောင်းတာလား" လို့ မေးသွားကြသေးသည်။ ကျောင်းသားတချို့လည်း ဒီလိုလုပ်ကြရတာတွေ ရှိပါသည်။ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ကောင်ကျမှ ...

"မင်းကို နောက်ဆုံးပြောမယ် ဟိတ်ကောင် .. ဂျာနယ်ရောင်းစားမယ်ဆို မင်း ကျောင်းထွက်လိုက် .. တစ်နေရာ အပိုင်ယူ"

"ခင်ဗျားတို့က အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောနေကြတာပဲ၊ ကျောင်းတက်နေရလို့ ကျောင်းခရိတ်ကားမိအောင် ဖုတ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေစွာရတာ .. ကိုယ်ချင်းစာပါဗျာ .."

"မစာနိုင်ဘူး .. ဒီမှာ မင်းကို .."

"ဟိ .."

ဟွန်းသံရည်ကြီး ဆောင့်ထွက်လာကာ သူတို့ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ကားမည်းလေးထဲက အရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်။

စတော့ကင် အနီရဲရဲပေါ်မှာ အနီအနက် လွယ်သိုင်းရစ်ထားသည့် ခါးရှည်လက်တိုက်ကျပ်ကို ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး ၊

နှုတ်ခမ်းလွှာဖူးဖူးမှာ ခိုရဲနေအောင် တင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းချီစမှန်လို လက်နေသလိုပင် ။ နားကွင်းဝိုင်း အနီရဲရဲက တလှုပ်လှုပ် အပြာနုနှင့် အနက်ရောင်ရစ်ကာ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း နက်ဖျော့စူးလက်နေ၏။

သူမက ကားပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက စာမျက်နှာ ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကိုပဲ ကြည့်၍ ပြုံးပြကာ ...

"နင် ဂျာနယ်တွေ ရောင်းနေတာလား ။ ငါ ကျောင်းမှာမတွေ့လို့ ဒီနေ့ နင်အတန်းဖော်ကိုတောင် သွားမေးခဲ့သေးတယ်၊ စာရေးနီးနေမှဟာ ။ မိဘက မပြေလည်ရတဲ့ကြားထဲ စာမေးပွဲကျနေပါ့မယ်။ သူမက ပြောနေရင်း အနားထိ ရောက်လာကာ ...

"နင်ရှာတဲ့ပိုက်ဆံက နင် တကယ်လို့ စာမေးပွဲကျသွားရင် နစ်နာမှာနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပါဦး"

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေသည့် စာမျက်နှာ ရှေ့မှာ တစ်တည့်ဝင်ရပ်လိုက်သဖြင့် လေးယောက်ကို ကျောပေးပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

"နင့်ကိုမြင်ကတည်းက ငါ ထွက်လာမလို့ ။ ငါ့အစ်ကို ရှိနေတဲ့ ဇောင့်နေရတာ ။ နင့်အတွက် ငါ စာတွေ ကူးထားတယ် ။ အဲဒါလိုက်ယူ ..."

"ဟာ!..."
"တော်ပြီ ။ နင်ပြောမှာ ငါ သိတယ်"
ခေါင်းခါဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် သူမက ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး -

"ငါ အဲဒါတွေအတွက် တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် ဖြစ်မလား"
"ဘာ!..."

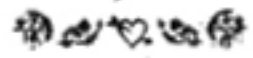
"ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ ။ နင်က ရှိတဲ့ပေမယ့် ငါက ဩဇာခံတဲ့သူ ။ ဒီလောက်တော့ ကူညီနိုင်ပါတယ် ။ ပြီးတော့ ငါ့အစ်ကို ရဲ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေကို စာပေးဒါနပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒါတွေ လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ် ။ ကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်၊ ကံ.. လာပါ.. ကားပေါ် တက်ပါ ။ ငါ အားလုံးဝယ်ပါ့မယ်ဆိုမှ - တော်ကြာ ငါ့အစ်ကို မြင်ရင် ငါ အထွတ်ရမှာနော်"

ဂျာနယ်တွေ ပွေ့ပိုက်ထားသည့် ကောင်လေးကို မင်းသမီးရုံးအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်က ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားတော့ ကျန်ခဲ့သည့်လူတွေ မျက်စိတဆုံးထိ ငေး၏။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြော ကျန်ရစ်လေသည်။

"ဒီကောင်က ဘာကောင်လဲ ။ အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့ ဗြပဝါ ဆိုတာမျိုးလား"

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး ။ အနေစုတ်စုတ်နဲ့ ခွေးချေးထုပ်တဲ့ ဝတ္ထု။"

ဘခန်း [၁၂]

"နင်က ငါနဲ့ ကျောင်းအတူတူလား"

လှည့်ကြည့်မေးတော့ ကားမောင်းနေရင်း သူမက ပြုံးသည်။

"ငါ နင်ကို မသိဘူး"

"အဟွန်း .."

ပန်းလေးတစ်ဖက် တွန့်သွားပြီး ရယ်သံလေး ထွက်လာသည်။

ပြီးမှ သူမ လှည့်ကြည့်၍ ...

"နင်ရော ဘယ်ကျောင်းကလဲ .."

"ဘာ!..."

"ဘယ်ကျောင်းကလဲလို့ မေးတာလေ .."

"နင်က ငါ့ကို မသိဘဲနဲ့ .."

"အဟွန်း .."

ရယ်ပြန်ပြီ .. ပါးချိုင့်ရာလေးရေးရေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ခုတ်တကာက ရယ်တိုင်း ပန်းလေးတွန့်သွားတာမို့ ကလေးဆန်နေသည်။

ပြီးတော့ တစ်ဖက်သားကို လှောင်ရယ်နေတာနှင့်လည်း တူစွာ ဘီပေမယ် မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် သူမ ပုံစံလေးက ဖြူဝင်နေပြီ ကာ ...

"သိလို့ ကူညီတာပေါ့ .. ဘီနဲ့ နင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

သူ ဘာမှမရှင်းလင်းသေးဘဲ သူမက ချစ်ခြင်း မေးခွန်းတွေထုတ်နေခြင်း တမျက်မှာ မျက်ခုံးတွေ မကျေနပ်သည့်အသွင်နှင့် နှုတ်သွားစဉ် ဘီကို မျက်ခုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူမက ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ ...

"နင်က မသိပေမယ့် ငါက သိလို့ပေါ့ .. နာမည်မသိပေမယ့် နင့်ရဲ့ကျောင်းဝတ်စုံက တံဆိပ်ကြောင့် ဆယ်စာန်းကျောင်းသားမှန်း သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါနဲ့ အသက်တူလောက်ပဲခွဲလို့ သူငယ်မျှင်းလို့ ခေါ်တာထားလိုက်တာ .."

"နင်ကလည်း ဆယ်တန်းပေါ့"

"အင်း .. ဘီပေမယ် မိဘလုပ်စာတွေနဲ့ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး တဝတပြ ဓားသုံးနေတာကောင် ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ မသေချာသေးတဲ့ ဆလေလေပါ"

ပြောပြီး သွားလေးပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ခုတ်တူ မိန်းကလေးက ကားမောင်းနေလိုက်တာ ကစားကွင်းထဲမှာ ဆေးနေသလိုပင် ..။ ဘယ်အရွယ်ကတည်းက ကားပေါ်ရောက်ပြီး ကျွမ်းကျင်နေတာလဲ ..။

"ငါက အဲဒီလို နေခဲ့ပေမယ့် နင့်လိုလူငယ်တွေမြင်တော့ လေးဆူတတ်ပါတယ်။ ကိုယ် မလုပ်နိုင်တာမျိုးကို လုပ်နေတာဆိုတော့ အဆင်လည်း ကြီးတယ်"

ပဟေဠိဆန်နေသည့် မိန်းကလေးကိုငေး၍ စာမျက်နှာ ဘာမှမသိအဲဒီဘာမှလည်း မမေးဖြစ် ..။ သူမကပဲ ဆက်၍ ရှင်းပြသွားမှ ...

"နင်ကို ဖိုက်ဆံတစ်ရာနဲ့ဆန်ပြီး မားပြတိုက်သလို လုပ်သွားအံ့ ကားပေါ်မှာ ငါ ပါတယ်လေ ..။ နင် ကားထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တုန်းက ငါ့ကို မြင်သွားပါတယ် .. မမှတ်မိဘူးလား"

သူ အသံတိတ်ပဲ ခေါင်းခါမိ၏။

“ဒရိုင်ဘာကို ငါ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတာ သိလား .. အဲဒီလူကြီးကို ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး .. အလုပ်စဝင်ကတည်းက သိပ်သဘောမကျခဲ့တာ.. ကိုကိုပေါ့ .. ငါ့ဘာသာ ကားမောင်းမယ်ဆို ဘယ်တော့မှ ပေးမမောင်းဘူး.. မောင်းတတ်တတ် မတတ်တတ် ဒရိုင်ဘာမပါဘဲ မသွားရဘူးတဲ့”

“ခုကျတော့ရော ..”

“မှီးမောင်းလာတာလေ”

“ဒါနဲ့ နင့်အစ်ကို ပါတယ်ဆို”

“ဒါကတော့ .. ဒီလိုပဲ ယုတ္တိရှိအောင် နှိုးရတာပေါ့”

အရမ်းပွင့်လင်းပုံလေးကြောင့် နာမည်တွေတောင် မသိကြသေးဘဲ စိတ်ချင်းတော့ ရင်းနှီးသွားသလိုပင် ..

“နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ .. ပြောဦးလေ”

စာမျက်နှာက တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလှုပ်ပစ်၏။

“ဘာလဲ မာနကြီးနေတာလား ..”

“ငါ သူဌေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်း မဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို ..”

“ပြီးတော့ နင်က မိန်းကလေး ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ .. ဘယ်လိုလူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကျားကျား မမ မခင်တော့ဘူးလား”

“နင် ငါ့ဂျာနယ်တွေကိုလည်း မဝယ်ပါနဲ့ .. ဒီအလုပ် လုပ်ကတည်းက ကိုယ်ပိုင်အရင်းအနှီးရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ .. မူလပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်အပ်လိုက်ရုံပဲ .. အဓိက က ငါ ဒီနေ့ ..”

“မရောင်းပါနဲ့တော့ဟယ် .. ငါက ပြီးပျန်းပြီး ဟိုလူတွေထံ ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာပေမယ့် ဂျာနယ်တွေရောင်းပြီး နင် စာမေးပွဲကျမှ မိုးတာကတော့ တကယ့်စေတနာပါ .. ပြီးတော့ နင် ရန်များစရာခင်

ဘဲ သက်သက်သာသာ လှုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု ငါ အမြန်ဆုံး ရှာပေးပါမယ်”

စာမျက်နှာက သူမ ပြောနေတဲ့ အမူအရာလေးတွေကို အကြာကြီး ငေးနေလျက် ...

“နင်က အဲဒါတွေကို တတ်နိုင်လို့လား ..”

“တတ်နိုင်လို့ ကတိပေးနေတာပေါ့ ..။ ကဲ .. နာမည်ပြောလို့ရပြီလား”

“ငါ့နာမည်က စာမျက်နှာ”

“စာမျက်နှာ ..”

သူမက ကားကို လမ်းဘေး.. လိုက်ပြီး သစ်ပင်ရိပ်မှာ ရပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဒီဘက်ကို ပခုံးတစ်ခြမ်းလေး စောင်းလှည့်၍ ...

“တစ်မျိုးလေးနော် .. နဲ့ သလိုလို ရင့်သလိုလိုလေး”

မချိုပြီးထင်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းသားရဲတွေကို မြင်တော့ သူမမျက်နှာ နားမလည်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒီနာမည်ကို မကြိုက်လို့လား .. ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်ဟ .. မိဘပေးတဲ့ နာမည်ဆိုတာ မြတ်နိုးတတ်ရတယ်တဲ့”

“မကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ ထိုက်တန်တဲ့နာမည်ဆိုတာလည်း သိတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

သူ ဆက်မပြောတော့ပေမယ့် ဒီနာမည်နဲ့ပတ်သက်သည့် မြစ်နွှဲအင်းတွေ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေပြီကို သူမက နားလည်သွားပုံနှင့် ...

“ဒါဆို မှတ်ထားနော် .. ငါ့နာမည်က ‘ဆုလာဘ်ခင်’တဲ့.. အိမ်ထောင်ကြသလို နင်က ‘ဆု’လို့ပဲ ခေါ်ပေါ့”

“ငါ့ကိုတော့ ကြိုက်သလို ခေါ်ပါ”

ချစ်စနိုးနဲ့ နာမည်အများဆွတ်ခေါ်တဲ့သူ မရှိတော့ ဆု လို ပြောရာ သူ့မှာ မရှိ ..

သူနာမည်ဟာ မိသားစုနှစ်စုအတွက် နှစ်လိုခြင်းဖြင့် နူးညံ့တွယ် တာဖွယ် ခေါ်စရာ မဟုတ်ခဲ့ဘူး ထင်သည်။ မိုးကြိုးပစ်သလို အပေခေါ် သည့် သူနာမည်က 'စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ကောင်..။

ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီနာမည်ကို နာကျည်းပူအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပေးခဲ့တယ် ပြောပြီး ခေါ်ဖို့လေးတောင် နူးညံ့မှုကို မပေးချင် ...။

မမက မောင်လေးလိုပဲ အခေါ်များကာ မျက်နှာ လို့ တစ်ခါ တလေမှ ခေါ်ပေမယ့် ကြင်ကြင်နာနာ ...။

အဖေကတော့ မျက်နှာ လို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း မျက်လုံးထဲမှာ တံလျှပ်တွေလို ဇူးတောက်နေတတ်၏။

အဖေကတော့ မောင်နှမဆိုတဲ့ ကိုယ့်ထက်ငယ်သူတွေက ခေါ် တော့ 'စာမျက်နှာ' ကိုစာ မျက်နှာ ဆိုတဲ့ တစ်ယောက် 'ဟို တစ် ယောက်' စသဖြင့် ...

မလှပခဲ့သည့်ဘဝဟာ ကဗျာ လင်္ကာ၊ တေးထပ် တေးညှပ် ဘာမှ မပါဘဲ တကယ့်ကဗျာလွတ်။

ကိုယ့်အကြောင်းကို မနက်ကနေ မိုးချုပ် အိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ မတွေးဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိ ...။

မဖြစ်မနေ ပေးပြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ...

မိုး၊ နေ၊ လူ၊ အပူ၊ ရေ

အခန်း | ၁၃ |

"မင်းကလည်း ဒီတစ်ရက်တော့ လုပ်လိုက်ပါကွာ ...။ ဒီပန်းကုန် ခို့ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ ဝှင်တွေရှိတာ မင်းသိသားနဲ့၊ ဟိုကောင် နှစ်ယောက် ပြန်ဝင်လာမှာနီးလို့ပါ။ လုပ်ပါ ..."

ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲကို ပန်းတွေ လာထည့်ပေးသွားသည်။ ဂျာနယ် ဆောင်းရသည့် ကျဉ်းကျပ်မှုကို စိတ်ပျက်လို့ ဆု ရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့ ရတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ သူ ဒီနေ့ နှုတ်ဆက်မလိုလာတာ ဖြစ်သည်။

ဟိုအလုပ်ရတာနဲ့ ဒီဘက်က ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့လူကို လှည့်တောင် မကြည့်ဘူးဆိုတာမျိုး မဖြစ်ချင် ...။ ဒီကျတော့ တွေ့ရမယ့်လူနဲ့ မတွေ့ ဘဲ ပြဿနာက အထုပ်လိုက် လက်ထဲရောက်လာ၏။

ဂျာနယ်လည်း ဂျာနယ်မို့ ... ပန်းလည်း ပန်းမို့ ... စိတ်ပျက်ဖွယ်ပါ လား...။ အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်ပျက်လွယ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေ မယ့် မမ ပြောခဲ့သလိုပင် သူ့နေရာနဲ့သူ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ စည်းတွေ တောင်တွေနဲ့ ...။

စိတ်မပါပေမယ့် လုပ်ရတော့မှာပဲမို့ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းမှပါလာ သည့် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း ပြောင်းလွယ်လိုက်ရသည်။

ဆရာမက ကျူရှင် အလကား မေါ်သင်ပေးသည်လို့ မမကို ညာပြောထားသောကြောင့် ကျောဇီးဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန် အကွာအဝေးက သူ့အတွက် ပြဿနာမရှိပေ ...။

နေပူရှိန်ရှိနေသေးသည့် ညနေပိုင်းပြင်ကွင်းထဲက ကားတန်းတွေ ဆီ မျက်လုံးရောက်ရင်း ဟိုဒီလှည့်ပတ် ခေကြည့်မိလျှင် ...

"အမေပါလား ..."

အနီအနက်တွေ ကြိုက်တတ်သည့် အမေကိုယ်ပေါ်မှာ အနက် ရောင် ဆွဲသားစကတ်အရှည်က ပြောင်းအိနေ၏။

ကိုယ်လုံးလှတဲ့သူမို့ ပို၍ ပေါ့လွင်နေသလား မသိ...။ ခါးကျရုံ ကိုယ်ကျပ်အနက်ရောင်လေးက လည်ဖျတ်လက်ပြတ်လေးဖြစ်ကာ ဖြူဝင်းသည့်အသားရောင်ကို အရောင်တင်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ အင်္ကျီရဲ့ပခုံးတစ်ခြမ်းကနေ ရင်ဘတ်အပေါ်တစ်ပိုင်း လုံးမှာ ကျောက်ပွင့်တွေကို စလွယ်သိုင်းရစ်ပြီး ထိုးထား၏။

ဆံပင်တွေကို သိမ်းလှန်ထားတာတောင် ရင်ဘတ်တွေပေါ်မှာ ဓမ္မေခေါက်ခေါက် ပြန်ကျနေသဖြင့် အမေတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အသက် အရွယ်ကို အတိအကျ မှန်းချက်ထုတ်နိုင်လောက်အောင် ရင့်ရော်စေ တာ တစ်ခုမှမတင် ...။

စာမျက်နှာ ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွား၏။ ကားတွေကျပ်နေလို့ ခေနှင့်နေရတာတောင် စိတ်က အမေဆီ ပြေးသွားနေပြီဖြစ်သည်။

အမေသည် သူနှင့်အသက်ရွယ်တူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လမ်းတစ်ဖက်က မားကက်ကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာ ဖြစ်သည်။ မိတ်ကပ်ပြေပြေလေးနဲ့ပဲ ဝင်းအိနေသော အမေမျက်နှာ တစောင်းမှာ မျက်နှုံးတန်းရဲ့ အနားစပ်သွယ်သွယ်လေးက စပ်လှမ်းလှမ်း ကနေ ကြည့်တာတောင် ထင်းနေသည်။

အမေကို ဝင်းကြည့်နေခွင့်ရတိုင်း လှပလှမ်းသည့် အမေရဲ့ မျက်နှာ

မှသည် ခြေဖျားထိ ... အားလုံးသော အခိတ်အပိုင်းထို့သည် သူ့ရှင်ထဲက ငါ့အမေဆိုသည့် ကြည်နူးပီတိစိတ်မှဖြစ်သော ဂုဏ်ယူမြတ်နိုးခြင်းတွေ ကို တရစ်ရစ် တိုးစေခဲ့သည်။ အမေမျက်နှာကို မော့ကြည့်နေချင်သည်။ အမေရဲ့ခြေလက်တွေကို နှိပ်နယ် ပြုစုပေးချင်၏။

ပြီးတော့ သွားတွေပေါ်တဲ့အထိ ပြုံး၍ ငဲ့မိုးကြည့်နေမည့် အမေရဲ့ နူးညံ့ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ချင်သည်။ သူ့ရဲ့တစ်ဘဝ လုံးဟာ အမေနဲ့အမေဆီက အကြင်နာမေတ္တာကို ရမှ ပြည့်စုံမှာပါ ...။

"ဟေး ..."

"ဟာ!... ဆော့ရီးပါ"

အမေမျက်နှာကို လှမ်းငေး၍ လမ်းဖြတ်ကူးမိလျှင် ဘရိတ်အုပ် ပစ်လိုက်သည့်ကားက စိုက်နဲ့ကပ်မိတော့မလို့ နည်းနည်းပဲ လှိတော့ သည်။ ကားတွေက အတန်းလိုက်ကပ်နေတာမို့ တိုက်တော့ မတိုက်မိ ကြပေမယ့် သူ့ကြောင့် အတန်းလိုက်ကြီး ဗရုတ်သုတ်စ ရပ်ပစ်လိုက်ရ သဖြင့် ထိုနေရာလေးမှ အော်သံဟစ်သံတွေ ဆူသွား၏။

ထိုအခါ အမေမျက်လုံးတွေပါ သူ့ဆီ ရောက်လာ၏။

"အမေ ..."

ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း လက်ပြ ရယ်လိုက်ရင်း ရပ်သွားကြသည့် ကားတွေကြားထဲကနေ ပြေးသွားမိသည်။ အမေမျက်နှာ ကုတ်သွားတာ.. ပြေပြစ်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းသွားတာ သူ ဘယ်လိုမှ ဂရ မစိုက်နိုင်ဘဲ အမေနား ရောက်ချင်သည့်စောတစ်ခုသာ ရှိခဲ့ပြီး ...

"သား အမေကိုမြင်လို့ ပြေးလာတာနဲ့ .. အဟွန်း .. ဘာမှမဖြစ် ပါဘူး"

လက်ပိုက်မလိုလုပ်တော့ ပန်းတွေကိုင်ထားရသဖြင့် ခေအောင် မြင်...။ လက်ဖဝါးချင်းဆုပ်မလို့ ပြင်တာလည်း မဖြစ်...။

ထို့ကြောင့် လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဆံပင်သပ်လိုက် ... လက်

မောင်းပွတ်လိုက်ဖြစ်ရင်း ...

စာမျက်နှာ တစ်ယောက်တည်း ပျာယာခတ်နေသည်။

ဘေးမှာရှိနေသည့် အမျိုးသမီးက စာမျက်နှာ နှင့် ဒေါ်မိမိ ကို အံ့သြသလို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ ခဏတော့ တိတ်ကျသွားကြ၏။

ပြီးတော့မှ ဒေါ်မိမိ ကိုပဲ တစ်ချက်ကြည့်၍ စာမျက်နှာ ကို နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြသည်။

“သားက ကျောင်းထက်ရင်း ပန်းခောင်းနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်တီ”

မြေလိုက်ပြီးမှ စာမျက်နှာ ရင်ထဲမှာ ထိတ်နေ ပူရှိန်းသွားသည်။

အမှေကို မြင်လိုက်ပြီး ဘာမှသတိမထားနိုင်ဘဲ မြေးလာခဲ့မိသည့် သူ့အပြစ် ...။ ကိုင်ထားသည့် ပန်းတွဲကြီးနဲ့ တင်းနေသော အမှေမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရတဲ့အထိတောင် ခွန်အားမရှိတော့ဘဲ ပန်းဆီကနေ အမှေမျက်နှာကို မကြည့်မိခင် မျက်နှာလှည့်လိုက်မိသည်။

“သူ့ ရောက်နေရောပေါ့ ဇနီး .. သွားရအောင်”

“ဟင်! ... အင်း .. သားလေး အန်တီတို့ မိတ်ဆွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားဦးမယ်နော်”

မျက်စမ်းစပ်လေးတွေ ရဲ့လိုနေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့နေပြီပန်း ဒေါ်ဇနီး သိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့လည်း မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်ရကာ ...

ရှေ့ကနေ သွားနေသည့် ဒေါ်မိမိ နောက်ကိုပဲ အဖို့လိုက်၍ ...

“နှင်လည်း တော်တော်ရက်စက်တယ်နော်”

“အဲဒါကို သိရက်နဲ့ ငါ့ရှေ့ရောက်အောင် လာတာကိုက ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

တုန်ခါနေသည့်အသံက တင်းမာလွန်းနေတာလား .. ငိုချင်နေတာ

လား...။ နည်းနည်း အံ့သြသွားကာ ဒေါ်ဇနီး မသိမသာ ငိုကြည့်မိသည်။

ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ရှည်တွေရှိသော ဒေါ်မိမိ ရဲ့မျက်ဝန်းထဲကို တော်ရုံနဲ့တော့ အကဲခတ်လို့ မရပေ။ သူမ မျက်လွှာတစ်ချက် ချပစ်လိုက်တာနှင့် ထိုမျက်တောင်တွေက သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ဖော်ပြနိုင်သည့်အကြောင်းအရာအားလုံးကို ပိတ်ကွယ်ကာဆီးပစ်လိုက်အလိုမျိုး...။

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ ..။ ကလေးကတော့ မအေးကို မြင်ရင် ခေါ်မှာပေါ့ ..။ ပြီးတော့ သူက တခြားကလေးတွေထက်ပိုပြီး မေတ္တာ ငတ်မွတ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာ .. ကလေးလဲ ဇနီး .. စကားပြောရင် ငါ နားခါးမယ့်စကား မျိုးတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

ချိန်းထားသည့် အအေးဆိုင်ရောက်တော့ ဒေါ်မိမိ ကပဲ ဦးဆောင် ဝင်သွားပြီး ညာဘက် တတိယစားပွဲမှာ ယိုင်ချပစ်လိုက်ကာ ...

“တောက်! ...”

နောက်ထပ်ပြောမလို့ ပါးစပ်ဟမိပြီးမှ တက်ခေါက်လိုက်တော့ ဒေါ်ဇနီး ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့လည်း တက်ခေါက်သည့်သူက မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ...။

“အဲဒီကောင်လေး ဒါ သက်သက်လုပ်ပြတာ ..”

“နှင်ကလည်း ..”

ဆက်ပြောမည့် စကားက ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တက်လာသည့် အကြည့်ကြောင့် တစ်ဝက်နဲ့ရပ်ပြန်၏။ မိမိ နဲ့ သူဟာ ငယ်သူငယ်ချင်း မဟုတ်သော်လည်း ခင်ကြပြီဆိုကတည်းက သူ့အတွင်းရေး ကိုယ့်အတွင်းရေး တွေ ပြောဖြစ်ကြတဲ့အထိ ခင်နဲ့သည်။

ရွယ်တူမိန်းမသားချင်းတူပြီး ကိုယ့်ထက် ပိုလှသည်။ သတ္တိလည်း ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် စူးစူး၍ အကြည့်အားပြင်းလွန်းသော မိမိ ရဲ့မျက်လုံးတွေကို စိတ်ဝင်စားမိတာ ဖြစ်သည်။

တချို့သော မိန်းကလေးတွေလို ဟိုလိုဒီလိုအကြည့်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမဆို စူးရဲ ထွင်းဖောက်နိုင်စွမ်းသည့်မျက်လုံးတွေ ဖြစ်၏။

ကိုယ်က ယောက်ျားကို ဆန္ဒပြုသည့် လက်တစ်ဆစ်လောက်မှာ လေးနှင့် အပြင်မှာ အလုပ်ရှာနေတုန်း ဘဝအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် မိမိ နဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ သူမက သဘောသဘာဝကတော်ဖြစ်ကာ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး အဖက်မတင်ခဲ့သော .. နောက်ထပ်လည်း မရနိုင်တော့သည့် ကြေကွဲဖွယ် မိန်းမ .. မိမိ ကတော့ စာပျက်မှာ ဆိုသည့် ကလေးလေး ခပ်ငယ်ငယ်နှင့် သမီးကြီးလေး ရှိနေသေးတာတောင် 'သူတို့ကို ပွေ့ပိုက်နေလို့ ထမင်း ဝမလား' ပြောခဲ့သူ ..

ထိုပြင် သူမ မပွေ့ပိုက်ဘူးဆိုတာက 'သားချစ် ပစ်ရှာ' ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပေ။ အားလုံးသော အိမ်ထောင်ရေး ပျက်ပြားမှုတွေကို ထိုစဉ်က ပြောပြထားခဲ့လို့ သိတာပါ။

ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်က သူငွေကတော်ရှာထူးနဲ့ဖြစ်ကာ သူမက ရုန်းကန်နေဆဲ .. မကြာခင်တော့ ဖြစ်ကြတာလည်း မဟုတ်တော့ သူ့ကလေးဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံတွေမှန်းလည်း မသိ..။

သူ့အိမ်မှာ ဘာတွေ နောက်ထပ်ပြောင်းလဲကုန်သလဲ .. ဒါလည်း မသိပေ။ ခုကျတော့ .. အလွန်အမင်း သိချင်လာပြီဖြစ်ရာ ..

"မိမိ ရယ် .. ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ .. ပွင့်လင်းစမ်းခါ၊ နှင့်လူကြီးလည်း သူ့ဟာသူ နေရာကျသွားပြီ .. ကလေး အဲ .. ကောင်လေးလည်း ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီဥစ္စာ .. ဟိုတုန်းက အနာအဆာတွေကို မေ့လိုက်ပါဟာ .. နင် ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ အမှန်းတွေ မပျောက်ရတာလဲ"

ဒေါ်မိမိ သည် မျက်တောင်ရှည်တွေ ခတ်လှမ်းရင်း မျက်ရည်စတို့ကို ပျောက်ပျက်၏။ ပြီးမှ ရေခဲမုန့်နဲ့ ဒေါ်စန္ဒာ အတွက် ကက်ပူချိန်မှာလိုက်ပြီး ..

"မှန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဓန္ဒာ .. ဒါတွေအားလုံးက သက်သေပြချက်တစ်ခုပဲ .. ငါ လုပ်သင့်တာကို လုပ်နေတာ .. ခင်မောင်ထက် ဆိုတဲ့လူ မသေမချင်း ဒါမှမဟုတ် ငါသေသွားမှ အဲဒီသက်သေပြချက် ရပ်လိမ့်မယ်။ အခွင့်အရေးရနိုင်တဲ့သူချင်း သူတစ်လမ်းဆို ကိုယ်နစ်လှမ်းပဲ..။ သူထားခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ရုန်းကန် ကျွေးမွေးနေရလောက်အောင် ငါ မန့်ချင်ဘူး"

"နင်ပဲပြောတာ ဖအေတွေက ဒီလိုပဲဆို .. သိနေရဲ့သားနဲ့ သူ ဘယ်လိုနေနေ ထားလိုက်ပေါ့ဟာ .. ကိုယ်က မိခင်ပဲ .."

"ငါ လေ့နဲ့ဥထားတဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး ဓန္ဒာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကို သူက အထင်လွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"အဲဒါ အကြောင်းပြ ကောင်းသွားတာပါ..။ အလကား လူရှုပ်လူပွေ၊ ကလေးမျက်နှာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး အဲဒီကလေးနဲ့ ငါ့ကို တစ်နေ့ အခါရစ်ဆယ်လောက် လက်ညှိုးထိုး ဆဲနေလို့ ရကယ် .. ဒါကြောင့် ထားပစ်ခဲ့ပြီး နောက်ထပ် မိန်းမယူသွားဖို့ မလိုဘူး"

"နင်တို့နှစ်ယောက် အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးနေတာပါ မြေညလည်း နင်က ဒေါကန်ဦးမှာ..။ ဟိုဘက်မှာလည်း သူ ကြပ်ကြင်နာနာ ရှိချင်မှ ရှိမှာပါ..။ ဒါမျိုးက အရွဲ့တိုက်ရင်း မှားသွားတတ်တာတွေ ရှိတယ်ဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်သွားသလို နင် မလုပ်နိုင်ဘူးမို့လား..။ အဲဒါ နှင့်ကိုယ်နှင့် မှန်းနေတယ် ထင်ပေမယ့် နှင့်ရင်ထဲက ကလေးတွေ အပေါ်ထားတဲ့ ငဲ့ညှာစိတ်ပဲ .."

"မဟုတ်ဘူး .."

တင်းမာသည့် ငြင်းဆိုချက် တစ်ခါတည်း ပျက်စီးသော်လည်း နောက်ထပ် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။

"နင် ပိုက်ဆံတွေစုပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင် .. ဟိုးတစ်ခါ ငါ အိမ်ရှေ့ရောက်ကတည်းက နှင့်အိမ်က ရှေ့တစ်ပိုင်းလုံး မကောင်း"

ဘူး၊ ခုထိ မပြင်ရသေးဘူးဆိုတော့ ...

“အဲဒီကလေးတွေကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ထားရမှာလဲ”

“နင့်ရဲ့အိတ်ကူးနဲ့ မာနတွေ နင့်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် မိုင်မာနေနေ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ နင်ဟာ ဘယ်လိုမိခင်မျိုး ဖြစ်နေမလဲ သိလား ..”

“သိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ ဒါရိုက်တာ၊ ငါ မင်းသမီး၊ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့အရိပ်ပဲ၊ ကျန်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ခုပဲ ကြည့်၊ နင့်ဘေးမှာ ရှိနေတာ ငါ မဟုတ်ဘဲ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်သာဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကော့ကျောနေအောင် ပြင်နေပြီး သားကတော့ ပန်းရောင်းနေရာတယ်လို့ ထင်သွားမယ်၊ ကွယ်ရာရောက်တာနဲ့ နင့်အကြောင်း ဖောင်းပွန်းတွေ မြင့်သွားမှာပဲ၊ နင့်တို့မိသားစုရဲ့ ဖရိုနီကို ဘယ်သူတွေ သိကြလို့လဲ”

“စားမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ကလေး၊ ငါ့ကို အဲဒီလူတွေ ပြောလာအောင် လုပ်တာလို့ရော နင် မဆွေးမိဘူးလား စန္ဒာ၊ ဟွန်း .. ခုခေတ်လူတွေ နင် ပြောသလောက် မနံ့ဘူး”

မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်ရောင်လှဲနေတာလား .. ဒီအရောင် အတိုင်းပဲလားဆိုတာ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ခွဲခြားမရ ..

ဒေါ်စန္ဒာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ရင်း စကားနည်းရနဲနဲ ဖြစ်သင့်ပြီ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်လိုက်သည်။

“အေးပါ .. နင့်ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်ထိ ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ငါ မဝေဖန်တော့ပါဘူး”

တောင်းပန်သလိုပြောကာ နာရီကို ပုံကြည့်၍ ..

“ကိုသစ် လာပါ့မလား .. ခုထိ ဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး”

ကိုယ့်ကိစ္စပေမယ့် ဒေါ်စန္ဒာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးထားကာ သူ

သ်ချင်းမို့ အားလုံးလည်း တိုင်ပင်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“သူ လာမှာပါ”

ဟု တိုးတိုးပြောဖြစ်၍ သူမလည်း နာရိင့်ကြည့်မိသည်။ သခံ နဲ့ သူက တကယ်ဆို ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့သူဖြစ်ကာ အသက်လည်း ကိုယ့်ထက်၊ ငါးနှစ်လောက် ငယ်သည်။ ဒါပေမယ့် ပြောရင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ခပ်တောင့်တောင့်နှင့် တုတ်ခိုင်သည့် ကိုယ်ဟန်ကြောင့် ကိုယ့်ထက် အသက်ပိုကြီးနေသလို ထင်ရသည်။

သခံ နဲ့ စတင် ဆုံစည်းပုံကိုက ကိုယ့်ဘက်က မလွှဲမနဲတာပါ။

တကယ် အထက်တန်းလွှာတို့၏ စုရပ်တစ်ခုမှာ သူမ ပါခဲ့သည်။

သံတူ မတိမ်းမယိမ်း 'ကတော်' လေးယောက်ထဲမှာ 'ဘာကတော်' မဟုတ်သည့် သူမက အငယ်ဆုံး၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားရင့်မာကြီး သုံးယောက် ပါသေးသည်။

အုန်းခနဲ ထဖြစ်ကြတာက မိန်းမသားချင်း မဟုတ် ..

“တောက် .. အဲဒါ သက်သက် လိမ်တာ၊ ဒေါ်မိမိ .. ခင်ဗျား အလမ်းကြားကပဲ တက်လာလား ဒါ လမ်းကြိုလမ်းကြားက ကစား နှစ်စဉ်စဉ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား ..”

ဘာတွေဖြစ်နေနေ အေးစက်စက် မသိကျိုးနဲ့ ကြည့်တတ်သည့် အင်း မကြောက်တတ်သောမျက်လုံးတွေက ပြောသည့်လူဆီ တန်းခနဲ..

“ဘယ်မှာပိုင်းတဲ့ ကစားပိုင်းဖြစ်ဖြစ် ပုံးရင်း ခံ၊ နိုင်တဲ့လူ စံရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ခင်ဗျားက လမ်းကြားက တက်လာပြီး မိန်းမတန်မယ့် ဒီပိုင်းမှာ လာလိမ်ရဲ့တာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ”

“ဪ .. ခက်တော့တာပဲ”

ပိုင်းကြည့်နေကြသည့် မလိုလားသော မျက်လုံးတွေရှေ့မှာပဲ သူမ အထူးထားသည့်အိတ်ကို ပန်းပေါ် ထပ်ဆွဲတင်ပြီး သွားတွေပေါ်အောင်

ရယ်လိုက်သည်။

“လမ်းကြားကတက်လာတဲ့ မိန်းမက လိမ်တာ ခံရတယ်ဆိုလေ အံ့ဩစရာပဲ။ ကျွန်မသာ ရှင်ဆိုရင် ရှက်လို့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်း ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ စည်းကမ်း ကစားကြတာ၊ မင်းလို တံစုတ်ပေါ်ကနေ ဘယ်ကရလာမှန်း မသိ ငွေထုပ်နဲ့ ခုန်တက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။”

“အင်း .. အင်း .. အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူတွေရဲ့ ဂုဏ်သေ စကားတွေကို ကြားရတာ မှတ်သားစရာပဲ”

“အေး .. မှတ်သားပြီးရင် မင်းရဲ့အိတ်ကို ချပြီး ပြန်တော့”

“အိုး! .. အဲဒီလို လွယ်လွယ်လေးပြောတိုင်း နာခံတတ်ရင် ငါ သိက္ခာနဲ့ စည်းကမ်းရှိရှိ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ဒီနေရာမျိုး တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လာမလဲ။ ကျွန်မ ရှင်တို့ရဲ့မျက်စိအောက်မှာထိုင်ပြီး အ တူ ကစားတယ်။ နိုင်လို့ ယူတယ်။ ရုပ်ထွေးမှု ဘာမှမပါဘူး။ ကွဲ သွားမယ့်လမ်းကို တားဆီးပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်ရင်တော့ ရှင် အားလုံး ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ။ ဆင်လည်း ဆင့်အတောင်နဲ့ အ ကြွက်လည်း ကြွက်အတောင်နဲ့ ကြွက်ပဲ။ လျှော့မတွက်နဲ့ ..”

“တောက် .. ဒီမိန်းမ တော်တော် လူပါးဝပါလား”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ဇော်ကို ထားလိုက်တော့၊ ငါတို့မှာ သိက္ခာအ တန်ဖိုးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အပျင်းပြေ ကစားကြတာကို အကု တဝင့် မလုပ်နဲ့”

ဒေါ်ယုယုနွယ် ဆိုသည့် သူငွေးကတော်က ဒေါ်မိမိ ကို ခပ် မင်မင် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည့် သူမဟုတ်သည့်အတိုင်း အထင်မြင်သောသူ မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၍ ..

“သွားဝစေ .. သူ့အတွက် စရိုက်ပျက်ခံပြီး အရယူရအောင် ငါတို့အတွက် အပျင်းပြေပါ”

“ဟွန်း ..”

ဒေါ်မိမိ တစ်စက်မှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ ပြုံးနေသည့်နှုတ်ခမ်းတွေ ကို သွားတွေပေါ်တဲ့အထိ ရယ်မိသည်။

“ထားလိုက်ပါ .. မိမိ ဆိုတဲ့မိန်းမအတွက် ဒါဟာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအလုပ်တွေထဲက တစ်ခုဆိုတော့ ရှင်တို့လို အပျင်းပြေ မဟုတ်တာက သေချာပါတယ်”

ပြောပြီးမှ မျက်နှာ အနည်းငယ် တည်သွားကာ ဒေါ်ယုယုနွယ် ကို ကြည့်၍ ..

“လူတွေ အများကြီးနဲ့ ကစားနည်းက အပျင်းပြေရုံပဲဆိုတော့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်နဲ့ ကစားတဲ့ တကယ့်ပွဲတက်နည်း တွေ မယူ ဆီက ကျွန်မ ပြန်သင်ဇဦးမယ့် ထင်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်ယုယုနွယ် ရဲတွတ်နေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မဲ့သွား၏။

“မယု မလုပ်နဲ့လေ”

ထိုပွဲမှာ မပါဘဲ နောက်ထပ်ရောက်လာပြီး ဒေါ်ယုယု ကို ဝင်ဆွဲ တဲ့သူက သင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မယု .. ပါးစပ်ချင်း ပြောနေကြတာ လက် ပေါနဲ့လေး အဲဒီပုံမျိုးဆို ကိုဇော် တို့တစ်ပွဲလုံး နောက် ဒီမြို့ကို သုံးခွင့် ပြောဘူးနော်”

သင်္ခါ က ခြံပိုင်ရှင်မှန်း ပွဲပြီးမှ သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး မိတ် ဆက်လို့ သိခဲ့ရသည်။

“ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့ ပေးသုံးခဲ့တာပါ။ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် လုံးဝ မပါသနာမပါဘူး။ မိမိ လည်း ဒါတွေထဲမှာ မကျင်လည်ပါနဲ့ဗျာ။ ဆင်းရဲ တဲ့လူတွေလည်း ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ တစ်ခမ်းတစ်ခါတော့

ရှာနေကြတာပဲ။ ရွှေကို လောဘကြီးတာ မကောင်းပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ပေါ့။

“ကျွန်မက တစ်ဝမ်းတစ်ခါး မဟုတ်ဘူး၊ သုံးဝမ်း သုံးခါးစာ ရှာရတာ။ သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်ရယ် ကျွန်မရယ်လေးကလေးတွေအတွက်ထက် ကျွန်မက မလှရင် မဝတ်ချင်ဘူး၊ မကောင်းရင် မစားနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မအတွက် လုံလောက်ဖို့ လိုတယ်။”

စောင် ငြိတွယ်ခဲ့တာက ဤသို့ ဖြစ်၏။ မိမိ တို့ နာမည်ကြီးတာက ကားရောင်း၊ အိမ်ရောင်း၊ ကိုယ် ကျွမ်းကျင်ကျင် မကျင်ကျင် လူမတစ်ယောက်နှင့်ပေါင်း၍ မရမက ဝင်ရောသည်။

မရရအောင် ယူတတ်သည်။ ချစ်တဲ့သူက ချစ်စင်ကြကာ မလိုတဲ့သူတွေ ပါးစပ်ထဲမှာ မိမိ ဆိုတဲ့မိန်းမ ‘မိန်းမလည်’ ...။

အဓိကက ကစားနည်းမျိုးစုံ၊ မိမိ ခုန့် မတတ်တာ မရှိ ...

သစ် နဲ့ပတ်သက်ခဲ့သည့် ဟိုအစက အကြောင်းတချို့ကို စန္ဒာကို မပြောမိခဲ့တာတွေ ရှိသည်မို့ ပြန်တွေးမိသည်စိတ်က အတိတ်ကို စကလေး တစ်ပတ်ပြန်လျှောက်သွား၏။ တကယ်တော့ သစ် ကမ်းလှမ်းထားသည်က တခြား၊ သူမ လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာက တခြား။

“မိမိ .. နင်နဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မလား၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးမှာဆိုတော့ ငါ့ရှိရင် မကောင်းဘူးထင်တယ်။ မစောင့်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ယောက်ျားက အိမ်မှာရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်မှာ အချိန်ဖြုန်းလို့ ရတယ်”

စန္ဒာ ပြောလိုက်မှ ခုနက ပြောနေကြသည့်စကားကို ပြန်ဆက်ဖို့ သတိရသည်။

“စန္ဒာ ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ”

“သူ့ကို ငါ လက်ခံမလို့ ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“မိမိ ရယ် .. ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ဦးမလို့လဲ၊ သစ် က ရှမ်းပြည် သစ်ဘက်မှာ စိုက်ခင်းတွေ ခြံလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ရန်ကုန်မှာဆိုလည်း သူ့ပိုင် ခြံတိုက်တွေ ငှားထားတာ အများကြီးပဲ။ နင် ပြောသလိုဆို အိမ်ထောင် ခံမိပျက်ဖူးတာပဲ ရှိတယ်။ တိတ်တိတ်ခွပ်ထားတာတွေမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဘာ အဲဒီအိမ်ထောင်တွေ ဘာကြောင့်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာမှာ ဟိုမိန်းမတွေ မကောင်းမှန်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခုံစမ်းလို့တောင် ရနေတဲ့ဟာ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင်ပြောတဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေအရ ငါနဲ့ တာန်ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာ”

“ဘာ!...”

“အသက်ကြီးပေမယ့် ရုပ်ရည် ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူက နူးညံ့စေ့စပ်တယ်၊ ဓာနိတ္တကောင်းတယ်၊ ငါ့စိတ်နဲ့ သူ့စိတ် ငါဖြတ်ချိန်ခဲတဲ့ဘဝနဲ့ သူလက်ခံထားတဲ့ဘဝ၊ အားလုံးက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ”

“နင်ကလည်းဟာ နင်ကို စတွေ့ကတည်းက သူက ကယ်တင် ခဲ့ဖို့ တွေ့ခဲ့တာပဲ။ အထင်မြင်မသေးလို့ တကောက်ကောက် လိုက် နဲ့တာပေါ့၊ ချစ်တဲ့စိတ်က အားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်ဟာ”

“စန္ဒာ ရယ် .. အသက်လေးဆယ်ကျော်နေမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်း နန်းက ကဗျာစာအုပ်ကြီး ပြန်လှန်နေပြန်ပြီ။ ချစ်တဲ့စိတ်က အားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ငါ့အဖြစ်ငါ ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး ပြောမယ်။ သူက သူချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်တွဲပြီး မသေခင်မှာ မိသားစုဘဝလေးကို ညှိဆောက်သွားချင်တာ။ ငါက သားအိမ်ရောဂါရှိနေတဲ့ အသက် လေးဆယ်အရွယ် ရောက်နေပြီ”

ဒေါ်နော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ

“... တွေးမိနေဆဲ ...”

“နောက်တစ်ခုက ငါ့မှာ သမီးအပျိုလေး ရှိတယ်၊ ငါ့ ဘယ် ဘက်လှလှ နုပျိုတဲ့ မိန်းမငယ်လေးကို ပြင်တွေ့သွားရင် သူ့စိတ်

ဘယ်လို ယိမ်းယိုင်သွားမလဲ ..

“ဒါကတော့ ယောက်ျားတိုင်း ဒီလို မဟုတ်ကြပါဘူးဟာ”

“ငါ့အတွက် ထင်ကြေးတွေနဲ့ ပေးပေးဆက်နေချိန် မရှိဘူး စန္ဒာ၊ ငါ့ရောဂါ အနုအရင့်ကို ငါ သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ့အနာဂတ်လွန် မလိုဘူး”

“ပြောပါဦး .. နင် ဒီလိုလူမျိုးကို ငြင်းပြီး ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဘယ်လို ဆက်လျှောက်မှာလဲ”

“ငါ သူ့ကို လက်ခံမှာပါ”

“ဪ .. ဒါပဲဟာကို”

“ဒါပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ လက်ခံမှာက သမီးအတွက် ..”

“ဘုရားရေ!...”

ဒေါ်စန္ဒာ အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ ရင်ဘတ် မသိမသာ ဖိသည်။ ဒေါ်မိမိ ကတော့ အေးအေးသည့် အမူအရာတွေ ရှိနေဆဲ ။ အရည်ပျော်နေပြီဖြစ်သည့် ရေခဲမုန့်ကို ဒီတိုင်းပဲ ခပ်စားစား။

ကက်ပူချိန်ကတော့ ဒီတိုင်းနဲ့ပဲ စံနေတော်မူလျက် ...

“တကယ်ပြောလိုက်တာလား မိမိ ရယ် .. နင့်သမီးကရော လက်ခံမှာတဲ့လား၊ ပြီးတော့ အပျိုနဲ့ နှစ်ခုလပ်ကျတော့ အပျိုလေးက နှစ်ခုတာပေါ့၊ အသက်ကလည်း ကြီးတယ်လေ၊ ကိုသစ် ကိုယ်တိုင် ကရော လွှဲပြောင်းပေးတိုင်း အလွယ်တကူ ယူမှာတဲ့လား၊ ဘာကိုမှ လျှော့မတွက်နဲ့နော် ။ ဘာမှဖြစ်မလာဘဲ နင်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲမှာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားလို့ စိတ်ဆင်းရဲတာ တော်ဦးမှာပါ၊ ဒီလိုလူကို လက်မလွှတ်သင့်ဘူးဆိုပြီး ငါလက်ထပ်လိုက်မှ ထင်သလို ဖြစ်လာရင်-

“ဘာ ထင်သလိုလဲ.. ကိုယ့်သမီးကို ပထွေးနဲ့ မထားချင်ရင် တခြားမှာ ထားပေါ့၊ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ နှင် ပိုင်ခွင့်ရပြီဆိုရင် ကိုယ့် ကလေးတွေကို ကြိုက်သလို ထောက်ပံ့နိုင်တယ်”

“ငါ့လက်နဲ့ အဲဒီကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ မပြုစု မထောက်ပံ့

ဒေါ်စန္ဒာ အံ့သြလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

“ငါ့ကြောင့် သူတို့ သိက္ခာကျ အံ့ရှက်မရအောင် ငါ ထိန်းသိမ်းခဲ့ တယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ စီးပွားရှာနေနေ ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ငါ ချိုးတာမျိုးပေါ့၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် ပထွေးရဲ့ နှစ်နှာရိပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး တော်ရာမှာနေရတဲ့ဘဝမျိုး သူတို့မရောက် စေရဘူး၊ သားသမီးအတွက် ငါ ပေးနိုင်တာ အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. နင် အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် နေခဲ့ အတွေးလည်း ရှိတော့ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို သူ သဘောမကျဘဲ နင် ခုတ်လုပ်လိုက်ရင် နင့်သမီး နင့်ကို အထင်လွှဲသွားမှာနော်၊ မိသားစု ခြား ဒီထက် တင်းမာကုန်ရင် ..”

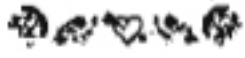
“နဲ့ညှပ်ပျော့ပျောင်းဖို့လည်း ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး ဟဲ့၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ အခု ငါ့ရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ကျန်ခဲ့ ဆို သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာ၊ ငါက စိမ်း မိကားကားနေပေမယ့် သူတို့မောင်နှမချင်းတော့ ချစ်ကြတယ်”

“နင့်ကိုလည်း ချစ်ကြပါတယ်ဟာ”

ဒေါ်မိမိ က ထိုစကားကို စိတ်မဝင်စားသလိုနေ၍ ရေခဲမုန့်ကို အားနေပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“အကြီးမ ကောင်းစားသွားရင် ဟိုကောင်လေးအတွက်ပါ စိတ် မပျော့၊ ငါ သူတို့အတွက် နောက်ဆုံး ကံရှုတာစိတ်နဲ့ စီစဉ်ပေးတာကို အလည်ဘူးဆိုရင် သွားပေါ့၊ လုပ်စရာရှိပြီးသားကိုတော့ ငါ ပြီးဆုံး အောင် လုပ်သွားမှာပဲ”

ဒါက ခိုင်မာပြီးသား ဆုံးဖြတ်ချက် ။

အခန်း [၁၄]

ကြားလိုက်ရတာ ကိုယ့်နားကိုတောင် မယုံနိုင် ... သားသမီးရယ်
လို့ ဘယ်တုန်းကမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘဲ ခုကျမ နောင်ရေးအတွက် စိတ်
အေးရအောင် စိစဉ်တာလို့ ဆိုသည်။

အကယ်၍ ဒီလိုစိတ်ချက်နဲ့သာ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် အမှေ့အကြင်
နာတွေ ဖေါ်လာပြီဆိုပြီး ထစုန်ချင်အောင် ဝမ်းသာမိမှာ အမှန်ပင် ...
မခံ အမှေ့မျက်နှာကို ငေးကာ မယုံမရဲနှင့် ...

“မူခ အတွက် စိတ်အေးရအောင် ဟုတ်လား အဖေ၊ မစ တို့
သောင်နမအတွက် အမှေ့မျက်နှာကို အမြဲ မြင်နေရရင် အေးချမ်းပြီးသား
ပါ အဖေ၊ မောင်လေးလည်း ခုမှ စာမေးပွဲပြီးတာ၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေ
မခ မစဉ်းစားပါရစေနဲ့”

“မရဘူး ... ငါက ဒါလုပ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်၊ ဘာလဲ ... သခံ က
အသက်ကြီးနေလို့လား... နှစ်ခုလပ် ဖြစ်နေလို့လား ... ဘဝမှာ အချစ်
တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာ မပြည့်စုံနိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား၊ အချစ်ကို
လိုအပ်ရင် သာယာမှုနဲ့ ခြေသိမ်းယူလို့ ရတယ်၊ ငွေ မရှိလာရင် ဖန်တီး
ယူလို့ မရပါဘူး၊ ညည်းတို့ ကဗျာဆန်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့မျက်နှာကြီးက ညည်း

တို့ဘဝကို ပြီးဆုံးတဲ့အထိ လိုက်ကြည့်ပေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး နားလည်
လား ... ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ အထက်ပါ အောက်ပါ အရည်အချင်း
တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ရဖို့ရော ညည်း အိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူး
လား ...

ဦးသခံ နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အရေးအတွက် အမေနဲ့ စကားတွေ အများ
ကြီး ပြောခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မခ အသည်းမပျော့တတ်ပေ
မယ့် အမှေ့စကားကို နာခံလိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ...

“ငါ မင်းကို လက်မထပ်ဘူး အလွမ်းမခ”
အလွန်အမင်း အံ့သြစရာကောင်းသည့် စကားမျိုး ဦးသခံ ဆိုသည့်
လူကြီးပါးစပ်က ထွက်လာ၏။

တစ်နေ့လယ်မှာ ပုန်းဆက်ပြီး မခ နဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ အမှေ့ဆီမှာပဲ
ခွင့်တောင်းသည်။ တွေ့ကြတော့ ပြောဖြစ်သည့်စကားတွေက ဤသို့...။

“သူနဲ့ငါ သုံးခါမြောက်အထိ ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီမှာ သိလိုက်
ရတာက မင်း ရှိနေတဲ့အတွက် သူ ငါ့ကို ငြင်းတာ၊ မင်းကို စိတ်ချချင်
တာရော ... ငါနဲ့သူ လက်ထပ်ခဲ့ရင် ငါ့ရဲ့စိတ်ကို သူ စယုံကြည်တာရော၊
အဲဒါတွေကို ငါ နားလည်သွားတယ်၊ နောက်ထပ် အကြောင်းပြကောင်း
တစ်ခုက သူ့မှာ သားအိမ်ကင်နဲသာ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ
မင်း သိလား ...”

မသိခဲ့တဲ့ကိစ္စမို့ ခေါင်းခါလိုက်တော့ ဦးသခံ က အောင်နိုင်သူလို
ပြုံးသည်။

“သူ ငါ့ကို တော်တော် အထင်သေးခဲ့တာပဲ၊ နားထိုက် မြက်နုကြိုက်
ပေမယ့် ယောက်ျားနဲ့ နွား မတူဘူးဆိုတာတော့ သိဖို့ကောင်းတယ်၊
ငါ မင်းအမေရဲ့ မကောင်းခြင်းအားလုံးကို ကြားမြင် ခံစားနေရရင်း
ချစ်ခဲ့မိတာ၊ ဘဝရဲ့ အနာအဆာတွေကို ဖယ်ပြီး ချစ်ခြင်းနဲ့ ဘဝတွေ
ကို တည်ဆောက်ကြဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ...၊ အဲဒီစိတ်ကူးတွေကို

အကောင်အထည်တော်ရှိအတွက် သူ့နေရာမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါ အစား မထိုးနိုင်ဘူး”

“လေးစားပါတယ် ဦးသခံ၊ အဲဒီတော့ မမ တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ ပူးပေါင်းကြံရမှာ မဟုတ်ဘူး အလွမ်းမခ၊ စစ်မျက်နှာ ဖွင့်ရမှာ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ဟုတ်တယ် .. သူများ ကြံစည်တာခံရရင်တောင် မိမိ လို မိန်းမ ကို တော်ရုံ လှည့်စားရုံလောက်နဲ့ မျက်စိလည်သွားစေဖို့ မလွယ်ဘူး။ ငါ ခြေလှမ်းမှားတာနဲ့ သူ့ကို ဆုံးရှုံးရမှာပဲ”

“အဲဒီတော့ ဦးသခံ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ .. ပြောပါ”

“မင်း ယောက်ျားယူဖို့ လိုတယ်”

“ဘာ!... ရှင် ..”

မမ ဆွေးနွေးခြင်းကနေ ဝန်းခနဲ ထရပ်မိသည်။

“ရှင်က တော်တော် စိတ်ကူးတဲ့လူပဲ၊ အမေ့ကိုရရှိအတွက် ကျွန်မ ကို လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတယ်၊ အမေကရော ရှင် ဖျတ်ဖျတ်လူး လိုချင်နေသလို ရှင်ကို လက်ခံချင်နေပါမလား၊ ကျွန်မကရော ရှင် အတွက်နဲ့ ရရာယောက်ျားကို လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ရှင် ထင်နေလား”

“မင်းက အမေတူသမီးပဲ၊ ရရာယောက်ျား မကောက်ယူရင်တောင် သိပ်မညံ့နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက်လည်း ငါ ကူညီနိုင်တယ်”

“ရှင် .. ရှင် .. တော်တော့နော်”

ဦးသခံ ကလည်း အေးဆေးစွာ လိုက်ထရပ်ကာ ကစားကွင်းထဲ က ကလေးတွေနဲ့ မိသားစုတွေဆီ အကြည့်ဝေလျက် ...

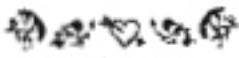
“တော်ပါပြီ .. ပြောလိုက်ရင် ဒီတိုင်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား ပါ၊ ငါ ဖြစ်ချင်တာကို ငါကတော့ ဖြစ်အောင် လုပ်ယူမှာပဲ၊ မင်းနဲ့ ငါ အခု ဆွေးနွေးတာတွေကို မင်းအဖေကို ပြေးတိုင်ချင် တိုင်ပါ၊ မင်းအဖေ

နဲ့ ဓာနနဲ့ အတ္တတွေကို မသိဘူးဆိုရင်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း လိမ္မာမယ် ဆိုရင် ငါ တိုက်တွန်းတာတွေက မင်း ဆုံးဖြတ်ချင်မှ ဖြစ်တာလေ၊ စလာလောဆယ် မင်းနဲ့ ငါ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ လျှို့ ဘက်မျက်လေးကိုပဲ သိမ်းထားပြီး မင်း ကြံစည်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရှိနေ သေးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား၊ အားလုံး အေးဆေးဆိုရင် ငြိမ်းချမ်းသွား နိမ့်မယ် ..”

မမ ဒီလူကြီးကို ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့အတိုင်း မမ ထို့ သူ တကယ်ကို လက်မထပ်ချင်တာလည်း အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အမေ ဇွတ်စိစဉ်လိုက်မှ ပိုဆိုးမှာလို့ တွေးပြီး ငြိမ်ငြိမ် လေး နေခဲ့မိ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးမည့်သူဟာ ဦးသခံ ပဲဆိုတာကို မမ မသိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့နေ့မှာ တခြားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ချောင် ဖိတ်ဖမ်း၍ လက်ထပ်ပေးဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ ကြိုမတွေးမိခဲ့သည့် နို့ယုံရဲ့ မိုက်ပြစ်ကြောင့် ..။

အခန်း | ၁၅

“သမီး .. ဒီက သမီးလေး .. ဟဲ့ ...”
 ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်မှ ကြားနေသည့် နီးလိုက်ဝေးလိုက် ခေါ်သံဟာ ကိုယ့်ကို ခေါ်နေတာမှန်း သိလိုက်ရသည်။
 မေ မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွားခြင်းနှင့်အတူ မိုလျော့နေသည့် ပခုံးလေးတွေပါ ကျုံ့သွား၏။
 “ဟင် .. အန်တီ ..”
 “ဂိတ်ဆုံးနေပြီ သမီးရဲ့ .. အိပ်ပျော်နေလို့ နှိုးတာ။ သမီးက ဘယ်သွားမှာလဲ”
 “မေ .. ကျွန်မ ..”
 ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ရင်ဝမှာ အောင့်တက်သွားသဖြင့် လူက နှဲ့ခနဲ ငိုက်၏။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဟင့်အင်း”
 လက်ဆွဲခြင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက သဘောကောင်းပုံရကာ မေ ကိုနှိုးပြီး တန်းထွက်မသွားဘဲ ရပ်စောင့်နေပေးသည်။

ကားက လှိုင်သာသာကားကြီးဖြစ်ကာ ဂိတ်ဆုံးပြီဆိုတော့ သူမဘယ်နေရာရောက်၍ ဘယ်လို ပြန်လှည့်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။
 မေ ဆံပင်တွေကို သေသပ်အောင် ပြင်လိုက်ကာ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အလိပ်လိုက်ထည့်ထားသည့် ပိုက်ဆံလေးကို မသိမသာ စမ်းမိ၏။
 ဟိုအိမ်ကြီးထဲက မထွက်ခွာမီ ဆု ဆိုသည့် ကောင်မလေးက လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။
 “ကိုကိုက ပြောတယ် .. မမ လက်ထဲမှာ တစ်ထောင်တန် သုံးရွက်ကို ကျွန်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတာတဲ့။ မမ သွားမယ် .. လာမယ်ဆို ပိုက်ဆံ လိုမှာပေါ့။ ဒါလေး ယူသွားနော် .. ဆု က ကူညီတာပေါ့။ ပြီးတော့ မမ မာနထားတာလေးကိုလည်း သဘောကျတယ်။ အန်တီ ပြောတာဆိုတာတွေအပေါ်မှာ စိတ်ကွက်သွားရင် ဆု တောင်းပန်ပါတယ်”တဲ့ ..။
 အစ်ကိုက တည်တည်ကြည်ကြည်၊ အဒေါ်ဖြစ်သူက ခွဲခြား ဆက်ဆံတတ်တာမျိုး ..။ ဆု ဆိုသည့် ကောင်မလေးကတော့ ဖော်ရွေတတ်သည့် မျက်နှာလေးမို့ အမြဲတမ်း ပြုံးချိုနေတာပဲ မြင်ခဲ့ရသည်။
 ဒေါ်ခင်နွယ် သဘောထားကို နားလည်သည်မို့ ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် မေ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာ အမှန်ပင် ..။ ဒါပေမယ့် အစောညးက ဦးတည်ရာမှ ပြေးလာခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်သူကြောင့်ပဲ လမ်းပေါ်ရောက်နေနေ ကိုယ့်သခိုင်းနဲ့ ကိုယ် ..။
 “အန်တီက ဒီကလားဟင်”
 “မဟုတ်ဘူးကွယ် .. စက်ရုံက သားကို တွေ့ဖို့လာဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. အကူအညီလိုရင် ပြောလေ”
 “ရပါတယ် .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”
 ကားဘေးမှာ ခဏရပ်နေရင်း နေပူပြင်ကြီးကို လိုက်ထွက်ကြည့်ရင်း ရန်တုန်ထဲ ပြန်ရောက်ဖို့ ကား ဘယ်ကပြန်စီးရမှန်းတောင် မသိ။

ကားဂိတ်ဆုံးဆိုပြီး လူလည်း မရှိ၊ လှိုင်သာယာကလည်း မြို့သူပီပီ လူကျသလောက် အိမ်ခြေက ကျိုးတိုးကျွတ် ...။

နောက်ဆုံး ကားနောက်မြီးနားမှာ အရိပ်မိ၍ ဆောင်ကြောင့်ထိုး ကွမ်းဝါးနေသည့် ကားသမားတစ်ယောက်ကိုပဲ မေးရသည်။

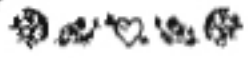
သူ ညွှန်ပြလိုက်တဲ့အတိုင်း နောက်ထွက်မည့်ကားကို မစောင့်မှတ်တိုင်တစ်ခုဆီ ထွက်ခဲ့တော့ ခေါင်းပေါ်မှာ နေမင်းက တည့်မတ်စွာ ကြီးစိုး မင်းမူနေ၏။

ခြေဖျားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အက်ကွဲမတတ် ခြောက်ဆူပူလောင်နေသည့် ခြေပြင်က 'လာမကြည့်နဲ့ နင့်ထက် ပိုဆိုးတယ်' ဟု ပြန်အော်ပြောနေသလိုလို ...။

ဟုတ်မှာပါ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်အပူမှ အပူလို့ ထင်တတ်ကြတာမျိုး ...။ ခုလောက်ဆို အမေလည်း ဦးသစ် ရဲ့လုပ်ကြံမှုကို မသိဘဲ 'ငါ့စေတနာကို စော်ကားထွက်သွားတဲ့ မိန်းမ' ဆိုပြီး ဒေါသမီးတွေ့တယ်လောက် ပူလောင်နေပြီ မသိ ...။

မခု အမေကို ချစ်ပါသည်။ နာမိတ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါစိတ်ပါပေမယ့် ...

ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ ...။

အခန်း | ၁၆ |

"မင်း ..."

ပူထူသွားသည့် ပါးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်မိရင်း ဒေါသနှင့် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေကြောင့် သူမကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲ ဆိုတာ မေ့သွားခဲ့၏။

နက်ရွေးသော အပြောင်သားဝတ်စုံ မီးခိုးရောင် ဇာပါးထပ်ဝတ် အင်္ကျီနှင့် မိမိ နုပေသာ မိန်းမသည် ခွေခွဲသည့် မတိုမရှည် ဆံနွယ်တို့ကို ပြန်လျှက် ရဲတောက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို ကတုန်ကယင် စေပိတ်ထားရင်း ...

"နာသွားသလား သစ်... အငိုက်မိလို့ မဟုတ်ဘဲ အပြစ်ရှိပါတယ်လို့ ရှင် ဝန်ခံပြီး လက်နှစ်ဖက် နုံချထားပေးပါ့မယ်ဆိုရင် ရှင့်ပါးကို နောက်ထပ် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ..."

"တောက် ..."

ချစ်တာတော့ ချစ်နေဆဲပါ၊ ဒါပေမယ့် ရှက်သည့်စိတ်က ဒေါသဖြစ်စေလျှက် မျက်လုံးတို့သည် လူရှင်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ဝေ့သွားခဲ့၏။

သူမကပဲ လက်မြန်လွန်းတာလား၊ လူကိုက ရှင်းနေတာလား
မသိ၊ အနီးအနားမှာရှိသည့် လူတချို့က သူ့အဖြစ်ကို သိလိုက်ပုံမပေါ်...။
ထို့ကြောင့် ပါးမှာ ကပ်ထားမိဆဲ လက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး သူ့မ
ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ...

"မင်းမှ မင်း .. မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ငါ့မေတ္တာတရားကို ဂုဏ်ယူ
ထိုက်သေးတယ်လို့ မင်း မတွက်ဘဲနဲ့ ရက်စက်လှချေလား မိမိ .."

"ကျွန်မ လိုချင်တာက ရှင်ရဲ့မေတ္တာတွေကို မဟုတ်ဘူး"

"မင်း မလိုချင်လည်း ငါက မင်းကိုပဲ ပေးချင်တာ၊ မင်း ထင်နေ
တဲ့ နှုတ်ငယ်တဲ့ အလှအပတွေဟာ ရင်ခုန်သံမြန်ရင် မြန်လာလိမ့်မယ်၊
ရင်ခုန်တိုင်း အချစ်လို့ မခေါ်ဘူးဆိုတာ မင်း မှားမလည်ဘူးလား"

"ရွဲရာတွေ လာရွတ်မနေစမ်းပါနဲ့"

ဒေါ်မိမိ က အချစ်ဖြင့် ဦးကာချစ်ခြင်းကို မဲ့ခွဲ ရွံ့ချစ်၏။ သစ် မယုံနိုင်
စွာ ငေးနေမိခဲ့သည်။ ဒီအသက်အရွယ်တွေ တွေဆိုကြတာ ဖလိုင်းကစ်
တွေ လုပ်ပြုပြီး မျက်စိပစ်ဖို့ လိုသလား၊ ကဗျာတွေ ရေး၊ သီချင်းတွေပို့
သီဆိုကြွေးကြော်ပြီး ပိုးပန်းရဦးမလား ...။

မျက်လုံးချင်း စကားပြောခဲ့ပြီးပြီး ကိုယ် လိုအပ်နေတာ သူ သိ
သည်။ လက်ခံနိုင်လို့ပဲ အဆင်ပြေမှုတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ခဲ့ကြ၏။

လက်ထပ်ပါရစေ ဆိုကာမှ ရှင်ကို သဘောကျခဲ့တာ မှန်တယ်၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူး တဲ့။

တော်တော် ပြင်းထန်သည့်ရိုက်ချက် ... သူ့သမီး နုငယ်ချောမော
နေတိုင်း လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ရအောင် လူကို နှားသို့
ကြိုးပြတ်လို သဘောထားနေသည်လား ...။ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း
အနီရောင်မြင်တိုင်း ဦးချိုသွေးတတ်သည့် ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်လား ...။

တစ်ယောက်သည် အထင်မြင်သေးသည့် စူးရဲပြင်းထန်သော
မျက်လုံး၊ တစ်ယောက်က အချစ်ဆိပ်စူး၍ သေဆုံးပျားနှင့် အကြိတ်ချိ

လည်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းများနှင့် ...

"မင်းကိုလည်း ရွဲရာကောင်းတဲ့ မိန်းမမှန်း ငါ အခုသိပြီ မိမိ"

"သိသိ မသိသိ ရှင်သဘောထားကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊
သူ့နေမညီခင် ရှင် ကျွန်မသမီးကို ရအောင် ပြန်ရှာပေးမလား၊ ဒါမှ
အုတ် တံတိုင်းတွေနောက်မှာ ဆေးရာအေးကြောင်း သွားနေမှာလား"

"ဘာ!..."

"မေ ကို လင်းရန်အောင် ဆိုတဲ့ ရှင်တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစား
အတွက် အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ သက်သေတွေ ကျွန်မမှာ ရှိ
တယ်၊ လင်းရန်အောင် ရဲ့ ပါတနာကောင် နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်မ
နှစ်ကိုင်ထားပြီးပြီ၊ အဲဒါ ရှင် ယုံလား ..."

"ဘာပြောလိုက်တယ်"

အပိုတွေ ထပ်မပြောဘူးဆိုသည့် မှဲပြုံးနှင့် ဒေါ်မိမိ က လက်ပိုက်

"ရွဲရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်း
ရှိနေလို့ အရွံခံရတယ်ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ် ...။ အထူးသဖြင့်
အပ်နဲ့မနိုင်ရင် ခြေသလုံးမက်ကိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေ ...
အရရ ရေမျိုးပြန်တဲ့ အောက်တန်းကျကျ စကားမျိုးပေါ့၊ ပါးစပ်
ချသာခံ၊ မျက်လုံးကို အစာကျွေးကြတာ ... ရှေ့မှာ မိန်းမ မရှိရင်
ဘာထဲက မင်းသမီးတောင် အလကား မနေရဘူး"

"မိမိ ... မင်းနဲ့ငါ ရန်သူတွေ မဟုတ်ဘူးနော်"

"အခု ရန်သူဖြစ်သွားပြီလို့ မှတ်လိုက်"

"မင်းကို ရယူနိုင်ဖို့အတွက် ငါ့အတွက် အတားအဆီးကို ဖယ်
ဖျက်ပစ်ပစ် - မင့်သမီးက အမှိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ"

"ဘာလဲ .. ရှင် ချစ်နေတာတွေကို ခံစားပြီး ကျွန်မက ကျေနပ်
အောင်လို့လား ...။ ဒီမှာ.. ကျွန်မက သားသမီးအပေါ်မှာ မကောင်း

နဲ့တဲ့ မိဂင်တစ်ယောက်ပါ။ ခုချိန်ထိလည်း ကောင်းခဲ့တာ ဘာမှမရှိသေးဘူး။ နောင်ကို ကောင်းစို့တော့ မကြိုးစားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကြောင့် သားသမီး နှစ်ဖွား သွားစေတာမျိုး အဖြစ်ပစ်နိုင်ဘူး။ ရှင် ကျွန်ုပ်ကို နောက်ထပ် ဘာမှ ရှင်းပြဖို့ မကြိုးစားဘဲ ကျွန်ုပ်မသမီးကို ခလုတ်ပေးဆွေးမငြိဘဲ ကျွန်ုပ်မလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးဖို့ ကြိုးစားပါ။ အကယ်၍ အလွမ်းမစ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မှု ရှိလာခဲ့ရတော့ သစ် ဆိုတဲ့လူ ရန်အိတ်စုတ်ပတ်ပြီး လမ်းဘေးရောက်သွားအောင် ကျွန်ုပ်မ လုပ်ရလိမ့်မယ်။"

"မင်း လုပ်နိုင်ရင်လည်း တရားမက လင်းရန်အောင် .. ငါ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သဘာဝမကျတာတွေပြောပြီး ငြိမ်းခြောက်မနေဘဲ မင်းနဲ့ ငါ ခွေဆက် ပြောလည်ဖို့ .."

"တိတ်စမ်းပါ .. ရှင်ကို ကျွန်ုပ်မက ငြိမ်းခြောက်တယ် ဟုတ်လား။ ရှင် နိုင်းတာပါလို့ အတိအကျ ဝန်ခံထားတဲ့ ရှင်တပည့်တွေ ကျွန်ုပ်မမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ မယုံလို့လား .."

သစ် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ဒီမိန်းမ ကြွားပြောတတ်တဲ့ အကျင့်တော့ မရှိတာ သူ သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါက မဖြစ်နိုင်။

"ရတယ်လေ - ခြစ်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းအကျိုးနှစ်ရပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ခြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြန်ရှာနေဖို့မှ မလိုအပ်တာ။ ဒီအကြောင်းကြောင့် ဘယ်လိုအကျိုး ပြစ်လာသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြည့်ရဲ့။ ရှင် မယုံရင် ဒီညနေ ခြောက်နာရီကျော်သွားတာနဲ့ ကြည့်လိုက်ပေါ့။"

ဒေါ်မိမိ က မျက်နှာမော့၍ နဖူးပြင်ကို လက်မိုနဲ့ ကပ်ပွတ်ကာ ပင့်သက်ရှိက်သည်။ စိတ်အိုက်သလို ဆံပင်တွေ ခါပစ်လိုက်ပြီးမှ -

"အလွမ်းမစ ခေါင်းရိုက်ခွဲလိုက်လို့ လေးမျက်တိတိ ချုပ်လိုက်တဲ့ခဏ်ရာကို ဖော်ထုတ်ဖို့လည်း လူသက်သေ၊ ဆေးမှတ်တမ်း၊ အချိန်

အတိအကျနဲ့တကွ ကျွန်ုပ်မှာ ရှိတယ်။ ရှင်တို့ တိတ်တိတ်လေး ခြေရှင်းလိုက်နိုင်တယ်လို့ ထင်ပေမယ့် အဲဒီခဏ်ရာ ချုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒေါက်တာအောင်မိုး က ကျွန်ုပ်မရဲ့ မိတ်ဆွေအရင်းကြီး၊ သူက ဆေးအပ်ကိုင်မှ အသက်ကယ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်မက သူ့မိသားစုနဲ့ သူ့ရဲ့အရက်သိက္ခာအတွက် အများကြီး ကူညီ ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတာ။ ဒါဆို ရှင် သဘောပါက်ပြီ ထင်တယ်။"

သစ် မျက်လုံးတွေ ပိုမို ကျဉ်းမြောင်းသွားရကာ -

"မင်းဆီမှာ ရှိနေတာ ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဪ .. ရှင် မယုံဘူး ထင်တယ်။ လင်းရန်အောင် ရဲ့ အစေပါ။ အလွမ်းမစ ကို ဝိုင်းဆွဲပေးကြတဲ့ မေးမျို နဲ့ မျစ်ဦးမောင်။"

သစ် ဘယ်လိုမှ ဟန်မအောင်နိုင်တော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ -

"မိမိ .. မင်းကို ငါ မျစ်လို့ မှားခဲ့တာပါ။"

"တော်တော်လို့ ပြောနေတာ ရှင် ပြောတုန်းလား -"

"ဟာ!... မိမိ"

ဒေါ်မိမိ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတတ်သည့်အကျင့်အတိုင်း ဒီမှာ ဆက်ကတည်းက မြင်ထားခဲ့သော အုတ်ခဲကျိုးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ မထင်သည့်ထဲက အမှတ်တမဲ့ လန့်သွားကာ သစ် နှစ်နှာလှည့်၍ လက်နဲ့ကလိက်တာ မျက်နှာကို -

"ခွမ်း .."

"ဟာ!..."

ခွမ်းစနဲ ကွဲသွားတာ သူ့ခေါင်းမဟုတ်ဘဲ ပါဂျွန်းကားရဲ့တံခါးဖုန်နေ၏။

"မင်း!... မင်း .. ကြည့်စမ်း .."

ကိုယ့်ကားအဖြစ်ကို မြင်ကာ သစ် ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသတွေ

လည်း ထွက်၍ အုံ့သြမကုန်နိုင် ...။

“မင်း ဒီလောက်ထိ မိုက်ရိုင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ရိုင်းတယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီလို ဒေါသဖြစ်ပြီး ကြိုက်တဲ့လက်နက် ဆွဲထွက်ဖို့၊ သုသလိုလို ကျွဲသလိုလိုလေသံနဲ့ မပြောနဲ့ ရွဲတယ်”

“တောက် ..”

“ရှင် အခု ထွက်သွားမလား မသွားဘူးလား”

“မင်းကွာ .. မင်း မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ ..”

“ဟွန်း..”

ဟန်ပါပါ မိုလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းသာမကဘဲ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မဲသွားပြီမုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေသည်။

သစ် ခါးတက်ခေါက်သံ၊ ကားပေါ်ရောက်သွားပြီး တံခါးပိတ်သံ အားလုံးဟာ အသံတွေသာ နားထဲမှာ ကျန်ရစ်ကာ ခိုက်တစ်ပြင်လုံး လိုက်ခံ အောင်တက်လာသည့် ဝေဒနာကြောင့် မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်နက်ပည်းမည်း ...။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတာကို နောက်ဆုံး သိလိုက်ပြီး အဝတ်တစ်စလို့ ပုံကျသွား၏။

“ဟင်!...”

သစ် ဘီးလိုစုံနေသည့်ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ဘက်နံဆုတ်ဖို့တောင် သတိမရဘဲ တံခါးဖွင့်၍ ပြေးဆင်းသွားမိ၏။

“ဗွီဗွီ ..”

မဆွသောအချိန်လေးကမှ ဒေါသမာန်ဟုန် ဖြင်းနေခဲ့သည့် မိမိဆိုသော မိန်းမရိုင်းသည် ခုတော့ မညီမညာ မသန့်ရှင်းသည့် မြေပြင်မှာ ရွေ့မောက် ပုံကျလျက် ...။

“မိမိ .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဒီမှာ ..”

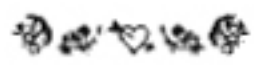
စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးဖျားလေးကို လှုပ်လိုက်၊ ပါးကိုပုတ်လိုက် အါနေမိကာ အနီးဆုံး ဆေးခန်းတစ်ခုကို အမြန်ဖျောက်ဖို့ အရေးကြီးမုန်း ချတ်တရက် သတိမရပေ ...။

သတိရလို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သော်လည်း လမ်းပေါ်နဲ့ သူမ မျက်နှာကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးနေရသည့်မျက်လုံးက ဝက်အူရစ်နဲ့သာဆို အပြင်ကို ပြုတ်ထွက်လာနိုင်၏။

ဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်နေသမျှ မုန်းတီးနာကြည်းလို့ မရနိုင်တာ ဘယ်လို ဝင်ကြွေးလဲ ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိကရ တွေးဖြစ်သော်လည်း လှုပ်သည့်မျက်နှာထက်က မျက်တောင်ကျောတို့ဆီမှာ သူမမျက်လုံးတွေ မကြာခင် ငေးငိုက်သွားတာ ထိန်းလို့ မရ ...။

အသက်လေးသယ်သာ ကျော်သည်၊ ပါးမိုလေးတွေ တင်းပြည့်နုရုံနေဆဲ ...။ ဈေးစို၍ မျက်တွင်းကျနေသလို ရှိပေမယ့် ထုနက်သည့် မျက်တောင်တွေက အတုတပ်ဝားသလား ထင်ရအောင် ဆွဲညှိနေ၏။

သည်မိန်းမ အဲဒီလောက်လှနေတာ ယောက်ျားတွေကို ခုကွလေးဖို့ ထင်သည်။

ဘခန်း | ၀၇ |

သစ်သီးဆိုင်မှာ ရပ်မိတော့လည်း ပုဆိုးဝယ်ပြီး ပိုသည့်ပိုက်ဆံ နှင့် ပန်းသီး လိမ္မော်သီး အလုံးလှလှ ဝယ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အိတ်ကို ပြန်စမ်းရှာသေးသည်။

အဖေ့ကို ကန်တော့ချင်သည့်ဆန္ဒက လပေါင်းများစွာ ဝေးကွာခဲ့ ပြီးမှ အချိန်အခါ မဟုတ် ရှာသည့်မီးနှင့် တူနေပြီလား မသိ ။ သူ့ဘဝ အတွက်က ကံယိုအင်အားနှင့် ဝင်ငွေ ဒီလောက်ပိုထွက်လာအောင် မရှည် ရုန်းကန်ခဲ့ရတာမို့ အချိန်ရာဘီတွေကိုပါ မေ့ထားခဲ့ရသည်။

- "ဟိုပေါ်က ဘယ်လောက်လဲ .."
- "အဲဒါ ခုနစ်ရာ .. သုံးလုံး နှစ်ထောင်"
- "အောက်ကရော .."
- "ငါးရာ .. ငါးလုံး နှစ်ထောင်"
- "ပန်းသစ်တော်က ဘယ်လောက်လဲဟင်"
- "ခုနစ်ရာ ပဲ"

ပန်းသီးအဆင့်ဆင့်ကနေ ပန်းသစ်တော်ကို မေးတော့ ဈေးသည် မျက်နှာက တစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။

'ဝယ်နိုင်တဲ့ ခုံအောင် မေးနေတယ်' ဆိုသည့် စုန်ချိဆန်ချိ အကြည့် ။ စာမျက်နှာ သိသည်။ ဒါပေမေ... ။ တတ်နိုင်ပါ ။

အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ထုတ်ရေရင်း သစ်သီးတွေဆီ ပြန်ကြည့်မိ ပြန်သည်။ ပစ္စည်းများများပါမှ ကြည့်စုကောင်းမည်။ ဒါပေမယ့် ကြည့် ကောင်းအောင် သွားမှာလား .. အဖေ့ကို ကောင်းကောင်းလေး စားစေ ချင်တာလား ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေး၍ ရှုံ့မှ ကဲ့ရဲ့တတ်သည့် ဆွေသင်း မျက်နှာ ဆို သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် စုနစ်ရာတန် သုံးလုံး မိ ယူလိုက်သည်။

"ရော .."

ဈေးသည်က လှမ်းပေးတာကို ယူဖို့ ကိုင်ထားသည့် ပုဆိုးအိတ် ဆီ ချိုင်းကြားညှပ်လိုက်သည်။ ရေတွက်ပြီးသည့် ပိုက်ဆံကို ပြန်လုံး ခိုင်၍ သစ်သီးအိတ်ကို အရင်ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ် မျက်လုံးထောင့်မှာ ရင်းနှီးနေသည့် အရိပ်တစ်ခုကို မြင် ထိုက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟာ!... မမ .."

မမ ပျောက်သွားလို့ အမေ ဒေါင်ချာခိုင်းနေသည်။ သူ ရှာနေခဲ့ အလည်း တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရပါ။

အလုပ်ကလည်း လုပ်ကာစမို့ မထွက်ချင် ။ ထို့ကြောင့် မအိပ်ရ သေးသည့်မျက်လုံးတွေက ခုထိ ကျိန်းနေတုန်း ။

"မမ .. မမ နေဦး"

အပြင်ဈေးက ဆူညံနေသည်။ ဆိုက်ကားပေါ် တက်သွားသည့် မကြားနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးသည့်အောနှင့် မျက်နှာ အတင်းပြေးလိုက်ခဲ့၏။

"ဟိတ် .. သစ်သီးတွေ ပြန်ထားခဲ့လော့ လုပ်ပါဦး .. သစ်သီးတွေ

နို့ကပြေးလို့၊ အဲဒီကောင်လေးကို တားပေးကြပါ။
ဈေးတစ်ခင်းလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ်သွား၏။ နောက်ထပ်
ဆူညံသံတွေကြောင့် ဆိုက်ကားသမားရော မခ ပါ ဈေးဘက်ကို ပြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ...

“ဟယ် .. မောင်လေး၊ ခဏ ဆိုက်ကားရပ်ပေးပါ။”

“ရပ်မှ ဆင်းလေ၊ ဟဲ့ .. ကလေးမ ..”

“အား!..”

မခ ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်ဆိုက်ကာ ဘေးကို ပုံပျက်ပန်းပွက် ပြုတ်ထွက်
၏။ ခြေသံလုံး ညို့သံကျည်းမှာ ပြင်းထန်စွာ နာကျင်သွားသဖြင့် ဖော်
တော်နှင့် ခြေမလှမ်းနိုင် ...။

“မလုပ်ပါနဲ့ .. မလုပ်ကြပါနဲ့ .. ကျွန်မမောင်လေးပါ။”

မည်းခနဲ ဝိုင်းလိုက်ကြသည့် လူအုပ်ထဲမှာ မောင်လေး အဖြစ်ခန့်
ပြီကို သိလိုက်ကာ မခ ခြေတစ်ဖက်ထော့လျက်နှင့် အတင်း ပြေးဝင်
သည်။

“မလုပ်ကြပါနဲ့ .. မောင်လေးက သူ့စိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟားဆီးရင်း ခြေပြင်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည့် ပန်းသီးတစ်လုံးကို
ခြေထောက်နဲ့ ကန်မိသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

လူတွေက ဝိုင်းချုပ်ထားကြကာ စာမျက်နှာ က အကျောက်
အကန် ရန်းနေသဖြင့် ပြင်ပြင်းထန်ထန် ထိုးနှက်ခြင်း မပြုကြသော်
လည်း ခေါင်းကို ဝိတ်ရိုက်လိုက်၊ ကျောပြင်ကို ထိုးလိုက် ...။

“ဟိတ်အောင် .. မင်းရုပ် မင်းအရွယ်နဲ့ သစ်သီးစိုးတာ မင်း မရုတ်
ဘူးလား။”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ရင် ရှင်းပါလား .. ဘာဖြစ်လို့ ပြေးဖို့ ပြင်နေတာလဲ။”

“ကျွန်တော့်အစ်မ ..”

“မောင်လေး ..”

အစ်မ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ဆိုတာ ပြောပြမလို့ ပြင်ပြီးမှ မခ မရှိ
နိုင်တော့ထင်ကာ စကားသံရပ်သွားစဉ် သူ့ရှေ့ကို မခ ဘွားခနဲ ရောက်
လာ၏။

“မမ .. မမ မောင်လေး စိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမနောက်ကို
လိုက်ချင်တာနဲ့ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မေ့သွားတာ။”

“အလကား ညှာပြောနေတာ၊ ဆိုင်မှာ ဈေးတွေလျှောက်မေးပြီး
ပိုက်ဆံမပါဘဲနဲ့ အတင်း လှပြေးတာ .. အဲဒီကောင် ..”

ဆိုင်ရှင်က ကိုယ်လုံး ဝေခိုင်ပိုင်ကြီးနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်းလာကာ
စာမျက်နှာ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ဆွဲ၍ ...

“ပေးမလို့ဆိုရင် ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ .. ပေးလေ .. ခုပေး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပေးလိုက်”

စာမျက်နှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲ့ညိုပုတ်သွား၏။ ဆုပ်ကိုင်ထား
သည့် ပိုက်ဆံသည် လူတွေ ဆွဲလွဲတွန်းထိုးကြသည့်ကြားမှာ ဘယ်ကျ
သွားမှန်း မသိ ...။

“တွေ့လား သူ့စိုး .. တောလေကျဦး”

“ရှင် ကျွန်မမောင်ကို ‘ခု လွှတ် ..’

စာမျက်နှာ ကို ရင်ဘတ်ဆောင်ဆွဲ၍ ပါးရိုက်မလို့ ရွယ်လိုက်
သည့်လက်ကို မခ မမ်းဆွဲကာ တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ ဆောင်တွန်းပစ်
လိုက်၏။

“အမလေး သေပါပြီ”

မိန်းမကြီး တအား အော်လိုက်သဖြင့် သတ်ကျန်ကြပြီဆိုသည့်
အသံတွေထွက်ကာ အနားမှာ လူအုပ်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ .. ရုန်းသစ်သီးဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ၊ ရော့ ယူ ..”

အသားတုန်ဆောင် ခေါ်သံတွေထွက်လျက် ရင်ဘတ်ကြားထဲက

ပိုက်ဆံကို ဆွဲထုတ်ပြီး အလိပ်လိုက် ပစ်ပေါက်ပေးလိုက်၏။
ပိုက်ဆံက မိန်းမကြီးဆီ အရှိန်နှင့် ပစ်ကျသွားသည်။ မိန်းမကြီး
အသံ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသော်လည်း ရှုပ်ယှက်စက် ဆူညံနေသည့်
ကြားမှာ စွပ်စွဲသံ၊ ငြင်းဆိုသံ၊ ဘာမှ ခွဲခြားမရတော့ဘဲ ...

“ဒီပုဆိုးကရော ဘယ်က ခိုးလာတာလဲ”
“ဟုတ်တယ် .. ပြခမ်း ..”
“မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော် ဝယ်လာတာ၊ မကိုင်နဲ့နော် .. ဝင်ဈေး
တို့ ..”

ဘယ်လိုမှ ရှင်းမရတော့သည့်အဖြစ်နှင့် ဈေးရုံးထိ ရောက်သွားခဲ့
ကြ၏။ ဝိုင်းနေကြသည့်လူတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ဈေးလုံမြို့ရေးတို့ ဆွဲ
ခေါ်သွားကြသည့် မောင်နှမဆီ လှင်းကြည့်၍ လူစုမစွဲနိုင်ဘဲ ပြောလို
မဆုံး ရှိလျက် ...။

“မောင်နှမ ထင်တယ် .. ရုပ်လေးတွေ ဈေးချောလှလှနဲ့”
“အေးလေ .. ရုပ်ရည်ကြည့် ဆုံးဖြတ်လို၊ မရတော့ဘူးဆိုတာ
ဒါမျိုးတွေ ရှိနေလို့ပေါ့၊ သူတို့က နှစ်ယောက်သုံးယောက် အုပ်စုဖွဲ့
လက်ဆင့်ကမ်းပြီး လုပ်စားနေကြတာ”

“နိုးတာကလည်း သစ်သီးနဲ့ ပုဆိုးတဲ့ကွာ၊ ဒီကောင်လေး မလည်
ရှုပ်သံသာပါ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မကောင်းမှု ကျူးလွန်ရဲတာတောင်
သိကွာရှိရှိ မလုပ်ဘူး”

လှိုင်းကားတွေက မှတ်တိုင်မှာ နေရာတကျမရပ်ဘဲ ဈေးမှာ လှ
တားသည့်နေရာမှာပဲ အတက်အဆင်းတွေ လုပ်နေသဖြင့် ဦးခင်မောင်
သစ်သီးဆိုင်နှင့်နီးသည့်နေရာမှာ ဆင်းခဲ့၏။

ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့် လမ်းနှုတ်ခမ်းပေါ်က လူစုကြားထဲ
ရောက်သွားသည်မို့ ပြောနေကြတာတွေကို အားလုံး ကြားလိုက်ရသည်။
သူတို့ လှမ်းကြည့် ရည်ရွယ်နေကြသူတွေကို ရောယောင် လိုက်

ကြည့်မိတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားခဲ့လျက် ...

မဟုတ်ပါဝေနဲ့ ..၊
ဆုတောင်းရင်း စူးစိုက် ဝေးနေမိ၏။ ကြည့်လေ .. သေချာလေ
အလှမ်းမခန့် စာမျက်နှာ ...။

ဦးခင်မောင် ကိုယ့်ဘေးမှာ ဆိုက်ကားတွေ ဘဲလဲသံ ဆူညံအောင်
ပြောပြီး ပွတ်ကပ်ဖြတ်သွားတာရော လူတွေ ပန်းချင်းကပ် လက်ချင်း
ဆိုက်၍ ရှောင်သွားကြတာရော ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးက ခဏအတွင်း
မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လျက် ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ ...။

ကျောနောက်ပိုင်း အလှမ်းကွာသည့်နေရာကနေ မြင်လိုက်ရတာ
အမယ် သူ အမြင်မမှားနိုင်ပါ။ မြင်နေရတာတောင် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေ
ထဲ မယုံနိုင် ...။

စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ကောင် ပြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်ပဲထား ..
က ဘာဖြစ်လို့ အတူရှိနေရတာလဲ ..၊ ဒီကောင်ကြောင့် သမီးက
အဆင်မပြေသွားရတာလား ...။

မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ လမ်းမဘေးမှာပါလားလို့
အတိရကာ ဟိုမောင်နှမဆီ ထပ်မကြည့်မိအောင် ကျောခိုင်းထားလိုက်
၏။

သူ့ရော ဒီနေ့ကျမှ သည်နေရာကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်ခဲ့ရတာလဲ...။
ဖြစ်သင့်သည့် တိုက်ဆိုင်မှု ...။

“ဟာ!... ခင်မောင်”
“ဟင်!...”

တကယ် ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုး ..၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်အထိ
အမယ်ချင်းတွေ ..၊ ပန်းဖက် ခေါင်းထုနှင့် လူငယ်တွေလို ပြောဆိုရင်းနီး
ကြကုန်း ...။

“ခန့်ဝင်း”

အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာရမည်ကိစ္စ၊ ဒါမယ်...
“ဟုတ်ပါတယ် ခန့်ဝင်း ပါ .. ငါ့ကို မမှတ်မိတာလား၊ မသေမချဘူးထင်လို့လား .. ကြည့်ပုံက အိပ်မက်ကမန်းဘဲ မျက်လုံးဖွင့်နေတဲ့ အတိုင်းကွာ ..”

သူငယ်ချင်းတွေမို့ လက်မောင်းကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ထိုး၍ ရှိစေပြော၏။ ဦးခင်မောင် က ပြုံးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်တွေက ကျော့နှော့မှာ ရှိနေဆဲ ..။

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား .. မျက်နှာ ချောင်သွားသလိုပဲ၊ လာတော့ကွာ .. သစ်သီးဆိုင်တွေနောက်မှာ ကော်ဖီနဲ့ အအေးဆိုင်လေး ရှိတယ် စကားပြောရအောင် ..”

ဦးခင်မောင် ခေါ်တဲ့နောက် လိုက်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်စိတ်တွေကို ဆုံးမနေရ၏။ သူ့စိုးဂျှပ်းဖြစ်နေသော သားသမီးရဲ့ မိဘပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးနေမိတာကိုလည်း မဖျောက်နိုင် ..။

“မိုးသွားတာကလည်း သစ်သီးနဲ့ ပုဆိုးတဲ့ကွာ”
ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေပဲ နားထဲမှာ အထပ်ထပ် ပြန်ထဲနေ၏။

“ငါတို့ကောင်ကြီး ပြန်လာတော့မယ်ကွ .. မင်း သိလား”
“ဟင်!...”

တွေးနေတာက တခြား၊ ကြားရတာက တခြား ..။ သူ ထပ်မံတော့ ဦးခင်မောင် က ရယ်ချင်သလို ပြန်ကြည့်၍ ...

“ကောင်းမြတ် .. ကောင်းမြတ် ..။ မင်းနဲ့ငါ့ရယ် သူ့ရယ်ပဲရှိတာမှတ်လည်း ထားပါဦးကွာ၊ မင်း ကြည့်ရတာ ငှက်ဖျားပိုးဝင်ပြီး ဂေါင်သွားတဲ့လူနာလို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ရူးချင်နေတာ၊ ရူးတော့မယ်လို့ကို ထင်နေပြီ”

ပြန်ပြောဖြစ်ရင်း လာချပေးသည့် ဖာလူဒါကို ကြည့်ရက်နှင့် မမြင်အလို ငိုငေးနေ၏။

ဦးခင်မောင် ကတော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အကောက်လွဲ၍ ...
“အေးပေါ့ကွာ .. ငါလည်း ကြားပါတယ်၊ မင်းတို့အိမ် စီးပွားရေးတွေ ကျသွားတယ်တဲ့”

“မင်းရော အဆင်ပြေလား”
“ငါတို့ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ သားနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ .. နှစ်ယောက်လုံးက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားကြတယ်လေ၊ သူတို့လုပ်စာ ပြန်မပို့ရင်တောင် သူတို့အတွက် လောလောဆယ် မပူရဘူးပေါ့ကွာ”

“ငါကတော့ သိတော့ ကျန်းမာရေးက နေ့လားညလား ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ..”

“ဟုတ်လား ..”
ဦးခင်မောင် က ခုမှသိတာ ဖြစ်သည်။

“အေးကွာ .. ငါလည်း စီးပွားရေးနဲ့ သားတွေကိစ္စ လုံးပမ်းရနဲ့ မင်းနဲ့ မတွေ့ဖြစ်သလို ဘာမှကို သေချာမသိခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းကရော အသိတာ ကို ဂရုစိုက် ရှိခဲ့ရဲ့လား”

သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်အတွင်းရေးတွေ တစ်ယောက်က သိထားကြပြီးသား ..။

“ငါ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ သူ့စီးပွားရေးလေး ရှိတာလည်း ငါ ဂရုစိုက်ခဲ့လို့ လေလွင့်ပျက်စီးကုန်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူမမာ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ..”

“မင်းဟာကလည်း မဖြစ်သာလို့ ဂရုစိုက်နေရသလိုကြီး”
ဦးခင်မောင် က သူ့အတွက် ဖာလူဒါကို မြှော့နောက်ရင်း မစားဖြစ်သေး ..။

"အဲဒီကတည်းက ငါ တကယ် အံ့သြခဲ့တာ၊ မင်းက မိမိ ကို ခွဲတယ်သာဆိုတယ်။ မသိတာ ကို အတည်ကြီး ယူပစ်လိုက်တော့ ..."

ဦးခင်မောင် ရှေ့မဆက်တာကို ဦးခင်မောင် က သက်ပြင်းချရင်း-

"ကိုယ်က မကောင်းခဲ့ပေမယ့် လူယုတ်မာ ထပ်မဖြစ်ချင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားကောင်း ပီသဖို့ဆိုတာ ပြောရသလောက် မလွယ်ဘူး။ ငါ ဒီနေ့ထိ သူ့အတွက် ယောက်ျားကောင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကလေးတွေအပေါ်ထိ ဖခင်ဝတ္တရား ပျက်ယွင်းသွားမှာတော့ ဘယ်လိုမှ အဖြစ်မခံနိုင်လို့ နောင်တတွေ တနင့်ကြီးနဲ့ ငါ ခုမှ တစ်က ပြန်စပြီး ရုန်းကန်နေရတာ"

ဦးခင်မောင် က ပြောနေရင်း မျက်နှာကြီး ပြိုကျတော့မလို ညိုလာလျက် ...

"နောင်တ ဆိုတာလည်း နောင်မှ ရတာမျိုးကွဲ၊ ငါ့နောင်တက အရွယ်လွန်အိုမင်းမှဆိုတော့ သေလုံအောင် မောတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ပအေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေရက်နဲ့ စီးပွားချို့တဲ့လို့ ကလေးတွေ စာရိတ္တပျက်တဲ့အထိတော့ မဖြစ်စေရဘူး"

မျက်လုံးထဲမှာ မေ တို့မောင်နှမက ကွက်ခနဲ ပေါ်လာတော့ အကြိတ်မိ၏ ။ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကသာ ကိုယ့်ရဲ့သွေး-

ကိုယ့်ရဲ့သွေး ဆိုတာကရော ကိုယ့်ကို အဖေလို သဘောထားခဲ့လို့လား ...။ မေ ရဲ့ စိမ်းသက်သည့် မျက်ဝန်းတွေကို သူ ဘယ်တော့မှ မမှမရခဲ့ပါ။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သမီးမို့ ပို၍ နာကျင်ခဲ့ရ၏ ။

ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ပေမေ ချစ်မှန်းမသိဘူးဆိုတော့လည်း နေပေါ့ ကိုယ့်ကို အဖေလို နေရာထား ကိုးကွယ်တဲ့ သားသမီးအတွက်သာ ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

"ခင်မောင် .. မင်း တော်လော် အစွဲအလမ်းကြီးတယ်နော်၊ ငါလုံးဝ မထင်ဘူး"

မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဘာကိုပြောတာမှန်း သိသဖြင့် ဦးခင်မောင် တစ်ဥွန်းမှ ပြန်မမေးခဲ့ပေ ...။

"ပြီးတော့ အပြုံးလည်း ကြီးတယ်၊ မိမိ ကို မင်း ခုချိန်ထိ ချစ်နေတုန်းပဲဆိုတာ ဘယ်သူသိသိ မသိသိ ငါတို့က သိနေတော့ အံ့သြတာပေါ့၊ မသိတာ လည်း မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အလျှော့ပေးရတာပဲ။ မင်း သူ့ကို သနားတာထက် မပိုခဲ့ဘူးမို့လား"

"ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ .. အချစ်ဆိုတဲ့အကွာနဲ့ ဒီမိန်းမ မတန်ပါဘူး။ ငါတို့အရွယ်တွေမှာ ဒါတွေပြောနေလို့လည်း မကောင်းတော့ဘူး"

"ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ...။ အချစ်ဆိုတာ လူသာအိုတယ်၊ သူက ဘဝရဲ့ အစ အလယ် အဆုံး ဆယ်ခြောက်နှစ်ထက်မပိုတဲ့ ဒီတိုင်း ခိုနေခဲ့တာ"

ဒီစကားကြောင့် ဦးခင်မောင် က ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ကလပ်ထဲမှာ အချစ်ရှာနေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေကို မင်း အားကျနေပြီ ထင်ကယ်၊ သူတို့ဘဝက လိုချင်တာ အကုန်ရနေတာ၊ ငါတို့နဲ့ အဝေးကြီးပါ"

"ဒီလူတွေကို ပြောစရာလား ခင်မောင် ရာ .. အဲဒါတွေက အချစ်ဇာတာ မဟုတ်ဘူး .. အသစ်ရှာတာ၊ ငွေဆိုတဲ့ ခြပ်ရိုကိုကိုင်ပြီး သာယာမှုကိုရတဲ့ ခြပ်ရိုနဲ့လဲတာပဲ။ သူတို့လို ငွေမရှိပေမယ့် ငါတို့ရင်ထဲမှာလည်း ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းတွေ၊ သာယာချမ်းမြေ့လိုခြင်းတွေ မရှိရတော့ဘူးလား။ အခု မင်းရယ် မိမိ ရယ် သီတာ ရယ်ပါကြည့် .. မင်းက ချစ်လို့ အမျက်ကြီးခဲ့တယ်၊ မိမိ က မာနကြီးကြီးနဲ့ ခေါင်းခါတယ်၊ မင်းက ရွံ့ပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေမယ့် သူ မပြုဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကို စိတ်နာပြီး ကလေးတွေကို အလေအလွင့်လို့ မွေးမြူခဲ့တယ်"

ဒီစကားအရောက်မှာ ဦးခင်မောင် ကျီခနဲ အကြိတ်မိ၏ ။ ဦးခင်နဲ့

ဝင်း က မသိပေ။

“မင်းတို့ အကြီးအကျယ်တိုက်ခိုက်ရင်း မှားယွင်းမှုတွေ အပြောက် အမြားကို ပေးမြူနေချိန်မှာ မသိတာ က အဖြည့်ခံသက်သက်လို့ပဲ။ ငါ သေချာမသိပေမယ့် အတိအကျ ပြောနိုင်တာက မသိတာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့တာ မင်းတာဝန် မကင်းဘူး .. အဲဒါ ဟုတ်လား ..”

“မသိဘူး .. ငါ တတ်နိုင်သလောက် သူကျေနပ်အောင် ဇွမ်း ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ အခု သူ့အခြေအနေ နေ့လားညလား ဖြစ်နေကာမှ သူ သေသွားခဲ့ရင်ဆိုပြီး မချီမဆုံ သနားသွားတယ်။ ဘဝတစ်လျှောက် လုံးမှာ ငါဟာ ဘယ်တော့မှ ပြည့်စုံစွင့်မရတော့ဘဲ သေဆုံးရမယ် ထင် ပါတယ်”

“သေခါနီးလူကို နှိမိတ်ဖတ်ပါ။ ဘယ်နယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချင်ဖော် နံနေတာလဲ”

“သေသင့်တာက ငါပဲကွ .. ငါ့ဘဝမှာ ဘာသာယာမှုမှလည်း မရခဲ့ဘူး။ သူများကိုလည်း သာယာအောင် ငါ ဖန်တီးမပေးနိုင်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ဒေါသအမှန်းတွေနဲ့ ပူလောင်နေတာ ကြာတော့ လည်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ကျောက်ဖျာကြီး ဖြစ်နေပြီလားလို့ စမ်းကြည့် မိသေးတယ်”

“မဖြစ်သေးဘူးမို့လား ..”

မေးတော့ ဦးခင်မောင် က ဖာလူဒါ ခပ်စားလိုက်ရင်း ပြုံးသည်။

“မင်း ပေးတဲ့ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေးက ဟိုတုန်းတည်း က မင်း ဘယ်လောက် ဆူဆူခေါက်ခေါက် ပုဆိုးစဆွဲ လိုက်နေတာပဲ ဆို .. ခုရော ဘယ်လိုလဲ ..”

“အဲဒါတွေ မမေးနဲ့ကွာ .. ငါ့ဘဝမှာ အမှန်းနဲ့စပြီး ရင်းနှီးခဲ့တာ အဲဒီ စာမျက်နှာ ကနေ စခဲ့တာ။ အမှန်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းရမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ စာမျက်နှာ ကြောင့်ပဲ”

လူမမာအတွက် သစ်သီးဝယ်ဖို့ ရှည်ရှည်ချက်က သစ်သီးဆိုင် ကျတတောင် ဖြတ်မလျှောက်ချင်တော့တာဆို ကိတ်ခြောက်နဲ့ နို့စိမ်း ဆစ်ဘူး ဝယ်ပြီးတော့ပဲ ပြန်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့၏။

“ငါလည်း အဲဒီဘက်ကို မလာသေးဘူးကွာ။ ကောင်းမြတ် ပြန် ဆုတ်မှပဲ ငါတို့ လာလည်ဦးမယ်။ လူမမာ မမေးချင်လို့တော့ မဟုတ် ဆိုဘူး”

ဦးကောင်းမြတ် က လူငယ်တွေဘဝကတည်းက အလုပ်စုံ လုပ် ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူက မပင်မပန်းဘဲ ဂိုက်နဲ့ စတိုင်လ်နဲ့ ငွေလက်ဖျား ချင်သူ ...။

ဟိုတုန်းကတော့ ပွဲစားလိုလို .. ဝယ်ရောင်းလိုလို .. ခုကျတော့ အိမ်ကပ်တယ်မရှိဘဲ နိုင်ငံခြားရောက်လိုက်။ မြန်မာပြည် အထက် အောက် ခြေဆန့်လိုက် ...။

သူလိုလူကျတော့ ဆေးချမ်းလိုက်ပါဘိလို့ ပြောရမလောက်ပင်။ ဆင်ယောင်နစ်ယောက်က သားသမီး မထွန်းကားကြသဖြင့် နစ်ယောက် နဲ့ စီးပွားရှာကြသမျှ ပိုလိုလျှံလျှံ ...။

ဦးခင်မောင် မသာယာခဲ့သော ဘဝရဲ့အနာအဆာတွေကိုပဲ တွေး တာ ဦးကောင်းမြတ် ရဲ့ဘဝကို မှန်းဆပြီး အာကျနေမိသည်။

လူချမ်းသာချင်တာ မဟုတ်ပါ ..။ စိတ်ချမ်းသာခွင့် တစ်ခုကိုပဲ...။

အခန်း (၁၈)

သားသမီးက မိဘကို ပြန်ပြောသည့်စကားကြောင့် ဦးခင်မောင် ဆက်ပြောမည့်စကားတွေတောင် ဆွဲအသွားခဲ့၏။

“မိဘ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာနဲ့ပဲ အိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်ငိုနေရမှာလား အဖေရဲ့ .. ဝေဒနာသက်သာဖို့အတွက် ဆေးဖိုးဝါးခဲပဲ လိုအပ်တယ်။ ကုလို့ မရတော့ဘူး။ သေကို သေမှာပဲဆိုရင် သမီးတို့ ဆွဲထားလို့ ရမှာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဖေကလည်း အမေကိုယ်တိုင်က ဆေးရုံမတက်ချင်။ ဆေးဖိုးအကုန်မခံချင်နဲ့ ဟိုတစ်ညကလည်း မဆွေ ငိုခဲ့ပြီးပြီ။ ညတိုင်းပဲ ငိုနေရဦးမှာလား။”

ငိုခဲ့မိတာကပဲ စိတ်ထဲကမပါဘဲ ငိုပေးခဲ့ရတာလိုလို ..။ မောင်နှမနှစ်ယောက် မိခင်အပေါ်မှာ အကြင်နာတွေ အပြိုင်အဆိုင် ပြနေကြ၏။ ဒီစကားတွေကို အိပ်ခန်းထဲက လူမမာ မကြားဘဲ နေမလား ..။

အပြင်သွားမလို့ အသီးသီး ရှိုးထုတ် ပြင်ဆင်ထားကြသည့်ပုံစံတွေနှင့် လက်ဝါးဖြန့်ကြ၏။

“ကဲပါ အဖေရယ် .. သမီးတို့ နောက်ကျနေပြီ။ မုန့်ဖိုးပေးပါ။”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ခါ လျော့ပေးလို့ မရဘူးနော်”

“ကျွန်တော်ကလည်း နည်းရင် နုံးပဲ”

ဦးခင်မောင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေကို ပင့်သက်တဝကြီး ရှိုက်၍ ငြည်းဖြည်းချင်း လျော့ချပစ်မိသည်။

သားသမီးနဲ့ မိဘ၊ ကိုယ့်မိဘအပေါ်မှာ ကိုယ် ဒီလို ဆိုးခဲ့မိလား..။ ဘာတိုင်းရဲ့ရင်ဘတ်ဟာ သားသမီးတိုင်း ပြေးလွှားနင်းချေခံဖို့အတွက် ဟောပထဝီမြေကြီးနဲ့ တူနေသည်ဆိုရင် တံတွေးထွေးထွေး၊ မီးမွှေးမွှေးဆက်ခံ သည်းခံခြင်းသာ ..။

“ဟော .. ဟိုမှာ သူများတွေ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိ၊ လာစေချင်ချင် ချင်ချင် လာမှာပဲဆိုတဲ့ မျက်နှာပြောင် ကိုယ်တော်ကြီး”

ဦးခင်မောင် အိတ်ထဲကိုနှိုက်မလို့ မြောက်ကြွလာသည့်လက်က ဆွေသင်း အသံကြောင့် ရပ်တန့်ကာ တံခါးဝကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီကောင် ..။

စိတ်ထဲမှာ တင်းစနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စာမျက်နှာ ဆိုသည့်အသံ ကြားသည်နှင့် နားသည် စစ်ချိတ်မောင်းသံကို ကြားရသလိုဖြစ်ကာ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း စစ်တလင်း ..။

ထို့ပြင် စာမျက်နှာ ဆွဲကိုင်လာသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ပုဆိုးနဲ့ သစ်သီးတွေကြောင့် ...

“မင်း ..”

လက်ညှိုးက ဆန့်ထွက်သွားသော်လည်း ရုတ်တရက် စကားမဆုံးခဲ့ ..။ စာမျက်နှာ ကတော့ ပြောလိုက်တာကိုလည်း ကြားသည်။ ဦးခင်မောင် ရဲ့ တင်းမာနီရဲသွားသည့် မျက်နှာကြီးနဲ့ လက်ညှိုးထိုးခြင်းကိုလည်း မြင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ဟာ သူ့အတွက် မျက်နှာပြောင်ရဲမှ ဝင်ခွင့်ရသည့်အိမ်မို့ ပြောလည်း ပြောပါစေတော့ ..။

သူ မျက်နှာသုံးခုကို ကျော်ဖြတ်ကာ အဖေရှေ့ထိ ရောက်လာခဲ့၏။
'အဖေကို ကန်တော့ချင်လို့ပါ' လို့ ပြောကာ ကုလားထိုင်မှာ ကျကျ
နန ထိုင်နေပေးမည့် အဖေခြေရင်းမှာ ဝပ်တွားဦးစိုက်၍ ကန်တော့ချင်
သော်လည်း ...

"သား .. အဖေကို လာကန်တော့တာပါ"

တန်းမတ်စွာ ထိုးထားသည့် လက်ညှိုးက တဖြည်းဖြည်း လျော့
ကျသွား၏။ အရောင်ထွက်မတတ် စူးရဲနေသော မျက်လုံးတို့သည်
စာမျက်နှာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထွင်းဖောက်မတတ် ...။

"ဟွန်း .. ကန်တော့တာကလည်း ဘယ်သီတင်းကျွတ်အတွက်
မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး"

"အေးလေ .. ဟိုသီတင်းကျွတ်နဲ့ မနီး ဒီသီတင်းကျွတ်လည်း
မဟုတ်သေး ..။ ဘာလဲ .."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုးရာတန်မုန့်တစ်ထုပ်နဲ့ လာကန်တော့တာနဲ့
စာရင် မဆိုးပါဘူး။ အဟီး .."

"ဒါကတော့ ဘယ်တူတော့မလဲ၊ အခုက ဈေးသည်ကြီးဆန်နီ
ဖြစ်နေပြီလေ .. ဟား .. ဟား .."

ဆွေသင်း တို့ မောင်နှမတွေ လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး ကျကျနန မဲ့ခွဲ
ရင်း ကျေနပ်နေကြသည်။ ဦးခင်မောင် အသံတိတ် စူးစိုက်နေသည့်
မျက်လုံးတွေကတော့ စာမျက်နှာ ဆီမှာ ဖြစ်၏။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ စာမျက်နှာ မျက်လွှာပြန်ချကာ
ဘေးမှာရှိနေသည့် ခွေးခြေပုလေးကို သွားယူသည်။

ကန်တော့ခဲ့ရသည့်နှစ်တိုင်း သူ ဝယ်ခြမ်းလာခဲ့ရသည့် စားဖွယ်
ပစ္စည်းလေးတွေဟာ စားပွဲပေါ်မှာ နံညားစွာ စံနေခွင့်မရဘဲ အမြဲတမ်း
ဒီတိုင်းပို့ ခုလည်း အဖေခြေရင်း ခွေးခြေပုလေးပေါ်မှာပဲ ...။

"အဖေကို သား ကန်တော့ပါတယ်"

သူ အဖေရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီ၍ ...

"အဖေအပေါ်မှာ သား ကံသုံးပါးထဲက တစ်ပါးပါးနဲ့ ပြစ်မှား
ခတ်ကားမိခဲ့တာရှိရင် .."

"ဟိတ်ကောင် .. တိတ်ခမ်း"

ဟိန်းထွက်လာသည့် ဦးခင်မောင် အသံကြီးကြောင့် စာမျက်နှာ
တင်မကဘဲ ဆွေသင်း ကိုပါ အသံတွေ တိခနဲ တိတ်ကျသွားကြ၏။

"မင်း .. မင်း ငါ့ကို .."

ဦးခင်မောင် လက်ညှိုးထိုးဖို့ နောက်ထပ် ဆန့်ထွက်လာသည့်
လက်က တုန်ယင်နေခဲ့လျက် .. ထိုလက်သည် ပြူးထွက်လာသည့်
မျက်လုံးတို့နှင့်အတူ ခွေးခြေပုလေးပေါ်က ပုဆိုးနဲ့ သစ်သီးထုပ်ဆီ စိုက်
ကျသွားကာ ...

"ဒါတွေနဲ့ .. ထို့ ..."

"ဒုန်း"

ဒီလောက်ထိ ပြင်းထန်စွာ လုပ်ရက်လိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့သဖြင့်
ခွေးခြေပုနဲ့အတူ လွဲကန်ပစ်လိုက်သည့်အထုပ်ကို စာမျက်နှာ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် လိုက်ကြည့်နေရင်း ဘာစကားမှ မဆိုနိုင် ...။

"ဟာ!... ဟာ .. လိမ့်ထွက်ကုန်ပြီ"

"ချစ်ဦး .. မင်း တားလိုက်လေ"

"ဟုတ်ပြီ .. ဟုတ်ပြီ၊ မင်းဘက်က အလုံးလည်း ကျမသွားစေနဲ့"

"ဟယ် .. နင်တို့ကလည်း စားစရာကို ခြေထောက်တွေနဲ့ .."

"ဪ .. ပြုတ်မကျအောင် အလျင်စလို ဖမ်းရတာကို လုပ်...
လုပ် .. ဒီမှာ လာပြီ"

ပန်းသီးနဲ့ လိမ္မော်သီးတွေ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်
ကြားမှာ တောလုံးတွေလို လိမ့်နေကြ၏။

အစက ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကြသည့် မောင်နှမတွေ

ရကျမှ ဘောလုံးပွဲထဲ ရောက်နေသလို ပြေးလွှား ပျော်မြူးနေကြလေသည်။ ပုဆိုးထုပ်ကတော့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် နင်းချေခံနေရလျက် တံခါးအဆင်းအတက်နားမှာ ဆို့နှင့်နေသည့် ရင်ဘတ်သည် ဘာစကားမှ ပြောခွင့်မပြုခဲဘဲ လိမ့်နေသည့် သစ်သီးတွေနောက်မှာ လိုက်ပါ ဇွဲလျားရင်း မျက်ရည်ကြောင့် ထပ်၍ မှန်ပါးလာခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင် ထံစမ်း .. ထစမ်း .. မင်း ..”

ဦးခင်မောင် က စာမျက်နှာ ရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့ ငါ့ကို ကန်တော့တယ် ဟုတ်လား”
“ဟင်!...”

မဟုတ်ဘူးလို့ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ စာမျက်နှာ ခေါင်းခါခြင်းက အရင်ဖြစ်၏။ အဖေ ဘာလို့ သိသွားတာလဲဆိုသည့် အံ့သြခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့် စိုးရိမ်သွားသည့်မျက်နှာသည် ဦးခင်မောင် ၏ ဒေါသမီးဖွားကို မီးတောက်ဖြစ်စေခဲ့ပြီး ...

“မျိုးမသန့်တဲ့ မိမစစ် ဖမစစ်ကောင် .. ကဲကွာ ..”

စာမျက်နှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး လည်ထွက်သွား၏။ ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ဆွဲထားသဖြင့် သူ ယိုင်သွားသည့်အတိုင်း ဦးခင်မောင် ယိမ်းယိုင်ပါလာကာ ...

“မလာနဲ့ဆို ဇွတ်လာ .. မခေါ်နဲ့ဆိုလည်း မရ၊ မင်းက ဒါတွေကို ပြုံးပြီး ငါ့သိက္ခာချဖို့ ဒီနည်းနဲ့ ကြိုးစားတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ ..”

ပြန်လှည့်လာသည့် မျက်နှာမှာ သွေးထွက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းကြောင့် ဦးခင်မောင် ဂရုမစိုက်မိပေမယ့် ဆွေသင်း တို့ မောင်နှမတွေ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။ ဒီလောက်ထိ လုပ်တာမျိုးကို မမြင်ဘူးသဖြင့် ဆွေသင်း မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်မိ၏။ စာမျက်နှာ သည် မျက်ရည်တွေ

နီ မသုတ်ဘဲ သွေးကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်သုတ်ကာ ...

“အဲဒါ သား ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး အဖေ .. ဟား အဲဒီလောက် ..”

“တော်စမ်း .. မင်း ငါ့ကို အဖေလို့ မခေါ်နဲ့၊ မင်းကြောင့် ငါ့သမီးကြာရင် ဘဝပါပျက်တော့မယ်၊ လူတွေ သနားအောင် အမူအရာတွေ လုပ်နဲ့တော့၊ မျက်ရည်တွေ မကျနဲ့တော့ စာမျက်နှာ ..”

ဦးခင်မောင် အံ့ကြိတ်အော်ကာ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်လွှတ်လိုက်၏။ နောက်ပြန် ပစ်စလက်ခတ် လဲကျလာသည့် စာမျက်နှာ ကို ဆွေသင်း က ဘေးကနေ ခါးဝင်ဖက်လိုက်ပြီး ...

“အဖေကလည်း တော်ပါတော့”

စုစုဆောင့်ဆောင့်လေး တားရင်း အပြင်သွားဖို့ ပြင်ထားသည့် အိတ်လေးကို ပခုံးကနေ ဖြုတ်၍ လုံးထွေး ကိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဆံပင်တွေ ပွသွားအောင် လက်နဲ့ ဆွဲလွှဲဖွပ်ပြီး အထဲပြန်ဝင်သွား၏။ ဦးခင်မောင် က စာမျက်နှာ ကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီး စူးစိုက်လျက် ...

“မင်းကြောင့် .. လောကကြီးထဲကို စဝင်လာကတည်းက ဒုက္ခတွေ သယ်လာတဲ့ မင်းကြောင့် ..”

ဦးခင်မောင် အသံတွေတုန်ကာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ၊ ပြောချင်နေတာတွေက ပြောလိုလည်း မကောင်း ...။ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားရတဲ့ကာလအလိုက် စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မုန်းမိခဲ့သည့် အမုန်းများသည် ...

“မင်းအတွက် အဖေတစ်ယောက် မဖြစ်မနေ လိုအပ်နေသလား၊ လိုနေရင် မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ သိရအောင် မင်းမအေကို သွားမေး...”

ဖအေကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စာမျက်နှာ မျက်ရည် တွေတွေကျ လျက် ...

“အမေက အဲဒီလို မိန်းမ မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ အဖေက သားတို့ရဲ့

အဖေပါ၊ အဖေ အသိမှတ်ဖြုဖြု မဖြုဖြု .. ပြန်လည်း မထူးရင်နေပါ၊ အဖေကို အဖေလို့ ..

“မခေါ်နဲ့ .. မင်း မခေါ်နဲ့ .. ငါ့ကို ..”

“ကဲ .. အဖေရာ ..”

ချစ်ဦးမောင် က ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာနှင့် အားပါးတရ ရွယ်လိုက်သည့် ဦးခင်မောင် လက်သီးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“အဖေပြောတော့ လူမမာကို ညှာတာရမယ် ဘာညာနဲ့ လူမမာ မခပြာနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားကုန်ပြီ၊ အဖေ မိန်းမများတာ ကြေညာ နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. သူဟာသူ ခေါ်ခေါ်မခေါ်ခေါ် ကိုယ်ထူးချင်မှ ဖြစ်တာ၊ အဖေဟာက အိုဗာဖြစ်လွန်းနေပြီ”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝေဖန်ပြီး အိမ်ပေါ်ပဲ ပြန်တက်ကုန် ကြ၏။ မျက်လွှာချလျက် မျက်ရည်စိုနေသည့်မျက်နှာကို ဦးခင်မောင် စိမ်းပြတ်စွာ ကြည့်နေဆဲ ...

အိုဗာဖြစ်နေပြီလို့ ကလေးတွေ ဝေဖန်လာပြီမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်လိုက်ရ၏။ ဒီလောက်ထိ ဒီကောင်လေးကို မုန်းတီးနေခဲ့တာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံး ..။

အများ ခံစားကြသလို ဟိုမိန်းမ နွားလုပ်တာ မခံချင်လို့ ကွဲခဲ့ကြ သည်။ ဒီအိမ်ထောင်နဲ့ အခြေတကျ ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အားလုံး ပြီးပြီပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့မှာ မပြီးနိုင် ..။

ဒီကောင်လေးကို မုန်းသည်။ သင်းကြောင့် သူ့ဘဝ ပျက်ခဲ့တာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ..။ ဒါကြောင့် မျက်နှာမြင်တိုင်း မုန်းသည်။ မပြေ နိုင်အောင် မုန်း၏။

“သွား .. မင်း .. မင်း ထွက်သွားစမ်း၊ စာမျက်နှာ .. ထွက်သွား”

စာမျက်နှာ နောက်ကို တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ရင်း လက်မောင်းပင့်၍

မျက်ရည်တွေ သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ကျနေသည့် သစ်သီးတွေကို မကြည့်ချင် မြင်လျက်သားဖြစ်လျက် ..။ ခြေထောက်နဲ့ ထိမိတာက ပုဆိုး..။ ပုဆိုးကို ရှောင်ရင်း 'ငုံ့ကြည့်မိစဉ် မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲ့ ဆင်း၏။ မကြည်ဖြူဘူးဆိုပေမယ့် နှစ်တိုင်း သူ ကန်တော့ခွင့်ရခဲ့သေး သည်။ ခုတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင် တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုး တွေကြောင့် ..။

သူ ကျောခိုင်းသွားသည့် အဖေ ကျောပြင်ကို ငေးကာ လက်အုပ် တော့ ချီသည်။ အဖေ ဘယ်လိုမုန်းမုန်း ဘယ်လိုပဲ ရက်စက်ပါစေ၊ အဖေကို သား မုန်းလို့မရဘူး အဖေ ..။ အဖေ ပြောသလို သားမဟုတ် တာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့တာမှန်ရင် တစ်နေ့နေ့မှာ အဖေချစ်တဲ့သား ဖြစ်ပါ ရစေ ..။

အိမ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာခဲ့ရင်း မျက်ရည်စက်တွေ အသော သော ကျလှလာသမျှကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နိုင်အောင် သုတ်မိသည်။

ငါ့ယောက်ျားဆိုတဲ့အသိနဲ့ သူ မငိုမိအောင် ထိန်းခဲ့သည်။ ငိုမိပြီ ဆိုရင်လည်း ရှက်တတ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်မှာ ဆူပွက်နေ သည့် နှလုံးသွေးတွေက မီးနားနီးသည့်ဖယောင်းတွေလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကြာတော့လည်း ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကိုတောင် သံသယဖြစ်လာ ခဲ့၏။ မျက်ဝန်းအိမ်လား .. မျက်ရည်အိမ်လား ..။

မျက်ရည်တွေ မကုန်ခန်းသရွေ့ အဖေကို သူ ချစ်နေမည်သာ..။ ဦးခင်မောင် ကတော့ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ လက်သီးဆုပ်က ပို၍ ကျစ် လျစ် မာကျောသွား၏။ သွေးဆိုရင် သွေးက စကားပြောရမည်။

ဒီကောင် ဒီလောက်သေအောင် ငိုပြနေတာတောင် သူ့ရင်ထဲမှာ မုန်းပြီးရင်း မုန်းလို့မပြီးနိုင်။ ကိုယ့်သွေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာသက်သေ လိုသေးလို့လဲ ..။

“တောက် ..”

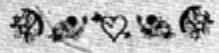
ဒါနဲ့တောင် တင်ငင် လာလုပ်နေတာကို မကျေနပ်နိုင်၊ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စာမျက်နှာ မရှိတော့ပါ ... ဒါတွေဟာ မိမိ နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သူ သိသည်။ ဘယ်သူပယောဂမှ မပါဘဲ ကိုယ့်ကိုပဲ အဖေလို့ တပ်အပ်စွပ်စွဲပြီး တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ ...။

အလကားကောင် သူ့ခိုး ကြမ်းပိုးလေး ...။
“အဖေ .. အဖေ ...”

ဒေါသတွေဖြစ်လို့မပြီးခင် ဆွေသင်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ထွက်လာကာ ...

“အဖေ အသက်မရှိတော့ဘူး”
“ဘာ!...”

ဦးခင်မောင် ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွားသည်။ မနက်ကပဲ အစားနည်းနည်းဝင်ပြီး စကားပြောနေတာ အကောင်း ...။
အဲဒါ ခွေးသူခိုးလေးကြောင့် ...။
ကန်းမသား .. အကုသိုလ်ကောင် ...။

အခန်း [၁၉]

ဆယ့်နှစ်လရာသီထဲမှာ အမုန်းရာသီ ဘာဖြစ်လို့ မပါခဲ့တာလဲ...။
ဝေလိုက်ကြွေလိုက်နှင့် နေရာမရွေ့ဘဲ မျက်လှည့်ပြနေသည့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျနေသော ညောင်ပင်မြင့်ကြီးကို မော့ငေးရင်း စာမျက်နှာ မဖြစ်နိုင်တာကို တောင့်တနေမိသည်။

မချစ်တာကို ချစ်ပါရစေလိုတော့ မပြောရဲပေမယ့် မုန်းနေတာကို ကြာကြာခံစားလာရသည့် နှလုံးသားတို့က နှင့်ပြီးရင်းသာ နှင့်လာသည်။
အထုံအကျင်လည်း မစွဲ၊ အနာရွတ်ဖြစ်ပြီး မာကျောသွားတာမျိုးလည်း မရှိ၊ ခံစားနေရသမျှဟာ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် လက်ဆတ်ပြင်းထန်လာသည်သာ ရှိခဲ့၏။

ထိုအခါ အမှန်းနဲ့ လေးရာသီ ဖြစ်ပါရစေလို ဆုတောင်းမိခဲ့သည်။
ရာသီတွေ ပြောင်းလဲနေသလို အမုန်းတွေ ပြောင်းလဲသွားစေချင်၏။ အမေက မချစ်၊ အဖေက သူ့ကို မုန်းသထက် မုန်းနေခဲ့၏။

မမ အိမ်ကထွက်ပြေးသည်ကိစ္စကို သူ သေချာ မသိခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အမေ စီစဉ်ခဲ့လို့ဆိုတာထိ သိထားခဲ့သည်။
မမ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း အမေက မတုန်မလှုပ်ပင် ...။

စိတ်တိုနေသည့်အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ကျောခိုင်းနေခဲ့တာ..။ ချီတာခါးတာ ဘာမှမပြော ..။ လိုအပ်လျှင် ခေါ်ပြောတတ်သည့် အခွင့်အရေးလေးတောင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သဖြင့် သူ့ကို အားပေးနေကျ မမပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ မခန်းခဲ့ပေ ..။

“မမ အပြစ်ပါ မောင်လေးရယ် ..”

ဘာကိုမှန်း မသိဘဲ မမ ဒါပဲ တဖွဖွပြောပြီး ငိုသည်။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးက ဘယ်လိုမျိုးလဲ ..။

မမကတော့ ငိုနေပေမယ့် သူ့လို မဟုတ်ပါ။ မျက်ရည်သုတ်ရင်း အားပေးစကားတော့ ပြောနိုင်သေး၏။

“မိုးမရွာရင် မရွာတဲ့လဲပေါ့ မောင်လေးရယ် .. နေပူမယ့်အချိန်မှာ မိုးအုံ့နေလည်း မမတို့က နေရောင်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုမှ မရတာ။ မရနိုင်သေးတာကို မော့ငေးတောင့်တပြီး လေလွင့်နေမယ့်အစား ခံစားချက်တွေ ပြေပျောက်ဖို့ကြိုးစားရင်း အလုပ်ပဲ ကြိုးစားကြရအောင်နော်။ တို့မောင်နှမကို အမေက တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ပြီး ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အခု အမေ အခန်းအောင်းတာ များလာတာ သိလား။ အမေ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ မမတို့ ကြိုးစားမှဖြစ်မှာ”တဲ့ ..။

ဆု ကလည်း နိုင်ငံခြားမသွားခင်လေးမှာ သူ့အတွက် အလုပ်ရအောင် ကြိုးစားပေးခဲ့သည်။ မမလည်း စက်ရုံတစ်ရုံမှာ အထက်လူကြီးတစ်ယောက်၏ သနားကူညီမှုနှင့် စာရေးမရာထူးလေး ရထားပြီပို့ အိမ်ရဲ့စားပတ်နေရေးအတွက် မပူရတော့ပါ။

အမြဲတမ်းပူနေရသည့်သောကတွေ ပြေဖို့အတွက်သာ ကြိုးစားပန်တီးယူလိုလည်း မရ၊ ကြောက်ပါပြီ အော်နေပေမယ့်လည်း ပူလောင်ခြင်းက လျော့ပါးသွားတယ် မရှိ ..။

အမေကလည်း ခေါ်ခေါ်ပြောပြောတောင် မရှိတော့ဘဲ အိမ်မှာနေလည်း တံခါးပိတ်နေသည်။ အပြင်ထွက်ပြီဆိုလည်း မောင်နှမနှစ်

ယောက် ထိုင်နေတာတောင် တစ်ချက်မှ စောင်းငဲ့မကြည့် ..။

“အမေ သားတို့ ထမင်းလက်ဆုံ စားရအောင်နော်။ ဒီနေ့ မမက အလုပ်နားလို့ ရှယ်ချက်ထားတာ”ဆိုတာမျိုး ခေါ်ဖူးတာ အကြိမ်ကြိမ်..။

“မင်းတို့ပဲ စားကြပါ။ ငါနဲ့က နေရာတကာ တည်တာ မဟုတ်ဘူး”လို့ ပြောပြီး အမေ ဘာရောဂါမျိုး ဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးရင်လည်း မဖြေ ..။ အမေ မျက်နှာချောင်သွားတာ အရင်ထက်ပိုပြီး တည်တင်းစိမ်းသက်သွားတာတွေဟာ မုန်းသဏက မုန်းလာတာ မဟုတ်မှန်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ခံစားမိနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ မကြာခဏ မစပ်စုရဲခဲ့ပါ..။

ခုဆို အဖေအိမ်နားကိုလည်း ဖြတ်လျှောက်လုပ်ရင်း အဝေးကပဲ ကြည့်ခဲ့ရတာ အထဲထိလည်း မရောက်၊ အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်တာလည်း ကြာပါပြီ ..။

ခုဆို သူတောင်မှ အဝေးသင်နဲ့ ဒုတိယနှစ် ပြီးတော့မည်။

“ဒုန်း ..”

အတွေးလွန်နေတုန်းမှာ အိပ်ထဲက အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် စာမျက်နှာ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်ခဲ့မိတာ ..

“အမေ .. အမေ .. သား ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

အထဲက ဘာမှမပြောသေးမပဲ တံခါးတွန်းပြီး သူ ဝင်လိုက်သည်။

“အား!... ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

“အမေ .. အမေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ လဲကျရွားတာလား”

“အင်း ..”

ဒေါ်ခိမိ အပေါ်အရွေးထည် အဝါရောင်ပါးလေးနှင့် အမြဲတမ်း ကျကျနန ရှိနေတတ်သည့် ဆံပင်တွေက မသေမသပ် ..။ ကြမ်းခင်းပျဉ်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ပုံစံကနေ ပြန်ထရပ်ဖို့ အားယူရင်း ရှုံ့မဲ့နေသဖြင့် စာမျက်နှာ အမှေ့လက်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းလိုက်ပြီး ခါးကိုဖက်၍ တွဲထူ

လိုက်သည်။

“အား!... နေဦး .. ခြေထောက်မျက်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. သား မဆွဲဘူး အမေ၊ သားကိုယ်ပေါ်ကို မှီလိုက်၊ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မလား .. အိပ်ရာပေါ် သွားလှဲမလား”

“ကုလားထိုင်မှာပဲ ထိုင်မယ်”

ဝင်းမွတ်နုဖတ်နေသည့် အမေ့ အသားအရေလေးတွေကို လက်ရာ ထင်သွားမှာစိုးသည့်အတိုင်း စာမျက်နှာ ဖွဖွသာသာလေး တွဲထူရင်း...

“အမေ မနက်ကတည်းက အပြင်လည်း မထွက်ဘူး။ ဆယ်နှစ် နာရီကျော်နေပြီ၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူးမို့လားဟင် ..။ မမ ချက်ထား ခဲ့တာ ငါးဆုပ်ဟင်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော် ရှိတယ်၊ သား သွားပြင်ပြီး ယူခဲ့မယ်နော်”

“နေပစေ ..”

ခုလေးတင်ပဲ နှမ်းဖက် မှီတွဲနေခဲ့သော မျက်နှာသွင်ပြင်သည် နဂို အတိုင်း ပြန်လည် တည်တင်းခြင်းသို့ဖြစ်လျက် ...

“ငါ့ကို အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု သွားဝယ်ပေး ..”

‘မမ ချက်ထားတာလေးပဲ စားပါ အမေရယ်’ လို့ စိတ်ထဲမှာ တိုက် တွန်းမိပေမယ့် အမေ့မျက်နှာ ဒုက္ခထက်ပိုတင်းသွားမှာကို သိနေတော့ မပြောရဲ ...။

ဝယ်ခိုင်းတာက လက်ဖက်ရည်နဲ့မှနဲ့ ဖြစ်နေသဖြင့် ပိုပြီး စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိခဲ့သည်။ ထမင်းစားချိန်မှာ ဒါက လူမမာစာ မဟုတ် ဘူးလား ...။ ဒါပေမယ့် အမေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ သူ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

အပြန်မှာ အမေက ထိုင်လျက်ကနေ ခြေထောက်တွေကို ကုလား ထိုင်ပေါ်တင်ကာ ခြေသည်းနီတွေကို ဖျက်နေရင်း ...

“ကျွတ် .. ကျွတ် .. မူးလိုက်တာ ..”

မျက်နှာလေးမော၍ ဇက်ချိုးသလို ဘယ်ညာစောင်းရင်း မျက်လုံး

ပြန်ဖြင့်လိုက်လျှင် စာမျက်နှာ ပြန်လာတာကိုမြင်ကာ ခြေထောက်ကို ပြန်ချ၏။

“ဒီမှာ ပိုက်ဆံတင်ပေးထားတာ ဘာဖြစ်လို့ ယူမသွားတာလဲ”

မျက်ခုံးလှလှလေးတွေကို အကျည်းတန်အောင် တွန့်ကုတ်ထား ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အမေက လှနေဆဲ ...။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သား ပိုက်ဆံကျန်နေတာ ရှိလို့ပါ အမေ၊ သားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့အကျင့်လည်း မရှိတော့ သူတို့ဆိုင် ကာ ဝိတ်တာတွေကလည်း အချိန်ပိုင်းနဲ့ လှလဲနေတာနဲ့ ခုထိ မတောင်း ဖြစ်ဘူး။ ခုကျမှ သား ပိုက်ဆံကျန်တဲ့ဝိတ်တာနဲ့ တွေ့လို့ ..”

သူ ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြတာတောင် အမေက ကြည်လင်ပုံ မပြ...။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပိုက်ဆံ ယူလိုက် ..”

သူ လက်ဖက်ရည်ထည့်နေတုန်း အမေ ပြောပုံက တင်းတင်း မာမာ...။

“ယူပါမယ် .. အမေ ဆာနေလိမ့်မယ်၊ မုန့်စားဦးလေ”

သူစကား နားထောင်တာမဟုတ်ဘဲ မုန့်ကို ယူစားလိုက်ပုံက တကယ်ဆာနေတာဖြစ်မှန်း သိသာ၏။ အမေ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကျွေး မွေးပြုစုချင်တာကို လက်မခံတာလဲ ...။

အမေ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေရာကနေ မထဖြစ်ဘဲ ဒီမေးခွန်းတွေပဲ အထပ်ထပ် ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေ လှုပ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“အမေ ငုံ့ကြည့်နေရင် မူးနောက်လာမှာပေါ့၊ သား ဆက်လုပ်ပေး မယ်နော်”

စားပွဲစွန်းမှာ တင်ထားသည့် ဘူးဝိုင်းလေးထဲက လက်သည်းနီ ဖျက်သည့် ဝှမ်းစလေးတစ်စကို ယူလိုက်သည်။ အမေက ခြေထောက်ကို ရုတ်ပစ်တော့မလို လှုပ်ခတ်သွားပြီးမှ ပြန်၍ ငြိမ်သက်သွား၏။

စာမျက်နှာ ကြည်နူးသွားမိသည်။ သူ ငယ်ငယ်တည်းက အမေ့ရဲ့

ခြေသည်းလေးတွေကို ပုံဖော်ပေးဖူးသည်။ ခြေသည်းနီလည်း ဆိုးပေးခဲ့ဖူး၏။

အဲဒီတုန်းက 'ရှော ဒါယူ၊ ဒီလောက်နဲ့ လျှောက်အောင်စား၊ လှအောင် ဝတ်'လို့ အမေကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့သည့်ကာလ...။

ထိုစဉ်အချိန်မှာ အမေ့ဆီက ဒီထက်ပို၍ ဘာမှ ထပ်မရပေမယ့် သူတို့ဘက်ကတော့ အမေ ကြည်ဖြူဖြူ၊ မကြည်ဖြူဖြူ၊ အမေ့နားကပ်ခွင့်ရသည်။ ခုလိုမျိုး အမေ့အတွက် ခြေသည်းလက်သည်းလေးတွေ အလှဆင်၊ အမေ့စီးမယ့်ဖိနပ်ကို တိုက်ချွတ်ပေးရင်းဖြင့် အနားမှာ ပြုစုခွင့်ရနေတာကိုလည်း ကျေနပ်နိုင်ခဲ့၏။

ခုကျတော့ မမနဲ့ အမေ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တာတွေကြောင့်လား - အဖေ့ကို သွားကန်တော့တုန်းက ပြဿနာရှိခဲ့တာကို အမေ သိသွားလို့လား ...။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ အမေ ဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

စာမျက်နှာ အမေ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ခြေသည်းနီတွေ ဖယ်ပေးနေရင်း စိတ်တွေက အမေ့မျက်နှာ ပြောင်းလဲခြင်းများပေါ်မှာပဲ ပြေးလွှားနေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မိမိ ၏ မျက်ဝန်းတွေ မျက်လွှာချနေသည့် သူ့ထံမှာ စူးစိုက် အကဲခတ်နေတာကို ဘာမှမသိ ...။

"မျက်နှာ ..."

"ဗျာ .. အမေ"

သူ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ ဒေါ်မိမိ မျက်ဝန်းတွေက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ဆီမှာ တိမ်းစောင်းကျရောက်လျက် ...

"ဒီနှစ် ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို မကန်တော့တော့ဘူးလား"

စာမျက်နှာ အမေ့မျက်နှာပေါ်က ဆိုလိုရင်းကို အပြေးအလွှားရှာဖွေပေမယ့် မတွေ့ ...။

"မေးနေတာ ဖြေလေ .."

ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းတွေ ပြန်ရွေ့လာတော့ သူ အနည်းငယ် တွန့်သွားကာ ...

"သား ..."

"ဟွန်း .."

မျက်နှာ ကို တည့်တည့်ကြည့်၍ မဲ့လိုက်သည့် မျက်လုံးတွေမှာ ဦးချင်နေတာနှင့်လည်း တူသည်။ နာကြည်းဖွယ်စကားတစ်ခုခုကို ရက်စက်စက်စက်ပြောချလိုက်တော့မလို ညိုမှောင်နေတာနဲ့လည်း တူနေ၏။

"မှတ်ထားစမ်း မျက်နှာ ..။ ချည်နှောင်တယ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ နှောင်ဖွဲ့မိရင် သွားပြီ ..။ မင်းမှာ ချည်နှောင်စရာ နှောင်ကြိုးနှစ်စ မရှိဘူး။ မင်းဘက်က တစ်ဖက်သတ်နဲ့ ဘယ်လို ချည်နှောင်မှာလဲ .."

ခြေထောက်ကို တစ်ဖက်၊ ဝှမ်းစလေးကို တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် အမေ့မျက်နှာကို မော့ငေးနေပြီး စာမျက်နှာ ဘာမှမဖြေနိုင် ...။

"ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူးလို့ နေခဲ့ပေမယ့် ပြောခဲ့ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာလို့ .."

ဒေါ်မိမိ က ပြောပြရခြင်းအကြောင်း သူ့ဖာသာ ဝန်ခံရင်း ကျောမိုဏ်း အသာလေး ကပ်မိုလိုက်ကာ ...

"မရနိုင်တာကို တမ်းတနေတာလောက် မိုက်တဲ့သူ မရှိဘူး။ နင် ဦးဆောင်နှမကို ဒီလိုသတ္တဝါရဲ့ သွေးသားတွေမို့လို့ ငါ မုန်းခဲ့တာ၊ အခု ဒီသတ္တဝါကိုမှ တမ်းတ ငတ်မွတ်နေလို့ မုန်းတယ် .."

"အမေ .. သားတို့က အဖေကို .."

"မခေါ်နဲ့ .. ငါ့ရှေ့မှာ .."

ဒေါ်မိမိ ရဲ့ ဒေါသတွေ မူလကအတိုင်း ပြန်လည် ဆူပွက်လာ၏။

"အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး မှတ်နေသလား ခင်နာ..။ အဲဒီထဲမှာ အချစ်အတွက် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သံယောဇဉ်

အားလုံးအတွက် အနစ်နာခံတဲ့သူက တစ်ဖက်သတ် ပေးဆပ်ရတာ အနစ်နာဆိုတဲ့အတိုင်း နစ်လည်းနစ်တယ်၊ နာလည်းနာတယ်၊ မေတ္တာမှာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိတယ်ဆိုတာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်တာလား ..

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် .. အဖေက သားရဲ့ အဖေအရင်းခံအရ ဘယ်လိုပဲ အထင်မြင်လွှဲနေနေ တစ်နေ့နေ့ ..”

“ဘယ်တော့မှ မင်း လိုချင်တာကို ရလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သေတဲ့အထိ”

ဒေါ်မိမိ က ရက်စက်ရင့်သီးစွာ တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။ စာမျက်နှာ မျက်ရည်တွေ တစ်ရစ်ရစ် နေရာယူလာကြသည်။ မော့ငေးနေရာကနေ မျက်လွှာချလိုက်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် မျိုမိ၏။ လည်ချောင်းထဲမှာ ကျပ်ခဲနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား .. မင်းကို ငါ့သားလေးများ ဖြစ်နေမလာလို့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ အတွေးလေးတောင် မရှိခဲ့လို့၊ ဘယ်ထောင့်မှလည်း ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ချစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မုန့်ချင်တာ ..”

စာမျက်နှာ မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ခတ်၍ မရမက ဝိုင်းပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာမော့လိုက်၍ ...

“သားတို့ကို အဖေ တစ်ခါ ပြောဖူးတယ် အမေ၊ အမေကိုယ်တို့က အဖေသားဖြစ်ကြောင်း သားဘက်က ..”

“တိတ်စမ်း .. မျက်နှာ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်မတ်သွားပြီးမှ မသိမသာ ကျော့သွား၏။ ပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာနှင့် ...

“သူက ဘာကောင်ဖို့လို့ ငါက ဝန်ခံကတိတွေ ပေးနေရမှာလဲ။ အဲဒီ သံသယမျက်လုံးတွေ .. စွပ်စွဲနေတဲ့ စကားလုံးတွေ .. အားလုံး”

ဒီဘဝကို အညွန့်ချိုးခဲ့တာ၊ သူ့ကြောင့် ငါဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာလိုထိုက်နန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရတာ၊ ဒီလူကို ဘယ်လောက်ထိ နှိုးသလဲဆိုရင် သူ့ရှိရာအရပ်က ထိုက်လာတဲ့လေကိုတောင် မုန်းတယ်၊ နင်တို့ ဘယ်သူ့မေတ္တာကိုမှ မရဘူးဆိုတာ အစက မသိခဲ့လည်း ခုက ပြီး မှတ်ထားလိုက်တော့ ..”

“အမေ ..”

ကိုင်ထားသည့် ဂွမ်းစလေးကိုလည်း မလွှတ်မိဘဲ အမေ ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် မပြောပါနဲ့ အမေ၊ သားတို့ကို အဖေ မချစ်ရင်တောင် အမေက မွေးခဲ့တာပါ၊ သားတို့အပေါ်မှာ အမေရဲ့ မေတ္တာတော့ ..”

“ဟွန်း ..”

ဒေါ်မိမိ က သူ့စကားမဆုံးခင် အသံထွက်အောင် ဖဲ့ပစ်လိုက်ကာ...

“မေတ္တာဖြစ်ဖြစ် .. ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကိုဖြစ်ဖြစ် ပေးကမ်းလွယ်ခြင်းဟာ တန်ဖိုးမဲ့ခြင်းပဲ၊ ဒီလူ မသမာဘူးလို့ ငါပြောနေတာတောင် သူ့ဆီက မရနိုင်တာကို နင်တို့ သေလုအောင် တောင့်တနေကြတယ်မို့လို့လား၊ တန်ဖိုးဆိုတာ ကိုယ်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုမှ ပိုသိကြတာမျိုး၊ ငါက အဖေဖြစ်နေပေမယ့် ငါ့ဆီက ဘာကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အမြဲတမ်းအတွက် မှတ်ထား ..”

ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးနေသလို အမေမျက်နှာက ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တစ်ယပ်တည်း။ အဖေသည် သတ်ပုတ်ထုတ်ခိုက်လိုသော ဒေါသများနှင့် အကြီးမားဆုံး ငြိုးမယ်ဖွဲ့ရန်သူကြီးအဖြစ် သူ့အပေါ်မှာ ဆက်ဆံခဲ့သလို ..

အမေကတော့ ရေခဲပြင်မျက်နှာကဲ့သို့ အေးစက် တင်းပြတ်နေသော တံလျှပ်ရောင်ထနေသည်နှင့်တူသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ အချိန်ပြည့်..။

အမေ့ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်တို့ကို ဖိညှစ်ထမိပြီးမှ ပြန်ဖြေချရသည်။ တုန်ယင်လာသည့်လက်ကို ဒီတိုင်း ဖိထားလိုက်ရင်း မျက်နှာကို ပြန်ငဲ့၏။

တစ်သက်လုံး ပြည့်သိပ်လာခဲ့သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက တိုက်မခံလောက်အောင် ပြည့်နှက်နေသည်လား မသိ ..။ ဒါပေမယ့် အဖေ့ကို တစ်ဖက်သတ် မျှော်လင့်နေရသည်ဖြစ်ရင်တောင် အဖေ့အကြင်နာကိုတော့ သေချာခြင်းတစ်ရပ်ဖြင့် ကြည်နူးနေချင်တာနဲ့ ..

“သားတို့ အမေ့ဆီက ဘာကိုပဲရရ မရရ စိတ်မပျက်ပါဘူး ထိန်းချုပ်ထားတာတောင် စကားပြောလိုက်တာနှင့် ငိုသံကြွေအက်ကွဲကြွဲကြီး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဒါပေမယ့် အမေရယ် .. ဘယ်တော့မှ ရမှားမဟုတ်ဘူးလို့ မကြေညာပါနဲ့။ သားတို့မောင်နှမကို မျှော်လင့် ကြည်နူးခွင့်လေးပေးပါ”

စကားသံက တုန်ခါ ထစ်ငေါ့လျက် မျက်နှာငုံ့ထားသဖြင့် ငိုပေါက်ပေါက်ကျလာသည့် မျက်ရည်စက်တို့က ဒေါ်မိမိ ခြေထောက်ပေါ်သို့ ..။

“တောက် ..”

ဒေါ်မိမိ က စာမျက်နှာ ရဲ့ပေါင်ပေါ်ရောက်နေသည့် ခြေထောက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ..

“ဟို လူမဆန်တဲ့အိမ်မှာ နင် အဲဒီမျက်ရည်တွေနဲ့ တံတားခေါက်ကြီးစားနေခဲ့တယ်မို့လား မျက်နှာ ..။ ဒါပေမယ့် မျက်ရည်တွေ ပြန်မျောလာခဲ့တယ်မို့လား .. နင် တစ်ခါသွားငိုတိုင်း ငါ့ရဲ့တန်ဖိုး အဲဒီမှာ အရည်ပျော်ခဲ့ရတယ်။ နင်တို့ကိုယ်နင်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ထံ ဘာတွေလုပ်နေကြမှန်းရော သိကြရဲ့လား။ ခြင်းကျားနဲ့ရေခဲပိကန္တာရထဲမှာ အင်္ဂါရှာနေကြတာ၊ ရေတော့ ပါလာပြီ။ အရိပ်တွေ

ဘာတယ်ဆိုပြီးတော့လေ ဟွန်း ..”

ဒေါ်မိမိကိုယ်တိုင် လက်သီးနှစ်ဖက် ချထားလျက်နှင့် အသံတွေ ခါခါနေ၏။

“အမေကတော့ ချစ်ပြီးသားနေမှာပါလို့ အပိုင်တွက်ထားကြတာ”

“အမေ .. သား ပြောပါရစေ”

“မပြောနဲ့ .. ငါပြောတာပဲ နားထောင်၊ အစက ငါထွင်ပေးခဲ့တာ အတွက် အသွားအပြန်လမ်းကလေးတစ်ခုပဲ၊ အခု နင်တို့ မနားပြေးနေကြတဲ့ လမ်းဆုံးကို ငါ မြင်လိုက်ပြီ၊ ပြေးလက်စအတိုင်း ပြေးကြတော့၊ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ နင်တို့အတွက် လမ်း မရှိတော့

“အမေ့ ..”

စာမျက်နှာ အမေ့လက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။ ကိုင်ကိုင်မိလိုက်ပေမယ့် မရမက ဆုပ်ဆွဲထားတဲ့သဖြင့် လွှတ်ပေးရတာ ..

“အဲဒီလို အဆုံးမဲ့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ အမေ”

အမေ ဝင်သွားသည့် နောက်ခန်းဆီ လှမ်းကြည့်ကာ စာမျက်နှာထောက်လျက်နှင့် တတွတ်တွတ် တောင်ပန်နေမိသည်။

“သား .. သား အဖေ့ဆီကို သွားနေတာက သားလို့ အဖေ အထိတ်ပြတာကို လိုချင်လို့ပါ။ ဘယ်သူ့တန်ဖိုး ဘယ်လိုကြီးတာတွေနဲ့ အဆိုင်ပါဘူး အမေရယ် .. အမေ သားကို မချစ်ပေမယ့် အမေ့သား ခြစ်ရပ်တည်ခွင့်ပေးထားတယ်၊ အဖေ့ဘက်မှာ သား ရပ်တည်ခွင့် မပေးဘူး။ အဲဒီအတွက် သား သွားနေတာပါ။ သားဘဝမှာ အဖေ့ သားလို့ပါ”

အမေ ပြန်ထွက်လာပြီး ပါးနားရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါစေတော့။ စာမျက်နှာ ထိန်းချုပ်မရနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်မိသည်။

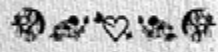

အမေ့ခြေသည်းနီတွေ စွန်းထင်းနေသည့် ငွမ်းစလေးက လက်ခံဆုပ်ထဲမှာပဲမို့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ကပ်မိလိုက်၊ မျက်ရည်တွေ စိုသွားလိုက် ။

အမေပြောသလို တကယ်ပဲ ခြင်းကျားကြီးနဲ့ရေသယ်ပြီး ကန္တာရထဲမှာ အရိပ်ရှာနေခဲ့မိတယ်ဆိုရင်လည်း ထိုသူဟာ သူပဲ ဖြစ်မှာပါ။

မမကို အဖေက ချစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ထက် မမက ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ၏။ ခြင်းကျားနဲ့ ရေသယ်နေတဲ့သူလောက် မမ အဖြစ် မဆိုးနိုင်ပေ ။

ဘဝမှာ မှင်နီရာတွေ အစအဆုံးပြည့်နက်နေတဲ့ စာမျက်နှာဆိုတာ သူပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပြန်လမ်းမရှိ ပိတ်ပစ်လိုက်သည့် လမ်းပေါ်မှာ .. သူ ။

အခန်း [၂၀]

“ဟ!...”

“အယ် .. ဆောရီး”

နောက်ကနေ လက်ကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် ကိုင်ထားသည့်အထုပ်တွေ တျတဲ့ဟာ ကျ၊ တို့လို့တွဲလောင်း ကျန်ရစ်တာက အချို့နှင့် ...

“မင်း ...”

မိန်းကလေးသံနုနုလေးမို့ အရွယ်ကို စိတ်ထဲမှာပဲ သတ်မှတ်ကာ ဆီသံနှင့် လှည့်အကြည့် ...

“ဆု ..”

“စာမျက်နှာ ..”

ဆု က ဟိုတုန်းကအတိုင်း မပြောင်းလဲသော မျက်ဝန်းလေးတွေ နှင့် ခယ တောင်းပန်နေကာ ...

“ငါ နောက်က လှမ်းမြင်ပြီး အမှတ်တမဲ့ ဆွဲလိုက်မိတာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

စကားမဆုံးခင် ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ ပြုတ်ကျသွားသည့်ပစ္စည်းတွေကို ကောက်ပေးလျှင် ...

"ဟယ် .. ဆေးတွေပဲ၊ ဂုလင်းလည်း ကွဲသွားပြီ"

ချောက်ချားသွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ-

"စာမျက်နှာ .. ဒါ နှလုံးအားဆေးတွေပဲ၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟယ် .. ငါ့ကြောင့် ဂုလင်းကွဲသွားပြီ"

စာမျက်နှာ ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်ရင်း သူမဘေးမှာပဲ ခြေဖျား ထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ဟာကိုယ် ကောက်ထည့်၍ ...

"ရပါတယ် .. မတော်တဆပဲဟာ၊ နင့်ဂါဝန် သိမ်းလိုက်ဦး၊ သူများတွေ တက်ခင်းကုန်ပြီ"

ပန်းနုရောင် ခါးပွဲနှင့် ဂါဝန်လက်ပြတ်လဲက လမ်းသွားတာ တောင် တစ်ဖက်စကိုတော့ 'မ' ယားရတာမို့ ပစ်စက်လက်စတ် ထိုင် လိုက်တော့ လမ်းပေါ်မှာ ဝှေ့ပဲ ပုံကျနေ၏။

ဘေးမှာ သွားလာနေကြသည့်လူတွေကို ပြန်မော့ကြည့်ကာ ဆု ကံ ဂါဝန်စလေးကို စုဆွဲသိမ်းပြီးမှ ဒီတိုင်း ပြန်ထိုင်၏။

"အတင်းကြီး ခုမခံကာကံနဲ့လေး၊ လက်ကို ဖန်ကွဲရှဦးမယ်"

ဆု က စာမျက်နှာ ရဲ့လက်ကို ဆွဲထားပြီး တားဆီးကာ သူမ ကောက်ဖို့ ပြင်လျှင် ...

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နင် မကိုင်ပါနဲ့"

သူမလက်ကို စာမျက်နှာ က ပြန်ဖယ်ပစ်၏။ ထိုနေရာမှ ရှင်း လင်းပြီး ပြန်ထရပ်ကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာတဲ့အထိ ဆု က ဂါဝန် လေး တမမနှင့် ဘေးက ပါလာ၏။

"နင် ဘာဖြစ်လို့ ကုမ္ပဏီက ထွက်သွားတာလဲ၊ လစာနည်းလို့ လား၊ နင် ကျောင်းပြီးသွားရင် ဘွဲ့ရလစာအတိုင်း တိုးပေးဖို့ ငါ အန်ကယ်ကို ပြောထားပြီးသားပါ"

"မဟုတ်ပါဘူး"

ဆိုပြီး ဘာဆက်ပြောဦးမလဲ စောင့်ပေမယ့် စာမျက်နှာ က ဘာမှ

ပြောသည်မို့ ...

"အန်ကယ်က အပြောဆိုးလို့မို့လား .. သူက စိတ်ရင်းကောင်းပါ သေး၊ ကိုကိုနဲ့ သိပ်မတည့်တော့ ငါတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်တာမျိုးပါ၊ ခိုကိုဆို သိပ်ချစ်တာ"

"နင့်ကိုချစ်လို့ ငါ့ကို လက်မံပေးထားတာမှန်း ငါ သိပါတယ်"

"ငါ့ကွယ်ရာမှာ နင့်ကို တစ်ခုခု ရှိမိမြောလို့လားဟင်"

စာမျက်နှာ က နူးညံ့သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ဘယ်သောအခါ မျက်နှာတင်းမနေတတ်သော်လည်း မာနစိတ်လေး ရှိသည်။

အကဲခတ်ရသလောက်ဆိုလျှင် သောကရှိနေတာက သူ့အတွက် သူ ခြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့လွန်းတာမျိုး မဟုတ်ပေ..။

ထို့ကြောင့် ဒီအလုပ်ထဲမှာပဲ သက်သောင့်သက်သာ လုပ်နေဖို့ မလက တိုက်တွန်းခဲ့ရတာ သူမပဲဖြစ်ကာ နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ တောင် စိတ်က မပြောင့် ...

"စာမျက်နှာ ပြောလေ"

အတူသွားနေရင်း လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပေးမှ ပြန်ငဲ့ကြည့် ခင်ရလျက် ...

"ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ မနှိမ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကြောင့် အားလုံး ချစ်နှာမျက် အရှက်ရမှာမို့လို့"

"ဘာ .. နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

မပြောချင်တော့သည့်မျက်နှာနှင့် ပြန်ငဲ့ကြည့်၍ စာမျက်နှာ မျက် နှော့ တွန့်ကုတ်သွား၏။

"ငါ ကားပေါ်တက်တော့မယ်၊ နင် တစ်ယောက်တည်း တယ်ထိ ခိုရာလဲ"

"ဟာ!... ပြန်လို့ မရပါဘူး"

ဆု က အပြောနဲ့ထပ်တူ သူ့လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ဆွဲဆွဲ ဆွဲ

ထားလိုက်ရင်း ...

“ဆေးပုလင်းနဲ့ ကြေမ္မသွားတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေရော ငါ အစားပြန်
ဝယ်ပေးချင်တယ်။ ပြီးတော့ နင့်စကား မဆုံးသေးဘူး။ မရဘူးဆို
စာမျက်နှာ .. ငါ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ တစ်
ရက်နဲ့ လေးနာရီရှိပြီ။ ခုထိ ကောင်းသောအိပ်စက်ခြင်းနဲ့ မအိပ်ရသေး
ဘူး။”

ဆွဲထားသည့်လက်ကို လွှဲရန်းလိုက်ရင်း စာမျက်နှာ သက်ပြင်း
ချင်သည်။ ဆုနဲ့သူ တွေ့ခဲ့ကြတာ ကြာပြီဆိုပေမယ့် ဆုံဖြစ်သည့် အကြိမ်
ရေအားဖြင့်တော့ မများလှသေးပါ။ ဒါပေမယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဆွေ
လို ခင်တွယ်မိခဲ့ကြသည်။

သူ့ဘက်က ကိုယ့်ဘဝ အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ် ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်
နေပေမယ့် ဆု ကတော့ အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းလေးပဲ ဖြစ်၏။

သူမသည် သနားကြင်နာတတ်သော၊ ငဲ့ညှာစာနာတတ်သော -
ထို့ပြင် ပေးကမ်းကူညီတတ်သည့် ဖိတ်ရင်းကောင်းလေးလည်း ရှိဆဲ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူမလေးကို သူ့ကြောင့် ဂုဏ်သရေ မညှိုးစေချင်။

ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ့်အတွက် နေရာကောင်းလေးတစ်ခု ရထားခဲ့ဆဲ
မယ့် သူနဲ့ သူမကို ဘာလိုလိုတွေ ပြောလာကြသည့် အတင်းအဓမ္မ
တွေက ကြောက်စရာ ..။

“နင် မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အန်ကယ်ကို ငါက အပြစ်တင်နေ
တာ။ သူ ဘာမှမပြောဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့် ထွက်သွားမှန်းတောင် မသိ
ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သင်တုန်းကတော့ သင်ပြပေးခဲ့ရပြီး လုပ်ငန်းသဘာ
နားလည်ကာမှ ထွက်သွားတာ သူတောင် ထိခိုက်သေးတယ်လို့ ပြော
သေးတယ်။ အန်ကယ်ကတော့ တစ်ခုခု ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနဲ့
လားဟင်”

စာမျက်နှာ က မမြေ့ဘဲ သူမချည်းပဲ တွေး၊ သူမပဲ ပေးနေခဲ့

သည်။ ပြီးတော့ ...

“လာပါဟာ .. ဟိုရေ့မှာ သစ်ပင်ရိပ်နဲ့ နံတန်းလေး ရှိတယ်။
ထော ထိုင်ရအောင်”

စာမျက်နှာ က လူတွေရွပ်နေသည့် ပလက်ဖောင်းပေါ်က အုတ်ခုံ
ထို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာပဲ ဝိုးတိုးမတ်တတ်နေတာ ကောင်းပါတယ်”

လို့ ခပ်တိုးတိုးပြော၍ ...

“ငါက နင့်အကူအညီနဲ့ ဝင်ရတာဆိုတော့ လူတွေအမြင်မှာ နင်
နဲ့ငါကို ဟိုလိုဒီလိုတွေ မြင်မှာ စိုးတယ်။ အထူးသဖြင့် ငါ့ပညာလေးနဲ့
အမှီနိုင်သေးတဲ့အဆင့်ကို တန်းဝင်လိုက်တဲ့အတွက် သင်ပြရတာတွေ
ထ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ကုန်တယ်။ မတတ်ဘဲနဲ့လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြည့်
ဆွဲမှာ နင့်မျက်နှာ နောက်ဆက်တွဲ ပါလာမှာကို ငါ မလိုချင်ဘူး။
ငါလည်း ဟိုတုန်းကလို ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေး မဟုတ်တော့ပါ
ဘူးဟာ။ ယောက်ျားပဲ .. တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်
ရမှာပေါ့”

ပြောသမျှကို ဘေးတိုက်ကနေ မော့မော့လေး ငြိမ်သက်စွာ နား
ဆောင်နေပြီးမှ ...

“ငါ နင့်ကို တွေ့ချင်တိုင်း ဖက်ဖက်မော့အောင် လိုက်ရှာမနေချင်
ဘူး စာမျက်နှာ၊ ကြုံရာကျရာတွေ နင် လျှောက်လုပ်မှာလည်း ငါ
မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ သိနေတဲ့နေရာမှာ ထားတာ၊ ငါရှိနိုင်
မယ့်နေရာမှာ ရှိစေချင်တာ ..”

အုံ့သြဇရာတွေ ပြောနေသလိုမျိုး စာမျက်နှာ က မျက်နှာအစ်
ချက်မှမလွှဲဘဲ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ဆု ကလည်း မရွံ့မတွန့် ပြန်ကြည့်ကာ...

“နင်နဲ့အတူ ငါ့မျက်နှာကြီး နောက်ဆက်တွဲပါနေလည်း ဘာဖြစ်
သိ၊ ငါတို့ကို ဟိုလိုဒီလိုတွေ ပြောတော့ရော ငါတောင်မှ ဂရုမစိုက်ဘူး။

နှင့် ဘာတွေ တွေးပူနေတာလဲ၊ ဘာမှမတော်စပ်ကြတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ရင်းနှီးနေရင် ပြောကြမှာပဲလေ”

ငေးကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေ လှည့်သွားတော့ ဆု အားမလို အားမရနှင့် ဒီလက်မောင်းကိုပဲ ရိုက်ပုတ်မိပြန်ကာ ...

“ငါ့ကို နင် အရမ်းစိမ်းတာပဲ သိလား .. အွန်လိုင်းဆိုတာ မသိဘူး၊ အီးမေးလ်တွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူးဆိုလည်း ဧကန်လို့ရအောင် ငါ သေချာပြောပြထားတယ်၊ ငါ ဟိုမှာ နှစ်နဲ့ချီပြီးနေတာတောင် စာလေးတစ်စောင် ရေးဖော်မရဘူး”

“စာမပြောနဲ့ နင့်ကို သတိရဖို့တောင် ဝါမှာ အချိန်မရှိဘူး ဆိုအဲဒီလို အမြဲတမ်း မွန်းကျပ်နေရတဲ့ ငါ့ဘဝမှာ သူ့ဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မိလို့ ကျရောက်လာမယ့် တွန်းထိုးပုတ်ခတ်မှုတွေကို ထပ်ရဦးမယ်ဆိုရင် အသက်ရှူခွင့်လေးတောင် ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင် အသက်ရှူလို့ မရတော့ရင် ငါ့ရဲ့နှလုံးနဲ့ အသက်ရှူတဲ့ လမ်းကြောင်းကို နင် ယူပါ”

ဆု ရဲ့အသံလေးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကြောင့် တိုးလျှ တုန်ခါနေ၏။

“နင်နဲ့ငါ ရင်ဘတ်နှစ်ခုနဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုပဲ ရှိနေမယ်ဆိုလည်း အသက်ရှူလို့ ရပါသေးတယ်”

စာမျက်နှာ နှုတ်ခမ်းမဟာတဟနှင့် စကားပြောဖို့ မှုနေခဲ့၏။

“ခု ခဏလေးမှာပဲတွေ့တွေ့ ဟိုအရင် ကိစ္စကွစအရွယ်လေးတွေ တည်းက အတူကြီးပြင်းလာခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းကို အချိန်နဲ့တိုင်းတာ ကန့်သတ်ထားလို့ မရပါဘူး၊ ငါတို့ ရင်းနှီးဖို့ အချိန်မလုံလောက်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခင်ခွဲကြတာလေး အဲဒါ မဟုတ်ဘူးလား .. နင် ငါ့ကို ငါ ခင်သလို မခင်ဘူးလား၊ ပြောခမ်းပါ”

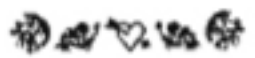
လက်ကို ဆွဲလှုပ်ခါနေသဖြင့် သူ အသာလေး ဖယ်ချပစ်လိုက်တာ ...

“ငါ အရမ်းခင်လို့ ပြောနေတာပါ”

“ခင်ရင် ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ရေဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အတွက် နီးသွားတာပဲ၊ ငါက ပြေလည်လို့ မပြေလည်တဲ့ နင့်ကို ကူညီတာ၊ အဲဒီမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”

နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် မှုနေခဲ့ကြသည်။ အရွယ်တွေက ဟိုမရောက် ဒီမရောက်၊ စိတ်ကူးတွေကလည်း ဟိုမဟုတ် ဒီမဟုတ်နှင့် ...။

အသွားအပြန် မျက်ဝန်းလေးတွေက ချိတ်ဆက်မမိဘဲ ပြစ်နေခဲ့၏။ ထိုထဲမှာ ချိတ်ဆက်မမိအောင် ရှောင်ပြေးချင်တဲ့သူက ဆု မဟုတ်တာတော့ သေချာလေသည်။

အခန်း [၂]

အပြေးတစ်ဝိုင်း လှမ်းလာခဲ့သည့် မြေလှမ်းတွေက မန်နေဂျာ့
ဖျက်နှာတင်းတင်းကြီးကြောင့် တုံ့မခံ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“လာပါ - ဝင်ခဲ့ပါ။”

မန်နေဂျာ ခေါ်မိုးမြင့် က သူမပါ ထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး
စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ရွှေ့ကို ကိုင်းလိုက်ကာ ...

“အထဲမှာ သူဌေး ရောက်နေတယ်”

“ဟင်!...”

“ဟင် မနေနဲ့ .. ညည်းကို ငါက စနာ ဖျက်နှာနဲ့ တော်တော်ထော
သည်းခံထားခဲ့တာ”

“တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ် .. မမ ရဲ့အမေ နေမကောင်းဖြစ်
နေလို့ပါ။ မမ အရင်လည်း ဒီလိုပဲ နောက်မကျဘူးပါဘူး”

“နင့်ဟာက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဟုတ်ဘာ”

လူမမာ ဆိုတာကလည်း တစ်ရက်တည်းဖြစ်ပြီး ပြန်ကောင်းသွား
တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က အကြောင်းပြချက်တွေ ဖိုင်လုံနေစေ
မယ့် မမ မှာ ပြောခွင့်မရှိ ...

“ယူထားတဲ့နေရာက အဝင်အထွက် အတက်အဆင်းမှာ၊ စားပွဲ
မှာ လှမရှိတာနဲ့ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် တန်းခနဲပဲ၊ မနေ့က အပြီးသတ်
ထားလိုက်ဆိုတဲ့ စာရင်းတွေရော မနေ့က ပြီးရဲ့သား”

“ပြီးပါပြီ မမ၊ ဖိုင်ထဲ မထည့်ရသေး ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ၊ သူဌေးလာတဲ့နေ့မှ ဒီလိုဖြစ်ရတာကိုယ်
ဆိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံလို့သာ မှတ်လိုက်တော့၊ ညည်းအတွက် ဒီမှာ နောက်
နေ့ဆိုတာ မသေချာဘူး၊ အဲဒါ ကြိုတွေးထား”

မမ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ တိုးတိုးလေး ပြောဖြစ်ရင်း
လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအလုပ်ကို အန်တီစန္ဒာ က အမေ မသိအောင်
ပြောပေး ကူညီထားတာ ဖြစ်သည်။

“ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားရင် တိုးတက်လာမှာပါ၊ သမီး ကြိုးစား
မယ်ဆိုတာ အန်တီ ယုံတယ်”

လို့တောင် ပြောသွားလိုက်သေးသည်။ အလုပ်ပေးဖို့ ပြောလာ
စာတည်းက အန်တီစန္ဒာ ကပဲ မမ ဆီကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ပြီး ပြောခဲ့
တာ ဖြစ်သည်။

ဧကတစ်ဖြုတ် အိမ်ရှေ့မှာ အမေနဲ့ပါလာလို့ ပြုံးပြဲ နှုတ်ဆက်ပူး
တာပဲ ရှိသည်။ မရင်းနှီးခဲ့တာ အမှန်ပင် ...။

“သမီးတို့အမေက မာနကြီးလွန်းလို့ အတ္တအပြိုးတွေနဲ့ အဆိပ်
သင့်သွားတာပါ။ ဧကပါပဲ .. သူရင်ထဲမှာ တတယ်ရှိနေတဲ့ မေတ္တာ
တရားတွေ မကြာခင် ပွင့်အံလာမယ်ဆိုတာ အန်တီ ပြောရဲ့တယ်” တဲ့။

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အမေ မသိအောင် မမ ကို ကူညီခဲ့ရာတာ
ဖြစ်သည်။ ခုလို ဖြစ်ရပြန်ပြီဆိုတာ သိရင် အန်တီ ဘယ်လိုနေမလဲ...။

မန်နေဂျာအပြောအရ ‘စနာ’ တို့ ပြောင်းသွားကြပြီ’ ဆိုတာ ကြား
ခဲ့ရသည်။ တယ်ကိုမှန်းတော့ မသိပေ ...။

ဒါပေမယ့် အန်တီစန္ဒာ ထံမှ နှုတ်ခါစောင်မခြင်း ရှိနေသေး၍

သာ မန်နေဂျာက ဆက်လက် ကြည့်ရှုထားခဲ့တာမှန်း သိသာ၏။ ခုထောင့်အားလုံး ပြီးသွားပြီလား။

သူဌေးက ခေါ်တွေ့တဲ့အထိ စောင့်နေပြီး အသနားခံသင့်သည်လား ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဖာသာပဲ စောစီးစွာ လှည့်ပြန်ရမလား။

ထမင်းချိုင့်လေး တစ်ဖက်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားရင်း မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

စကြိုလမ်းလေးကို ဖြတ်၍ လှေကားအောက်က ဖြတ်စဉ် ...
“မမ .. မမ ခဏ ..”

ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ ...

အနားမှာ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း ပြုံးကြည်နေတတ်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် နားကွင်းဝိုင်းလေး တစ်ခု...။

အရင်က နိုင်ယာနာဆံပင်လေး နည်းနည်းပိုရှည်ကာ ပန်းထောင့်အလန်လေးတွေဖြစ်နေတာမှလွဲ၍ ပြောင်းလဲတာ ဘာမှ မရှိပေ ...။

သူမလေးကို မြင်တာနှင့် သိလိုက်ပေမယ့် နာမည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။

“မမ အလွမ်းမခ မို့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် .. ညီမလေးကို တို့ မှတ်မိပါတယ်၊ နာမည်တော့...”

“ဆု လေ မမရဲ့ .. ဆုလာဘ်ခင် ...။ ကိုကိုက ရလဒ်ကောင်း”

အစ်ကိုနာမည်ကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ လယ်ကို တရင်းတနီး ဆွဲလိုက်၍ ...

“အပေါ်မှာ ကိုကို ရှိတယ်၊ လာ .. ဆု လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင်!... အယ် .. မဖြစ်ဘူး၊ တို့က အလုပ်လုပ်ရဦးမှာ”

ဆု က မမ ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး သွားလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“အလုပ်ကို ခဏထားလို့ ရပါတယ် မမရဲ့ .. လာပါ .. ကိုကိုနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် မမ ပိုအဆင်ပြေသွားမှာ၊ လာ .. လိုက်ခဲ့နော်”

ဆု က ဖော်ရွေလွန်းသဖြင့် ရင်းနှီးမှုတွေကို စုဆောင်းဖန်တီးဖို့ စလိုတဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရရှိသွားခဲ့သည်။

သူမကိုယ်တိုင် မမ ရဲ့ ထမင်းချိုင့်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်ဆွဲခေါ်သွားတာ သူဌေးရဲ့ရုံးခန်းဆီကို ဖြစ်နေသောကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာခဲ့လျက် သူဌေးက ဆု ရဲ့အစ်ကို ရလဒ်ကောင်း လား...။

တွေးမိကာ လက်ကို ပြန်ရုန်းမိတော့မလို ဖြစ်သွား၏။ ဒီအလုပ်ကို စဝင်ကတည်းက သူဌေးကို မမ မမြင်ဘူးသေးပေ။ သူများတွေ ပြောသံကြားတာတော့ သူဌေးက လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးနဲ့ ချောချောခန့်ခန့် လူချို ...။

မိန်းကလေးတွေ ပါးစပ်များမှာ တိတ်တိတ်ပြော၍ ကျိတ်ရယ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

ထိုသူက ရလဒ်ကောင်း ဆိုသူ ဖြစ်နေသည်အတွက် ...

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

အခန်းတံခါးရှေ့ကို ရောက်တာနှင့် မှန်ချပ်တွေရဲ့အတွင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် မမ ကယောင်ကတမ်း လက်ကိုရုန်းပစ်လိုက်မိသည်။

ရလဒ်ကောင်း သည် အဖြူပေါ်မှာ အပြာခက်လေးတွေပါသည့် စပို့ရှပ်နှင့် ဓားပွဲနဲ့ ဖီရိုမြင့်ကြီးရုံကြားမှာ ရပ်နေတာဖြစ်ကာ ကိုယ့်ရဲ့ သူဌေးမှန်း သိလိုက်တော့ မျက်နှာက ချောတာမဟုတ်ဘဲ တင်းနေသည်ပဲ ဖြစ်၏။

“တို့ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်က ထွက်တော့မလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မမကို ဆု ခေါ်လာတာ ဒီက အလုပ်သမားအနေနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆု တို့နဲ့ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ပါ”

“မဟုတ်တာ ..”

“ဟင်!... အယ် .. မဖြစ်ဘူး၊ တို့က အလုပ်လုပ်ရဦးမှာ”

ဆု က မမ ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး သွားလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်သည်။

ဒီလိုလူ ဒီအဆင့်အတန်းချင်း ဘယ်လိုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ မရှိနိုင်။
 မခခ ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားမလို့ ခြေလှမ်းပြင်လျှင်
 ဆု က ရှေ့ကနေ ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လက်ကို ပြန်ဆွဲထားကာ...
 “မမကလည်း .. ကိုကိုက မမ မြင်လိုက်ရင် အံ့ဩသွားမှာ၊ ခဏ
 လေးပါနော်”

ပြောနေရင်း ဆု က တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးဖြစ်ရာ မတ်တတ်
 ကနေ ဖိုင်တစ်ထပ်ကို လှန်လှော့ရှာနေသည့် ရလဒ်ကောင်း မျက်နှာ
 ဖျတ်ခနဲ မော့လာ၏။

ဆု ရဲ့နောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ရင်း ပါလာသည့် မခ ကို မြင်တော့
 မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ကိုကို ဒီမှာ မမလေ .. အလွမ်းမခ”

ဆွဲလာသည့်လက်ကို ရှေ့တွန်းလိုက်သဖြင့် မခ က ရှေ့ကို အလို
 လို ရောက်သွား၏။ မျက်နှာ မော့လိုက်မိမလိုဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်း
 ငုံ့ပစ်တော့ ဆု က ရယ်၍ ...

“ကိုကို ဟိုတစ်ခါပြောတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းနဲ့ ကောင်မလေး
 တောင် အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ဘူးဆိုတာလေ”

အံ့ဩသွားကာ မခ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူကတော့ တည်
 ငြိမ်သည့်အပြုံးနှင့် ...

“ဟုတ်တယ် .. ရန်ကုန်မှာပဲဆိုတော့ အပြင်မှာ တစ်ခါတလေ
 ပြန်တွေ့ဖြစ်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်လို့လေ။ မင်း ဒီစက်ရုံမှာ လုပ်နေမယ်
 လို့ ဘယ်လိုလုပ် တွေးမိမှာလဲ”

မခ ရင်ထဲမှာ ဒီနံ့ခနဲ မြည်သွား၏။ ထမင်းချိုင့်ကို မြင်တာနဲ့
 ဝန်ထမ်းမှန်း သိလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ဝတ်စုံကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ရာထူး
 အဆင့်ကို သူ သိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ...

“ခုပဲ မင်းရဲ့ CV ဖောင်ကို ဖတ်လိုက်မိတာ၊ ထိုင်လေ ..”

မခ မထိုင်ချင်တော့ပေမယ့် ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဆု က ဘယ်လိုပဲ
 ဆက်ရွှေပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုဖော်ရွေမှုမှ မရှိပေ...။

ဒီအချိန် ထမင်းချိုင့်နဲ့ ဝင်လာတယ်ဆိုတည်းက ဘယ်အခြေအနေ
 ဆိုတာ သိနေပြီးလို့ အားမနာတတ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်တာလား ..။
 သူနဲ့ ကိုယ့်အတွက်မှာ အားနာကြရမယ့် အကန့်တွေလည်း မရှိခဲ့ဖူးပါ...။
 “မင်း ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းနေတာ သိပ်မကြာသေးဘူးပဲ”

“ဟုတ် ..”

ရလဒ်ကောင်း က ကိုင်ထားသည့်ဖိုင်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ သေချာ
 ထားပြီးမှ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ကာ ...

“အလုပ်တစ်ခုမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့လဲ”

“ရှင်!...”

မတည်မပြုံးနှင့် စူးရဲနေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေကို မခ ကြည့်သည်။
 ဆိုယ်က အလုပ်ထွက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖို့ ပြစ်ချက်တွေ ထပ်
 ဆောက်လာမှာကို မဖြေချင်တော့ပေ...။

သူကတော့ မခ ဖြေမှာကို မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး စောင့်နေခဲ့၏။

“ကိုကိုကလည်း .. ဆု က အဲဒါတွေ မေးခိုင်းဖို့ ကိုကို့ဆီ ခေါ်
 ဘာတာမှ မဟုတ်တာ”

ဆု က မတ်တတ်လေးရပ်နေဆဲနှင့် မကျေမနပ် ဝင်ပြောသည်။
 သိသိကောင်း က ညီမမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ မခ ဘက် ပြန်လှည့်၍...

“မင်းကို အလုပ်ချိန် နောက်ကျခြင်း မကျခြင်းအတွက် ဆုံးဖြတ်
 ဆို့ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စတွေကို ပြောဖို့က မန်နေဂျာ
 ဘယ်၊ အခု ..”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ပြောပါရစေ”

“ပြော ..”

“မန်နေဂျာက နောက်ဆုံးဝမ်းတိန်အဖြစ် အလုပ်က ထွက်ဖို့

အကြောင်း သတိပေးပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မကလည်း တကယ် အပြစ်ရှိနေလို့ ကျေနပ်ပါတယ်။ သွားခွင့်ပြုပါ။”

“ဟာ!... မမကလည်း နေပါဦး...”

ဆု က မမ လက်မောင်းလေးကို ဖိဆွဲလိုက်ပြီး ရလဒ်ကောင်း ကိုလည်း ကြည့်သည်။

ရလဒ်ကောင်း က မမ ကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ...

“တခြားမှာဆိုရင် မင်း ဒီလိုနေရာကို ရဖို့ မလွယ်ဘူး အလွန် မခဲ၊ အခြေခံကွန်ပျူတာလောက်နဲ့ ဒီလို အလုပ်ရှုပ်တဲ့နေရာကို ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း သင်တန်းပြန်တက်နေရတယ်ဆိုတာ မင်း အပင်ပန်း ခံနိုင်ရင်တောင် အလုပ်မှာ အများကြီး နစ်နာတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ မန်နေဂျာ လည်း မင်း အဆင်မပြေရင် အချိန်မရွေး ထုတ်ပစ်မှာလို့ ပြောပြီး မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာပါ။”

“အဲဒီလို ကြည့်နေရတဲ့အချိန်တွေ ဘယ်က ဖဲ့ထွက်သွားတာလဲ မင်း သိမှာပါ။ ငါ ပြောချင်တာက မင်းရဲ့စားဝတ်နေရေးအတွက် ဒီလို အလုပ်တစ်ခုမှာ မြဲအောင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်း ကြိုးစားရမှာ...”

မမ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ရှုပ်ထွေးခြင်း ဖြစ်နေခဲ့လျက် သူ့ကိုယ် ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

“ဒီရာထူးမျိုး ဘယ်မှာ သွားလျှောက်လျှောက် ရတယ်ဆိုတဲ့ စာမျိုး မင်း ထားနေတာ မကောင်းဘူး”

တည့်တည့်ပြောလာမှ နားလည်လိုက်သဖြင့် ရှက်သည့်စိတ်ထဲ ရှိန်းခနဲ ပူသွား၏။

“အလုပ်တစ်ခုအပေါ်မှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ နားလည်မှုတစ်ခုခုနဲ့ ဝင်လုပ်နေခဲ့တာဆိုရင် သူများထက် ပိုသည်ခံရမယ်။ သူများထက် ပိုကြိုးစားရတယ်”

ပြောနေတာတွေက အမှန်တွေပဲမို့ မမ ရှက်မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာ သူမက ဘွဲ့ရပညာတတ် မဟုတ်ပါ။ သင်တန်းဆိုတာလည်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ကာမှ အန်တီစမှာ စီစဉ်ပေးခဲ့လို့ ကွန်ပျူတာ တက်ဖြစ်တာ ဖြစ်သည်။

ဒါတောင် ကျွမ်းကျင်အဆင့်ကို မဟုတ်သေး... သို့သော် ...

“ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်”

ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပေးမယ့် အသံတွေက ငိုချင်နေတာကို ဖော် တောင်လုပ်နေကြ၏။

“လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ ကိုယ့်ကြောင့် ဘာမှမယိခိုက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပေ သည် ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်ချိန် နောက်ကျတာတွေ ခဏခဏ ဖြစ်ခဲ့လို့...”

မမ မျက်နှာငုံ့ပစ်လိုက်တာကို မျက်ရည်သုတ်တာမှန်း သိကာ မျက်နှာလေးပါ ငိုတော့မလို့ မဲ့ကျနေခဲ့၏။

သူမရဲ့ စိတ်ရင်းအခံကိုက အားနည်းသူကို စာနာတတ်တာဖြစ် တဲ့ အလုပ်ရှင်သူဌေးရဲ့ညီမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာတောင် ဒီလိုနေရာ တွေကိုတော့ သိပ်မလိုက်ဖြစ်အောင် ရှောင်ခဲ့သည်။

စည်းကမ်းဆိုတဲ့စကားက အရမ်းကို မှန်ကန်သင့်မြတ်သော်လည်း အတတ်တဲ့သူနဲ့ တိကျပြတ်သားသူတို့ရဲ့ စီရင်ခန်းတွေကို မမြင်ချင်...။

“ပြောပါဦး .. ခဏခဏ နောက်ကျတဲ့အကြောင်း ..”

ရလဒ်ကောင်း က ပြန်စမေးသည်။ မမ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက် နှလုံး မော့လာကာ ...

“အမေ နေမကောင်းလို့ပါ။ အဲဒီလို ပြောကြတာ အလုပ်နောက် တွေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ လက်သုံးစကားလို့ နောက်ထပ် အပြောခံရမှာစိုး သို့ အလုပ်နောက်ကျတိုင်း ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာ ထည့်မပြောခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို ဆန်းသစ်တဲ့ လက်သုံးစကားတစ်မျိုးနဲ့ အကြောင်းပြခဲ့ တာလား”

မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခနဲ ပင့်တက်လာသည်။ နည်းနည်းနော
နော မာနတော့ မဟုတ် ..။ ရလဒ်ကောင်း က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှား
ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဘာအကြောင်းမှ ကျွန်မ မပြပါဘူး၊ နောက်ကျတာကို ခွင့်လွှတ်
ပေးပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုလို့ မရမှန်းလည်း သိပါတယ်၊ အဲ
ကြောင့် ဒီနေ့ ကျွန်မ ကျေကျေနပ်နပ် အလုပ်က နုတ်ထွက်မှာပါ။
တခြားမှာ ဘယ်လိုအလုပ် .. ဘယ်အဆင့်မှာပဲရရ ကျွန်မဘက်က
အခြေအနေမကောင်းသရွေ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်
လုပ်နိုင်မလဲဆိုတာလည်း မသေချာတော့ ..”

“ရပြီ ..”

ရလဒ်ကောင်း က စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် လက်နဲ့ပဲ ကာ
တားဆီးကာ ...

“ဒါဆို မင်းအမေက တော်တော် မကျန်းမာဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ရှင်!...”

မသိပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် ရွဲ့တယ်လို့ ထင်သွားမလား၊ သူ
တကယ်ကို မသိပါ...။

“မင်းအမေက ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးနေတာ”

မမ မျက်လှာချလိုက်ပြီးမှ ပြန်မော့ကာ အားတင်းထားလိုက်သည့်
မျက်နှာလေးနှင့် ...

“အမေ ဘာရောဂါဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ တကယ် သိခွင့်
မရပါဘူး၊ ဟန်ဆောင်ပြီး ဇွတ်ထွက်တယ်၊ မခံနိုင်လွန်းမှ အိပ်ရာထဲ
ပြန်ရောက်တယ်၊ အမေကိုယ်တိုင်က လူမမာလို မနေခဲ့တာ”

“သူမပြောလည်း ဘယ်နေရာက နာဟယ်၊ ဘယ်နေရာက အောင်

တယ်ဆိုတာလောက်တော့ မင်း သိရမှာပေါ့၊ ဒါဆို ရောဂါကို မှန်းလို့
ရတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

အလုပ်အကြောင်းကနေ ဘာဖြစ်လို့ အမေကျန်းမာရေးကို ရောက်
သွားတာလဲ ..။ ဘာမှမဖြေနိုင်တာတွေမို့ မခ ငိုချင်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့မောင်နှမကို အမေက ပြုစုခွင့်လည်း မပေးပါဘူး၊
တော်ရာကကြည့်ပြီး အမေ ဘာဖြစ်နေသလဲ ..။ ဘယ်လို ခံစားနေရ
တာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထင်ယောင်ဝါးနဲ့ပဲ တတ်နိုင်သလောက်
ပြုစုပေးခဲ့ရတယ်”

ရလဒ်ကောင်း သာမက ဆု မျက်နှာလေးမှာပါ နားမလည်သလို
ဖြစ်သွားကာ မခ ဘေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဒါဆို မမတို့ရဲ့မေမေက ..”

“တို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူဌေးကိုလည်း ကျွန်မ မဖြေနိုင်တာ
တွေကို မမေးပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ ကျွန်မကို ဘာပြောစရာ
ရှိနေသေးလဲဆိုတာပဲ သိပါရစေ”

“ဟုတ်ပြီ .. ငါ နားလည်ပြီ၊ မင်းရဲ့အိမ်တွင်းရေးကို စပ်စုမိသလို
ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ဆောရီးပါ”

ရလဒ်ကောင်း က မှားသွားတာကို တောင်းပန်တော့လည်း
ရည်မွန်နေပြန်သည်။

“မင်းကို မေးခွန်းတွေမေးပြီး ချီးနှိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်
လိုအပ်နေတဲ့သူအတွက် မနစ်နာစေချင်လို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက တစ်
ဖက်မှာ ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရတော့ ငါမေးတာတွေက မြင်မြင်ချင်း ဆောက်
နဲ့ထွင်းသလို ဖြစ်သွားမှာပဲ”

သူပဲ ထပ်တောင်းပန်ကာ ...

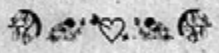
“စီးပွားရေးနဲ့ လူမှုရေး ရောလို့မရဘူး ဆိုပေမယ့် အဆောက်
အအုံ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ထူထောင်ထားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လူမှု

ရေးနယ်ပယ်ကို မကြည့်လို့ မရဘူး၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာလည်း တချို့နေရာတွေမှာ နူးနူးညံ့ညံ့ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးဖို့ အထက်ဝန်ထမ်းအားလုံးကို မှာထားတယ်။ အဲဒီတော့ မန်နေဂျာရှေ့မှာ မင်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အပြစ် အကြိမ်ရေတွေကို ဖျက်လိုက်ပြီး အခု တစ်ကနေ ပြန်စလိုက်ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ချို့ယွင်းချက်မရှိအောင် ကြိုးစားပေါ့။ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုထင်မှာ စိုးလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာမျိုးတော့ မလုပ်မိစေနဲ့။ အကျိုးဖြစ်လာရင် အကြောင်းရှိရမယ်။ မင်းမှာရှိတဲ့ အတိုင်း အကြောင်းရင်းကို ပြော... မင်းရဲ့စကား မှန်မမှန် ဆုံးဖြတ်မှာက ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတဲ့လူတွေ လုပ်ရမယ့်အပိုင်း၊ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ .. သူဌေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောမိရင်း လက်ပေါ်မှာ လာထပ်ဆုပ်လိုက်သည့် ဆု ရဲ့လက်ဖဝါးနုနုလေးကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပြန်၍ ဆုပ်ညှစ်မိသည်။

ဒုက္ခတစ်ခုကနေ အဆင်ပြေစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံး ..။

အခန်း [၂၂]

ဝေဒနာကို အသံမထွက်အောင် မျိုသိပ်ခံစားနေရင်း အပြင်ဘက်က အသံတွေကြောင့် ဒေါ်မိမိ နားစွင့်လိုက်မိသည်။

“ငါ့မောင်ကို နင်တို့နဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူးဆိုတာ မမှတ်မိသေးရင် ထပ်ပြောလိုက်မယ် ဆွေသင်း၊ နောက်ထပ် မောင်လေးရှိတဲ့နေရာကို ရှာဖွေသွားတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။”

“အစ်မကလည်း .. ကိုစာ ကလည်း ဆွေသင်း တို့ အစ်ကိုပါပဲ”

တံခါးဝမှာ ပိတ်ရပ်ထားရင်း ဘောင်နှစ်ဖက်မှာပါ လက်ထွေကာ သလို ကိုင်ထားသည့်ပုံစံနှင့် မခ က မဲ့ပစ်သည်။

ဆွေသင်း ကလည်း မခ ထက် အောက်တစ်ထစ်နိမ့်မို့ သည့် လှေကားထစ်မှာ ရပ်နေပေမယ့် မျက်နှာလေးက တင်းလျက် ...

“ဆွေသင်း တို့က ကိုစာ ကြောင့် အမေ စောစောအသက်ထွက် သွားရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာတောင် အတေးအမှတ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ!... ကိုစာ ကြောင့်လဲ၊ နင်တို့အမေက အံ့စတည်းက အသက်လည်ချောင်းဝမှာ တစ်နေတာ၊ အဲဒါ နင်တို့အဖေရဲ့ ဒေါသလုံးကြောင့် ဆောင်ထွက်သွားတာ နေမှာပေါ့၊ ငါ့မောင်လေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”

“ဆွေသင်း တို့ အဖေက အစ်မတို့ အဖေပါပဲ”

“ဟုတ်လား .. ငါတို့ကတော့ အခိုးခံလိုက်ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ သဘောထားခဲ့တာ”

အထဲဝင်ခွင့်မပေးဘဲ မစာမနာပြောနေသည့် မခေ ကို ဆွေသင်း က အံလေးကြိတ်၍ ကြည့်၏။

“အခိုးခံရတာပဲ ပြောမနေပါနဲ့ အစ်မရယ် .. ခိုးတဲ့လူက အပြစ်လား .. အခိုးခံရအောင် စည်းကမ်းမဲ့တဲ့လူကရော ..”

“ဟား!... မေးရဲသေးတယ် ဆွေသင်း၊ အဲဒါကြောင့် နင် ဒေါသတူ ရဲ့သမီး ဖြစ်လာတာ ထင်တယ်”

ဆွေသင်း မျက်နှာလေး ရဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နင့်လက်ထက်ကျမှ အခိုးခံရတဲ့လူနဲ့ ခိုးတဲ့လူအတွက် တူတူတစ်စီရင်ချက်ချဖို့ ဥပဒေတစ်ရပ် ပြဋ္ဌာန်းဖို့ ကြိုးစား၊ ငါတို့ကတော့ ခိုးတဲ့လူနောက်ကို သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလို ပါသွားတဲ့ အဖေကိုရော အဲဒီကနေ ဆက်နွယ်လာတဲ့ သွေးသားတော်စပ်ခြင်းတွေကိုရော အားလုံး ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားတယ်၊ ငါတို့ဘဝမှာ အမေရှိရင် ပြည့်စုံတယ်၊ ငါ့အမေ ဘာတွေလုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ငါတို့ဘဝတွေကို လုံခြုံအောင် အုပ်မိုးပေးနိုင်တဲ့ ထာဝရကိုးကွယ်ရာပဲ”

ဆွေသင်း က ဆံပင်ရှည်တွေ ဖြန့်ချလျက် ဖြူနုဝင်းစက်နေသည့် မခေ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့် ကြည့်၍ လှေကားထစ်ကို နောက်ပြန် တစ်ထစ် ဆင်း၏။

ပြီးတော့ ...

“အစ်မကလည်း အမေတူ သမီးပါပဲ”

လို့ ပြောပြီးမှ မှဲ၍ ...

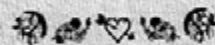
“လူရော .. စိတ်ရော”

“ဟုတ်တယ် .. မောင်လေးကိုပါ ဒီတိုင်းဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား သိမ်းသွင်း ခြင်းမှာ၊ မေတ္တာစမ်းရေကို ရှာနေရင်တောင်မှ ထာဝရ မခန်းတဲ့ စမ်းရေ တို့ ရှာတတ်ဖို့ ..”

အပြန်အလှန် စကားသံတွေကို ကြားနေရကာ မှိတ်ထားခဲ့သည့် ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်ဖျားတို့အတွင်းမှ မျက်ရည်ပူတွေ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ငဲ့စောင်း ဖိကပ်ကာ မျက်ရည်တို့ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ အမုန်းဆုံးက ဒီမျက်ရည်စက်တွေ ...။

အခန်း [၂၃]

“ဆွေသင်း ..”

နောက်က ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စာမျက်နှာ ရယ်.. ဆွေသင်း မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ကုတ်သွား၏။ မကြည့်တဲ့ စကား ပြောမလိုပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ပြဿနာတစ်ရပ် ရှိနေသေးသည်။

စာမျက်နှာက ရုပ်အင်္ကျီလက်တို အပြာနုရောင်နှင့် ခိုပြာရောင် ရင့်သည့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထား၏။ ရင်ဘတ်မှာ စက်ရုံတံဆိပ် အမှတ်အသားနှင့် ဖြစ်ပေမယ့် ဝတ်စုံကြောင့် လူက ပို၍ ရှင်းသန့်ဖြူနု နေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာသွယ်သွယ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မရှည်မသွယ် ဖြူဝင်း သည့် မျက်နှာထက်မှာ မျက်ခုံးထူထူ နှစ်ဖက်က စိမ်းနက် ထူခဲနေ၏။

ကိုယ့်အစ်ကိုပေမယ့် မြင်လိုက်ရတိုင်း ကိုစာ တို့မောင်နှမ ဆု တောင်းကောင်းကြသည့်အဖြစ်ကို ဆွေသင်း တွေးမိခဲ့သည်သာ ..။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ .. အဖေ နေကောင်းလား”

ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်မှ ခေါင်းညိတ်ဖို့ သတိရသည်။

“ကောင်းပါတယ်.. ကိုစာ တို့ မောင်နှမကြည့်ရတာ ဇယားအသစ် ရွှေပြီး ပွင့်မိနေကြတယ်ထင်တယ်၊ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

ပြောပုံက နားထဲကို ထော်လော်ကန့်လန့် ဝင်၏။ စာမျက်နှာ မကြားလိုက်သလိုပဲ နေ၍ ...

“အဖေ စက်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆို.. ဘယ်စက်ရုံလဲ”

“ကိုစာ တို့လို ကုမ္ပဏီစက်ရုံကြီးတွေတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ”

ဆွေသင်း က လွယ်ထားသည့်ကြိုးရှည်အိတ်ကို ပခုံးပေါ် ထပ်ဆွဲ တင်လိုက်၊ ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ ကစားနေလိုက်နှင့် စာမျက်နှာ ကိုလည်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။

“ဆွေသင်း တို့လည်း သေချာ မသိဘူးလေ၊ အဖေကလည်း သိစေ ချင်ပုံ မရှိတော့ မမေးဘဲ နေလိုက်တာပေါ့၊ အဓိကက စားဖို့သုံးဖို့ မပူပင်ရဘူးဆို ပြီးတာပဲ”

ပြောနေပုံကို ကြည့်ပြီး စာမျက်နှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ဒါကို ဆွေသင်း က ပြန်ကြည့်ပြီး မဲ့သည်။

“သားသမီး လုပ်စားရတာလည်း မလွယ်ဘူး ကိုစာ သိလား၊ မိဘက ရှာပေးသလောက်နဲ့ လှအောင် ဝတ်ရတယ်၊ ဝအောင် စားရ တယ်၊ မလှလည်း ဒါပဲ၊ မဝလည်း ဒါပဲလေ”

“ပိုလှချင်ရင် ပိုရအောင် ရှာပေါ့ဟာ၊ နင်တို့လည်း ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ”

“အို .. ကံလေးတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ကျောင်းမှ မပြီးသေးတာ ကိုစာ ကလည်း ..”

လမ်းဘေးမှာ စကားပြောနေတာမို့ ဆွေသင်း က ကွမ်းယာနဲ့ ငုံးဥပြုတ်ဈေးသည်တွေဆီ မျက်လုံးဝှေ့သည်။ ပြီးတော့ ဟိုအဝေးက ပန်းရောင်းနေသည့် လူငယ်တွေဆီ လှမ်းကြည့်၍ ...

“ခုနေ ဆွေသင်း တို့က အလုပ်လုပ်ပါရစေ ပြောရင်တောင် အဖေ က ခိုင်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သားသမီးဆိုတာ အိမ်ထောင်ရက်သား မကျ မချင်း လက်မလွတ်သေးတဲ့အရွယ်ပဲတဲ့၊ အားလုံးက မိဘတာဝန်တဲ့၊ မိဘမပီသတဲ့လူတွေကျတော့လည်း ..”

“ဆွေသင်း ..”

ဒေါသနှင့် မလိုက်ဖက်သည့်မျက်နှာခိုး စာမျက်နှာ ရဲ့မျက်ခုံးတန်းတွေ ကသုတ်ကယက် တွန့်ကျသွားတာပဲရှိကာ မျက်ဝန်းတို့သည် အမြဲတမ်း နူးညံ့နေသည့်အတိုင်း ...

“ငါတို့မိသားစုကို မကူညီချင်ရင် နေပါ။ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ခြင်းနဲ့ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။”

“မဝေဖန်ပါဘူး။ ဟိုမှာ မြင်နေရတာတွေကိုကြည့်ပြီး ပြောပြတာ” ပြုံးစစ မျက်နှာပေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ဟန်ပါပါသပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုစာ အဖေကိုလာလာချောင်းတယ်ခိုလား... အဲဒါ အဖေသိတယ်”

“ငါ ချောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီဘက်ရောက်လာလို့ မြင်ရမလားလို့ ကြည့်တာ .. အဖေက ဘာပြောနေလဲဟင်”

ပြောလိုက်ချင်တာက အမှန်အတိုင်း၊ သို့သော် ...

“ဘာမှမပြောပါဘူး .. မျက်နှာကြီးတော့ တင်းနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာတင်းတိုင်း မုန်းနေတာလို့တော့ တွက်လို့ မရပါဘူး။ ကိုစာ မလာတာကြာပြီဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသကြိတ်ဖြစ်နေလားမှ မသိတာ။ ကိုစာ ပြောနေသလို သွေးသားအရင်းမှန်ရင် တစ်နေ့နေ့မှာ သွေးက စကားပြောမှာပဲဆိုတာ ..”

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား .. မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဆွေသင်း က အကဲခတ်ပြီး ကြိတ်ပြုံး၏။

“အရင်လိုပဲ ဝင်ထွက်ပေါ့ ကိုစာ ရဲ့ .. ဆူတော့ ရိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုစာ မလာရဲဘူးမို့လား .. အန်တီမိ ကို ကြောက်လို့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အမေ့ကျန်းမာရေးက လောလောဆယ် အရေးကြီးနေလို့ပါ”

ပြောနေရင်း စာမျက်နှာ က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန် အခေါက်လေးတစ်ခေါက်ကို ထုတ်၍ ...

“ဒီမှာ တစ်သောင်းနှစ်ထောင် နင်တို့ တော်ရုံလိုအပ်တာလောက် ခို အဖေ့ကို နားမပူပါနဲ့ဟာ။ အဖေက အသက်ကြီးပြီ”

ပိုက်ဆံကိုမြင်တော့ ဆွေသင်း မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွား၏။ ခုချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံးက ပိုက်ဆံ၊ ချစ်သူနဲ့တွေ့ဖြစ်တိုင်း သူ့ကျွေးတာပဲ ဘာနေခဲ့ရသည်မို့ ဒီနေ့အဖို့တော့ ဆွေသင်း ဟန်ကိုယ်ဖို့ လုပ်လို့ရပြီ။

ပိုက်ဆံကို အိတ်လေးထဲ သေချာထည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဆွေသင်း တို့ ဘာပဲလိုလို့ ကိုစာ ခို ပြေးပြောလို့ ရပြီ”

အဲဒီလောက်ထိတော့ မတတ်နိုင်တာမို့ ဆွေသင်း ပြောလိုက်တာ ခို ရင်ထဲမှာ လေးလံသွား၏။ ဒါပေမယ့် သူ ‘ဟင်အင်း’ လုပ်လိုက်ရင် သည်း အဖေခေါင်းပေါ်မှာ တနင့်တဖိုး ...။

“ကိုစာ ..”

ဆွေသင်း က ပြုံးချိုသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ဆွေသင်း ချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟာ .. ငါ အချိန်မရပါဘူး။ ဟိုမှာ ပစ္စည်းချနေတုန်း နင့်ကို တွေ့လိုက်လို့ ပြေးလိုက်လာတာ”

ဒီကောင်မလေး ရည်းစားထားတာကိုပဲ ကြားစရာလို မြင်နေသလား သေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ရွှေထုပ်ကောက်ရတဲ့လူလို ထားစရာမရှိ ဖြစ်နေသလား။

“ကိုစာ ကလည်း အခု သူလာတော့မှာ၊ တကယ်ပဲ ဆွေသင်း ထို အထင်မသေးပါနဲ့။ စိတ်ဓာတ် စာရိတ္တ လုံးဝ ရှယ်ကို ရွေးထားတာ၊ သူကလည်း ချစ်တယ်။ ဆွေသင်း ကလည်း ချစ်တယ်။ ရုပ်တော့ သိပ် မချောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘွားတစ်ယောက်တည်းနဲ့နေတာဆိုတော့ ကောင်းများရမယ့်အပေါက်အစပ်တွေလည်း မရှိဘူးလေ”

ဆွေသင်း တို့က စကားပြောလည်း ဤသို့ ယဉ်ကျေး၏။

“ကမ်းနားသင်္ဘောဆိပ်မှာ ညစောင့်ဆိုပေမယ့် ရေလျှံတယ်”

“နေပါဦး .. နင်တို့က ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“တွေ့လား .. စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ခဏ လိုက်ကြည့်ပါလို့ ပြောတာပေါ့၊ သူက ရုပ်နည်းနည်းဆိုးပေမယ့် ကြည့်ပျော်စရာ ခန့်ခန့်ညားညားပါ။ တွေ့ကြတာကတော့ ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်းပေါ့”

ပြောပြီး ရယ်သေးသည်။ ရုပ်မချောတဲ့အဆင့်ကနေ ရုပ် နည်းနည်းဆိုးသည် ဖြစ်သွားသဖြင့် စာမျက်နှာ ပြုံးလိုက်မိကာ ဆွေသင်အလှအပကြိုက်တာကိုလည်း သနားသွားမိသည်။

“ကိုစာ က ဘာပြုံးတာလဲ၊ ဆွေသင်း က ကိုယ့်ဘဝအတွက် တကယ် လုံခြုံစွာ အားကိုးရမယ့်လူကို ရွေးထားတာ”

“စာမျက်နှာ ..”

သူတို့ စကားပြောနေတုန်း စာမျက်နှာ နှင့် ဝတ်စုံတူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပခုံးပုတ်၍ ...

“ပြီးပြီ .. သွားမယ်”

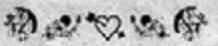
“ဟင်!... အေး .. အားလုံး အတိအကျလား”

“အတိအကျပဲ .. အားလုံး အိုခေ”

သုတ်သုတ်ပျာပျာ ပြန်ထွက်သွားကြတော့ နှုတ်ဆက်ဖော်တောင် မရတာကို ဆွေသင်း မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ ဒါပေမယ့် ခဏအတွင်းမှာပဲ ပြုံးယောင်သမ်းလျက် ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ဒီပုံစံဆို ကိုစာကို နီးနီးမှာထားလို့ရအောင် ကြံဦးမှပါ ...။

ငွေလိုတဲ့အချိန် ရှာဖို့က သူ့အလုပ်က ဘယ်မှာမှန်း မသိ၊ အိမ်ကို သွားရှာပြန်ရင်လည်း ဟိုသားအမိကို ကြောက်ရသေးသည်။

ဒီကိစ္စ ဟိုကောင်တွေကို ပြောပြလိုက်ရင်လည်း ဝမ်းသာသွားကြမှာ သေချာ၏။ အမိက လိုအပ်နေတာက စိတ်အကြိုက် အိတ်နှိုက်သုံးနိုင်ဖို့ ငွေတွင်းတစ်တွင်း ...။

အခန်း | ၂၄ |

“စာမျက်နှာ ..”

အလုပ်လုပ်နေတုန်းဖို့ လှည့်ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်မိကာ ကားပေါ်တင်နေသည့်ပစ္စည်းတွေကို မှတ်ရင်း လက်ပ်တော့ပိတ်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၏။ ဆု ကလည်း စာမျက်နှာ ရွေ့လျားနေတဲ့အတိုင်း မကပ်မဗွာလေးရှိနေကာ ထပ်မခေါ်တော့ပေမယ့် ပြန်လည်း ထွက်မသွား ...။

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ဆု ..”

ကလေးဆူသလို ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လှည့်ပြောတော့ ဆု က မျက်တောင်လေးခတ်ရင်း ရဲ့တူတူနှင့် ...

“ဘာလုပ်နေလို့လဲ .. ဒီမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စောင့်နေတဲ့ဟာ”

“အဲဒါ အပြင်မှာ သွားစောင့်ပါလား၊ ဝိုဒေါင်ရှေ့မှာ သူများတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ”

“မကြည့်ပါဘူး .. သူတို့အလုပ် သူတို့ လုပ်နေကြတာ”

ဆု က ခေါင်းမာသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ခပ်တည်တည် ...။

“ဆု က ဒီနေရာတွေမှာ ပြေးလွှားကစားပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ၊ အမြဲ ဒီလိုပဲ နေနေကျ”

ညာပြောပေးလိုက်သည်။ မဟုတ်ရင် ထွက်သွားပါတော့လို့ ညွှန်ကြားချက် ထပ်ပါလာမှာကို သိပြီးသား .. ပြီးတော့ မကျေမနပ် ပြောလှည့်သွားသည့် မျက်နှာပေါ်က ထူနက်သည့် မျက်ခုံးတန်းတို့ကို ကနေ စိမ်ပြေနေပြေ ငေးနေလိုက်၏။

စာမျက်နှာ သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာလို နုပွင့်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘဲ ကြမ်းရှုစေမည့် ဝက်ခြံအဖုအပိန့်တို့ ရှိမေးခြင်းကြောင့် တစ်စိစိမိမိကြည့်လေ ချောလေ ...

မပြုံးဘဲ ရီဝေစွာ ကြည့်တတ်တာလေးကို စွဲသည်။ ပြုံးရယ်ပြီး မျက်နှာမော့သွားတတ်ပုံတွေကို ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ ဖျောက်လို့မခံ

ပြီးတော့ မြင့်မားသွယ်လျသော အဆီပိုမရှိသည့် ကိုယ်ဟန် - ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုမြင်သလဲတော့ မသိ။ ဆု မျက်လုံးထဲမှာ စာမျက်နှာ ဟာ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ မင်းသားတွေလို မဟာဆန်သည်။ ခုခေတ် ဇာတ်လိုက်မင်းသားတွေနဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်... ထို ယောက်ျားလေးသည်။ သူမရင်ထဲမှာ ဝတ်စားဝတ်ဆင် တခြား ခိုဝင် စံမြန်းနေခဲ့တာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ...။

“စာမျက်နှာ .. မင်း ခဏနားလေ၊ ကျော်ဦး တို့ ရှိတယ်ဖို့လား” မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် လာပြောသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆုက မျက်ဝန်းလေးတွေ ဟိုဖို့ဒီဖို့ ...။ သူမ ရောက်လာပြီဆို အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းသာ ...။

“ငါ မျက်နှာပူလို့ပါ ဆု ရာ .. နင် ထားတဲ့နေရာမှာ ငါ နေတာပဲ ကျေနပ်တော့ပေါ့၊ ခဏခဏ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဲမယ် .. ဘယ်မှာ ခဏခဏလဲ .. တစ်ပတ်မှ တစ်ခါ နှစ်ခါ တည်း”

နားကွင်းပိုင်းလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် အဖြူရောင် ချည်သားအိတ် လေးရုံကြီးကို အလုပ်မရှိ ပွတ်လိမ်နေသေးသည်။

အလုပ်လုပ်နေပြီဆို လာခေါ် .. ပြီးတော့ အပြင်မှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ လိုက်ကျွေးပြီး ပြန်၊ ဘာလုပ်တာလဲ ...။

“နင် ဒါတွေ ငါ့ကို စားစေချင်တာမို့လား .. စားပြီးပြီးလေ၊ ခဏခဏ စားနေရတာပဲ၊ ငါ ပြောတာ နင့်အတွက်ပါ ဆု ရယ်.. နင် ငါနဲ့ တတ်သက်ပြီး ပုတ်ခတ်ပြောတာတွေ ခံရရင် ဘယ်လောက် နစ်နာသွားလဲ တွေးမိရဲ့လား ..”

“မသိဘူး .. ငါ့အတွက်ဆိုရင် မပြောနဲ့တော့၊ ငါ နင့်ကို အကြာကြီး မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူး”

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုစုထွေးထွေး နီရဲရဲလေးနဲ့ မျက်နှာလေးကို ဒီတိုင်းပဲ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ဆု ကတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဘာရှိနေသည်လို့ တွေးလိုက်သည်မသိ။ အိတ်လေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး သွားလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်၏။

“ခုဆို အန်ကယ်ကိုလည်း ငါ စည်းရုံးထားတယ် သိလား၊ ငါ့ကို ရော .. နင့်ကိုရော သူ လုံးဝ ပြိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပူမနေနဲ့”

“ဆု ..”

“ဟင် ..”

“နင့်ကို လူတချို့က မိန်းမနောက်ပိုးလို့ ထင်သွားရင် နင် မရှက်ဘူးလား”

“ဘာ!...”

ဆု မျက်နှာလေး တည်သွားတော့ သူ့မျက်နှာကို ပြန်လျှော့ချရကာ ခပ်လွှဲလွှဲနေရင်း ...

“ငါ့ဘက်က နင့်ကို အလိုက်အထိုက်နေပေးနိုင်တဲ့အင်အား မရှိဘူး၊ အဲဒီအတွက် နင့်အမူအရာတွေက တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေနိုင်တယ်”

“သူများတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ၊ နင်ရော ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်

လဲ ..

မျက်လုံးချင်း ပြန်ဆုံသွားကြသည်။ တစ်ယောက်သည် ပြောရုံ စကားလုံး ရွေးနေရလျက် တစ်ယောက်က မျှော်လင့်ခြင်း ...။

“ပြောလေ .. နင် ငါ့ကို လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး ဖိဟောက်တော့က နင့်ကို ငါ ပိုးပန်းနေတယ် ထင်လို့လား ..”

စာမျက်နှာ က မဖြေ ..။

“နင် ငါ့ကို အထင်သေးနေတယ်ပေါ့၊ ပြောစမ်းပါ”

“မသေးပါဘူး .. အရမ်းပွင့်လင်းပြီး စာနာညှာတာတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပါ။ အဲဒါကြောင့် သူများတွေ ပါးစပ်ထဲမှာ ငါ့ကြောင့် နင့်ရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေ ညှိုးမိန့်သွားမှာ စိုးတာ”

ဆု မျက်နှာလေးမှာ စိတ်ပျက်သည့်အမူအရာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့လျက်...

“သူများတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် ငါ ဖြေရှင်းနိုင်တယ် စာမျက်နှာ နင့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကိုပဲ ငါ မပြောင်းလဲနိုင်တာ။ ခုနက နင်ပြောတဲ့ အလိုက်အထိုက် နေမပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားက ဘာလဲ ..။ ငါ့အမူ အရာတွေ တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေနိုင်တယ်ဆိုတာကရာ ဘယ်အတိုင်း အတာထိလဲ”

စာမျက်နှာ အသံတိတ်နေပြန်သည်။ ဆု အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ ရင်း ...

“ပြောလေ စာမျက်နှာ .. ငါ့အမူအရာတွေအပေါ်မှာ နင်ရာ ဘယ်လို ခံစားမိသလဲ ..။ နင်က တည်ငြိမ်နေနိုင်ပြီး ငါကတော့ ညှိဖြ ဖြစ်နေတာလေ။ အဲဒါကို ရိုးရိုးသားသားလို့ပဲ နင် ထင်နေတာလား မညာနဲ့နော် ..”

ခုနကပဲ ငါ့ကို အထင်သေးနေတာလားလို့ မေးနေသေးသည်။ ခု ထပ်ပြီး မရိုးသားတာကို အတည်ပြုခိုင်းနေပြန်ပြီ..။ ဆု မေးနေတာ တွေကို သူ နားလည်သည်။ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးအဖြေကို မသိ-

“နင် ငါ့ကို အားနာလို့ မဖြေတာလား၊ မနာပါနဲ့ .. သူငယ်ချင်း အာင်းဆိုတဲ့အဖြေကလွဲရင် နင် ဘယ်လိုစင်တယ် ပြောပြော ငါ စိတ်မဆိုးဘူး”

လာပြန်ပြီ ..။ ပူနွေးစပြုလာသည့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲဖို့ ပြင် ဆိုက်တာနှင့် ဆု က စားပွဲပေါ်က သူ့လက်ကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းပုတ်ကာ...

“နင် မဖြေရင် ငါ ပြောမယ် ..”

မျက်လုံးချင်း ပြန်ဆုံကြစဉ်မှာ အဖြူရောင်တွေ ညှိုးဖျော့ကုန်လျက် အလုပ်လုပ် ပြေးလွှားနေသမျှအရိပ်တွေဟာ ပန်းနုရောင်တွေပဲဖြစ်လျက်...

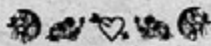
“ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အချစ်ရဆုံး မိန်းမနှစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်က သူ့အမေ၊ တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ အချစ်ရဆုံး ချစ်သူ ..”

ဆု ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ စွဲနှစ်လျက် ဟန်ဆောင် တိမ်းရှောင် ဆိုက်ဖို့ သူ သတိမေ့နေခဲ့၏။ ထူးဆန်းစွာ လှိုက်ခါတုန်ယင်လာသည့် ခင်ဘတ်ထဲကအသံတွေက တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ဆူညံနေသမျှကို ထွင်း ဆက်၍ ...

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်လည်း ဒီတိုင်းပဲလေ။ ငါ့ဘဝမှာ အပေလို ချစ်ခင်အားကိုးခဲ့ရတဲ့ ကိုကို တစ်ယောက်ကလွဲရင် တစ်မိန်း မာကျားလေးဟာ နင်ပဲ ..။ အဲဒီတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကို ဘယ်လို သတ်မှတ်ထားတယ်လို့ ထင်လဲ”

မထင်ချင်ဘူး ..။ ရင်ထဲမှာ ရှိပေမယ့် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ မပြော ဖြစ်ပါ ..။ စာမျက်နှာ မျက်ဝန်းတွေကို တခြားလွှဲပစ်ရင်း ဆံပင်တွေထဲ ဆက်ရောက်၏။

သူမနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ပြီးမှ တွေးပူခဲ့ရသည့် မလိုချင်ဆုံးနေ့ဟာ ဒီနေ့..။

အခန်း [၂၅]

“မမ အမေ့အခြေအနေ ဘယ်လိုနေလဲ”
 အလုပ်ကပြန်လာတော့ ည ကိုးနာရီခွဲ ..
 လွယ်အိတ်နဲ့ ကိုင်ထားသည့်အထုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီး အမေ့
 အိပ်ခန်းသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်မို့ မမ က ဆွဲထားကာ ...
 “ဆေးသောက်ပြီး အိပ်နေတယ် မောင်လေး .. မသွားနဲ့..”
 မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြောပြီးမှ စာမျက်နှာ သေချာစိုက်ကြည့်
 လိုက်တာနှင့် မမ ချက်ချင်း ငုံ့ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လက်မောင်းကို
 ကိုင်ထားသည့်လက်ပါ ပြုတ်ကျသွားလျက် လှည့်ထွက်သွား၏။
 “မမ ..”
 စာမျက်နှာ မမ ရှေ့ကို ရောက်အောင်သွား၍ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို
 ကိုင်ကာ မျက်နှာကို သေချာငုံ့ကြည့်သည်။
 “မမ ငိုထားတာလား .. အမေ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ မောင်လေးကို
 ပြောစမ်းပါ”
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုနေ့တွေကအတိုင်းပဲ”

ပြန်ဖြေပေမယ့် မမ မျက်နှာမကောင်းသေးတာကို သူ သိနေကာ...
 “မမကို အမေ တစ်ခုခု ပြောလိုက်လို့လားဟင်”
 မမ မျက်ရည်ဝေဝေနှင့် မော့ကြည့်ကာ ဘာမှမဖြေ ..၊ ပြီးတော့
 ဆာင်နှုမနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြပြီး ...
 “မောင်လေးရယ် ..”
 ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး ငိုချလိုက်သဖြင့် စာမျက်နှာ ပါးစပ်အဟောင်း
 သား ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင် ပြင်းရှသွားကာ ...
 “မမ ..”
 ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲက ခွာမလို့ဟာ
 မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြားရသလို ဖြစ်ကာ မခွာဖြစ် ..။
 အမေ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီကို သူ သိလိုက်ပြီ ..၊ ဘာဖြစ်တာလဲ...။
 မမ သိနေနိုင်တာကို တွေးမိပေမယ့် မကြားရပေ ..၊ သို့သော်...
 “မမ .. အမေမှာ ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လား .. အမေ ဆူလို့
 လား .. တစ်ခုခု ပြောပါ မမရာ”
 မေးနေပြီး မမ မျက်နှာမော့လာမှာကို မလိုလားစွာ ပခုံးကို သိမ်း
 စက်ထားမိ၏။ ထို့နောက် မျက်ရည်တွေက တက်ညီလက်ညီ ..၊
 စာမျက်နှာ ဘယ်လောက်ထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတာကို မမ
 သိလိုက်သည်မို့ အမေ့ရောဂါအကြောင်းကို ပြောရခက်သွားသည်။
 သူမ သိခွင့်ရခဲ့သည်က ဦးသစ် ပြောပြသွားတာဖြစ်ကာ သူက
 လည်း ဒါကို အထူးတလည် အသိပေးချင်တာ မဟုတ်ဘဲ အမေက
 ငြင်းနေခဲ့သည့် မကျေနပ်ချက်ကို ပြောရင်းနဲ့ ပါလာတာ ဖြစ်သည်။
 “သူက သေလူဖြစ်နေပြီတဲ့ .. သူ့မှာ သားအိမ်ကင်နိဆာ ရှိတယ်
 တဲ့ .. ရယ်စရာကြီးနော် ချာတိတ်မ၊ မင်းအမေ အဲဒီစကားပြောခဲ့တာ
 နှစ်နဲ့ချီနေပြီ၊ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ မင်းအမေ ပိုပိုလှလာသလိုပဲ”တဲ့။
 အမေ့ကို အပြင်ပန်းက မြင်တဲ့သူတိုင်း ဒီလိုပဲ ပြောကြမည်သာ။

အတူနေကြသည့် မခ တို့ မောင်နှမတောင် အမေတစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာဆိုတာ မသိခဲ့ပေ ...။

အမေ့မျက်နှာက ချောင်ကျသွားလည်း မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ ပိုထင်းသွားကာ မျက်တောင်ကျောတာတွေက ပိုကျောလာသလို ထင်ရ၏။

နာတံရိုးလေး ပိုထင်းလာပြီး ဝင်းဖတ်နုမွတ်နေသည့်အသားက ဖြူဖျော့ဖျော့လေး ပြောင်း၏။ ထို့ပြင် အမေ့မျက်နှာမှာ မာန် အမြဲရှိနေတတ်ကာ လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်နေကျအတိုင်း အားလုံးက ဘာမှမပြောင်းလဲပေ ...။

ဒါပေမယ့် သိနေသည့် မခ ကတော့ ဦးသခံ ပြောတာကို ကြားလိုက်ပြီးကတည်းက အမေ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ စာရွက်စာတမ်းတွေထဲက အမေ လျှို့ဝှက်ထားသည်ထင်သမျှ စားပွဲတစ်ခုလုံးကို ရှာခဲ့မိ၏။

ထို့ကြောင့် အမေ့ရောဂါကို သိခဲ့ရသည်။ အမေ ပြန်ဝင်လာတာနှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲခါပြီး တွန်းခံလိုက်ရတာ စားပွဲနဲ့ ခုံကြားထဲမှာ မခ တော်တော်နဲ့ မထနိုင် ...။

“ဘာလဲ .. ငါ သေခါနီးပြီဆိုပြီး သနားမလို့လား .. ငါဆိုတဲ့မိန်းမက ကရုဏာမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်လာတာဆိုရင် လူမမာ လာမေးတာတောင် မကြိုက်ဘူး။ နင်တို့မောင်နှမ မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ ငါ ဆူသမျှ ပြောသမျှ ခံနေကြတာ ဂုဏ်ရှိပါတယ်။ ဟွန်း .. ရသလောက် ယူကြပေါ့။ ငါကတော့ မအေဖြစ်ပြီး အလကားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေတွေ တိုးပြီး ရင်း တိုးတာလေ”

“အမေ့ကို သမီးတို့ ချစ်တာ ..။ သမီးတို့ရဲ့ မွေးသမိခင်ကြီးမို့လို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးကိုးကွယ်ပြီး ချစ်နေကြတာပါ။ ဘာဂုဏ်တွေနဲ့မှ မပတ်သက်ပါဘူး”

“အေး .. မပတ်သက်ရင် ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ဘာမှ

တာမကိုင်နဲ့၊ ငါ့နားလည်း မကပ်နဲ့ ..”

“အမေရယ် .. အမေ မကျန်းမာနေတာကို သမီးတို့ ဘယ်လို ဆုပ်ပြီး ဝေးဝေးနေရမှာလဲ။ အမေ မွေးထားတဲ့ အမေ့သားသမီးတွေပါ။ အမေ ရိုက်ရိုက်နှက်နှက် ဆူဆူပြောပြော သမီးတို့ ခံရမှာပါ။ သမီးတို့ အလည်း မိဘကို ..”

“နင်တို့ကိုမှ ငါက သားသမီးလို မမွေးခဲ့တာ၊ ငါ့ကိုလည်း မိဘညီ သတ်မှတ်စရာ မလိုဘူးလေ။ ငါ့ကိုယ်ငါ မိဘဂိုဏ်းဝင်တယ်လို့ အယ်တုန်းကမှ မယူဆခဲ့တဲ့အတွက် နင်တို့ကို ထင်သလို ပစ်ထားခဲ့တာ”

“အမေ ပြစ်မထားခဲ့ပါဘူး။ အမေ့အရိပ်ကြောင့် သမီးတို့ မောင်လူကောင်းသူကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ပညာတွေ တတ်ခဲ့တယ်”

“တိတ်စမ်း .. အသံကောင်းဟစ်ပြီး ငိုပြမနေနဲ့၊ ထွက်သွား .. ခုငါ့ အခန်းထဲက ထွက်၊ နောက်ထပ် ငါ မသိအောင် ထပ်ဝင်ရင် နှစ်ကောင်စလုံး ငါ့အိမ်ရိပ်တောင် ပြန်မနင်းရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ မယ့်မို့နဲ့”

ပြောပြီး တွေ့ရာပစ္စည်းတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်သည်။ တစ်ခုမှ ဆိုယ်ကို ထိမှန်မလာခဲ့သော်လည်း ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့ရတာက ချက်ရည်တွေ ကျနေပြီး ရှိုက်ငိုမရခဲ့သည်အထိ ...။

ဒါတွေ ဘယ်လို ပြန်ပြောရမလဲ ...။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖက်ငိုကြရင်း စာမျက်နှာ ရဲ့ရင်ဘတ်မှာ နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိကပ်၍ ဖြစ်သမျှကိုပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ရှိုက်သံမပါအောင် ဘယ်လိုမှတားဆီးမရခဲ့ဘဲ မခ ရဲ့စကားသံတွေ ဗလုံးဗထွေးနှင့်...

“တို့မောင်နှမ ဘဝပျက်ပြီ သိလား .. အခေ မရှိတော့ရင် ငါတို့ ဘဝ သွားပြီ ..”

မပြောသင့်ပေမယ့် ဖြေရာမရသည့်ရင်ဘတ်က ဒီတိုင်းပဲ ဖွင့်ချ လိုက်ဖို့ ခိုင်းစေနေကြ၏။

စာမျက်နှာ အစ်မဖြစ်သူ ပြောသမျှကို ကြားနေရင်း လူက အေး ကြီးကို ရောက်နေသလိုလို ...။

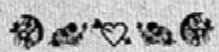
ဒါမှမဟုတ် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လျက် စိတ် တစ်ခုတည်း လေမှာ လွင့်မျောနေသည်လား ...။

မုန်းနေခဲ့သည့် အဖေနဲ့ မချစ်တတ်ခဲ့သည့် အမေ ...။ အမုန်းတွေ ပြေစေချင်သလို မကြင်နာရင် နေ၊ ချစ်နေရုံနဲ့ ကျေနပ်ချင်၏။

ခုတော့ မျှော်လင့်ခဲ့ရသလို ဘာမှ ရမလာခဲ့ဘဲ မုန်းတဲ့သူလည်း မပြေ ...။ မချစ်တဲ့သူက မချစ်တာတွေကို ကြွေးကြော်ရင်း လက်ပြနေခဲ့ သည်။ ရင်ခွင်မဲ့ဘဝနှင့် ရှင်သန်လာခဲ့ရသည့်ဘဝတွေက ဒီတိုင်း မပြောင်း လဲဘဲ အဆုံးသတ်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ...

ဒီဝဋ်ကြွေး ဒီဘဝနဲ့ပဲ ပြေပါစေ ...။

ဘဝဆက်တိုင်း သံသရာကျင်လည်ခဲ့ရသည်ရှိသော် အမိအဖ နှစ်ပါးနှင့်အတူ ချစ်ခင်မြတ်နိုး ကြည်ဖြူစွာ သက်ဆုံးတိုင် ပျော်ရွှင်ရ သော မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရပါလို၏။

အခန်း [၂၆]

သူ အိပ်ရာကနေ ထထိုင်လိုက်ကာ စားပွဲတင်နာရီလေးကို ယူ၍ အဆင်သင့်ချထားသည့် ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်၏။

ညဉ့် တစ်နာရီတိတိ ...။ သူ အခန်းပြင်ကို ခြေဖွနင်း၍ အသာလေး ထွက်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်မီးနဲ့ပေမယ့် မိတာ ချွေတာရသည်မို့ ညအိပ်လျှင် ဘုရားမီးတောင် မထားဘဲ မှိတ်အိပ်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံးက မှောင်မည်းနေကာ တခြားအိမ်တို့ဆီမှ လာသော ပတ်ဝန်းကျင်အလင်းရောင်ပျံ့ပျံ့ကိုပဲ အားကိုးရ၏။

ကိုယ် တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့သည့်အိမ်မို့လည်း နေရာထိုင်ခင်း တွေက အလွတ်ရနေပြီးသား။ ကြမ်းခင်းမှာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ပျဉ်ချပ် က ခပ်ဆွေးဆွေး၊ ကျိုးလုလုဆိုတာကအစ သိနေသဖြင့် ခြေထောက် ကိုလည်း သတိထားနေရသေးသည်။ အမေအိပ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခဏရပ်လိုက်ပြီး ကြိုက်၍ ဆုတောင်းမိသည်။

"အမေ့ရဲ့ ခြေထောက်လေးကိုဖြစ်ဖြစ် ခဏလောက် ဖက်တွယ် ဦးခိုက်ပါရစေ၊ အမေ မနိုးပါစေနဲ့။"

စေ့ထားသည့်တံခါးကို လက်နဲ့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်နဲ့လွတ်ရဲလေး တိုး တိုက် ဖိကပ်ဝင်သဖြင့် သံစနှင့် ငြိမ်သွားတာ ပခုံးမှာ စစ်ခနဲဖြစ်လိုက်။

ကျောမှာ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်လိုက် ...။ အသားနာမှာ စိုးတာထက် အင်္ကျီပြီပြီး ပြသံထွက်သွားမှာစိုးကာ စာမျက်နှာ ကျောကျောသွားလျက် လက်က နာသည့်နေရာကို ကမန်းကတန်း ဖိအုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ အမေ အိပ်နေသည့်ပုံရိပ်ဆီ အာရုံရောက်နေသဖြင့် ညွတ်ချင်နေသော ပျဉ်ချပ်ကို ခြေဖျားထောက်မိကာ ဖျဉ်ခနဲ မြည်သွား ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညဉ့်ယံမှာ ထိခတ်မိသံများနှင့် ထိတ်လန့်နေ သည့် ရင်ခုန်သံတွေရောကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံလာသလို ထင်မိသည်။

စာမျက်နှာ အမေအိပ်ရာခြေရင်းမှာ 'ဘုရားတ'၍ ရပ်နေရင်း တော်တော်နှင့် မလှုပ်ရဲ ...။ ဒါဆို အမေ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်မောကျ နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ မဟုတ်လျှင် အခန်းဝမှာ လူရိပ်မြင်လိုက်တာနှင့် သူဖြစ်ဖြစ် မမဖြစ်ဖြစ် အမေမျက်နှာတင်းပြီးသားက 'ဘာလာလုပ်တာ လဲ' လို့ မဆိုင်းမတွဲ မေးနေကျ ...။

အမေ အိပ်နေပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း မှောင်ရိပ်ခို နေရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားမိသည်။ ခုတင်အစပ်မှာ တစောင်းလှဲအိပ်နေသည့် အမေရဲ့ခြေရင်းမှာ ခြေဖျားထောက်ထိုင်လိုက် ပြီးတာတောင် လှမ်းမိသည့်လက်က တော်တော်နဲ့ မထိရဲခဲ့ ...။

အမေ နိုးသွားရင် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မလား ... ဒါမှမဟုတ် မမကို ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ကရာဆွဲပြီး ပစ်ပေါက်မည်လား... စောင်ခြုံထားပြီးမှ ပြန်တွန်းချထားတာမျိုး၊ မသေမသပ် လုံးတွေးနေ သည့်စောင်ပေါ်မှာ ဖြူနုသည့် အမေရဲ့ခြေအစုံကို မြင်နေရသည်။

“အမေ ..”

တိုးတိုးလေး ခေါ်မိရင်း အမေခြေဖျားလေးကို ဖွဖွလေး ထိကိုင် မိ၏။ ပြီးတော့ နည်းနည်းလေး တိုး၍ ဆုပ်ကိုင်မိကာ မျက်ရည်တို့ သည် အသံတိတ် သွန်ကျလာကြ၏။

အငိုလွယ်ပေမယ့် အရှက်ခက်တာမျိုး ...။ အမေရဲ့ခြေဖမ်းနုနုမှာ သူပါးကပ်ထားမိလျက် ရှိုက်သံမထွက်ရအောင် အံကြိတ်ထားမိသည်။ အမေ မသေပါနဲ့ ...။ သားတို့ကို ထားမသွားပါနဲ့ အမေ ...။

ရင်ထဲမှာ ငိုကြွေးရင်း သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားသံတွေ ထွက်နေခဲ့ တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိ ...။

“အမေကို သား ချစ်တယ်၊ အမေက မချစ်လည်း သား ချစ်တယ်၊ အမေ ဒို့ထက် ရက်စက်ပါ၊ အရင်ကထက်ပိုပြီး စိမ်းစိမ်းကားကား နေပါ၊ အမေကို ဒီတိုင်းလေးပဲ သား မြင်နေပါရစေ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့ .. မဖြစ်ပါနဲ့ အမေရယ် ...”

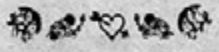
အမေခြေထောက် နုနုဖြူဖြူလေးကို မျက်နှာပြင်နှင့် ပွတ်တိုက် နှမ်းရင်း ရှိုက်သံတွေပါ ရောပါနေခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်နေမိမှန်း သတိမရ၊ ထို့အတူ ...

ခေါင်းအုံးစွန်းကို ဖိဆုပ်ရင်း အံကြိတ်နေခဲ့သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ မှ မျက်ရည်စက်တွေကတော့ အမှောင်ထဲမှာပဲဖြစ်ကာ ...

သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်သည့် ရှိုက်သံကိုပါ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့၏။

ပြီးတော့ ဒီည ဒီခေါင်းအုံးထက်မှာ စွန်းထင်းခဲ့သည့် မျက်ရည် နေတွေအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိစေရ ...။

အခန်း [၂၂]

“အဖေ ..”

အိမ်ရှေ့ဖို့နပ်ချွတ်အောက်က တိုင်တစ်ချောင်း နဲ့နေသဖြင့် အုတ်ခဲ ကျိုးနဲ့ ခုခံထားဖို့ ကုန်းကုန်းကွကွ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း လမ်းဘက်ကမ တန်းမတ်စွာ ဝင်လာသူကြောင့် မခ အံ့ဩသွားသည်။

အဖေ့ကိုမြင်လို့ လာဖော်ရရှာသားဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သူအ တာတော့ မဟုတ်ပေ။ လှမ်းဝင်လာသည့် အဖေမျက်နှာ အမူအရာအ လာခြင်းမကောင်းတာကို သိလိုက်သောကြောင့် လူကပါ မတ်မတ်နု ပြီးသား ဖြစ်လျက် ...

“အဖေ တစ်ခုခု ကိစ္စရှိလို့လား ..”

“ရှိတယ်”

ဆိုပြီး ဦးခင်မောင် က အိမ်ပေါ်ကို မျက်လုံးနဲ့ လှမ်းရှာသည်။ ပြီးမှ ...

“ဘယ်မှာလဲ ဟိုကောင် ..”

“မောင်လေး ဒီနေ့ အိုဗာတိုင်မိ ရှိတယ်၊ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီ လောက်မှ ပြန်လာမှာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောက် ..”

ဦးခင်မောင် က မဖြေသေးဘဲ တက်ခေါက်သည်။ နောက်ထပ် အိမ်ပေါ်ကို အကြည့်ရောက်ပြီး ...

“နင့်အမေရော ..”

“အမေ မနက်ကတည်းက အပြင်မထွက်ဘူး၊ အဖေ ဘာဖြစ်လို့ လဲ .. မောင်လေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေ အဖေနဲ့ ဘာရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိတယ် .. ရှိလို့ပြောချင်တာ၊ အခု ပြဿနာပါ ရှာသွားတာ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟင်!... မောင်လေးက ..”

“ဟုတ်တယ်”

ဦးခင်မောင် က ရှေ့ထပ်တိုးကာ အံ့ကြိတ်သည့် မျက်နှာနီနီနှင့်...

“နင်ကလည်း မအေနဲ့ မောင်ကို အထိမခံဘူး၊ ငါကလည်း မပြော ချင်ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အစတည်းက တစ်ခါတည်း ဇယားဖြတ်ထား တာ၊ အခု ဆွေသင်း ကို ကပ်ပေါင်းပြီး အိမ်ကိုပါလာတာ နှစ်ရက် မပြည့်သေးဘူး ..”

“မောင်လေးက ဘာလုပ်သွားလို့လဲ”

ဘာတွေလုပ်သွားသွား ကိုယ့်မောင်ဘက်က မှားဖို့မရှိနိုင်ဘူးဆို တာ ယုံကြည်ပြီးသား ...၊ မေးလိုက်သည့် မခ ရဲ့မျက်နှာလေးမှာ ဦးခင် မောင် သဘာဝကျတာ တစ်စုံတစ်ရာပြောလာတာနှင့် မောင်အတွက် ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတာမျိုး ...။

ဦးခင်မောင် ကလည်း ဖအေတစ်ယောက်လုံးဖြစ်ပြီး သမီးဖြစ်သူ ထိုးနှက်ပြောဆိုသမျှ လှိုမိခံခဲ့ရတာတွေကြောင့် ဒီတစ်ခါ ပိုင်နိုင်ပြီးသား ခက်ထန်သည့်အကြည့်တွေနှင့် ...

“နင့်မောင် .. အကြီးကောင် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့ ရွှေထုပ် ကို ခိုးသွားတယ်”

“ဟာ!... အဖေက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ..”

၂၂၆

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းသည် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားခဲ့သည့် သံတူရွင်းကိုပါ ဆောင့်လွှတ်ပစ်လိုက်သည်အထိ ...။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဟုတ်လား .. နင့်မောင် နေ့လယ်က ဆွေသင်းခေါ်ထားလို့ဆိုပြီး ရောက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာ ဝန်ထမ်းဝတ်စုံနဲ့ -”

“မောင်လေးတို့က ပစ္စည်းတွေ လိုက်သယ် .. လိုက်ချ သူပါရတာပဲ။ လမ်းကြုံတုန်း ခေါ်ထားတာရှိတယ်ဆိုပြီး ဝင်တာဖြစ်မှာပေါ့။ အခုအိမ်မှာ သားသမီးသုံးယောက်တောင် ရှိတာနော်။ မောင်လေးကို တင်အပ်စွပ်စွဲတာ အရမ်း တရားလွန်တယ်”

“သိတယ် .. မေးလို့ ငါက ပြောပြတာ၊ ဟွန်း .. ဒီကိစ္စ ဒီကောင်သိတယ်။ သူနဲ့ပဲ ရှင်းရမှာ”

“အဖေ ..”

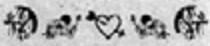
ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွားတော့ မမ အတင်းပြေးလိုက်ကာ ...

“အလုပ်ထဲထိ လိုက်သွားဖို့ မလိုဘူး အဖေ၊ မောင်လေး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ပြန်ရောက်လာရင် မခဲ မေးပေးမယ်”

“မေးဖို့ မလိုဘူး .. ပစ္စည်းကို ပြန်ချထားပြီး အကြီးကောင်ထံ အိမ်ထဲ ခဏဝင်တာ၊ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတုန်း သူ ရောက်လာတယ်။ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလွှတ်မှ ပြန်တတ်တဲ့ကောင်က ချက်ချင်း ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ ရွှေထုပ်က မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ပြောလေ - အထုပ်က ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ခုန်ချသွားတာလား ..”

မမ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဦးခင်မောင် က ခက်ထန်သည့် မျက်နှာကြီးနှင့် မဲ့မဲ့ကြီးပြုံးကာ ခြေလှမ်းကြံများနှင့် ထွက်သွား၏။ ရာသီဥတုက ဘယ်ဘက်ပါမှန်း မသိ ...။

အခန်း [၂၈]

အလုပ်ထဲထိ လိုက်မခေါ်ပေမယ့် ညကြီးအချိန်မတော် စက်ရုံစိတ်တံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေကြသည့် ဆွေသင်း တို့ မောင်နှမကြောင့် စာချက်မှာ ဘာမှန်းမသိသေးခင် ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားသည်။

“ဆွေသင်း ငါ့ကို စောင့်နေတာလား .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆွေသင်း က သူ့ကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ကာ အငယ်ကောင် ချစ်ဖူးမောင် က စွေစောင်းစောင်း ချိတ်တိတ်တိတ် ရန်လိုစွာ ...

“သိချင် အိမ်ကို လိုက်ခဲ့လေ .. မေးမနေနဲ့”

ချစ်ဖူးမောင် က ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သွားတာက ကားမှတ်တိုင်ကိုဖြစ်ကာ ဒီအချိန်ကျမှ ကားစောင့်မှာနဲ့ ပြန်ရောက်မှာနဲ့ တွက်ကြည့်လျှင် သူ အိမ်ကို ဆယ်နှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ အိမ်က ထွက်ကတည်းက မမ အလုပ်မသွားတာကိုမြင်ပြီး စိတ်ထဲမှာ လေးနေသည်။

“အဖေ နေမကောင်းလို့လား မမ၊ မောင်လေး အလုပ်မသွားတော့ဘူးလေ”

လို့ ပြောတော့ မခ က ခေါင်းခါသည်။
“အမေက ဒီလိုပါပဲ .. မမက စိုးရိမ်လို့ပါ။ စိတ်ချလက်ချ သွားစက်ရုံဖုန်းလည်း မမ သိနေတာပဲဟာ”

သူ ရှိနေလည်း မမကိုတောင် အခန်းဝ လာမရပ်နဲ့လို့ ပြောခဲ့သည့် အမေက ပြုစုခံမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ အလုပ်ဆင်းခဲ့၏။ မမ ဖုန်းဆက်တာ မဟုတ်ဘဲ ဆွေသင်း တို့ လာခေါ်တာဟာ အမေနဲ့ မသက်ဆိုင်နိုင်ပေ။ အဖေနဲ့ ပတ်သက်နေရင်တောင် ကျန်းမာရေးကြောင့် မဖြစ်နိုင်သည်မို့ ...

“ငါ မနက်ကျမှ လာခဲ့မယ် ချစ်ဖူး၊ အမေက သိပ်နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီးတာနှင့် ဖယ်ရီတွေရှိသည့်ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက်လျှင်...

“ကိုစာ .. မင်း အခု မလိုက်ရင် ပြစ်မှုက ပိုကြီးသွားမှာနော်။ လူမမာထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုတာ မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ် မင်း သိတယ်”

ဘယ်တုန်းကမှ လေးစားသမှုမရှိခဲ့သော ချစ်ဖူး က သူနဲ့အသက် အများကြီးကွာသည့် စာမျက်နှာ ကိုလည်း အမြဲတမ်း ဆက်ဆံခဲ့တာ ဒီအတိုင်း ...။ ဘာမေးမေး မပြောဘဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်က လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ ဦးဆောင်နေသဖြင့် စာမျက်နှာ ပါသွားခဲ့သည်။

ည ဆယ်နာရီခွဲပြီးနေသည့်အချိန်မှာ တစ်လမ်းလုံး ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်နေပြီဖြစ်ကာ အိမ်တိုင်းမှာ မီးရောင်မစုံတော့ဘဲ မှောင်ရိပ် များများ အလင်းနည်းလျက် ...

သူတို့ တစ်အိမ်လုံးကတော့ လင်းထိန်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်မှာ တံခါးဝကို မျက်နှာမူ၍ တောင်မတ်စွာ ထိုင်နေသည့် ဦးခင်မောင်နှင့် ရေသန့်ဘူးကိုင်လျက် မော့သောက်လိုက် .. မျှော်ကြည့်လိုက်နှင့်

ဦးမောင် ...။

အားလုံးသော အကြည့်တွေက သူ ဝင်သွားတာနှင့် လူတစ်ကိုယ်ကို ထွင်းဖောက်မတတ် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ...

“ဘယ်မှာ ဝှက်ထားခဲ့ပြီလဲ”

ဦးခင်မောင် နှုတ်ဖျားမှထွက်လာသည့် မေးခွန်းကြောင့် စာမျက်နှာ ချလဲ ခုံးတွေ တွန့်သွား၏။ အဖေ ဘာမေးလိုက်တာလဲ .. ငါ့ကိုထား ..။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားကြားမှားသွားသည်ထင်ကာ ဘေးဘီကို ကြည့်မိသေးသည်။

သူ့အပြင် တခြားလူကို ကြည့်တာမဟုတ်ဘဲ အဖေမျက်လုံးတွေ ခူးစိုက်နေရာကနေ မရွေ့လျားကာမှ ...

“အဖေ သားကို မေးတာလား”

“မင်းတို့ မေးနေတာ .. ငါ့သားရဲ့ပစ္စည်းထုပ် ‘မ’ပြေးပြီး အခု ဘယ်မှာထားခဲ့ပြီလဲ၊ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီဆိုလည်း သုံးလို့ကုန်ပြီလို့ မပြောနော် .. ဒီနေရာမှာတင် မင်း အသက်ထွက်သွားမယ်”

ပြောပြီး နေရာမှ ထလျှောက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း နားလည်အားရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွားသည့် စာမျက်နှာ ရှေ့မှာရပ်၏။

“တစ်ကျပ်သား လက်ကောက်နှစ်ကွင်း၊ နှစ်ကျပ်သား ဆွဲကြီး၊ အစ်ကုံး၊ နေ့လယ်က မင်း လစ်ထွက်သွားတာတွေလေ၊ ဘယ်မှာလဲ..”

“ဟာ!.. မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ သား မယူဘူး .. အဲဒါတွေ သား သိအောင် မသိဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“ဘာ တကယ်လဲ .. ခင်းရဲ့ တကယ်ကို ယုံရအောင် ငါတို့က အဖေတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မင်း တက်လာတယ် .. မင်းထွက်သွားတာနဲ့ အထုပ်ပျောက်သွားတယ်၊ အမြဲတမ်း မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေနေသူကောင်က ရွှေထုပ်လည်းရရော တချိုးတည်း လစ်ပြေးတာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ် .. သား ချက်ချင်း ပြန်သွားတာက

ဆွေသင်း မရှိမှန်းသိလို့၊ အလုပ်က ကားလည်း စောင့်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ အိမ်မှာပြန်ပြီး ဝင်ထွက်ခွင့်လေးရတုန်း အဖေ သားကိုမြင်ရင် စိတ် ဆိုးသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ သား မညာပါဘူး။”

“ကိုစာ .. ဒီလောက် ရှင်းရှင်းကြီးကို မင်း မညာနဲ့နော်၊ ဒါ မိသားစုချင်း ဖြေရှင်းနေကြတာ၊ တစ်စိမ်းတွေ သိကုန်မှဆို မင်း ဒီထက် အရှက်ကွဲပြီ”

လက်ညှိုးတည့်တည့်ထိုးရင်း ခြိမ်းခြောက်ပြောသည့် မျက်နှာနှင့် ချစ်ဦး ကလည်း ရှေ့တိုးလာ၏။ ဆွေသင်း နဲ့ ချစ်ဖူး တို့က ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ ရပ်နေကြကာ ဦးခင်မောင် နဲ့ ချစ်ဦး သည် စာမျက်နှာ နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်ပုံစံ နီးကပ်စွာ ...။

“ချစ်ဦး .. မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတာကို ငါ ခုမှကြားရတာ၊ ရှိမှန်း လည်း မသိဘူး။ သိလည်း သူများပစ္စည်း ငါ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး။”

စာမျက်နှာ အံကြိတ်ထားသည့် မေးရိုးတစ်ဖက်မှာ တင်းခနဲ ဖြစ် သွားပြီး ထူးဆန်းစွာ စူးရဲသော မျက်ဝန်းအစုံက မျက်ခုံးတန်းတို့ အောက်မှာ စာမျက်နှာ အဖြစ်ကနေ အသွင်ပြောင်းသွားသလိုပင် ...။

“ငါ့ကို ကြိုက်သလို မင်း စော်ကားနိုင်တယ် .. ငါ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာက ငါ့မိဘရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေ .. မင်း မစော်ကားပါနဲ့။”

“အံ့မာ .. မင်းပဲ သားကောင်းရတနာလား။”

“အကြီးကောင် .. နေစမ်း။”

ဦးခင်မောင် က ရှေ့ထပ်တိုးပြီး စာမျက်နှာ ရှေ့မှာ ခါးနှစ်ဖက် ထောက်၍ ...

“မယူဘူးဆိုတဲ့ စကားအပြင် မင်းမှာ တခြား နိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ပြချက် ရှိသေးလား။”

“အဖေ .. သားကို အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့ .. သား သူများပစ္စည်း ဘယ်တော့မှ မခိုးဘူး။”

“အံ့မာကွာ .. ငါ့ကို ခံပြောခံဆိုနဲ့ မင်းက လူပါးဝလို့ ..”

ဦးခင်မောင် လက်သီးဆုပ်ကြီး ကြွတ်လာသည်နှင့် ...

“ကိုခင်မောင် .. ရှင် အခု လက်ကို ချလိုက်”

ညဉ့်ယံမှာ အမေအသံကို မိုးခြိမ်းသံလို ကြားလိုက်ရကာ စာမျက် နှာ တအံ့တကြ လှည့်ကြည့်မိ၏။ တံခါးဝမှာ အမေက ညအိပ်ဝတ်စုံ နဲ့ သာရောင်ဖျော့ဖျော့လေးပေါ်မှာ ချည်သားအင်္ကျီလက်ရှည်လေး ထပ် ခတ်ထား၏။

အိပ်ရာက ထလာမှန်း သိသာစွာ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြန့်ကျနေ ဆဲမယ့် တွန့်တွန့်ရွေရွေးလေးတွေမို့ ကြည့်ရမဆိုးပေ ...။

ဦးခင်မောင် သည် မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်ဝန်းများနှင့် အော် တစ်တားလိုက်သော ဒေါ်မိမိ ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မှင်တက်မိသွား သလို လက်သီးဆုပ်လျက်သားက အလိုလို ပြန်ကျ၏။

“ရှင် .. ကျွန်မသားကို ထိစရာ မလိုဘူး”

ဒေါ်မိမိ က ဒေါသတကြီး လှမ်းဝင်လာကာ လူတစ်ကိုယ် ဝင် သာရုံပဲ ကွာသည့် ဦးခင်မောင်နဲ့ စာမျက်နှာ ကြားကို အကြမ်းပတမ်း ဝင်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ...

“သွားပါ .. ရှင် ဝေးဝေး နေစမ်းပါ”

ဟုဆိုကာ ဦးခင်မောင် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အားရှိ သလောက် တွန်းချပစ်လိုက်၏။

ဦးခင်မောင် ကိုယ်ကြီး ဒယ်မိဒယ်လိုင် လန်ထွက်သွားရင်း ဆက် တီခုံနဲ့ ထိမိကာမှ လက်ထောက်လိုက်နိုင်၏။

“မိမိ .. မင်း ...”

“မိမိ ဆိုတဲ့နာမည် ရှင် ဒေါ်ဖို့ မလိုဘူး”

ဒေါ်မိမိ က စာမျက်နှာ ကို ကျော့နောက်မှာထားကာ နေရာ ရွေးဘဲနှင့် ခါးထောက်သည်။

“ဒီနေရာထိ လိုက်လာပြီး ဟောဒီ မသတိစရာပေါ်မှာ ခြေစုံဆီ နေရတာ ကျွန်မသားကြောင့် .. ရှင်က သားသမီးတွေနဲ့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကျွန်မသားကို စစ်လားဆေးလားနဲ့၊ ဘာတွေ ဘယ်လောက် သိထားလို့လဲ ..”

ဦးခင်မောင် အံ့ကြိတ်ထားသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် မတ်မတ် ခြေရပ်လိုက်၍ ...

“မိမိ .. မင်းနဲ့ ငါ မရှင်းချင်ဘူး၊ မင်း ထွက်သွားလိုက်”

“ဘာ .. ပြောတယ်”

ဒေါ်မိမိ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ပြီးတော့ ရှိသမျှ မျက်နှာညှော့ကို စုံစေ့အောင် လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ကျွန်မသားကို ခိုးသားငါးရာအုပ်စုထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မထ ထွက်သွားရမယ် .. ဟုတ်လား”

“အန်တီ စကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ..”

“ဟဲ့ကောင် .. တိတ်စမ်း”

စူးရှသည့် တားမြစ်ခြင်းမှာ လက်တစ်ဖက်က ရိပ်ခနဲ ပါ၏။ ဖြစ်ခနဲ ထိခတ်သံနှင့်အတူ ချစ်ဦး ကုန်းကွ စိုက်ကျသွား၏။

အားလုံး ‘ဟာ..’ ခနဲတောင် မအော်နိုင်ဘဲ တအံ့အသြ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဒေါ်မိမိ က လက်ဖဝါးကို ဖိဆုပ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခါထုတ်၍ -

“ထို့ .. ငါ့လက်နဲ့ ရိုက်လိုက်မိတာ .. ရွံလိုက်တာ ..”

လို့ မဲ့ရွံ့ရွံ့ချ၍ ချစ်ဦး ကိုပဲ ကြည့်ကာ ...

“နောက်ကို တော်ရာမှာ နေ .. ကိုယ်နဲ့ တန်တဲ့စကားကို ပြောငါ အခု နင့်တို့အိမ်ပေါ်ကို လာတယ် .. နင့်ဖအေရှေ့မှာ နင့်ပါးထိ ရိုက်တယ်၊ နောက်ထပ် ပြောရဲတဲ့ပါးစပ် ရှိသေးရင်လည်း ထပ်ရိုက်ဦးမှာပဲ၊ အဲဒါ သဘောပေါက်လား ..”

ဒေါ်မိမိ သည် လူက နှမ်းယဲ့ယဲ့နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေပါ တုန်ယင်

အောင် လှိုင်းထန်နေသည့်ဒေါသကြောင့် စကားသံတွေက မိုးကြိုးပစ်နေသည့်နယ် ...

ထို့ပြင် သားပေါက်လေးတွေပေါ်မှာ စွန်ဝဲနေသဖြင့် တောင်ပံကား၍ မာန်ဖိနေသော ကြက်သားအုပ်မတစ်ကောင်နှင့်လည်း တူလေသည်။

“ ‘ကျွန်’ မကမွေးတဲ့သား ဘုရင်ဖြစ်နေလည်း မဟာဆီ မဟာသွေးက ဘယ်တော့မှ ဦးမခိုက်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့သားနဲ့ နင်တို့ရဲ့ ခြားနားခြင်းပဲ၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့သတ္တဝါနဲ့ ခိုးတတ်တဲ့မိန်းမ ပေါင်းစပ်တဲ့ ဥတွေလေ ..၊ နင်တို့ အဲဒီဥတွေက ပေါက်တာ”

“အန်တီ ..”

ချစ်ဦး ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် လက်ညှိုးထိုးဖို့ ပြင်ပြီးမှ လက်ပြန်ချ၏။ ခြေတကြွကြွ ဖြစ်နေပြီး ရှေ့လည်း မတိုးရဲ ...။

ကျိန်းစပ်နီရဲနေဆဲ ပါးတစ်ဖက်နှင့် ဒေါသကို ဖွေပိုက်ထား၍...

“အဖေ .. အဖေနော် .. ဒီမှာ ဘာမှမသိဘဲနဲ့ လာသောင်းကျန်းနေတာ အဖေ ပြော ..”

မနိုင်တော့ နိုင်တဲ့လူကို လှည့်မဲသည်။ ဒေါ်မိမိ က သားအဖနှစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းသတ္တဝါတွေလို လိုက်ကြည့်နေပြီး ကျကျနန ခဲ့ရဲ့ကာ ...

“သားက ဖအေကို လက်ညှိုးထိုးလို့ပါလား ..”

လို့ မျက်နှာနုနုဖက်ပင့် ပြောကာ ဦးခင်မောင် ကို လှည့်ကြည့်၍...

“ပြောလေ .. ရှင် ဘာပြောချင်သလဲ”

“မင်းရဲ့သားကို အခု မေးလိုက် .. သူလုပ်တာ သူ သိတယ်”

“မေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ သူ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

“မိမိ .. မင်း ..”

“ရှင် ကျွန်မ နာမည်ကို သားပြော မယားပြော ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမခေါ်ဖို့ ထပ်သတိပေးမယ်၊ ဒီတစ်ခါက ကျွန်မလက်က ရှင်အတွက်

နော်"

ဦးခင်မောင် မျက်နှာကြီး ရဲသွားသည်။ သားသမီးတွေရှေ့မှာ ဝိုက်ရက်၏။ ဒီမိန်းမနဲ့သူ ပေါင်းသင်းခဲ့သည့်ကာလမှာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ သင့်မြတ်ခဲ့သည် မရှိသလို သူမ အပြောကြွယ်သလောက် အသားတုန်အောင် ဒေါသဖြစ်တာတောင် သူ တစ်ခါမှ လက်မပါခဲ့ဘူး ...

ထို့ကြောင့် ရှက်ဒေါသကြောင့် မွန်ထူနေပေမယ့် ...

"စာမျက်နှာ .. မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပါးစပ်ပိတ်နေတာလဲ၊ ယောက်ျား ဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာကို ဝန်မခံရဲဘူးလား"

"ကျွန်မသားကို ကျော်ပြီး မမေးနဲ့ .. သူ့ရှေ့မှာ သူ့အမေ ရပ်နေတယ်၊ ကျွန်မကို မေး .."

"မင်းက ဘာသိလို့လဲ...၊ မင့်သား ချစ်ဦး ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားတယ် .. အဲဒါတွေက ကိုယ်ပိုင်တာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ရှုပ်ကုန်တော့မှာ .."

"ရှုပ်နေတာက ရှင့်အိမ်မှာ အစတည်းကပဲ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မသား ခိုးသလားလို့ မမေးခင် ရှင့်သား ဘယ်က ခိုးလာသလဲဆိုတာ အရင်မေး .."

"ဟာ!... အန်တီ .."

"တိတ်စမ်း"

ဒေါ်မိမိ အော်ပစ်လိုက်သည်နှင့် ချစ်ဦး အသံတိတ်သွားသည်။ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လာသည့် ဒေါ်မိမိ မျက်လုံးတွေကို တုံ့ပြန်မကြည့်ရဲဘဲ မျက်လွှာချ၍ မကျေမနပ် လှဲ့ဝစ်၏။

"ငါ့သားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါ သိတယ်၊ နင်တို့ဖအေသာ နင်တို့ဘာတွေလဲဆိုတာကို မသိတာ"

ပြောလိုက်ပြီးမှ မဲ့၍ ဦးခင်မောင် ဘက် ပြန်လှည့်သည်။

"ရှင်ကိုယ်တိုင်က ဖောက်ပြန်ရေးသမားဆိုတော့ သားသမီးတွေ

တို့ ဖြောင့်မတ် မှန်ကန်အောင် မဆုံးမနိုင်တာ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သင်ပေးထားစမ်းပါ၊ 'သူ့ဟာကိုစားပြီး သူ့ကို ပြန်မဟောင်နဲ့' လို့ တိရစ္ဆာန်ပေမယ့် ကျေးဇူးသိတတ်ရင် ကုသိုလ်ရပါ တယ်"

"တောက် .."

အားလုံးကို သိမ်းပတ် စော်ကားနေသဖြင့် ဦးခင်မောင် အံတကြိတ် ကြိတ်နှင့် အကြောတွေ ဖောင်းပွတက်လာအောင် လက်သီးဆုပ်ထား ခဲ့သည်။

ဖောင်းခနဲ ခွပ်ခနဲ ရိုက်နှက်မပစ်နိုင်ခဲ့တာက ကိုယ့်ဝင်ကြွေး...၊ ဒေါ်မိမိ က ဂရုမစိုက်သည့် မဲ့ပြုံးနှင့် သူ့မျက်နှာနဲ့ လက်သီးဆုပ်ထား ခြင်းကိုပါ သိသာအောင် ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

"ရှင့်ရင်ထဲမှာ သွေးဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စူးစမ်းခဲ့ စူးတဲ့ စိတ်လေးတောင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တာ ကျွန်မ အခု သိပြီ တိုခင်မောင်"

ဦးခင်မောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စာမျက်နှာ ထဲ အကြည့်တစ်ချက် ဝေ့သွားပြီးမှ ...

"မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ရှင့်ကို ပြောနေတာ ...၊ အခု ကျွန်မ အဆုံးထိ နားလည်သွားပြီ ခို့လို့ သားနဲ့ ရှင့်ရှေ့မှာပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့သား ဖြစ်နိုင်မလားလို့ ဆောင် မတွေးခဲ့ဘူးတဲ့ ရှင့်ကို အဖေခေါ်စရာမရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ် ယောက်က 'အဖေ' လို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခေါ်နေလိမ့်မယ်၊ ရှင့် ပြန်မထူးပါနဲ့"

ဒေါ်မိမိ စကားသံတွေက သွားကြိတ်သံနှင့်တူကာ တင်းမာ ပြတ် ဘောက်နေ၏။

"ရှင့်ပါးစပ်ကနေ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာ

ခွဲရင်လည်း မခေါ်မိအောင် ထိန်း...။ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို သား... လို့ ရှင် ခေါ်မိတဲ့နေ့ဟာ ရှင် အဆမတန် ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရ မယ့်နေ့ပဲ။ အဲဒါ မေတ္တာစူးတာလို့ ခေါ်တယ်...။ ရှင်ကို ကျွန်မ ကျိန်တာ မဟုတ်ဘူးနော် .. သတိပေးတာ”

ဒေါ်မိမိ က နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ စာမျက်နှာ ရဲ့လက်တစ်ဖက် ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထို့နောက် ဆွေသင်း တို့အားလုံးကိုပါ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ... “ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းနိုင်မှ ရှုပ်ရတယ်။ နောက်ထပ်ပြီး ငါ့သားကို ဆွဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားရင် နင်တို့ တစ်အိမ်လုံးကို မီးပုံရှိပစ် မယ်။ ဦးနောက်မရှိ အရိုင်းအစိုင်း အောက်တန်းစားတွေ”

ထင်သလို ပြော .. ထင်သလို လုပ်ထွက်သွားတာကို တုတ်တုတ် မှ မလှုပ်ဘဲ ဒီတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရ၏။ ဆွေသင်း နဲ့ ချစ်ဖူး တို့ မျက်နှာတွေ မှာ ထိတ်လန့်မှုတွေ ရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ချစ်ဦး က ဘယ်သူမှမရှိတော့တာ နှင့် ရှိုးကော်ပေါ်မှာ တင်ထားသမျှ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုမှမကျန်အောင် ရိုက်ချပစ်ပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြဲလေသည်။

“အဲဒါ အဖေကြောင့် .. အဖေကိုယ်တိုင် အရှုံးပေးချင်နေတာ။ အဲဒီမိန်းမကြီးကို အဖေ ခုထိ ချစ်နေတာ။ ဒီမိန်းမကြီးကို အထင်လွဲ ရွဲ့ချိတ်ပြီး အမေ့ကို ယူခဲ့တာတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိကြဘူး ထင် လို့လား ..”

ဦးခင်မောင် အံ့ကြိတ်ထားလျက်နှင့် မျက်နှာလွှဲနေခဲ့၏။ ဒါကိုပဲ ချစ်ဦး က မကျေချမ်းနိုင်။ အစ်မနဲ့ ညီကို ပြန်ကြည့်တော့လည်း တုတ် တုတ်မှ လှုပ်မယ့်ပုံ မရှိ ...။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ ...။ နောက်မိန်းမကမွေးတဲ့ သားသမီး တွေ ဖြစ်တာနဲ့ပဲ ဒေါ်မိမိ ပေါက်တဲ့ဥတွေက မဟာဆီမဟာသွေး ဖြစ် ကုန်တာလား ...။

မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေးပြီး တက်ခေါက်ရုံ၊ ပစ္စည်းတွေ ရိုက်ခွဲရုံ အပြင် ဘာမှမတတ်နိုင် ...။

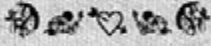
ထင်သလို ပေါက်ကွဲခွင့် မရလေ .. မပြီးနိုင်လေ ...။
“အဖေရာ .. အဖေတို့ ချစ်နေကြတိုင်း .. တောက် ..”
“ဝုန်း ..”

မိဘရှေ့မှာ တက်ခေါက် ကန်ကျောက်ခြင်းတွေ မပြုသင့်တာကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်၊ ဖအေကို လည်ပင်းပြေးညှစ်တော့မတတ် ချစ်ဦး မလောက်လေး မလောက်စားနှင့် ရိုင်းချင်တိုင်း ရိုင်းနေ၏။

ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားခဲ့သော ပြန်ကျကျိုးကြေနေသည့် ပစ္စည်း တွေပေါ်မှာ ဦးခင်မောင် သက်မဲ့ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ စူးစိုက် ငေးမောနေခဲ့ သည်။ သူဟာ ဘယ်လို ဖအေမျိုးလဲ ...။

ဘယ်လို မိဘ အမျိုးအစားထဲမှာ ရှိနေခဲ့သလဲ ...။

အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အားလုံးကို မေ့ပျောက်၍ အနာဂတ်ကိုလည်း မသိပါရစေနဲ့ ...။

အခန်း [၂၉]

“ဟင်!... အမေ”

မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်ပဲ ထင်ခဲ့မိသည်။ မျက်လုံးတွေ ဖြန့်ပွင့်လာတော့ ယိုင်နဲ့နေသည့်အမေ့ကို မောင်လေးကတွဲ၍ တံခါးဝမှာ-

“အမေ အပြင်ထွက်သွားတယ် .. ဟုတ်လား”

“မမ .. အမေ မောင်လေးနောက်ကို လိုက်လာတာ၊ အဖေနဲ့ အမေ ပြဿနာတက်ကြွတယ်”

“ဟင်!...”

မမ တအံ့တဩ နားလည်သွားရသဖြင့် မျက်လုံးတွေပါ ဝိုင်းသွားခဲ့သည်။ အဖေ လာပြောသွားတုန်းက အမေ ကြားသွားခဲ့တာဆိုရင် တောင် အဖေ ဒီညပဲ မောင်လေးကို ပြဿနာရှာတော့မယ့်အဖြစ်ထိ အမေ ဘာဖြစ်လို့ တပ်အပ် တွက်မိတာလဲ ...။

သူမကတော့ အဖေနဲ့သားပဲဆိုတဲ့အသိနှင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မတွေ့ခဲ့မိပေ...။ မောင်လေး အိုဗာတိုင်ဆင်းနေသည်ဆိုတော့ ဒီညတော့ ဖြစ်ဖို့ မရှိနိုင်ဟု ထင်ခဲ့၏။ အမေနဲ့ မောင်လေးပုံစံကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှန်း မမ နားလည်လိုက်သည်။

မိခင်တစ်ယောက် ရင်ထဲက သားသမီးအတွက် သိမ်းထုတ်ထားသည့် မေတ္တာကွန်ယက်က မမ ကို အသက်ရှူမှားစေခဲ့၏။

ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ရိပ်မပြခဲ့သည့် အမေ ..။ မိဘ မဝီသအောင် နေခဲ့တာလို့လည်း ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ မမ အမေ့ကို ဖေးမတွဲရင်း ကြည်နူးသည့်မျက်ရည်တွေ ဖြိုက်ခနဲ ပြိုဆင်းလာကြ၏။

“မောင်လေး အမေ့ကို အိပ်ရာထဲ ပွေ့ခေါ်သွား ..”

“မခေါ်နဲ့ ..”

ဒေါ်မိမိ သည် လူက ယိုင်နေသော်လည်း မာနတွေ ဖိတ်လျှမ်းနေသည့်လေသံက နည်းနည်းလေးမှ မလျှော့ ..။

မမ လက်တွေကို ပွတ်သပ်ဖယ်ချ၍ စာမျက်နှာ ရှေ့မှာ မတ်မတ် ခုတ်သည်။ မနိုင်မာန်တင်းထားရသည့် ကိုယ်ခန္ဓာက နွဲ့နေကာ ဖိကိုက်ထားလျက်နှင့် နှုတ်ခမ်းသားတို့က တုန်ယင်နေ၏။

ဒေါ်မိမိ သည် စာမျက်နှာ ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေ နှုတ်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်လျှမ်း၍ ပြုံးပြက်လက်လာ၏။

ထိုခဏလေးအတွင်းမှာ လှုပ်ရှားမှု အသံဗလံတွေအားလုံး ပကတိ ခိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လျက် ...

“မင်း ...”

ဒေါ်မိမိ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက်ရည်စက်တွေ အလိုလို ပြိုဆင်းသွားခဲ့ကာ မြောက်တက်လာသည့် လက်သီးဆုပ်က ဖြည်းလေး နှာဖြန့်ကားသွားခဲ့ပြီး ...

“မိုက်တဲ့သား .. မင်းကို .. ငါ ..”

စကား မဆုံးလိုက်ပေမယ့် ရိုက်ချက်က စာမျက်နှာ ပါးပေါ် ဖြန့်ခဲ့ ကျ၏။ မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားကာ ပူလောင်စပ်ဖျင်းသွားသည်။ သို့သော် ...

“အမေ !..”

အခန်း [၃၀]

“ဘယ်လိုလဲ မခ .. နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရှင်!...”

တစ်ယောက်တည်း ထမင်းချိုင့်တွေ ဖြုတ်ချပြီး စားချင်စိတ်မရှိသည့် ဟင်းတွေကို ငေးနေတုန်း ရလဒ်ကောင်း ရောက်လာသဖြင့် လူထုမတ်မတ်စန့်စန့်လေးဖြစ်သွားကာ ချိုင့်အဆင့်တွေကို ဟိုရွှေတော့မလို ဒီရွှေတော့ မလို ...။

“နေပါ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မစားရသေးဘူးမို့လား”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဟို ..”

“သက်သောင့်သက်သာ နေပါ။ ဒီနေရာက ကိုယ့်ရုံးခန်းမှ မဟုတ်တာ”

ကိုယ့်ကိုကျမှ 'ကိုယ်'တွေ ဘာတွေနဲ့ ပြောလာတာကို မခ ဘဝင်မကျပေ ..။ လူပျို လူချောလူလှ သူဌေးတစ်ယောက်မို့ စက်ရုံမှာ ရှိသမျှ မိန်းမလှလေးတွေကလည်း အမြဲတမ်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ရယ်။ ထို့ကြောင့် သူ့လိုလူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့မိန်းမ သူမ မဖြစ်ချင် ...။ ဟိုရှေးခေတ်တုန်းကဆို တကယ့်လူကြီးပိုင်းတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ သမီး၊ မြေး

ဆွကို ရှင်ဘုရင်သဘောကျလို့ 'တော်ကောက်'ခံရမှာကို ကြောက်တတ်ကြသည်။

မသိနားမလည်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေ မိဖုရားဖြစ်ဖို့ ရူးသွပ်ကြပေမယ့် သိတဲ့သူအတွက်က ဒါဟာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးဆိုတာ မြင်သည်။

အတိုအထောင် ဂုံးချောစကားတွေကြောင့် ညရောက်တာနှင့် နောက် နေထွက်တာကို မြင်ရပါ့မလား တွေးပူနေရသည့်ဘဝမျိုး ...။

သူမဘဝကတော့ 'တော်ကောက်'ခံရလောက်အောင်လည်း မလှပပါ။ ရလဒ်ကောင်း လိုလူနဲ့ ကိုယ့်ဘဝက မိုးကောင်းကင်နဲ့မြေပြင်လွှာ...။

မတန်မတရာ စိတ်ကူးကြည့်တာ မဟုတ်ပေမယ့် တခြားလူတွေ ဘစ်မျိုးထင်ပြီး ကိုယ့်အပေါ် မနာလို အမုန်းပွားမှာကို ကြောက်မိသည်။

ဒီလိုနေရာတစ်ခုမှာမှ မြဲအောင် လုပ်ခွင့်မရလျှင် အလုပ်ရှာရခြင်း ဆင်းရဲမှုများနှင့် သူမ ဒေါင်ချာစိုင်းရဦးမည်သာ ...။

“အလွမ်းမခ ..”

“ရှင် ..”

မျက်ခုံးတန်းလေးတွေပါ လန့်ဖျန်ပင့်တက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ရလဒ်ကောင်း က ပြုံးလိုက်၏။

“ကိုယ် ခဏထိုင်လို့ ရမလား”

“ရှင် ..”

မခ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြုံးသွားတာ ဖုံးဖိချိန် မရလိုက် ...။ “မင်းအတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေလို့လား .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မ..ဟုတ်ပါဘူး .. ဟို .. ထမင်းစားချိန်ဆိုတော့ သူဌေး ထမင်းစားဘဲ ထွက်လာတာလားလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

ရလဒ်ကောင်း က မခ လှီးလွှဲပြောလိုက်တာကို နားလည်သည့် အပြုံးနှင့် သူမရှေ့မှာပဲ ဝင်ထိုင်၏။

“ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ ကိုယ် စားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဟုတ်ပါ၏။ ရလဒ်ကောင်း ဆိုတာ ကိုယ့်လို ဝန်ထမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ ...။ မခ မျက်နှာပူပွားမိသည်။

"ထမင်းချိုင့်က သေးလွန်းသလားလို့ .. မင်းအိမ်မှာလည်း ဒီလောက်ပဲ စားသလား"

ရလဒ်ကောင်း က မခ ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို မသိသလိုနေလွှတ်စားပွဲပေါ်မှာ လက်တင်၍ ချိုင့်တွေထဲကိုပဲ ငုံ့ကြည့်၍ ...

"တောင်ဟာသမားတွေစားတဲ့ ပုံစံနဲ့ဆို မင်းရဲ့ထမင်းက တစ်လုတ်စာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်"

"အဲဒီလောက် မနည်းပါဘူး။ ချိုင့်သေးပေမယ့် သိပ်ထည့်ထားတာပါ။ ပန်းကန်တစ်ချပ်စာတော့ ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်လား ..."

ထမင်းကို သိပ်ထည့်ထားတာ မဟုတ်မှန်း သူ မြင်သည်။ ဖြော့ချင်တာက ထမင်းနည်းတာ မနည်းတာထက် သူမ ခုချိန်ထိ စိတ်မကျန်းမာသေးတာကို ဖြေသိမ့်ပေးချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီထမင်းချိုင့်လေးကို စပ်စုမိတဲ့အထိ အလိုက်မသိခဲ့တာကလည်း စေတနာပါ ...

"အလွမ်းမခ"

မခ သူ့ကို အားအင်ချိနဲ့နေသည့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးများနဲ့ မော့ကြည့်ကာ ...

"မခ လိုပဲခေါ်ပါ သူ့ဌေးရယ် .. အစအဆုံးခေါ်ရတာ ရှည်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် မင်း သတိရအောင် ကမင်ခေါ်တာ"

"ဟင်!..."

"အလွမ်းမခ လို့ နာမည်ယူထားပြီး မင်းမျက်နှာမှာ အလွမ်းတွေ မပျောက်သလိုပဲ။ မင်းအမေ ဆုံးသွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အချိန်နဲ့ ကုစားကြည့်မယ်ဆိုရင် မင်းတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးတော့ ရှိသင့်ပြီလို့ ကိုယ် ထင်တယ်"

ရက်ကို လစားပြီး နှစ်ကူးတော့မည်ဆိုပေမယ့် မိဘဆိုတာ ရင်းစားမရနိုင်တဲ့ အရာ ...။ သူ့ဌေးကို ငေးရင်း မခ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ယုံယုံလေး ပြုံးသည်။

"မခ ကြီးစားနေပါတယ် ဆရာ .. အမေ နာရေးကိစ္စမှူးရော နာရေးပြီးတဲ့နောက်မှာ မခ ရဲ့ ချို့ယွင်းပျက်ကွက်မှုတွေအပေါ်မှာပါ အစစ နားလည် သည်းခံပေးခဲ့ကြတဲ့ သူ့ဌေးတို့မောင်နှမကို မခ ပြောပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မဟုတ်သေးဘူး မခ .. မင်းကို အခု ပြောချင်တာ ဒါတွေကို ဘူးဖော်ဖို့ မဟုတ်ဘူး"

ခက်ပါလား ...။ ရလဒ်ကောင်း တင်းခနဲတော့ ဖြစ်သွားပေမယ့် ခြစ်စင်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို မြင်တော့ သူပဲ ပြန်လျှော့လိုက်ရကာ...

"မင်းကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့တဲ့ညမှာ အန်တီ ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ တချို့ကြောင့်ရော .. မင်းနဲ့ ဒီရုံးခန်းမှာ စတွေ့တုန်း မင်း ပြောခဲ့တဲ့ မင်းအမေရဲ့ ကျန်းမာရေးဆိုတာရော .. အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်တို့ ကရုဏာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ မင်းဟာ ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်တိုင် လက်ခံသေချာလို့ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ၊ ဒါတွေကလည်း ကိုယ့်ဘက်မှာ အကြီးအကျယ် ဘာမှ စိုက်ထုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ပြောဖူးလား မသိဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် ငွေမှေးဆိုတာ ကိုယ့်စက်ရုံမှာ အစတည်းက သီးသန့်ရှိခဲ့တာ"

"ဟုတ်"

မခ ခေါင်းလေးညိတ်၍ ချိုင့်တွေကိုပဲ မျက်လွှာချ ကြည့်နေမိသည်။ ဖြစ်စေချင်ဆုံးက သူ့ဌေး ဒီနားကနေ အမြန်ဆုံး ထထွက်သွားဖို့ ...။ သူမ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြတ်အောင် အမေးအဖြေတွေ လုပ်နေမိတာလဲ ...။ စိတ်ထဲမှာ တွေးနေရင်း မဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်လာပြန်သည်။

သူက ကိုယ့်ရဲ့ ထမင်းရှင် သူ့ဌေး ...။ ရလဒ်ကောင်း ဆိုသည်

သူဌေးမှာ ဒီလိုနာမည်ပျက် ရှိခဲ့သည်လို့လည်း မကြားခဲ့ဖူးပါ ... ကိုနီ
စိတ်ကူးတွေက စော်ကားသလို ဖြစ်သွားပြီ ထင်သည်။

“မင်း ထမင်းစား... ကိုယ် ထိုင်နေလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မခ အစတည်းက စားချင်စိတ် မရှိတာ”

“အမေ့ကိုပဲ လွမ်းနေတာလား။”

“အမေ့ကိုပဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လေးအတွက် တွေးနေမိလို့”

“မောင်လေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မခ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ပင့်တက်လာပြီး သူ့ကို ကြည့်
မယ့် တော်တော်နဲ့ မဖြေ ...။

“ကိုယ် စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး .. မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်
အနေနဲ့ပေါ့။ မဖြေချင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးရယ် .. မခ တို့ မောင်နှမရယ် .. အမေ
ရယ် .. အမေရယ် .. အားလုံးက သိပ်ကို ပြောရခက်တဲ့ နယ်ပယ်တစ်
စီနဲ့ ရပ်တည်လာခဲ့တာမို့လို့ ဘာက စပြောရမှန်း မသိလို့ပါ။ အဲဒီထိ
ပြောရခက်နေတာတွေကြောင့်ပဲ မခ ကို စေတနာထားခဲ့တဲ့ လူတချို့က
အထင်လွဲသွားခဲ့ကြတယ်။ ကူညီချင်လို့ မေးတာ၊ ရင်းနှီးကြလို့ မေးတာ
သူတို့တွေဘက်က ဖြူစင်မှုတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ပေါ့။ မခ မဖြေတတ်တော့-

“အင်း ကိုယ် သိပြီ၊ အခု မင်း ကိုယ့်ကိုလည်း ပြောပြချင်တယ်
ပြောဖို့ခက်နေတယ် .. ဒီလိုလား ..”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါ ‘မင်း မိသားစုအကြောင်း’ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်
နဲ့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က စပြီး စပ်စုမယ်။ မင်း တကယ် မမြဲငြင်ဘူးဆို
ပြန်ဖြေပေးပေါ့။ မင်း စရခက်နေတာတွေ ပြောဖြစ်သွားအောင်လေ -

မခ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း ပြုံးမိသည်။ ရလဒ်ကောင်း ကလည်း
ပြုံးပြရင်း ကြည့်နေ၏။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေနေ တစ်သွေးတစ်မွှေးထေ

ခြားပေါ်လွင်နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်၊ အရပ်လေး
အခြင်နှင့် လမ်းလျှောက်သွားလည်း လှသည် ..။ ထိုင်နေလည်း လှသည်။

မျက်တောင်ရှည်တွေ ကော့တက်ပင့်ကပ်နေအောင် မျက်လွှာပင့်
ကြည့်ပြီဆို မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေက ပြုံးပြက်လက်သွားသည့်အတိုင်း...။

ပြီးတော့ နမူနာဝင်းစက်နေသည့် ပါးမိုးလေးတွေက ရယ်လိုက်တိုင်း
...။ ဒီလောက်လှနေသည့် တော်ဝင်ပန်း၊ ဂလေးဟာ ဘဝအခြေမလှခဲ့

...။ သောကတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းလောက်အောင် ဘာကြောင့် ကံခေခဲ့ရတာ
...။ ‘အလှအပဆိုတာ ခဏခဏမြင်ရင် ရိုးတယ်’လို့ ပြောကြသည်။

ဒီစကားမှန်လျှင် သူမကို ခဏခဏ ပြေးကြည့်ထားဖို့တော့ လိုပြီ
...။ မဟုတ်လျှင် လူတွေ သတိထားမိလောက်အောင် သူ ငေးနေ

...။ သွားပြီ ...။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ရယ်ချင်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေပါ
...။ သွားသလား မသိ ...။

“ကိုယ် သွားမယ်”

“ဟုတ် ..”

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ‘ဟုတ်’သံမှာ ခေါင်းညိတ်တာ မြန်လွန်းတော့
...။ ပြုံးမိပြန်သည်။ သူမ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသည်ကို
...။ ဆွေးမိလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်”

သူ ထိုင်ရာက မထသေးဘဲ စားပွဲပေါ်မှာပဲ လက်ပြန်တင်၍...

“ကိုယ်တို့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ခုလိုမျိုး မိတ်ဆွေလို မျက်နှာချင်းဆိုင်
...။ ဆွေဆိုနေကြတဲ့အထိဆိုတော့ အလုပ်သဘောသက်သက် ခေါ်ပြောနေ

...။ က သိပ်မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

သူ တစ်ခုခုပြောဖို့ စလိုက်တိုင်း အပြစ်ကျခံရတော့မည့်သူလို စိုး
...။ စွာ ငေးစိုက်နေတတ်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေကို အားနာနာနဲ့ပဲ ပြုံးပြ

...။ ဆိုက်ရကာ ...

“ကိုယ့်ကို သူဌေးလို့ ခေါ်တာကြီးတော့ ပြင်ပေးပါ”
“ဟင်!...”

“နာမည်ကို အဖျားဆွတ် တစ်ခုခု ခေါ်ဖို့ ပြောတာ”

“ဟို .. သ .. သူဌေးနာမည်က အဖျားဆွတ်ခေါ်ဖို့မှ မရှိတာ”

“ကိုရ်ဆိုလည်း မကောင်း .. ‘ကိုရ်လဒ်’ ဆိုတာလည်း အဆင်မပြေ..၊ ‘ကိုကောင်း’ .. ‘ဦးကောင်း’ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် အဆင်ပြေဖို့ကို မရှိတာ ဖြစ်သည်။ မခဲ ပြောတာကြောင့် သူက ရယ်ကာ ...

“ကိုယ့်ရဲ့ ငယ်နာမည် ရှိတယ်၊ ကိုကို တဲ့”

“ရှင်!...”

“ပြောပြတာလေ .. မင်း အဆင်ပြေသလို ခေါ်ကြည့်ပေါ့၊ သူဌေးလို့ ခေါ်တာကလွဲရင် ..”

“သူဌေးကလည်း ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ပြေအောင် ခေါ်မလဲ”

သူက အသံထွက်အောင် ရယ်တော့ မခဲ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

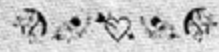
“ဦးကိုကို လို့ ခေါ်လော့.. ဘယ်လိုလဲ”

‘ဟုတ်’ လို့ ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ နာမည်ကြီးနဲ့ ခေါ်တော့ ဘေးက လူတွေမေးရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ...။

စိတ်ညစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး သူ နှုတ်မဆင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ငါနဲ့ စကားပြောနေရတာကို စိတ်ညစ်တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ် အလွမ်းမခဲ .. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုငြင်ခံခဲ့ရတာလည်း မင်းနဲ့ကျမှပဲ ..။

မင်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ကြယ်ကြွေနတ်သမီးလေးပါ..။

အခန်း [၃၀]

“ဒီမိန်းမကြီး သေသွားတာ ကြယ်ကြွေသွားတယ် ထင်တာလား၊ မိမိမဟုတ် ကမ္ဘာကြီး ပြိုကျသွားပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား .. ဤရင် ငါထင်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတော့မှာ”

“ချစ်ဦး .. နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖြစ်သင့်လို့ ဖြစ်နေတာ .. လာမတားနဲ့ မရဘူး၊ ပြောမှာပဲ”

“မင်း ပြောတာကလည်း အဖေ့ကိုမြင်တိုင်းပဲကွာ .. မပြောသင့်ဘူးလို့ တားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နားငြီးနေပြီ”

ချစ်ဖူး ကလည်း ပါးစပ်ယံ ပီကေထည့်လိုက်ပြီး စက္ကူအိတ်နံ့ကို လှည်းကာ အိမ်ထဲမှာပဲ ရောက်ချင်ရာရောက် လွှဲပေါက်ပစ်လိုက်၏။

အမြွှာညီအစ်ကိုပီပီ စိတ်တူကိုယ်တူ အမြဲဘမ်း မဖြစ်ကြတာ အောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အမှားမထောက်ကြည့်ဘဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ရွေးသင်း စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းကုတ်လိုက် .. လမ်းထလျှောက်လိုက်နှင့် ပြောနိုင်တာတွေလည်း မပြောဖြစ်၊ မပြောချင်တာတွေလည်း ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ .. ဒေါ်မိမိ နဲ့ အဖေပြဿနာတွေကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုစာ ကလည်း သူ့အသိနဲ့သူ ငါတို့ကို ထောက်ပံ့နေတာပဲ”

“ဘာ သူ့အသိနဲ့သူလဲ .. သူ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက် ထောက်ပံ့တာတောင် သူ ခိုးထားတဲ့စာနိမ့် ပြည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ကြီးတော့ သူ ထောက်ပံ့နေတယ်တဲ့၊ ဟွန်း .. အဲဒါ နှင့်ကြောင့် ..”

အစ်မကိုလည်း ‘မဆွေ’ လို့တော့ ခေါ်ပြီး နင်လုံးငါလုံး ထပ်လျက်-

“ဒီကောင်ကို ကျေးဇူးရှင်လို့များ မှတ်နေသလား”

“ချစ်ဦး .. ငါ ယူလာတာတွေ နင်တို့လည်း သုံးကြတာပဲနော် ငါ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ”

“ဟား .. ဆာနေတဲ့သူက ထမင်းပွဲမြင်ရင် စားမှာပဲလေ”

“စားပြီးရင်လည်း ကျေးဇူးတင်တတ်ရတယ်ဟဲ့ .. ကွယ်ရာမှာ ဆိုပြီးတော့ အဖေကို ပြောရင်လည်း နင်ပဲဆေ ..”

“ပြောစရာဖြစ်အောင် လုပ်ရင် ပြောရမှာပဲ၊ အမေ သေတုန်းက ထမင်းစားတောင် မပျက်ဘူး၊ အခု ဒီမိန်းမကြီးသေတာကို ပုလင်းထောင်ပြီး ရူးသွပ်နေတာ နင် မမြင်ဘူးလား”

“မြင်တော့ရော ငါတို့က သားသမီး .. ဘာသွားပြောလို့ ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ အရက်သောက်တာ သပ်သပ် .. သူ့ဝတ္တရား သူ ကျေတယ်”

“ဘာဝတ္တရားလဲ ..”

ချစ်ဦး က ရှာဖွေ စုဆောင်းထားပြီးသား ပြစ်ချက်ဒဏ်ရာတွေကို ပါးစပ်တစ်လုံးကြီး အစီအစဉ်တကျ ထည့်စဉ်းစားထားသကဲ့သို့ ခပ်လတ်လတ်အသားရောင် ညိုညစ်သွားတဲ့အထိ မျက်နှာကို ရှုံ့တွဲ၍-

“ကျေတဲ့ ဝတ္တရားတွေ နင် ရွတ်ပြစမ်းပါ၊ မိန်းမမျက်နှာနဲ့ သူ မုန်းနေတဲ့ကောင်ကိုတောင် သူခိုးမုန်းသိရက်နဲ့ မပမ်းဘူး၊ ငါ သူများကို ပြန်လျော်ဖို့ အမေ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကို သူ ချပေးခဲ့တာလေ”

“ချစ်ဦး ရယ် .. အဲဒါ ငါတို့အဖေပါဟယ်၊ အမေ့ လက်ဝတ်လက်စားလည်း အဖေပဲ ပိုင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းပေးပေးပေး လျော်လိုက်နိုင်တယ်မို့လား ..”

“မဆွေ .. နင့်ကို ငါအစ်မမို့လို့နော် .. နင် .. တောက် ..”

ချစ်ဦး က တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ခြေဖမ်းပေါ် ပုံကျနေသော နှင်းဘောင်းဘီက ခါးကနေ လျောကျမတတ် ပွယောင်းလျက်၊ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ကြည့်လို့မကောင်း ..။

ချစ်ဦး က အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒေါ်ကန်နေတာကို ‘တော်တော် ပင်ပန်းခဲ့တဲ့ကောင်’ ဆိုသော ကဲ့ရဲ့ကြည့်နှင့် မဲ့၏။

“တကယ်ဆို .. သူတို့မိသားစုတွေကြားမှာ ငါတို့သားအမိတွေက အဖြည့်ခံတွေပဲ၊ လူက ဒီမှာနေပြီး စိတ်က ဟိုမှာလုံးလုံး ..”

“အေး .. အဲဒါ သိရင် ပြောမနေနဲ့တော့လေ .. မုန်းနေတယ် ဆိုပေမယ့် သူ မုန်းနေတာပဲ ရှိတာ၊ ကိုစာ က အဖေသားမုန်း လူတိုင်း သိတယ်”

“ဘယ်သူမှ မသိဘူး.. အပိုတွေ မပြောနဲ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကလေး ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာ အသိဆုံး၊ ခပ်လှတာလေးနဲ့ လုပ်စားသွားတဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီးကရော ဘယ်လောက် သိ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမှာလဲ ..၊ သူသိလို့ သူမုန်းနေတာ၊ သူ့သား ဟုတ်မှန်း သိနေလို့ သားလို့ မသတ်မှတ်တာ၊ ငါ မခံချင်တာက ဟို မိန်းမ သေသွားတာတောင် ဒီကောင်ကို ထောင်မချဘူး၊ ကြီးလိုက်တဲ့ ချက်နာ .. ပုလင်းထောင်လာခဲ့တာလည်း နှစ်နဲ့ချီပြီ၊ ခုချိန်ထိ လွမ်းလို့ မပြီးဘူး၊ ငါတို့မှာ မိဘ လက်ဝတ်လက်စားလေးတောင် မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်မှာ အခွံချည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါ သူ ထပ်သောက်နေဦးမှာလား .. မေးမှဖြစ်မယ်၊ ရှင်းကို ရှင်းမှာ”

“ချစ်ဦး ..”

ဆွသင်း ချစ်ဦး ရှေ့ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ရောက်သွားကာ...

"နင် ငါ့ထက်တောင် ငယ်သေးတယ်၊ ပြောတဲ့စကားတွေက မိုက်ရိုင်းလှချေလား"

"ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင့်လိုကောင်ကို ငါက ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင် အဖေကို တိုက်ရိုက်စော်ကားလာရင်တော့ ငါ ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

"တိုက်ရိုက် စော်ကားလာရင် ဟုတ်လား .. သူ ငါတို့ကို တိုက်ရိုက်လှည့်ခံပြီး စာမျက်နှာ ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာကျတော့ ထည့်မပြောဘူးလား .. အဲဒါ ဟိုမိန်းမကြီးကို သစ္စာတွေ ရှိပြန်တော့ .."

"ရှိပေစေ .. အဲဒီအဖြစ်တွေကို ငါတို့အဖေကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်ခဲ့တာ"

"အဖေ ကျေနပ်ပေမယ့် ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ ခုချိန်ထိ အရက်ပုလင်း ထောင်ပြီး ငြိမ့်နေတာကို အသေမုန်းတယ်"

သူ ပြောနေတုန်းမှာ လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးခင်မောင် က မိုအစ်နီးမြန်းနေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် မိန့်ပျော့သောမျက်ဝန်းတွေက ချစ်ဦး ကိုကြည့်၍ ...

"မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် အဖေကို ကြည့်ပြောပါ၊ ထာလုပ်ပေးစေချင်လဲ"

ချစ်ဦး မျက်နှာ မထားတတ်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ပေစောင်းစောင်း ပြန်မော့ကြည့်ကာ ...

"အဖေ အရက်မသောက်ပါနဲ့"

"ခါပဲလား .."

"ရှိတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မပြောတော့ပါဘူး"

"ရှိသေးရင် ပြောစမ်းပါ၊ မအေက အရက်သမားဖြစ်နေတော့ သားသမီးရဲ့လက်ညှိုးထိုးခံရတာ သဘာဝကျပါတယ်"

ပြောနေရင်း ဦးခင်မောင် က လှေကားတစ်ဝက်ကနေ အောက်ထိ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာကာ ...

"မင်းတို့အဖေရဲ့ပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားတဲ့အတွက် အဖေ စိတ်ကောင်းပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် ..."

"အဲဒီအတွက် အဖေ တာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ ပြောမလို့ မို့လား .. အဖေ ဒီအသက်အရွယ်ကျမှ ရွှေ တစ်ဆယ်သားဖိုးလောက် ဘယ်လို ပြန်ရှာမလဲ၊ နောက်ပြီး အဖေ မသိလိုက်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ တာသာ ဖြေရှင်းလိုက်လို့ ကုန်သွားတဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ .."

"ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါတွေကလည်း အဖေ ဝတ္တရား မကျေခဲ့လို့ပါ"

ဦးခင်မောင် မျက်နှာကြီးက အနီရောင်ရင့်နေသည်မှလွဲ၍ မျက်လုံးအစုံက တောက်ပမှုတွေ ကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ငေးနေကာ ...

"မိမိ ဆုံးသွားတဲ့နောက်မှာ အဖေ ပုလင်းထောင်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အဲဒီလောက်ထိ မေတ္တာရှိနေတုန်းဆိုတာကတော့ အားလုံး မမှန်ဘူး"

မြင်မြင်သမျှ အရပ်မျက်နှာ မြင်ကွင်းအားလုံးက ကိုယ်နှင့် စိမ်းသက်နေသလို ဦးခင်မောင် တစ်အိမ်လုံးကို လျှောက်ပတ် ဖျေကြည့်၏။

နည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ယုဉ်လျက်ထားခဲ့သည့် ငွေနှင့်သွန်းဆစ်ထားသော ဆယ်ရှစ်လက်မအမြင့်နှင့် ဆင်ရုပ်တုကြီး နှစ်ကောင် ..

ထိုနေရာမှာ ပလတ်စတစ်ပန်းခြင်းလေးသာ ရှိတော့၏။

ပြီးတော့ ဘယ်ဘိုးဘွားလက်ထက်ကမှန်း မသိ ဒေါ်သိတာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ခုခေတ်ပေါက်ဈေးဆို သိန်း ရာချီတန်နေပြီလို့လည်း သိထား

ခဲ့သည့် စစ်သမိုင်းပန်းချီကားကြီး ဒါလည်း ခုတော့ မရှိတော့ပါ။ ပန်းချီကား နေရာယူထားခဲ့သော နံရံကျယ်ကြီးက ပြောင်သလင်းခါလျက်... ဦးခင်မောင် မျက်လုံးတွေ ထိုနေရာတွေကိုပဲ စူးစိုက်သွားခဲ့ပြီး မျက်လုံးတွေ ပို၍ ရိုဝေသွားသည်။ အလုပ်က ပြန်လာတာနှင့် အိမ်ပေါ်တက်သည်။ ဝရန်တာထွက်ပြီး အရက်သောက်၏။

အလုပ်သွားချိန်တန်လျှင် ရေချိုး မျက်နှာသစ်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကြည့်လင်သည်ဖြစ်စေ မကြည့်သည်ဖြစ်စေ မပျက်ကွက်အောင် ကြီးစားခြင်းတစ်ခုမှလွဲ၍ ...

ဒီအိမ်တံခါးက ဝင် .. ဒီလှေကားပဲ ဆင်းထွက်သွားပေမယ့် အိမ်မှာ ဘာတွေ ယုတ်လျော့သွားသည်။ ဘယ်လိုပျက်စီးနေသည် သူဘာကိုမှ သတိလည်း မထားမိ၊ မြင်လည်း မမြင် ... ဒီနေ့ ချစ်ဦးမောင် အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းနေပါမှ ...

“အဖေက အားလုံးထဲမှာ အပြစ်အရှိဆုံးလူပါ”
တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ဦးခင်မောင် စကားသံ ပြန်ထွက်လာသည်။
“မင်း ပြောနေသလိုပဲ မင်းတို့အမေအပေါ်မှာ အဖေ မှားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီထက်အရင် မှားခဲ့တာက မိမိ ဆိုတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာ ..”

ဒီနာမည် ပါလာတာနှင့် ချစ်ဦး မျက်နှာမဲ့သလို ချစ်ဖူး က ပီကောဝါးတာလား၊ မဲ့လိုက်တာလား မသိ။ ဆွေသင်း က ကြည့်နေတာမို့ မြင်ပေမယ့် ဦးခင်မောင် က ဘယ်ကိုမှ မကြည့် ...

“အဖေ့ရဲ့ မှားယွင်းမှုတွေကြောင့် ဆက်တိုက်ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို ဘယ်လို ဖာထားဖို့မှ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ အဖေ စိတ်ဖြေရာ ရှာခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး အဖေ့ကိုယ်အဖေ ပြင်ပဲ မယ်။ မင်းတို့တွေ အဖေ့ကြောင့် စိတ်မညစ်စေရဘူး .. သိက္ခာ မထိခိုက်စေရဘူး၊ တစ်ခုတော့ မင်း ပြောသလို အဖေ အာမခံဖို့ မလွယ်သေးဘူး”

ဦးခင်မောင် က ချစ်ဦး မျက်နှာ မှန်တော့တော့ကို ကြည့်၍ ...

“အဲဒါက အဖေ မိုက်လို့ ကုန်ခန်းသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက်..”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ .. အဲဒါတွေကို သမီးတို့က အဖေ ပြန်ရှာပေးဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ဦး ကလည်း အဖေ ကိုစွာ ကို သက်ညှာ ဆိုက်တယ်ဆိုပြီး ကလေးဆန်တုံစိတ်နဲ့ ပြောနေတာ”

“ကလေးဆန်တာ မဟုတ်ဘူး .. အဖေ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ခဲ့တာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ အဖေ့သားတွေ ဒီမှာ ခွေးဖြစ်ကုန်ခဲ့ပြီ၊ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့လူက သုံးဖြုန်း ကောင်းစားသွားတယ်။ ခုဆို သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ရာထူးရာခံနဲ့ .. အဆင့်အတန်းနဲ့ ..”

ချစ်ဦး ကတော့ ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်ပေးဖို့ မလွယ်တော့သည့် အတ္တများနှင့် မကျေနပ်တာကို ပြောနေဆဲ ... မိဘဖြစ်ပြီး သားသမီး အပြစ်တင်သူမျှကို လည်စင်းနေရသည့် ဖခင်အတွက် ဆွေသင်း မမြင်ရက်တော့ဘဲ ...

“တကယ်ဆို .. အဖေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာက မျက်နှာလိုက်ခဲ့တာ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မမှားပါဘူး”

“ဘာ!...”

လာပြန်ပြီ ..။ ချစ်ဦး ၏ စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာ ဆွေသင်း ဆီ ရောက်သွား၏။ ဒေါ်မိမိ ဆိုသည့် မိန်းမကြီးက ဆုံးသွားပြီပြီ၊ စာမျက်နှာတို့လည်း အဖေက ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ် ...

ဇာတ်လမ်းက ကန့်လန့်ကာချထားလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်ဘူးလား...။ ခုထိ အမျှင်တန်းနေသည့် စာမျက်နှာ နဲ့ ပတ်သက်နေဆဲကို ဖြတ်ချနိုင်ခဲ့ဖို့အတွက်သာ ကြိုးစားဖို့ ရှိသည်။

ဒီအစ်မ ဘာဖြစ်လို့ အဖေ့ဘက်က ဒီလောက် ရပ်တည်ချင်နေတာလဲ ..။ ‘နာနာချစ်ရင် မချစ်သလို နေပါ’ တဲ့...။ ဒါတွေ မကြားဖူးဘူးလား...။ အဖေနဲ့ ဒီမောင်နှမ နောက်ထပ် အမျှင်မတန်းဖို့သာ အဓိက ...။

ချစ်ဖူး ကလည်း ဘာမှမပြောဘဲနေခဲ့ပေမယ့် ခုတစ်လောကျမှ

မဆွေ အဖေကိုပဲ ဖာထေးကာကွယ်ခဲ့တာတွေ များလာမှန်း သတိထားမိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ပီကေဝါးနေရင်း ဆွေသင်း ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ဆွေသင်း က မောင်နှစ်ယောက်ဘက်ကို တည့်တည့်မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးတွေကား ...

“အပြစ် တကယ်ရှိတဲ့သူက သမီးပါ အဖေ”

“ဟင်!...”

“မဆွေ .. နင် .. ဘာ!...”

“နင့်ပစ္စည်းတွေကို ငါ ယူခဲ့မိတာ”

“ဟား!...”

“ထင်သားပဲ ..”

ချစ်ဖူး က မှဲမှဲနဲ့ နှိပ်သံယောင်လိုက်၏။ ချစ်ဦး က မယုံနိုင်သေး-

“နင် .. နင် .. ကြည့်စမ်း ..”

“ဘာ ဒီလောက်ပြူးပြူးနေတာလဲ ..။ အံ့ဩစရာကျနေတာပဲ”

ချစ်ဦး ပြူးပြူးနေတာကို ချစ်ဖူး ကပဲ ကဲ့ရဲ့သည်။ ချစ်ဦး က

ချစ်ဖူး ရဲ့ မထူးဆန်းသလို နေနိုင်သော မျက်နှာကို မျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ပြီး မှ ပြန်လှည့်ကာ ...

“အံ့ဩတာက သူ ဒီလောက်အကြာကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားနိုင်တာ ကို အံ့ဩတာ ..”

ချစ်ဦး တကယ် ထိတ်လန့်သွားတာက ဒေါ်မိမိ ရဲ့ ပက်ပက်စက်စက် အခိုင်အမာ တိုးနှက်ပြောဆိုသွားသည့်စကားတွေကို မမေ့နိုင်သေးလို့ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဒီမိန်းမကြီးက အောင်နိုင်သူ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

အဖြစ်တွေက ကြာခဲ့ပေမယ့် အနိုင်အရှုံး အဖြေပေါ်သွားတော့ အဖေရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်ရခြင်းက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ...။

ဆွေသင်း ကလည်း ချစ်ဦး ရဲ့ရှုက်ဒေါသတွေ သူမဆီ ဦးတည်နေ

ပြီမှန်းသိကာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသည့် သေချာခြင်းတစ်ရပ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ငါ ယူရဲတာက နင်လည်း ဒီပစ္စည်းကို အကွက်ရွှေ့လာခဲ့တာပဲ။ အလျှော်အစားတွေအတွက် အိမ်မှာ ဒီလောက် ဗျာများသွားမယ် မထင်သို့”

ဦးခင်မောင် သည် ခုချိန်ထိ ဘာတစ်ခုမှ မမှမဟဘဲ မောင်နှမ သုံးယောက်ကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေခဲ့၏။

“မဆွေ စကားကို ကြည့်ပြောနော်၊ ကိုယ့်အကန့်နဲ့ကိုယ် ဆိုင်တာပဲ ပြော ..”

“ဆိုင်တာပဲပြောတော့ နင်က ငါ့ကို သူခိုးဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မှာလေ ..”

“မဆွေ မနိုးလို့လား”

“နင်လည်း ပဲပိုင်းက သူများအထုပ်ကို ‘မ’ လာတာပဲ။ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ နှင့်အလုပ်က တကယ်တော့ သူများ ထင်သလိုမှ မဟုတ်တာ၊ လောင်းကစားသမားတွေကို ရှေ့ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး အရှေ့အချောင် ဝောင်းစားနေတာပါ”

“အဲဒါတွေ မဆွေ က မောင်နှမချင်း ဘာဖြစ်လို့ လုံးစေ့ပက်စေ့ပော်ကျူးနေတာလဲ”

ချစ်ဖူး က အစ်ကိုကိုလိုတော့ နာပုံပေါ်သည်။ နေရာမှ ထလာပြီး ချစ်ဦး ဘေးက ရပ်၍ ဆွေသင်း ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်၏။

“တကယ်ပဲ အစ်မဖြစ်ပြီးတော့ မထင်ရဘူး”

“ပြောပါစေကွာ .. အဖြစ်ရှိတဲ့လူက သူများအပြစ်ရှာပြီး ဦးအောင် ပြောကြတာပဲ”

ချစ်ဦး ကလည်း နားကျင်သည့်အကြည့်နှင့် ထပ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဟွန်းမနဲ မှဲ၍ ...

“ဒီလိုပေါ့၊ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲတောနေတဲ့ကောင်နဲ့ ကြိုက်နေတော့ ရှေ့ရေးမျှော်တွေးပြီး အိမ်ကပစ္စည်းခိုးတာ မဆန်းပါဘူး”

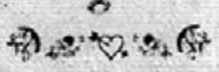
“အေး .. ငါက ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ကတော့ ရှေ့ရေးကိုတောင် မစတွေးဘဲနဲ့ အဖေ ချပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တကယ်ယူ၊ တကယ် ဖြန့်ပစ်ခဲ့တာပဲမို့လား။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြန်လျော်ရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိဘကို မညာတာ ..”

“မိဘက မညာလို့ သူများအတွက်နဲ့ ရိုတာထိုးကျွေးပြီး ဖာအေးတာပဲ၊ ငါက ဘာညာရမှာလဲ”

မောင်နှမတွေ အစဆွဲထုတ်လိုက်သည့် ချည်ငင်စက အလိပ်လိုက်ဆန့်ထွက်လာပေမယ့် အဆုံးရောက်တာနှင့် အစက ပြန်ကောက်တော့မှာ ဖြစ်သည်။

ဦးခင်မောင် ထိုနေရာကနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဒီအဆံတွဲကို ဆက်လက် မကြားရဲတော့သလိုဖြစ်လျက် အားလုံးသောအပြန်တွေဟာ ကိုယ့်မှာသာ ရှိသည်လို့ မြင်လာသည်။

သားသမီးတွေ ဒီလိုဖြစ်ကုန်ကြတာ ဘယ်သူ ဝတ္တရားပျက်ခဲ့တာလဲ ... မင်းကိုယ်မင်း ဘယ်လို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားတော့ ခင်မောင် ...။

အခန်း [၃]

သိန်းပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးသိန်း ... တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမြင်ဘူးခဲ့သော ငွေကြေးပမာဏပေမယ့် နှစ်နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ဝမ်းသာသွားကြသည့် အရိပ်သာင် ဘာမှဖြစ်မသွားခဲ့ ...။ ဒေါ်စန္ဒာ က မျက်နှာလေးတွေကို နှုတ်နေရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“သူ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး လဲယူထားရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ သမီးအစ်ကိုနော် ဒီငွေပုံက သားတို့အပေါ် သူထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာထုထည်တွေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါ အမေ့မေတ္တာတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် သားတို့အစ်ကိုနော် အဲဒီငွေတွေ မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ အမေ မရှိတော့တာမှ မဟုတ်ဘူး”

“စာမျက်နှာ မျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ...။ စာမျက်နှာ လက်မောင်းကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ပါးလေးကပ်ခဲ့ ...”

“မောင်လေးကို အမေက ချစ်တယ်လို့ ပြောသွားတာပါ၊ အဲဒီလိုပဲ ဆိုလိုက်ပါတော့ မောင်လေးရယ် ..”

ငွေတွေကို မြင်ကာမှ ဝေဒနာတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်သွားသလို မောင်နှမနှစ်ယောက် အံကြိတ်နေရင်း မျက်ရည်ကျနေကြတာ တော်တော် ကြာသွားခဲ့၏။

ဒေါ်စန္ဒာ ငေးကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာခဲ့သည်။ သူမ အဖြစ်ကမှ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး ဆုံးသွားတာကိုတောင် မသိလိုက်တဲ့အထိ .. သိလို့ ပြေးလာခဲ့တော့ မောင်နှမဘဝက သနားစရာလေးတွေပါ။ ပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း ကောင်းသည်။

အိမ်က သိပ်မသေးပေမယ့် ခပ်စုတ်စုတ် .. မိမိ ရှိနေကတည်းက လုံးဝမပြင်မဆင်ဘဲ ထားခဲ့တာမို့ စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင် ရှမ်းကန်အရသည့် ကလေးတွေအနေနဲ့လည်း ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ မလွယ် ..။

သူ ရောက်လာတော့ ပိုစုတ်သွားသည်ထင်ရသည့် အိမ်လေးတွေမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ..။ တစ်ယောက်က အဝတ်လျှော်နေကာ တစ်ယောက်က အိမ်အတက်အဆင်း လှေကားထိပ်မှာ ဇကာလေးနဲ့ထိုင်၍ ဟင်းရွက်ခြေနေ၏။ ဒီကလေးနှစ်ယောက် အစကတည်းက ယဉ်းကျေးဇူးလိမ္မာကြသည်။ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြသည်ဆိုတာ သိပြီးသားမို့ အမေမရှိတော့ပေမယ့် ဒီတိုင်းလေး မပြောင်းမလဲ မြင်လိုက်ရတော့ ကြည့်နည်းသွားမိသည်။ ပါလာသည့်ငွေတွေက မိမိ အပ်ထားခဲ့သည့် ငွေတွေဆိုလည်း မများသလို ငွေတွေကို အတိုးအရင်း ပွားလာအောင် သူမမလှုပ်ရှား ကူညီခဲ့တာဆို ပိုမှန်လိမ့်မည်။

"အန်တီ .."

"ဟင် .."

မေ့က မျက်ရည်သုတ်လိုက်ရင်း တစ်သူ့အသစ်နှင့် စာမျက်နှာမေးဖျားမှာ ခိုတွဲနေသည့် မျက်ရည်စတွေကိုပါ လှမ်းသုတ်ပေး၍ ...

"အဲဒီငွေတွေကို အမေက ဘယ်လို ခုဆောင်းခဲ့တာလဲဟင်.."

မေးလိုက်တာ မသင့်တော်မှန်း သိပေမယ့် ...

"မေ့ မေးလိုက်တာ အမေ့ကို စော်ကားလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှန်း တယ် အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် မေ့ အဲဒါကို သိချင်နေတယ်"

"သိချင်မှာပေါ့ကွယ်၊ မိမိ က သိပ်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အန်တီကိုတောင် နေရာတကာ တိုင်ပင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အမေ့ သမီးရယ် .. သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားသွားလာမှုတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ဝရမစိုက်တာတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ သူများအပေါ် ဗိုလ်ကျသလို အနိုင်ရထားတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အရမ်းတော်တဲ့ အပေါ့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် ဘယ်လိုဆင်ဆင် အလှအပ အင်တာနက်မှာ သာယာစိတ်သက်သက်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားမပျက်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့တာလည်း သူပါပဲ။ ယောက်ျားတွေပဲ ဝင်ဆုံတဲ့ စီးပွားတွေထဲမှာ သူ့ကိုကျတော့ နေရာပေးမယ့်လူ မရှားဘူး သမီးရဲ့.."

ဒေါ်စန္ဒာ က သဘောကျ ချစ်ခင်နေသည့်အပြုံးနှင့် ဒေါ်မိမိ ကို တော်ရနေပုံလည်း ရှိကာ ...

"နောက်တစ်ခု ပါရမီထူးတာက ယောက်ျားဆိုတာကတော့ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ရိုးသားစွာ ကူညီတယ်ဆိုတာပဲလားလေ။ မိမိ ကိုကျတော့ မရိုးသားခွင့် မရရင်လည်း အပြုံးထားသွားတာလဲ သိပ်မရှိဘူး။ ပြောပြီဆို မိမိ က ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ။ အဲဒါလည်း သူတို့ နှင့်လွတ်နိုင်ကြတာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ သမီးရယ် .. ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းလိုက်ရတဲ့ အချို့နေရာတွေမှာ လူပြောတော့ ခံရတာပေါ့။ သမီးတို့အမေအတွက် သမီးတို့ ဂုဏ်ယူပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးတို့ကို အစိမ်းရောင်နယ်ထဲမှာ ကွင်းခတ်ထားပေမယ့် သမီးတို့ မောင်နှမရဲ့ အနာဂတ်အတွက် သူ့ခေါင်းထဲမှာ အမြဲရှိနေတယ်"

ရွှပ်ထွေးမှုလေးတွေဖြစ်သွားသည့် မေ့ မျက်ဝန်းတွေကို ဒေါ်စန္ဒာ အကဲခတ်၍ ...

"သူ့ရုပ်ရည် နုပျိုလှပနေတာနဲ့ အားကိုးရှာမလား .. သာယာမှု"

နောက် လိုက်မလား .. အများကြီး ရွေးလိုရတယ် သမီး။ သူ ဆုံးသွားအထိ အထိ သစ္စာထားခဲ့တာ .. အဲဒါ သမီးလေး ပထွေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခေရဘူးဆိုတဲ့ မိခင်မေတ္တာပါ။”

ဒေါ်စန္ဒာ ၏အကြည့်တွေက တစ်နေရာကိုငေး၍ မျက်ရည်ဆူနေသည့် စာမျက်နှာ ဆီ ဝေ့သွားကာ ...

“သားသမီးကိုတောင် ပြန်မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကိုတောင် သားဖြစ်တဲ့သူက ‘အဖေ’ လို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခေါ်နေတာကို သူ မတားခဲ့ဘူး။ အဲဒါလည်း သူ့သားလေးကို သူ့နဲ့ ငုတ်စိတ်မှာ သနားနေခဲ့တဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ခြင်းပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှမမြဲမြံရဘူး.. မပြစ်မှားကောင်းဘူး။ ဒီငွေတွေက သူ့ ‘မ’ တည်လိုက်တာကို အန်တီနယ်ပယ်မှာ အန်တီကိုယ်တိုင် အတိုးအရင်းပွားအောင် ကူညီပေးခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် တဖြည်းဖြည်း စုမိလစာတာတွေပါ။”

“ဒါတွေကို မခ တို့အတွက်လို့တော့ အမေ ပြောဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မို့လား ဟင် ..”

“သားတို့သမီးတို့အတွက်ပေါ့ကွယ်။ သူ မကျန်းမာတာတောင် အစောကြီးတည်းက ဒီရောဂါဖြစ်နိုင်တာ သိရက်နဲ့ ဘာမှမစစ်ဆေးခဲ့ဘူး။ စစ်ကြည့်လို့ အဖြေသိရတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်ရှည်အောင် မွေးမြူလို့ ရတယ်။ သူ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အန်တီ ဘယ်လိုပြောပြော ဒီငွေကို လုံးဝ ထုတ်မယူဘူး။ အဲဒါ ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်မှာလဲ စဉ်းစားကြည့် ..”

အမေက ဒီငွေတွေက ငါ့သားနဲ့ သမီးအတွက်လို့ မမှာခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ သေချာသွားပါသည်။ သစ္စာဖြောင့်မှန်စွာ လာပေးခဲ့သဖြင့် ဒေါ်စန္ဒာ ကို သူတို့ လေးစားပါသည်။ အမေ့ရဲ့စေတနာတွေကိုလည်း ပိုသိလာလေ ကြေကွဲရလေ ...။ ထို့ကြောင့် အိမ်စုတ်စုတ်ကြီးထဲမှာ ငွေ

ပင်က ဒေါ်စန္ဒာ ရျပေးတဲ့အတိုင်း နေရာမရွေ့ ရှိနေခဲ့၏။

“အန်တီက ဒီငွေကို ဆက်ထိန်းထားပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နေကြတာက ဝေးတယ်လေ။ မိဘမရှိတဲ့ အချိန်မှာ သားတို့မောင်နှမမှာလည်း လိုအပ်တာတွေ ရှိလာမှာပေါ့။ သူ့ထားလိုက်နော်။ ဒီမှာ မိမိ အန်တီကို သိန်းလေးဆယ် စပြီးအပ်ခဲ့တဲ့ အနဲ့ လက်မှတ်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ မရှိဘူး။ ဒါက နောက်ထပ် သိန်းနှစ်ဆယ် ထပ်သွင်းတာ။ နောက်ဆုံး နှစ်ဆယ် ငါ့သိန်းနဲ့ သုံးရစ်မှာ ကြာတဲ့ကာလတွေကိုလည်း ကြည့်နော် ..”

ပထမဆုံးက ဗလာစာရွက်လေးမှာ အကျိုးအကြောင်း ရေးထားတာလည်းပါကာ သိန်းလေးဆယ် သိမ်းထားဖို့ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်ကျတော့ ပိုင်လေးနဲ့ ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ငွေ ဆက်သည့်သွားဖို့ အမေ စိတ်ကူးထားပုံပေါ်ကာ အောက်မှာ နေရာလွတ်အကျယ်ကြီး ချန်ထားတာလည်း ရှိသည်။

ဒေါ်စန္ဒာ ကတော့ သူမဘက်က စောင့်ထိန်းခဲ့ခြင်းကို စာရွက်စာတမ်းနှင့်တကွ သေချာ လာအပ်သွားခဲ့သည်။ အားလုံးက မရှိသွားနယ် ဘာမှမရှိတာမို့ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါသည်။

စက်နေသည်က ဒီငွေတွေကို မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး ထိကိုင် ချင်စိတ် မရှိအောင် ကြေကွဲနေခြင်းပင် ...။ ငွေတွေကို မသိမ်းဘဲ တစ်အိမ်ဆုံး တံခါးတွေပိတ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းစားဖို့ နောက်ဖေးခန်းဆီ ရောက်လာတော့လည်း ငွေကို စိတ်ပူရမှန်း မသိ ...။

“စားလေ မောင်လေး ..”

ငါ့အ ကောက်ကြီးကြီးကို သုံးလေးပိုင်းပဲ ပိုင်းကာ တစ်ပိုင်းချင်း ဒီကို မှန်လာဥပိုးတီလုပ်သလို ဓားနဲ့ အရစ်လိုက်ခွေ၍ လှလှပပလေး နှုန်းထားသည်။

စင်းကောမကြိုက်သည့် မောင်လေးအတွက် အချဉ် ဂျင်း စပါးလင်

ရောထည့်၍ ဆီပြန်လေး သေချာချက်ထားတာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကြာ
တောင်ပံနဲ့ လည်ချောင်းကို ငံပြာရည်နဲ့ ရေခန်းအောင် ပြုတ်ပြီးမှ ပြန်
ကာ မုန့်လာဥနဲ့ အဖြူထည် ဟင်းခါးပုံစံလေးလည်း ချက်ထားသည့်
အသားတွေနဲ့ စွတ်ပြုတ်ဆီ ညှိတယ်လို့ ညည်းတတ်သည့် မောင်အတွက်
အရည်ဖြစ်ဖြစ် .. အဖတ်ဖြစ်ဖြစ် မွှေးနေစေဖို့ ဖြစ်သည်။

သူမ ဘာတွေပဲ လုပ်ထားထား စာမျက်နှာ က ထမင်းပွဲကို ကြည့်
ပြီး ငိုနေမည် .. ပြီးတော့ လက်ဆေးခြင်းကို ကြာရှည်စေကာ ထမင်း
တွေကို တွန်းလိုတွန်း၊ ဆွဲချလို ချ၊ ဖွခြင်း အမျိုးမျိုးနှင့် ဖွနေဦးမည်။
စားလေလို့ တိုက်တွန်းပြီး မမ နောက်တစ်ကြိမ် ဟင်းထည့်သော
အားနားပါးနာ တို့တိတိလောက် ပါးစပ်ထဲ သွင်းမည်။ ဒါတွေထဲ
စားပွဲပေါ်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပြောင်းလဲသူ
မှာ မဟုတ်သော စာမျက်နှာ ရဲ့ အမြဲတမ်းနေ့စွဲတွေ ဖြစ်သည်။

မောင်ဖြစ်သူကို ငေးကြည့်ရင်း မမ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာ
သည်။ ရှေ့ဆောင်ဦးရွက်ခြင်းဖြင့် မြိန်ရှက်စွာ စားပြဖို့ ကြိုးစား
သူမ လက်တွေ့သာ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေ ပေါပြီး စေးကပ်လာခဲ့သည့်
ပါးစပ်ထဲကို တစ်လုတ်မှ မရောက်သေး ..။

ထိုစဉ် စာမျက်နှာ က အမှတ်တရ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...
“မမ .. မမလည်း စားလေ ..”
ပြောလိုက်ကာမှ မျက်ရည်တွေက ပါးပေါ်ထိ ရဲတင်းစွာ ခြေ
ဆင်းလာကြ၏။
“ဟာဗျာ!... မမကလည်း ..”
စာမျက်နှာ လက်ပြန်ဆေးပြီး လက်သုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်လိုက်သည့်
ပြီးတော့ မမ လက်မောင်းလေးကို ကိုင်လိုက်ကာ ...
“မမ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ”
“မင်း အဲဒီလို ဖြစ်နေတာ မမ ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ မင်း .. မင်း

တော်ပါတော့ မောင်လေးရယ် ..”

မမ မျက်ရည်တွေနဲ့ မော့လာပြီး စာမျက်နှာ ရဲ့လက်ပေါ်ကို ထပ်
ဆင်ကိုင်ကာ ...

“မောင်လေးကို မမ နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ထားတဲ့သူက
ထားရစ်ခဲ့ပြီ၊ ရှိနေတဲ့သူက ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး၊ မမတို့ဘဝက ငိုနေရုံနဲ့
ပြည့်စုံသွားမှာလား .. ပြီးခဲ့တာတွေပဲ တွေးပြီး တရိပ်ရိပ် ခံစားနေတာနဲ့
ခန့်ဆင်းရှင်တစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာနိုင်သလား”

“မောင်လေး သိပါတယ် .. အလုပ်တွေလုပ်နေရင်လည်း အလုပ်
လုပ်နေတဲ့စိတ်မှာ နှစ်ပြီး မောင်လေး ကြိုးစားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်-
ပြန်ရောက်လာရင် အိမ်ဆိုတဲ့ အမှီးရိပ်အောက်ကို ဝင်လိုက်ပေမယ့်
မွှေးထွေးလုံခြုံသွားတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ မထင်ဘူး”

“မောင်လေး အမေ့ကို တမ်းတနေတာ မမ သိတယ်၊ နောက်ပြီး
မရနိုင်တာကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေတယ်”

စာမျက်နှာ မျက်နှာ မသိမသာလှဲ့၏။ မမ က လိုက်ကြည့်နေ၍...

“အမေက မောင်လေးကို မပြောရက်ပေမယ့် အဖေ့နောက်ကို
တမ်းတ လိုက်ခေါ်နေတာ မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါ မောင်လေးပဲ ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းနေရမှာကို သိလိုပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုပဲ အစွဲအလမ်းကြီးနေရ
တာလဲဟင်၊ ကိုယ့်ကိုမခေါ်လည်း မမတို့ အဖေ့ကို မြင်နေရသေးတယ်
နို့လား.. နှစ်ခု ပူနေရမယ့်အစား တစ်ပုကို အရင်ဖျောက်ကြည့်စမ်းပါ”

စာမျက်နှာ သည် မမ မျက်နှာကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ငေးနေပြီး
တဖြည်းဖြည်း တစ်ခွန်းချင်း ပြော၏။

“အမေ့ကိုလည်း မြင်နေခဲ့ရတာပဲ၊ မောင်လေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်
ကိုဆွဲပြီး မိုးခြိမ်းသလို အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ စကားတွေနဲ့ အကျပ်
အတည်းထဲကနေ ဆွဲထုတ်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏလေးအတွင်း
မှာ မောင်လေးလက်ပေါ်မှာ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာ”

ထမင်းစားဖွဲ့ အလယ်မှာထားကာ မျက်ရည်စက်တွေသာ ဇွန်ထင်းခဲ့လျက် ...

“အမေ့မေတ္တာကို သိရတဲ့အချိန်မှာ မောင်လေးကို အမေ့ထာဝရ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ အဖေ့ကို အဲဒီလို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် ..”

“အဖေ့ရင်ထဲမှာ အမေ့လို မျှီသိပ်သိုဝှက်ထားနိုင်တယ်လို့ မင်းထင်နေသလား မောင်လေး”

“မရှိနိုင်ဘူးလို့ မမ ပြောလည်း မောင်လေးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေက ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေက မောင်လေးရဲ့အဖေအရင်း - ဒါကို သိလာတဲ့နေ့ အဖေ့မေတ္တာကို မောင်လေး ရမှာ။ တစ်နေ့နေ့အဲဒီအမှန်တရား ပေါ်လာမှာပါ”

အမှန်တရားကို သိထားတဲ့ ကာယကံရှင်က ရှိတော့လို့လား - မောင်လေးကို မမ မမေးရက်တော့ပေ။ သူယုံကြည်ချက်လေးနဲ့ သူ ရှိပါစေတော့။ တကယ်တော့ လူကြီးတွေရဲ့ပဋိပက္ခမှာ အမေ့မာနကြီးကြီးနဲ့ အရှေ့တိုက်ပြောခဲ့၍သာ သေချာ ရှင်းပြလျှင် အမေ့လက်ခံမည် ဆိုသည့် တချို့တစ်ဝက်သော စကားတို့ကို သိထားပြီး မောင်လေး ဒါကို အသေမှတ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမေ့ သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ခါ ပြောသေးသည်။

“အမေက ရှင် ဘယ်တော့မှ ‘သား’လို့ မခေါ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်တော့ အဖေ မျက်နှာပျက်သွားမယ် မမ၊ အဖေ့ရင်ထဲမှာ မောင်လေး ရှိပါတယ်” တဲ့ ...။

ကြံဖန်ပြီး ရှိချင်နေသည့် တမ်းတမျှော်လင့်ခြင်းတွေကို ဘယ်ဆီ သိမ်းထားခိုင်းမလဲ ...။

အခန်း [၃၃]

အရပ်တိုတိုလေးနှင့် ကိုယ်ကျပ်ခါးရှည် အဖြူကျားကို ဝတ်ထားသဖြင့် အရပ်က ပိုပုံနေသလို ထင်ရ၏။

ဖွိုင့်ဒေါက်ချွန်ကြီး စီးထားတာတောင် ယောက်ျားနှစ်ယောက် အလယ်မှာ သူမက ပုပုသေးသေးလေး ဖြစ်နေသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးမှ ဆု ရှေ့မတိုးဖြစ်တော့ပေ။ စာမျက်နှာ ဆီကို ရောက်လာတိုင်း မရမက စောင့်ခေါ်ရတာပဲ ရှိခဲ့တာမို့ အပြင်မှာ လှမ်းတွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာသွားတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိ ...။

ထိုသူမနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က တစ်ဖက်ဖြစ်ကာ စာမျက်နှာ တစ်ဖက် ...။ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ နှစ်ယောက်က ဒီဘက် ထွက်လာသဖြင့် ဆု သေချာလိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကောင်မလေးက ဆု တို့ထက် ငယ်မည်ထင်သည်။ အသားညိုညို ဆံပင်တွေလည်း ကောက်ထား၏။ သူတို့စကားပြောလာသဖြင့် အနားထ ဖြတ်သွားတော့ စကားသံတချို့ ကျန်ရစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောလိုက်တာလဲ ဆွေ့ ရယ် .. ကိုကြီးက တော့ လူသိမခံရဲတဲ့ကိစ္စမျိုးကို သိပ်သဘောမကျဘူးနော်၊ ဘာ မျှီသိပ်ရော လို့လို့လဲ”

“ကိုကြီး မသိပါဘူး”

စကားသံတွေ ဝေးသွားတဲ့အထိ နားစိုက်ထားခဲ့ပေမယ့် မကြားရတော့ပေ ... သူတို့က စက်ရုံဝင်းထဲက ကားပါကင်ရဲ့အစွန်ဆုံးကားနီ သွားနေကြတာ ဖြစ်၏။ ဒီထဲမှာ ဒီလူတွေကို ဆု တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ “ဆု ဒီကိုလားတာလား .. အထဲမဝင်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူများကို စပ်စုနေမိတာနှင့် ဦးလေး ကားတစ်စီးလုံး ထွက်လာတာကို မမြင်လိုက်မိ ...။

“အန်ကယ်လ်က ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘယ်မှမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကို ခဏပဲ”

ဟိုဘက်ဆိုတာက ကုမ္ပဏီဘက်ကို ပြောတာဖြစ်သည်။ စက်ရုံနဲ့ ကုမ္ပဏီက တစ်ဝင်းတည်းပေမယ့် အလယ်မှာ အဆောက်အဦးနှင့် ခြားနေသေး၏။

“အန်ကယ်လ် နေဦး ..”

ဆု ကိုယ့်ကားထဲ ကိုယ်မဝင်သေးဘဲ ဦးလေးဘေးကို ကပ်သွားမိကာ ခါးလေးကိုင်း၍ ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“အန်ကယ်လ်က ဒီရက်ပိုင်းထဲမှာ စာမျက်နှာ ကို စက်ရုံထဲမှာ ချည်း ခိုင်းနေတာပဲ”

“အဲဒါကို ခိုင်းတယ်မထင်နဲ့ .. သူ့မှာလည်း ပညာတိုးတယ် နောက်ပြီး ဒီကောင်လေးက စိတ်ချရတယ်”

“အန်ကယ်လ် ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ”

ကားမှန်ကိုပုတ်၍ မဲ့ရဲ့ကာ ဆု မတ်မတ်လေး ပြန်ရပ်၏။ အန်ကယ်လ် ဦးမိုးညိုအောင် က ချောမော့သည့်အပြုံးနှင့် မော့ကြည့်လျက်-

“တွေ့လား .. ဆုလေး နော်၊ ညည်း သူငယ်ချင်းဆိုပြီးတော့ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စေတနာတွေ ပိုနေပြီ”

“ပိုရမှာပဲ .. သူ့စမျာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ သူ ဒီမှာ အောက်ဆင်းနေရင် အိမ်မှာ သူ့အစ်မက တစ်ယောက်တည်းရယ်..”

“သူ အောက်ဆင်းရတာတွေလည်း သိတာပဲလား၊ ဆုလေး.. ဆုလေး ..”

“အန်ကယ်လ်နော် .. နောက်ကို စက်ရုံမှာပဲ ခေါ်ခေါ်ခိုင်းပြီး အိုဗာ တိုင်တွေ မခိုင်းနဲ့”

“သူကိုယ်တိုင်က လုပ်ချင်နေတာပါ ဆရာမရယ် .. အလကား လုပ်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ညဆင်းတာနဲ့ တစ်လစာရဲ့ လေးပုံတစ် ပုံလောက် ရတာ”

ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ၊ စာမျက်နှာ က ကြိုးစားတဲ့သူဆိုတော့ အလုပ်ဆိုရင် လုပ်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ဟိတ် ..”

ဦးမိုးညိုအောင် က တစ်ဝက်ချထားသည့် မှန်ပေါ်မှာ တံတောင် ဆစ် ကွေးတင်လိုက်ပြီး မေးဆတ်ခေါ်ကာ ...

“ငါ့ကို ခုပဲ ဂိတ်က တိုင်တယ်၊ ညည်းရဲ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း..”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆု ဘာမှမသိရသေးဘဲ ပျာပျာသံလဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ခုနက ထွက်သွားတဲ့နှစ်ယောက် မမြင်လိုက်ဘူးလား”

“ဟုတ် .. မြင်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ ညည်းကောင်လေးရဲ့ ညီမတဲ့ ..”

“ညီမ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ညည်း ခုနက ပြောတော့ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆို ..”

“ဝမ်းကွဲနေမှာပေါ့၊ အဲ .. သူ့မှာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေ ရှိသေးတယ်၊ အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ပြောလေ ..”

အဖေတူ အမေကွဲလို့ ပြောလိုက်တာနှင့် ဦးမိုးညိုအောင် က နှာခေါင်းရှုံ့၏။

ဒီလိုမိသားစုမျိုးက စိတ္တဇဆန်ဆန် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တူမဖြစ်သူက စိတ္တဇဆန်ဆန် ခင်တွယ်နေမှန်း သိနေလို့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကားသော့ဆီ လက်က ရောက်လျက် ...

“ဟာ!... အန်ကယ်လ် ပြောဦးလေ .. စာမျက်နှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆု က ကားသော့နဲ့ ဦးမိုးညိုအောင် လက်ကိုပါ လှမ်းကိုင်ထား လိုက်ပြီး ဇွတ်မေးသဖြင့် ပြန်မော့ကြည့်မိကာ ...

“ဂိတ်က လူတွေက ပြောတာပဲ၊ ကောင်မလေးနဲ့ပါလာတဲ့လူက နာမည်ပျက် ရှိဖူးတယ်တဲ့၊ ကောင်မလေး အထဲကိုဝင်သွားတုန်း အပြင် မှာ လျှောက်ကြည့်နေတာ နဲ့နေတာပဲလို့ ပြောတယ်”

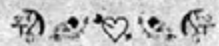
တကယ်ဆို စက်ရုံထဲထိ ဧည့်သည်ခေါ်တွေ့ခွင့် မရှိပေ။ ဆု မျက် နှာပူသွား၏။

“ဟို စာမျက်နှာ က ခေါ်သွားတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ ကောင်မလေးက ရုပ်စောင့်မလိုလိုနဲ့ သွားပြောပေးတဲ့လူနောက်က ကပ်လိုက်သွားတာတဲ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်မဖြစ်စေနဲ့...၊ ညည်းကောင်လေးကို အုပ်ချုပ်ရေးမျိုးတွေ ပြောခံ ထိမှ ပိုဆိုးမယ်နော်၊ ပြောပြထား”

တော်ရုံ အောက်ပိုင်းကကိစ္စတွေကို အထက်လူကြီးတွေက သိ တောင် မသိကြပေ။ စာမျက်နှာ ဒီကိစ္စကြောင့် မျက်နှာပျက်ရပြီဆို ဘယ်ပုံမှ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ် ...။

ဒါပေမယ့် ဆု ကတော့ စာမျက်နှာ အတွက်ဆို မေခံလာနတ် သမီး ဖြစ်ချင်သူ ...။

အခန်း [၃၄]

လက်သမားတွေကို ပြုပြင်ဖာထေးဖို့ နေရာတွေ ပြပေးနေရင်း ဆားကနေ ဟိုလိုက်ကြည့် ဒီလိုက်ကြည့်နှင့် မခ အိမ်ရှေ့မှာပဲ မိုးတိုး ဖော်တတ်လေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ...

“တီ ..”

ကားဟွန်းသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီးမို နောက်လှည့် ကြည့်မိလျှင် ...

“ဦးလဒ် ..”

မခ မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။ ဆပ်ဖိအနက်ရောင်က နေရောင် မှာ မျက်စိကျိန်းအောင် လက်လက်တောက်နေလျက် မောင်းလာတဲ့သူ က သူဌေးဆိုသည့် စာတမ်းကပ်ထားဖို့ မလို ...။

ရလဒ်ကောင်း သည် နက်ပြာရောင်ပေါ်မှာ မိုးပြာရောင် မတ် ဘတ်စင်းတစ်ကြောင်းတည်းပါသော စပို့ရှပ်လက်တိုနှင့် မျက်မှန်နက် ကို တပ်ထား၏။ ဝင်းမှုန်နေသည့်မျက်နှာက မျက်မှန်နှင့်လိုက်ဖက်ကာ ကားနဲ့ လူနဲ့ ပေါင်း၍ ထည်ဝါခြင်းက ငိုက်မြည်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင် ကို ပုတ်နှိုးလိုက်သလိုပင် ...။

မခ ဘေးဝန်းကျင်ကို မကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်က ချက်ချင်းတွေ့
မိကာ ပြုံးပြနေသည့်မျက်နှာကို ပြန်ပြုံးပြဖို့ သတိမရ ...။

ဒီတိုင်းဖြစ်သွားတတ်တာကို သိနေသူကလည်း 'ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စ
မရှိ' ဆိုသည့် ခပ်လွန်လွန်အပြုံးနှင့် ဆင်းချလာသည်။

"မင်း ခွင့်ယူထားတာ အိမ်ပြင်နေတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလဒ်"

သူ အနားရောက်လာတော့ ကားရပ်ကတည်းက လှမ်းကြည့်ကြ
သည့် လက်သမားတွေက သေချာထပ်ကြည့်ကြသည်။

ခြေရင်းကခြေကို နံရံခတ်ထားတာမို့ မသိပေမယ့် ခေါင်းရင်းက
ဆူးပဲ ခတ်ထားသည့်အိမ်က အဝတ်ရုတ်သလိုလို အမှိုက်ကောက်
လိုလိုနှင့် လူရိပ်တွေ များလာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ မလိုသူ ရှိသလို လိုတဲ့သူက မရှိသလောက်
ပါ။ မခ တို့လို မိသားစုအတွက်က လိုလားတဲ့သူဆိုတာ မရှိ ...။

မျက်နှာသည် ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားပြင်ဆင်လို့မရအောင် ပျက်နေ
လျက် မခ မလှမပ ပြုံးမိရင်း ...

"မောင်လေးနဲ့ မခ နဲ့ တစ်လှည့်စီ ခွင့်ယူပြီး ပြင်ရတာလေ၊ အိမ်
က တော်တော်ယိုင်နဲ့နေတော့ တစ်ခုပြင်လိုက်တာနဲ့ ပြင်စရာတွေ
အများကြီး ဖြစ်လာတာ"

"အင်းပေါ့"

ရလဒ်ကောင်း က မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး အုတ်ဖိနပ်ခံနှင့် နှစ်
ဆောင်ပြိုင်ပုံစံ တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို သေချာကြည့်သည်။
ပြီးမှ...

"စရိတ်စကက သိပ်မှ မထူးတော့တာကွာ .. အားလုံး ပျက်ချလိုက်
ပြီး အသစ်ပြန်ဆောက်ပါလား"

ပြောနေရင်း အိမ်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းရင်းဘက် လျှောက်သွားသဖြင့်

ဘိုတက်က နားစွင့်နေကြသူတွေနဲ့ နီးသွားကာ မခ ပြောမည့် စကားတွေ
ထည်း မပြောဖြစ်လိုက် ...။ မကြည့်ချင် မြင်ရက်သား ဆိုသလို ကားနဲ့
လူကို ခေါက်တုံ့ပြေးနေသည့် မျက်လုံးတွေဆီ မခ လှမ်းကြည့်လိုက်
မိ၏။ သူကတော့ အေးဆေးလျှောက်ကြည့်နေတာ ဆောက်လုပ်ရေးစီမံ
တီနီးယဲမှာ စစ်ဆေးရေး ဝင်နေသလိုလို ...။

ပြန်လှည့်လာတော့လည်း လက်သမားတွေရှေ့မှာ မဆင်မခြင်...။

"သစ်တို့ ဝါးတို့ဆိုတာ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးလွယ်တယ်၊ မောင်နှမ
နှစ်ယောက်ပဲ နေကြတာဆိုတော့ တစ်ထပ်တိုက်ပြားလေး ဆောက်
လိုက်ပါလား၊ ကျစ်ကျစ်မာမာလေး လုပ်ထားရင် ဆေးရောင်ပြောင်းလဲ
သွားမှာပဲ ရှိမယ်၊ ပြင်ဆင်ဖို့အတွက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေစရာ မလို
တော့ဘူး"

မခ ခေါင်းခါသည်။ ထပ်ပြောမည့်စကားကျတော့ သူက မစောင့်
ဘဲ အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ တွက်ချက်ပြနေသေးသည်။

"တိုက်ဆိုတဲ့အရှိန်ကို မကြောက်ပါနဲ့...၊ တကယ်တမ်းကျတော့
ရေတံက သိပ်မကွာဘူး၊ အဲဒါ သဘောကျရင် စိတ်ချရတဲ့ ကန်ထရိုက်
တွေ ရှိတယ်၊ ကိုယ် အပ်ပေးမယ်"

"အဲဒီလောက် မလုပ်ချင်လို့၊ မခ ခုကွဲများခံပြီး ပြင်နေတာပါ
ဆရာ"

ခန့်ညားသွားအောင်လို့ ပါးစပ်ထဲတွေ့သလို ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။
သူ သတိထားမိလား .. မထားမိလားတော့ မသိ ...။

"မဟုတ်ဘူးလေ .. မင်း ခုပဲ ပြင်ထားပြီးတဲ့အပိုင်းကို ကြည့်...၊
အရင်အတိုင်း သေသေသပ်သပ် ခန့်ခန့်ညားညား ထွက်လာသလား၊
ပြင်နေရင်းနဲ့ တစ်အိမ်လုံး အကောင်းတိုင်း ပြန်လုပ်ရတဲ့အထိလည်း
ဖြစ်ဖို့ ရှိသေးတယ်၊ ငွေကြေး လိုအပ်ချက်ရှိရင် ..."

"မလိုဘူး ဆရာ"

မခ မျက်နှာလေး တင်းနေတာကိုကြည့်ပြီး ရလဒ်ကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“လိုလိုမလိုလို မခ တို့အမေ ခေါင်းချသွားခဲ့တဲ့အိမ်၊ ပြီးတော့ ဒါ အဖေနဲ့အမေတို့ ပထမဆုံး ကိုယ်ပိုင်ထူထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ပါ။ ဒီအိမ်မှာ အမေ့ရဲ့ခြေရာလက်ရာ အငွေအသက်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပျက်စီးနေနေ အိမ်လုံးဖြိုချပစ်တဲ့အထိ မခ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ မောင်လေးလည်း လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် ကောင်းပေမယ့် မခ တို့ အဲဒီလိုစိတ်ကူး မရှိတဲ့အတွက် စေတနာစော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ မချီတရီ ပြုံးမိသည်။

“မင်း အမြဲတမ်း စော်ကားခဲ့တာပဲ မခ ရယ် ...”

နှုတ်ခမ်းတွေစေကာ သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေနဲ့ပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ စံကားဝါရောင်ဖျော့ဖျော့လေးက အဖြူဘက်ကို လှနေသည်။ ထိုဝတ်စုံလေးကြောင့် သူမရဲ့ပါးပြင်လေးတွေမပါ စံကားဝါရောင် သမ်းနေသလိုပင် ...။

ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ ကလစ်နဲ့ စုညှပ်ထားသဖြင့် ဆံဖျားတို့က သေးသွယ်သည့် ခါးစပ်အောက်မှာ တန့်နဲ့ရှိနေကြသည်။

မျက်နှာမှစ၍ ခြေဖျားအထိ ဖြူစင်ဝင်းနှစ်နေသည့် သူမရဲ့ အလှတရားတွေကို သူ ထိုင်ကြည့်နေချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ သိပ်မကြာသေးဘူး ထင်သည်။

မြင်နေရင်းနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတိုင်း.. မြင်ချင်နေလျက်နှင့် မမြင်ရတိုင်း မကျေနပ်သလို ဖြစ်နေတတ်သည့်စိတ်တွေကလည်း ဘယ်က ရောက်လာမှန်း မသိ...။ သူမဘက်ကတော့ သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပါ...။

စကားသွားပြောလည်း မကြိုက်၊ အရေးပေးလိုက်ပြီဆိုလည်း မနှစ်မြို့သလိုလို ...။

ခုတော့ သူ စေတနာပိုမိလို့ မလိုပါဘူးလို့ ပြောခံထိခဲ့ရပြီ ...။ ပြောပါစေ ... မချီတရီအပြုံးကနေ ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူသွားသည့်အပြုံးနှင့် သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ အသံနူးတိုးဖြင့် ...

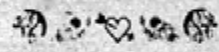
“ရပါတယ် .. စော်ကားခံရရင်လည်း ခံချင်လို့ကို လာခဲ့တာမို့လို့ ကောင်းပန်ဖို့ မလိုဘူး။ ဒါဆို ကိုယ် ပြန်မယ်နော်”

‘ဟုတ်ကဲ့’လို့ တက်ကြွစွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာလေးကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တစောင်း ပြန်လှည့်ရပ် ...

“ဒီနေ့ မင်းရဲ့ခွင့်ရက် နောက်ဆုံးနော် .. မေ့နေမှာစိုးလို့”

ပြုံးလက်စနှင့် လှည့်ထွက်ခဲ့ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။

‘မင်းနဲ့ ရှေ့ဆက်ချင်လို့ ..’

ဘဝန်း | ၃၅ |

“ဘာ!... ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့ ..”

နောက်ထပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဒေါသဖြစ်ရခက် ခွင့်လွှတ်ခက် ..၊ အန်ကယ်လ် ဦးမိုးညို က သတင်းပေးလိုက်တာ မနက်ထဲ

“ကောင်လေးကတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပါ။ ဒါပေမယ့် ဆုတောင်းပတ်သက်တဲ့သူမို့လို့ ငါ နားစွင့်ကြည့်တော့ မိသားစုသမိုင်း သိမကောင်းဘူးကွ။ ခုနေတော့ မရိုးမသားရှိကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ဒါတွေကြာလာရင် ကောင်းဖို့မရှိဘူး။ ဆုလေး ကို သေချာမေးကြည့်ဦး” လို့ မေးကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းလား .. ဘာလားတောင် ခွဲဖြား ရသေးဘဲ ‘ဟုတ်ကို’ ချက်ချင်း ထွက်လာ၏။

ရလဒ်ကောင်း ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် လက်ပ်တော့စ် ပိတ်၍ စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်သည်။

“ဘာဟုတ်တာလဲ ညီမလေး ..၊ ကိုကို ဘာမှ မမေးရသေးဘဲ”

“ကိုကိုပဲ အဲဒီကောင်လေးက ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝင်တာဆို...လို့ မေးတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ..”

“ဟုတ်လို့ ခေါင်းညိတ်တာလေ ကိုကိုရဲ့ .. ညီမလေး သူ့ကို သနားလို့ ကူညီခဲ့တာ”

ရလဒ်ကောင်း က ညီမမျက်နှာလေးကို စူးစမ်း အကဲခတ်လျက်...

“မိန်းကလေးဆိုတာ သနားလွယ်တတ်ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မသနားရဘူး။ သနားခံရတာကို သာယာနေတဲ့ယောက်ျားတို့ အထင်မကြီးတတ်တဲ့အမြင်လည်း ရှိရတယ်”

ဆု က သူပြောတာတွေကို စိတ်ညစ်နေသလိုလေးကြည့်ကာ မျက်စိလေး မှဲနေ၏။

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“သူငယ်ချင်းပါ”

“ကျောင်းမှာ ညီမလေး ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မရှိခဲ့ဘူး။ နေ့ဆို သိတယ်”

“ကျောင်းနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး ကိုကို ..၊ ဟိုလေ .. သူက ကိုကို နေထိုင်သေးလား မသိဘူး။ ညီမလေး ဆယ်တန်းနှစ်တန်းက ဂျာနယ် စိတ်ရောင်းတဲ့ ကျောင်းသားဆိုတာလေ ..”

ရလဒ်ကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ဆု က အင်လေးဖွ၍ မျက်လွှာချလိုက်ကာ ...

“ဒီရိုင်ဘာကိုတောင် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ ဂျာနယ်ဖိုး ခံစားရတာကို ..”

“သိပြီ .. တော်တော့”

အစ်ကိုဖြစ်သူ မျက်နှာမှာ ရာသီဥတု မကောင်းတော့၊ ဆု ပျာပျာ အနားပြုခဲ့ သွားကာ ...

“သူက အရမ်းကို ရိုးသားတဲ့သူပါ။ ပြီးတော့ စာလည်း ကြိုးစား ရေးသားတဲ့သူကို မိဘ အထောက်အခံ မရှိဘဲ သူ့အားသူကိုးပြီး ပညာယူခဲ့

တံ့သူ၊ ကိုကို ပြောသလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သနားတာ
သာယာနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျာနယ်ရောင်းနေတာက
ခဏခဏဆုံဖြစ်ရင်းနဲ့ အလုပ်ရှာရင်း ဒုက္ခရောက်နေတာတွေလို့ ညီ
မလေးက ကူညီခဲ့တာပါ။ အဲဒါတောင်မှ သူ့က အလုပ်ပြောင်းတော့
ပဲ တက်ကဲ လုပ်နေတာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ကဏ္ဍားရေလွတ် ပြောသွားတာပေမယ့် ညီမလေး ဘယ်တော့
မဟုတ်တာကို စိကာပတ်ကုံး မပြောတတ်မှန်း သူ ယုံကြည်သည်။

ညာပြီဆိုရင်လည်း ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ညီမလေး ညာပြီ
တာလို့ ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတတ်၏။ ခုလည်း ညာဖို့ကြိုးစားနေသလို
မျက်လုံးတွေကို မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ခဏ ငြိမ်သွား
သည်။ ပြီးမှ ...

“ဟိုလေ .. ညီမလေးက သူ့ဆီ ခဏခဏ လာနေလို့တဲ့”

“ဪ .. ဪ ..”

ဘယ်လိုပုံစံမှန်း မသိအောင် ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားသလို
ရလပ်ကောင်း မျက်နှာကြောင့် ဆု လက်လေးနှစ်ဖက် ပျာပျာသ
ကာလိုက်ရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့ .. ဒီလိုပါ၊ ဟို .. သူက .. သူကလေ
ခဏခဏ လာနေရင်တဲ့ သူ့မျှားတွေ တစ်မျိုးထင်ကြမှာတဲ့၊ အဲဒီကဲ့ရဲ့
သူလည်း နေရာကျဉ်းမယ်၊ ဆု လည်း သိက္ခာကျမယ်တဲ့၊ သူက ညီ
မလေးအတွက် ပြောတာပါ ကိုကိုရဲ့ .. မျက်နှာကလည်း အရမ်းတည်
တာ၊ ညီမလေးက တရင်းတနှီး-ခေါ်ပြောချင်တာတောင် သူက တည်
တည်ကြီး ..”

ကိုကို စိတ်မချမှာစိုး၍ သူ့ရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ဆွဲထုတ်ပြောပြရင်း
အားပါလာတော့ ဟန်တွေပန်တွေဖြစ်ကုန်ကာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့

ဘယ်လိုကြည့်နေတယ်ဆိုတာကို ပြန်မကြည့်ဖြစ် ...။

“သူက အရမ်းချောတာ ကိုကိုရဲ့ .. ဒါပေမယ့် တည်တည်တံ့တံ့
တာယ်၊ ညီမလေးတင်မကဘူး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ .. အဲ ...”

မျက်လုံးချင်း သုံးသွားတော့ ဆု ခဏားလက်စနင့် ရပ်သွား၏။
“တော့ ခေါင်းလေးငုံ့သွားပြီး ပခုံးတွန့်မိသည်။

ရလပ်ကောင်း က မျက်နှာတည်ကြီးနင့် ကြည့်နေဆဲ မဒါခင်
ဆယ် ခပ်မိန့်မိန့်ကြီး လှမ်းထွက်လာကာ ...

“မောင်နပနစ်ယောက် ပြောနေတာတွေ ကြားရသမျှ တစ်ခုမှ
မိန့်ကောင်းကျောက်ကောင်းအကြောင်း မပါပါလားကွယ်၊ တန်ခွန်းရိုး
ဆေးရိုးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြရင်တော့ ဓောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုတဲ့
တ္ထုရားကို ကောက်ဖျက်ရာကျမှာပဲနော်၊ အနဲတီကတော့ အမုန်းခံပြီး
အာမှ ပြောဆိုတာဆီးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောမရတဲ့နေ့ မိုးကုတ်ကို
ပြန်ရဲပဲ”

ပြတ်လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဒီခဏားတွေကိုတော့ ပြီးဆုံးအောင် ပြော
အားခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ကျန်ရစ်သည့် မောင်နမကို ကျောခိုင်းကာ
အိမ်ရှေ့ခြံထဲ ဆင်းခဲ့ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပိုမို တင်းကျပ်ခဲ့၏။

ဟိုအရင်တုန်းက ဘယ်ကမှန်းမသိ ညကြီးသန်းခေါင် လမ်းပေါ်
မှာ ပြေးနေလို့ ကားနဲ့တိုက်မိပြီး အိမ်ပါလာဖူးတဲ့ မိန်းကလေး ...။

ဒီမိန်းကလေးကို ညီမက မမေ့တာလား .. အစ်ကိုက မမေ့တာ
လားတော့ မသိ ...။ ခုတလော အိမ်မှာ ဒီနာမည်နဲ့ သူမအကြောင်းတွေပဲ
ကြားနေရတာ ခဏခဏ ...။ ခုလည်း ညီမဖြစ်တဲ့သူက ပြောလာပြန်ပြီ-
ဂျာနယ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေး ချောလိုက်တာတဲ့ ...။

အစ်ကိုက ရှေးခေတ်ဘုရင်တွေကို အားကျနေသလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ညီမကပဲ စိုးသားကို ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ထီးနန်းပြာသာဒ်ကို
နံနံရွာခဲ့တဲ့ မင်းသမီးကို အတုယူစရာလို့ မြင်နေသည်လား ...။

တိုးတက်လာကြတဲ့ ခေတ်အမြင်ဆိုတာ ဒါတွေလား ...။
ဒေါ်ခင်နွယ် တယ်လိုကြည့်သွားသည်ကို ရလဒ်ကောင်း ကလေး
မသိလို့ မဟုတ်ပေ ...။ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်ကကြည့်ကြ
အမြင်တော်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်နေသည်မို့ မသိသလို
လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်ကတော့ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ အ
တမ်းလည်း အလိုလိုက်ထားခဲ့တာမို့ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရယ်
တတ်တဲ့ ညီမလေးအပြုပေးလေးတွေ ပျောက်ရှုသွားမှာ စိုးသည်။

“အဲဒါလေ .. ညီမလေးက ကိုကို့ခက်ရုံမှာပဲ သူ့ကို ..”

“ဘာ!..”

“ကိုကိုကလည်း .. လန့်လိုက်တာ”

သူလည်း မျက်နှာတည်ထားသည်။ အန်တီ ပြောသွားတာကိုလည်း
မကြားတာ မဟုတ် ...။

ဒီကောင်မလေး အစ်ကိုကိုလည်း ကြောက်ရမှန်း မသိ ...။

“ညီမလေးတို့က ရိုးသားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုကို ခဏခဏ
သွားနေတယ်လို့ အတိုင်ခံရတော့ ကိုကိုက မယုံသင်္ကာဖြစ်ဦးမှာထေ”

“ညီမလေးက ခဏခဏ သွားနေမှာပဲလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဟို .. ဒါပေမယ့် ကိုကိုကလည်း ကိုယ် သွင်
ပေးထားတဲ့လူဆိုတော့ သူ မကောင်းရင် ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ပဲ ကျမှာထေ
သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရဲ့လား။ အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား
ဆိုတာလောက်တော့ သွားကြည့်ရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုမှာလည်း
စက်ရုံတွေ ထောင်ထားတာ ပွထဲနေတာပဲဟာ။ သူ့ကို ခေါ်လိုက်စီ
ကိုကိုရယ် .. နော် ..”

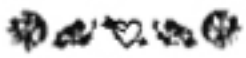
“သူ ရိုးရိုးသားသားဆို ပြီးတာပဲ။ အန်ကယ်လ်ဆိုမှာလည်း အ
အဆင်ပြေနေတာပဲမို့လား”

“ဟာ!.. မပြောပါဘူး။ အန်ကယ်လ်က ညီမလေးသွားတိုင်း လိုက်
နင်းကြည့်နေတာ”

“မသွားဘဲနေပေါ့။ သူ အဆင်ပြေအောင် ကူညီထားတာ မဟုတ်
ဘူးလား။ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေမယ့် ကိုကိုကလည်း ..”

ပူဆာနေတဲ့မို့ ပူဆာမိပေမယ့် ဆု မျက်နှာလည်း မမော့ရဲတော့
ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကိုကို့ခက်ရုံတစ်ခုခုမှာ ထည့်ပေးဖို့အတွက်
အစ်လက်တောင်းဆိုဖို့တွေ ရှိနေသေး၏။

ဘဝနား | ၃၆ |

“ဟယ်!... ကိုစာ ..”

စာမျက်နှာ ကို မြင်လိုက်တာနှင့် မြဲကို သော့ခတ်နေသည့်လထိ က မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးသွားကာ ဒီဘက်လှည့်လိုက်၍ ...

“အထဲပြန်ဝင်မလား .. ဘယ်ကို လာတာလဲ”

ဆွေသင်း မျက်နှာ ပြုံးချိုနေတာကို မြင်တာနှင့် အိမ်မှာ ဘာလို့ နေပြီမှန်း သူ သိလိုက်သည်။

“အိမ်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူးလေ .. ဒီအချိန် အဖေက အလုပ်သွားပြီ”

“အဖေက ဘယ်မှာလုပ်တာလဲ”

“မသိပါဘူး၊ ဆန်ပွဲရုံမှာ စာရင်းစစ်လို့ ပြောတာပဲ၊ အဖေ့ဖုံမိ ကြည့်ရတာ သက်သက်သာသာ လုပ်ကိုင်သွားလာနေတာနဲ့လည်း မတူ ပါဘူး”

ဒါနဲ့မျှား အဖေ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ အိ အောင် ဘယ်သူမှ မစုံစမ်းကြဘူးလား .. စာဖျက်မှာ ရင်နှင့်သွားမိသည်။ မိဘဆိုတာ ကိုးကွယ်ရာပဲ .. ဒီအချိန်မှာ မိဘက အိမ်ဦးခန်းမှာ စာဖျက်

ထုကြီးကိုင်ပြီး ခန့်ခန့်ညားညား စာဖတ်ရင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ နေဖို့သာ ရှိသည်။

“ကိုစာ လာတာ အတော်ပဲ၊ ဆွေသင်း ကို ပိုက်ဆံ နည်းနည်း လောက် ပေးစမ်းပါ”

“မနေ့ကလည်း ငါ ချစ်ဖူး ကို တစ်သောင်း ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ချစ်ဖူး က တောင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ရုံးကကားနဲ့ လမ်းဆုံမှာ တွေ့လို့”

ဆွေသင်း မျက်စိပင့်ပြီး မှဲသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကွယ်ရာ မှာတော့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို သူ့အဖေက ဘာဖြစ်တယ်၊ ငါ့အဖေ ဘာဖြစ်သွားတယ်နဲ့ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် တိုင်းတာတွက်ချက်ပြီး မိုး လားကလားတွေ ပြောလို့ ..။ အချိန်တန်တော့လည်း ကိုစာ ဆီမှာပဲ လက်ဝါး ပြေးဖြန့်နေကြသည်။ ရှက်လည်း မရှက်ကြ .. မောင်နှမချင်း ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ကဲ့ရဲ့လိုက်မိသည်။

“ဆွေသင်း ငါမေးတာ ဖြေလေ”

“ဘာလဲ .. မသိပါဘူး၊ သူတို့ညီအစ်ကိုက အဖေကိုလည်း အကောင်းတစ်ခွန်းမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းလည်း တက်တယ် မရှိပါဘူး၊ သွားချင်ရာ သွားနေကြပဲ၊ အဖေက ဆုလိုက်ရင် မပြည့်မစုံ နဲ့ ကျောင်းတက်ရတာ မျက်နှာငယ်လို့တဲ့၊ အဖေကလည်း ရှာတော့ စွာပေးနေတာပါပဲ”

“ငါလည်း ရှိရင်ရှိသလို လာပေးနေတာပဲ၊ အဲဒါ အဖေ့ကို နားပူ စိတ်ဆင်းရဲမှာနီးလို့ အဖေအတွက် ငါ ဝင်ကူနေတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဒါပေမယ့် အဖေလည်း အလျင်မီအောင် မရှာ နိုင်သလို ကိုစာ လည်း ဆွေသင်း တို့ လုံလောက်အောင် ပေးနိုင်လို့လား..”

“ငါတို့ဘဝတွေမှာ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေကြတယ်ဆိုတာ ရှိလို့

လား ဆွေသင်း .. ငါတို့မောင်နှမဆိုရင် နင်တို့ထက် အများကြီး ဖွန်ကန်ခဲ့ကြရတာ”

“ကြားမနေပါနဲ့ .. အခု ပိုက်ဆံပါလာလား၊ ပေးမှာလား .. မပေးဘူးလား”

“မြောက်ထောင်ပဲ ပါတယ်၊ အဲဒါ အိမ်အတွက် ငါးထပ်သာ ဝယ်မလို့ ယူလာတာ”

ဟု ပြောရင်း အိတ်ထဲက ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ယူလိုက်ရဆဲ မယ့် ဆွေသင်း က ရှုံ့လျက် ...

“ဒါဆိုရင်တော့ ညနေ အဖေပြန်လာရင် နားပူရဦးမှာပဲ”

ထပ်ပြော၍ အညှာကိုင်သည်။ သိတော့ သိနေပေမယ့် ‘အဖေ’ ဆိုတဲ့အသံ ကြားလျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အသာလေး ဖမ်းထားလိုက်လို့ မရ ...

“နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် လိုနေလို့လဲ”

‘သိသားပဲ’ ဆိုသည့်အပြည့်နှင့် ဆွေသင်း မသိမသာ ပန်းတွန့်သည်။ ဒီလိုလူကို အကွက်ရွှေ့ရတာ ဖွင်းစရာတောင် ကောင်းပါသေးသည်လို့ တွေးမိရင်း ...

“နှစ်သောင်း လိုတယ် .. ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့ မုတ်ပုံတင် ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စအတွက် အဖေပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ချမ်းဖူး တို့ ယူသုံးလိုက်တယ်လေ၊ ဆွေသင်း ပြန်ပြောလိုက်ရင် အဖေကတော့ သူ့အတွက် ဆူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီပိုက်ဆံကို ထပ်ရှာပေးမှာပဲ၊ ဆွေသင်း မပြောချင်လို့၊ အခု အပြင်ထွက်ရင်း ကိုစာ နဲ့တွေ့ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေတုန်း ..”

စာမျက်နှာ မျက်မှောင်ကုတ်နေရင်း တော်တော်နဲ့ အပြေမထေနိုင် .. အဖေ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေးနိုင်ဖို့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် လကုန်ခါနီးရက်မို့ သူ့မှာ အဲဒီလောက်ငွေ မရှိတော့

အ... မမကလည်း အမေထားခဲ့သည့်ငွေတွေကို အိမ်ပြင်ပို့အတွက် ဆုတ်နုတ်ထားပြီး အားလုံးကို ဘဏ်မှာ အပ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။

သူ့လစကိုတောင် လစကိုပဲ မမကို ပြန်အပ်ကာ အိုဇာတိုင်ဆင်းအာတွေ၊ အောနိုက်ဖြစ်သွားတာတွေအတွက် ရတဲ့ အပိုငွေကို သူပဲ ဆုထားခဲ့၏။ ဒါလည်း အဖေအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ကူညီချင်သလိုပဲ မမကို ဖွင့်ပြောထားပြီးသား ...။

“အဖေဆီ သွားမတောင်းပါနဲ့တော့၊ ဒါ ယူထားလိုက်လေ .. ညနေ ငါ စောစောပြန်ရမှာ၊ ဒီကိုပဲ ငါ လာပေးမယ်”

“ပြီးရော.. ဒါနဲ့ ကိုစာ.. အဖေရှိတုန်း လာလည်းရပါတယ်၊ အဖေက အခု နန်းကျဘုရင်ကြီးလို့ပဲ၊ ဟိုတုန်းကလို လုံးဝမဟုတ်တော့ဘူး”

နောက်ထပ် ရင်ထဲမှာ နှင့်ရပြန်သည်။ အဖေက ‘နန်းကျဘုရင်’ ဆိုပဲဆိုတော့ ပအေကို လူရာမသွင်းလောက်အောင် ဘယ်သားက နေရာထု အနိုင်ယူနေသလဲ ...။ သူ ဒီကို မလာချင်ပါ ...။

လာမိတိုင်း ကြားရသမျှက ရင်ကို အေးချမ်းစေတာ မရှိပေ ...။ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ခါတလေ အဖေ ထိုင်နေတာကို လှမ်းမြင်ရတတ်သည်။ အဖေကလည်း လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလှည့်သွားတတ်၏။

အဖေ ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထထွက်မသွားမိလားဆိုသည့် ကြည့်နူးစိတ်လေးနှင့် လာကြည့်ရကျိုးနပ်သည်လို့ မြေအိန်ခဲ့ရတာ သူပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ပြောပြဘုန်းက ဆု ကတော့ အကြံပေးခဲ့ဖူးသည်။

“အဖေအတွက် အဖေ သက်သာစေချင်လို့ဆိုပြီး သူတို့လက်ထဲ ဆည့်ပေးနေတော့ နင် ပေးနေတာတွေ အရာထင်ပါ့မလား စာမျက်နှာ ချယ် .. သူတို့အတွက် ငွေတွင်းတစ်တွင်း ပေါ်လာသလို ဖြစ်မှာပေါ့” တဲ့။

သိတော့ သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် အဖေလက်ထဲကို သူကိုယ်တိုင် ဆည့်ပေးခွင့် မရှိသည့်ဘဝမှာ ဆု ပြောတဲ့ အခြေအနေရအောင် ဖန်ဟီး

ယုဒို့ သူမှာ အစိုနီရိုလို့လား ... အဖေရဲ့ လက်ခံကြည့်ဖြူမှုကို စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ပဲ အမေလို အဖေ ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် ...

"တိ .."

ဆွေသင်း နဲ့ စကားပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ရင်း ခံစားချက်တွေနဲ့ နှစ်နေ့သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေသားနှင့် ကားကြားထဲ ဖြစ်ကူးမိသည့်လူလို ဟွန်းသံကြောင့် လန့်ဖျန် ရှောင်လိုက်မိ၏။

ကားက ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ကပ်ရပ်သွားကာ ...

"ဆော့ရီးနော် .. ဆု က ဆု ရဲ့ကားသံမှန်း သိနေမှာပဲလို့ ထင်လို့"

"ဆု .."

အဖြူရောင်ကိုင်းလေးနဲ့ မျက်မှန်နက်လေးကြောင့် ဆု မျက်နှာလေးက ပိုလှနေသလိုပင်။ ပြီးတော့ နားမှာ ပန်ထားသည့် နားထိပ်ပန်းပွင့်လေးတွေကလည်း အဖြူအနက်ကျားလေး ...

"လာလေ စာမျက်နှာ .. ဒီမှာ ကားရပ်လို့ မရဘူး"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ .. ဒီနေ့ ငါ အလုပ်နားတယ်၊ ညနေမှ လူစားခဏဝင်ပေးရဲ့ပဲ"

ဆက်လျှောက်မလို့ လှည့်လိုက်တော့ ဆု က ပျာပျာသလဲ လှမ်းတားကာ ...

"အိမ်ပြန်မှာမို့လား .. ဒီက သူ့အိမ်ကို ဆွေခွာမေးပြီး လာရတာဆို"

"ဘာ! ..."

"လာပါ .. ကားပေါ်ကျမှ ပြောပြမယ်၊ လာပါဆို .. နင်ကလည်း ငါ လိုင်စင်သိမ်းခံရတော့မှာပဲ"

တံခါးပွင့်ပေးပြီး ဇွတ်ခေါ်မှ စာမျက်နှာ ကားပေါ်ရောက်လာ၏။

"ညက တစ်ညလုံးအလုပ်လုပ်ထားပြီး မအိပ်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"အိပ်ပြီးပါပြီ .. သွားစရာရှိလို့ ထွက်လာတာ၊ နင်က အိမ်ကို လာလို့ ရှာနေတာလဲ"

"ဪ .. အိမ်လာလည်မလို့ပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရင်းတွေပဲ မလာဘူးလား .."

စာမျက်နှာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့ပြန်လှည့်နေတော့ ဆု က အားမောင်းရင်း ရယ်သည်။

"ပြောစရာလည်း ရှိလို့ပါဟယ်၊ ဖြစ်သွားလိုက်တာ မျက်နှာကြီး .. ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မှင်ရည်ကြံမှန်း သိပြီးသား"

"မှင်ရည်ကြံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ .."

"ပြောလေ .."

"မပြောဘူးဘူး"

စာမျက်နှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ချီတုံချီတုံပုံစံနှင့် ပါးစပ်ပြန်ပိတ်၏။ ဆု က သူ့ကိုပဲ လှည့်ကြည့်နေရင်း တသိမ်သိမ် ကြည့်နှုန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြူးနေခဲ့သည်။

"နင်တို့အိမ် ပြင်နေတယ်ဆို .."

"ဟုတ်တယ် .. ဖာရုံထေးရုံပါ၊ အိမ်က အရမ်းနဲ့နေတော့ ပြင်လိုက်ရင် အားလုံးမျက်ရတုံအထိ ဖြစ်သွားမှာ"

"ဒါဆိုလည်း မျက်လိုက်ပေါ့ စာမျက်နှာ ရယ် .. မောင်နမနစ် မောက်တည်းဆိုလည်း အိမ်ကြီးကနေ အိမ်စပ်သေးသေး တောင့်တောင့်လေး ဆောက်လိုက်ပေါ့၊ ဘာမှ သိပ်ခိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒါကို ငါတို့ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ပုံစံကိုပဲ မပြင်မူင်ဟာ၊ ဒီအိမ်က ငါတို့မိဘတွေ အခြေချထားခဲ့တဲ့ အိမ်၊ သူများအိမ်ကို ပြန်ဝယ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမေနဲ့အဖေတို့ လက်ထပ်ပြီးမှ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်သေးသေးလေးကို အဲဒီပုံလေး ပြန်ပြင်ထားတာ .."

"ဟုတ်လား .."

“နှစ်ဆောင်ပြိုင်ပုံစံ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ .. တစ်ခြမ်းက ဘုရားစင် ထားတယ်၊ တစ်ခြမ်းမှာ ဧည့်ခန်းပေါ့၊ အိမ်က သိပ်မကြီးထော့အိပ်ခန်းကလည်း နှစ်ခန်းပဲ ပါတာပါ။ နောက်ပေး မီးဖိုချောင်ကထော့မီးဖိုချောင်နဲ့ ထမင်းစားပွဲပေါ့”

“နင်တို့မိသားစုက ငွေးထွေးခဲ့သားပဲနော်၊ ချစ်လည်း ချစ်ကြုံခုံစာမျက်နှာ ငဲ့ကျသွားကာ အကြိတ်လိုက်သလို မေးတစ်ဖက်မှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။”

ထို့ကြောင့် ဆု ကိုယ့်စကား မှားသွားမှန်း သိလိုက်ကာ ...

“ဆော့ပီးပါဟာ .. ငါက ..”

“မလိုပါဘူး ဆု ရာ .. နင် ထင်တာ မှန်ပါတယ်၊ အပေရုဆီ အပေရယ် မမရယ် ငါမပေးခင်အထိကတော့ သိပ်ကို ငွေးထွေးချစ်ခင်ပြီး ပျော်စရာကောင်းခဲ့မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမေက အရစ်ဆုတယ်၊ အပေက အမေကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မမက အမေတူသမီးလေး ခုချိန်ထိ အပေက မမကို ဆို ဂရုစိုက်နေတုန်း”

“မမကရော ..”

“မမကတော့ ငါ့ကို သနားလို့ ထင်တယ်၊ အဖေကို နည်းနည်း စိမ်းသွားတယ်”

ဒီမိသားစုအကြောင်း ပြောပြခဲ့ပြီးပြီမို့ ဆု ကားမောင်းရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ စင်စစ်စုစုသွားစေမိတာကိုက မှားတာ၊ ဒီပါးစိမ်း

“ငါ မမေးတော့ပါဘူး စာမျက်နှာ ရယ် .. ဟိုလေ .. ငါ ပြောဖို့ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ သိလား ..”

သိလားဆိုပြီး စာမျက်နှာ ဘာမှမဖြေရသေးဘဲ မျက်နှာမော့လာတာနှင့် ဆု က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“နင့်ကို ဟိုနေ့က နင့်ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးလားမြန်းလားတွေ လုပ်နေတာ နင် စိတ်ညစ်တယ်မို့လား”

“မညစ်ပါဘူး .. ငါက အလုပ်သမားပဲ၊ အလုပ်ရှင်က သဘောကျတာတွေရင် ဆုမှာ ပြောမှာပေါ့၊ ငါ နားလည်ပါတယ်”

ဆု နာခေါင်းလေးတွန့်၍ ရှုံ့တွတွ ဖြစ်သွား၏။

“စိတ်မညစ်ပေမယ့် လူတွေရှေ့မှာ သတိပေးခံရတာ တယ်သူတွေမှာလဲ စာမျက်နှာ ရယ် .. မောင်နှမဆိုတာကလည်း အဆက်အသံမလုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် ရှိနေရင် သူ လာမှာပဲ”

“တစ်ခါမှ မလာဘူးပါဘူး၊ နောက်မလာဖို့လည်း ပြောထားပြီးပြီ”

“ဪ .. လာခဲ့သည်ရှိသော် အဲဒီလို အဖော်အလှော်ဆိုတာလည်း မပါဘူး မပြောနိုင်ဘူးမို့လား ..”

“ပြောနိုင်ပါတယ် .. ငါ မေးပြီးပြီ သူ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူလည်း သူ့ဧည့်သည် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာဆိုပြီး အတူတူ ဝင်လာ ဖြစ်တာတဲ့”

ဆု စိတ်မရည်တော့ဘဲ ကားကို မီးပွင့်ကျော်အောင် မောင်းထွက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ငါ ပြောသမျှ ခေါင်းခါနေရမှ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုလည်း ပြောပြီးဆောင်တော့ စောင့်ပါဦး ကိုယ်တော့ရယ် .. တကယ်ပဲ ဘာမှဖြင့် မပြောရသေးဘူး”

စာမျက်နှာ ကို ဘယ်လိုနေနေ ဘာတွေပြောပြော နားလည်နေတဲ့ သူမို့ စိတ်မရည်သံ ပါပေမယ့် ဆု ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ချစ်စနိုး ရယ်မြူး နှိပ်တွေနှင့်သာ ...။

“နင်က သည်းခံနိုင်ပေမယ့် နင် အပြောအဆိုခံရတာမှာပဲဆိုပြီး ခါ အိမ်မှာ နေလို့မရဘူး သိလား .. အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ငါ ပြောပြီးပြီ၊ ခါတို့စက်ရုံမှာ နင့်ကို ပြောင်းခေါ်ဖို့ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ငါတို့စက်ရုံမှာလေ .. သံရည်ကျိုစက်ရုံတဲ့ စက်ရုံ၊ ဒါပေမယ့်

သံရည်ကျိတ်ကန်မှာ နှင့်ကို မထားဘူး၊ ခက်ရုံထဲမှာပဲ ဒုတိယ စာရင်းကို ထားမယ်”

“ငါ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စာမျက်နှာ က မျက်စိတွေ တွန့်နေလျက်နှင့် ကားအပြင်ဘက် ကို မျက်နှာလွှဲ ဝေးရင်း ...

“နှင့်ရဲ့အမိနဲ့ နေရာတစ်ခု ရယူထားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ငါ့ခေါင်းထဲ မှာ ဓမ္မ ပျောက်မလို့ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒီနေရာမှာ ငါ မြဲနေပါပြီ၊ နောက်ထပ် ငါ အနေကျပ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ့အတွက် နှင့် အများကြီး ကူညီပြီးပြီ ဆို .. တော်ပါတော့”

“အို .. မတော်နိုင်ပါဘူး၊ နှင့် ငါ့ကိုဆို အမြဲတမ်း စည်းခြာအဖို့ ကြိုးစားတယ် စာမျက်နှာ .. ငါ နှင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကူညီချင်နေတယ်လို့ နှင့် ထင်လို့လဲ”

ထပ်မေးလာပြန်ပြီ ဒီမေးခွန်း -။ စာမျက်နှာ ပင့်သက်ရွိုက်ပိခံ၊ စိတ်ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် နေရာပေးပြီး အချိန်ကုန်ခံဖို့ အထိ မဝင်စားနိုင်ပါ ..။ သူ့အတွက် တကယ် ငတ်မွတ်နေတာက တစ်ထောင့်ငါးရာသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မဟုတ် ..။

“ရောက်ပြီ .. ရှေ့ကလမ်းထဲပဲ၊ အိမ်မြင်ဖူးအောင်ဆိုရင် ငါ ဒီမှာပဲ ဆင်းတော့မယ်လေ၊ ထိပ်ဘူးတစ်အိမ်ကျော်က ငါတို့အိမ်ပဲ”

ဆု က ကားကို လမ်းထဲဝင်ဖို့ ခေါင်းတိမ်းလိုက်ပြီးမှ မှဲရွဲပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါက အိမ်လိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်ရအောင် အခွန်ဦးစီးရုံးက ရာဖြတ်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲလည်လာပါတယ်ဆိုမှ မလိုက်ဖို့ချည်း ဆန္ဒ ပြနေတယ်၊ လိုက်ကို လိုက်ဦးမှာ ..”

ဆု မျက်နှာလေး မှဲရွဲနေတာကိုကြည့်ပြီး စာမျက်နှာ က ပြော

သည်။ ပြီးတော့ သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မကြောက်ဘူးလား”

ရယ်သံလေး ထွက်လာပြီး ဆု က ပမ်းလေးပါ တွန့်ပစ်၏။

“ကြောက်ချင်လွန်းလို့ပါနော် .. ကြောက်ပါရစေ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရင်း ကားက အိမ်ရှေ့ထိ ရောက်လာ၏။

အကယ်တော့ ခြံက တစ်ခြမ်းပျက်နေသဖြင့် ကားဝင်လို့ရတာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြင်ပြီးမှ ခြံပြန်ခတ်မယ်လို့ ထားတာမို့ မှဲချိန်ထိ ဒီတိုင်း...။

“အိမ်လေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ ဘေးမှာလည်း မြို့ကွယ်လေးတွေ

မျှ ရပ်ကွက်ကလည်းသန့်သားပဲ၊ အိမ်ရှေ့လမ်းသွယ်လည်း ကွယ်တယ်”

“မကောင်းတာ တစ်ခုတလေ ရှာကြည့်ပါဦး”

စာမျက်နှာ က တံခါးဖွင့်နေရင်း လှည့်နောက်သည်။ ဆု က

ဘာသော့လေး တယမ်းယမ်းနှင့် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“ကောင်းနေတာပဲဟာကို”

“လမ်းက အပူအထစ် ချိုင့်ခွက်တွေနဲ့မို့ လှိုင်းစီးသလို မောင်းလာ

တာရော ..”

“ဒါကတော့ လမ်းသွယ်ဆိုတာ ကောင်းပဲပါတယ်၊ လမ်းမကြီး

တွေပေါ်မှာရော တပြောင့်တည်း ကောင်းနေတာ ရှိလို့လား”

စာမျက်နှာ က ပြုံးနေ၏။ ဆု က သူနဲ့အတူ အိမ်ထဲ လိုက်ဝင်လာ

တာ ...

“အဲဒီလို ပြုံးနေစမ်းပါ စာမျက်နှာ ရယ် .. နှင့်ကလေး မျက်မှောင်

ထုတ်နေရင်လည်း ချောတယ်၊ မျက်ရည်လေးတွေ ရေနေရင်လည်း

အောက်ကူးပီသနေတဲ့ပုံက ပျောက်မသွားဘူး၊ မပျောက်တဲ့အပြင် မျက်

အောင်တွေက ထူးပြီး နက်နေတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ဆို ပိုကောင်း ကြည့်

အောင်းသေးတယ်”

“ငိုပဲ ငိုနေရတော့မလို့ပါလား”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု နှင် ရှားရှားပါးပါး ရယ်လိုက်တာ အရမ်းချောတာကို ပြောချင်တာ၊ နှင်ရဲ့သွားတန်းလေးတွေက နှုတ်တယ်လောက်ဖွင့်ထားထား ကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဟာ .. နှင်မှာ စည်းစိမ်မချမ်းသာပေမယ့် ချမ်းသာတာတွေ အများကြီးပဲပါ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ တော်တော်များများ နှင်မှာ ချမ်းသာတာမျိုးကို အရမ်းလိုချင်နေကြတာ သိလား၊ လူ့ဘဝဆိုတာ နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ”

ဟားလိုက်ပါတော့ ဆိုသည့် မချိပြီးနှင့် စာမျက်နှာ က ဆု ထိုင်ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးကို မေးဆတ်ပြပြီး အထဲဝင်သွား၏။

အိမ်ထဲမှာ ဆံပင်အဖျားတွေ အခွေလိပ်တွန့်တွန့်လေးနှင့် တစ်ဖက်စောင်း သိမ်းလှန်ကာ နှုတ်ခမ်းနေ၍ ခပ်စူးစူး ခိုက်ကြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးပုံတစ်ပုံပဲ ချိတ်ထားတာ တွေ့သည်။

အင်္ကျီအနက် လည်ကပ်မှာ အပါးသားလေးမို့ ဘယ်ဘက်ရင်မှာ စီးကွင့်ထိုးထားသည့် ပန်းတွေသာမပါလျှင် ရင်ဘတ် တော်တော် ဟိုက်သည့်အင်္ကျီလို့ ထင်ဖွယ်ရှိ၏။

နှုတ်ခမ်းနီက ကြက်သွေးရောင် မှောင်နေကာ တင်းတင်းစေ့စေ့ သဖြင့် ပုံကျလှပသည့်နှုတ်ခမ်းအစုံက မိန်းကလေးချင်းတောင် အာရုံစိုက်ပီသည်။ ဒါ စာမျက်နှာ ရဲ့အစ်မတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒီအိမ်က အိမ်အားတစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာ သေချာနေတာတောင် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဖြေဖြေလေးညီနေသည့်မိတ်ကပ်နှင့် ဝတ်စားထားပုံ ကြည့်ပုံတွေက အရပ်သူတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမတူအောင် လှနေ၏။

ဒါဆို အမေလား .. အမေက အရမ်းလှတယ် လို့ ပြောထားသည့် မို့ အမေပဲ ပြစ်လိမ့်မည်လို့ တွက်မိကာ ဆု မော့ငေးရင်း အံ့ဩနေတော့သည်။ ဒါကြောင့် စာမျက်နှာ ဒီလောက် ချောနေသည်ပဲ။ ဒါဆို သူ့အစ်မ ဆိုတာရော သူ့အမေလို လှနေသလား ..။

“ပျင်းနေပြီလား .. ရော့ .. ဘာမှမရှိလို့ ရှိတာယူလာတာ”

စာမျက်နှာ အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ တစ်ဖက်မှာ အသည်းပုံကဲ့သို့ ကာပူပေါင်းကြီးကို ဖက်ကိုင်ထားကာ တစ်ဖက်မှာ ချောကလက် အားပုန့်ဘူးနှင့် ...

“မမက ချောကလက် ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ချောကလက် နဲ့ ခြေထောက်က ဖုန်ပေါ်အုပ်ထားတာလောက် များများ မစားချင်ဘူး၊ အဲဒါ သူ ဝယ်ထားတာ”

“နင်ရော့ ..”

“မကြိုက်ဘူး”

ပြောပြီး စာမျက်နှာ က ဆု ရဲ့ဘယ်ဘက် နှစ်ယောက်တွဲနဲ့ အစွန်းအထိထိုင်လိုက်သည်။ စပြီး ထိုင်ဖို့နေရာပေးကတည်းက တစ်ယောက်ထိုင်နဲ့လေးမှာ ဆု ကို နေရာပေးခဲ့တာမို့ သူ ဟိုဘက်မှာ ထိုင်လိုက်တော့ ဆု က တစ်ယောက်တည်း ပြုံးသည်။

“တာပြုံးတာလဲ”

“ဟွန်း .. ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ချောကလက်ဆိုတာ ခုခေတ် အရာသက်သက် မဟုတ်တော့ဘူး သိလား ..။ သူ့မှာ အထိမ်းအမှတ် အလေး ရှိတယ်”

စာမျက်နှာ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွား၏။ ဒါပေမယ့် စကားလေးပဲဖြစ်ကာ ...

“မမက ပြောတယ်၊ ခေတ်ဆိုတာ ရေစီးကြောင်းတဲ့ .. ရေစီးကြောင်းဆိုတာ ရေတစ်ခွက်မှောက်ကျသွားရင်လည်း ရေစီးကြောင်း ခြစ်တယ်၊ လက်ဆေးခလုံ တိမ်းစောင်းသွားရင်လည်း ရေစီးကြောင်း ခြစ်တာပဲတဲ့၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်းဆိုတာ ကိုယ် လိုက်ပြီး မျောရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခုခေတ် အထိမ်းအမှတ်နေ့တွေ အမျိုးမျိုး ပေါ်လာပြီး အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတွေက ဈေးကွက်ကြီးတစ်ခုလို ကျယ်ပြန့်လာ

တာ ကြည့်တဲ့”

ဆု က စဉ်းစားနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းတော့ မညီပါ။ ပြောချင်တာက ဒီချောကလက်လေးနဲ့ ချစ်သူများအနာဂတ်ပုံပေါ်သွားဖို့ ။ ကိုယ်က လိုက်ရုံပဲ ရှိသေးသည် သို့မှာ ချေပပို့အထူးသက်သေ သာဓကတွေနဲ့ ။

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဆု နှင့် စဉ်းစားကြည့်လေ ။ ချစ်တဲ့လူရော ဆင်းရဲတဲ့လူရော အဲဒီ အထိမ်းအမှတ်ဆိုတဲ့နေ့လေးတွေရောက်လာရင် စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိ၊ ဒါတွေဝယ်ဖို့အတွက်က ထွက်လာတာပဲ။ ဟက်ပီးနယူးရီးယားဆိုရင် သောက်ကြစားကြနဲ့ ရန်ပုံငွေဖြစ် ။ သတ်ပုတ်ကြတဲ့အထိပဲ။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်သွားတာထူးခြားမှုမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီ အထိမ်းအမှတ်နေ့တွေ တိုးလာတာ ဝယ်ဝမ်းမြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။”

“နင်လည်း လူငယ်လေးပဲ ရှိပါသေးတယ် စာမျက်နှာ ရယ်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်ရွှင်စရာ နေ့ရက်လေးတွေပါပဲ။ နင့်မှာ ချစ်သူရှိလာတာနဲ့ ကျရင် အဲဒီအထိမ်းအမှတ်နေ့တွေထဲက တစ်နေ့ကို နင် ချစ်ရမုန်း သိလာမှာပါ။”

စာမျက်နှာ က ဆု မျက်နှာလေးကို နိုတ်ကြည့်ပြီး ခုတ်ခမ်းမော့ဘဲ ပြုံးသည်။ မုန့်ဘူးထဲက ဝေဟတစ်တောင့် ယူပေးလိုက်တော့ ဆုက ခေါင်းခါ၍ ...

“ဇွာပေး ။”

လို့ တောင်းဆိုလျှင် သူက ပွေ့ပိုက်ထားဆဲ အသည်းပုံ ပူပေါင်းကြီးကို ပုံကြည့်ပြကာ ...

“လက်မအားဘူး”

လို့ အကြောင်းပြ၏။ ဆု ကပဲ အလျှော့ပေး၍ မုန့်ကို ယူလိုက်ရတာ ။

“တာလဲ .. အဲဒါက ..”

“စုဘူး ။”

“ဟင်!... စုဘူး ဟုတ်လား”

ဝေဟခွာနေသည့် လက်လေးတွေတောင် ရပ်သွား၏။

“ဘယ်က ထည့်ရတာလဲ၊ တကယ် စုဘူး ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီထဲမှာ ငါးရာတန်လေးတွေတောင် ရှိတယ်။ ထည့်ထားတာ”

“ဘယ်လိုထည့်လဲ ..”

“ဒီထိပ်မှာ လေထိုးတဲ့ပြွန်လေး ရှိတယ်။ အဲဒါလေးကို ပိုရှည်အောင် ငါ့ဘာသာ လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကနေ ပိုက်ဆံကို အသေးလေးအောင် လိပ်ပြီး ထည့်ရတာ”

ဆု က တအံ့တဩနှင့် ပူပေါင်းလေးကို လှမ်းယူပြီး သေချာကြည့်ရင်း အနီရောင်ရဲနေသည်မို့ အထဲမှာ ဘာရှိနေသည်ကို မမြင်ရပေ။ ။ ကိုင်ပြီး လုပ်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခုံတစ်ခုံ လှုပ်ခတ်သွားတာကို

မမြင်ရပေ။

“ခက်ခက်ခဲခဲ စာမျက်နှာ ရယ် .. ဒီပြွန်လေးကနေ ဆုံအောင် ချောထည့်နေရမှတော့ ပိုက်ဆံ အများကြီး ထည့်ချင်ရင်တောင် ဘယ်လိုလုပ် ထည့်မလဲ”

“အများကြီး ထည့်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာဟာ၊ ငါ့အတွက် အရမ်းခဲနွယ်ရှိတဲ့ စုဘူးပါ။”

“ထည့်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျတော့ ဒီလို တစ်လိပ်စီ တန်းစီထည့်နေရင် သေပြီပေါ့၊ တခြားဘူးနဲ့ ထည့်ပါဟယ်”

စာမျက်နှာ က လေးနက်သည့်မျက်နှာနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းမောင်း

“အသည်းပုံစုဘူးကို ရွေးထားကတည်းက ငါ့အမိပွယ်နဲ့ ငါ”

“ဘာ!...”

စာမျက်နှာက နောက်မှီက ခပ်လော့လော့ ဝိုလိုက်ကာ မျက်နှာ တစ်ဖက်လွှဲ ငေးနေရင်း ...

“ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အမှတော့ ငါချစ်နေတဲ့သူပေါ့ ..”

ဆု မျက်နှာလေး ငယ်ကျသွားသည်။ ရင်ထဲကို ရေခဲခဲပူပူ နီးဝင်သွားသလို ပူလောင်ခြင်းက ခံရခက်သွား၏။ ဒါ ဖြစ်နိုင်လို့လား အချစ်အကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့၊ စောစောတုန်းကအချိန်ကလည်း အချစ်မသိတဲ့စကားတွေပဲ ဆိုနေတဲ့ သူ ...။

“သူက ဘယ်သူလဲ စာမျက်နှာ .. ငါ မယုံဘူး ..”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ.. သူက အရမ်းချမ်းသာသွားလို့ ငါ မှန်းလည်း မမှန်းရဲတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ကိုပဲ ချစ်တယ်၊ သူ့ကို တင့်တော် တင့်တယ် ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေလို့ ဒီစကားလေး စပြီး စုခဲ့တာ၊ ဒီထဲမှာပဲ သိန်းထောင်ကျော်တဲ့အထိ ငါ ဖုမယ်”

ခေါင်းလေး ခါမိပြီးမှ ဆု မခါရက်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို ငှားကြည့် သည်။ ပြီးတော့ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်းကျသွားကာ စကားတော်ကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်၏။

သူမ ပြန်မော့တော့ စာမျက်နှာက တစ်ဖက်ကို လှည့်နေဆဲ-

“ဆက်ပြောလေ စာမျက်နှာ .. ငါ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ကြည့်ပြန်ပါ။ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ .. နားထောင်ပေးမှာပေါ့”

စာမျက်နှာက မျက်နှာလှည့်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ဆု ကို မကြည့် မျက်လွှာချနေရင်း ဆက်ပြော၏။

“မဖြစ်နိုင်တာ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ငါတို့ရဲ့အနာဂတ်ပေါ့အစကတည်းက ငါ့ဘက်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာပဲ”

“နင်က တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတာလားဟင်၊ သူကရော ..”

စာမျက်နှာက လှည့်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာပြန်လွှဲကာ ...

“သူလည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်”

လို့ တိုးတိုးပဲ ဖြေသည်။ ဆု က သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်သလို မှဲသလိုဖြစ်လျက် ...

“နင်ပြောတော့ နင့်ဘဝမှာ အချစ်က ဘယ်နေရာမှာမှ မပါခဲ့ပါလား၊ မျက်နှာချင်း စွဲလမ်းရမယ့်သူ ရှိလာတာ အံ့ဩစရာပဲနော် ..”

စာမျက်နှာက မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသလို ထိုင်နေသည့် ကိုယ်ကိုပါ ကြွံတော့မလို ‘ထ’တော့မလို ဖြစ်သွားကာ ပြီးတော့မှ ဆံပင်ငါစံချက်သပ်၍ ...

“အစက မပြောဖြစ်တာပါ၊ ခုတောင်မှ သူဌေးသမီးကို ငါလိုလူက စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်ဆိုပြီး နင် ကြိတ်ရယ်ချင်နေပြီမို့လား”

“မရယ်ပါဘူး၊ အံ့တောင် အံ့ဩသေးတယ်”

သူ ဖုတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ စူးရဲလက်တောက်နေသည့် ဆု မျက်နှာလေးတွေနှင့် ဆုံမိသွား၏။ မျက်နှာလှည့်လိုက်ဖို့ မေ့နေခဲ့စဉ်-

“ငါ့စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး အံ့ဩတာပါ၊ ငါသာဆိုရင် မိုက်တယ်၊ ရူးတယ် အယ်သူတာပြောပြော နင့်ကို ‘စဉ်းစား ကြိုးစား’ စာရင်းထဲမှာ မထားဘူး”

ဆု က တစ်ချက်မှ အကြည့်မလွှဲ ..။ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်၍ ...

“နင်နဲ့ အတူတူနေရဖို့ပဲ ကြိုးစားမှာ”

သူ မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်မိသည်။ ဆု နဲ့သူ ဒီလိုစကားတွေ ပြောဖြစ်ခြင်းဖြင့် ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။ ဆု ကို သူ ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ကူးယဉ်မိမှာ မဟုတ်သလို သူမထံမှ ဒီစကားတွေ ကြားနေရတာကိုလည်း ပျော်ရွှင်ပူထံယူဖွယ်လို့ မမြင် ..။

“တဲပါ အချစ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ စိတ်ညစ်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ နင် ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို တိုင်ပင်လို့ ရပါတယ်၊ ဒီမှာ ငါ့ကိုကြည့်..”

ကြည့်ဆိုမှ လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။ ဆု က စောစောကလို မျက်နှာနဲ့ နှင့် လုံးဝ ခြားနားလျက် ...

"ဒီစုဘူးလေးကို ငါ လူထားပေးမယ်"

"ဘာ!..."

"ဟုတ်တယ်လေ .. နှင့်အတွက် ငါလည်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အတူ တူ ပျော်ကြည့်လို့ ရတာပေါ့၊ သူနဲ့ မြန်မြန်နီးအောင် ငါလည်း ပိုင်းထူ ပြီး ခု .."

"ဟာ!... မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်နဲ့ .."

ပျာပျာသလဲ လက်ကာ၍ စုဘူးကို လှမ်းဆွဲတော့ ဆု က လက်ထို လှုပ်ခတ်လိုက်ပြီး ...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. မထည့်နဲ့ဆို ပြီးတာပဲဟာ"

စာမျက်နှာ က အလိုမကျသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် နေရာမှာ မြန်တိုင် သည်။ ပြီးမှ ...

"ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ငါပဲ နေ့ချင်တယ်၊ အကောင်ပေါ်ဖို့ မပေးဖို့တွေ မပါချင်ဘူး"

ဆု က စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

"အေးပါ .. ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့တောင် မပြည့်နိုင်တဲ့ စုဘူးနဲ့ထား တယ်ဆိုတော့ ငါကလည်း မပေးဘဲ ရေဘူးကို ချွဲပေးတဲ့ ဘုရင်လို မလုပ် တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆီမှာပဲ ထားပါ၊ နှင့် ထည့်မယ့်ပိုက်ဆံကို လက်မှတ်လေးတင်ပြီးမှ ပေးလေး၊ ငါ လက်မှတ်အတုလုပ်ပြီး မထည့် ဘူး၊ ကတိပေးတယ်"

စာမျက်နှာ ခေါင်းခါပြန်သည်။

"ငါက နှစ်လ သုံးလ တစ်ခါတလေ နှစ်ဝက်လောက်ကြာမှ ငါးရာလောက်ပဲ ထည့်ဖြစ်တာ"

"ဟင်!..."

"စုနိုင်တဲ့အထိ ငွေလည်း မပိုဘူး၊ သူ့ကို သတိရနိုင်တဲ့အချိန် ထည်း မရှိလို့ပါ"

"ဟုတ်ပြီလေ .. နှင့်လက်မှတ်ပါတဲ့ ပိုက်ဆံကို ထောထော လာယူ ခဲ့မရှိရင်လည်း ငါကတော့ လာနေမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ ကူညီခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူး တကယ်တင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ စိတ်ချမ်း သာအောင် ဒါလေးတော့ သိမ်းထားခွင့်ပေး"

"ဒါ သိမ်းထားမှ နှင့် စိတ်ချမ်းသာမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ငါက နှင့် စိတ်ဆင်းရဲသွားမယ် ထင်တာ ..၊ ပြောဖို့တောင် မတော်တော် အားယူလိုက်ရတယ်"

နှင့်ကမှ ခညာတတ်တဲ့ စာမျက်နှာ ရယ် .. ငါ့ကို ငုတ်တုတ်ထား ပြီး ညာလိုက်ရတာ နှင့် ချွေးပြန်နေပြီပေါ့ ..။

ဆု အသံတိတ်စကားတွေဆိုရင်း ပျော်သလိုလို ငိုချင်သလိုလို...၊ နှင့်ချစ်ရတဲ့သူက သူ့ဈေးသမီးတစ်ယောက်ကို အခွင့်အရေးယူ ယုတ်မာ ထုတ်တဲ့စိတ် မထားဘဲ ရှောင်ထွက်ဖို့ နည်းလမ်းများစွာ သုံးနေသည်က ကြည့်နားဖွယ်ပေမယ့် နောင်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ချစ်မိကြဖို့ မလွယ် ကောင်း မပြည့်နိုင်သည့် စုဘူးလေးနှင့် စည်းခြားပြုလိုက်တာမို့ ငိုချင်၏။

"စာမျက်နှာ .."

"ဟင် .."

ဆု မြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်သွားသည့် လည်ချောင်းကို တံတွေးတစ် ချက် မျိုချစ်ရင်း ...

"နှင့်မှာ ချစ်သူ အဲ .. ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေတာ ငါ သိပါပြီ၊ ငါ ကူညီမယ်ဆိုတာတွေကိုလည်း နှင့် နောက်ထပ် စိတ်သန့်သန့်နဲ့လက်ခံ ချီးမြှုပ် ထင်တယ်"

စာမျက်နှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့၏။

ယောက်ျားတန်မယ့် သူလုပ်ရပ်တွေ အောက်တန်းကျသွားပြီလား ဆို သူ့ကြားမှာ အမေးအဖြေတွေ မရှိခဲ့သေးပေမယ့် နားလည်နေကြ တာတွေ ရှိသည်။ သို့သော် သူ နားမလည်ချင် ...

“အဲဒါကြောင့် ငါ့အစ်ကိုရဲ့စက်ရုံမှာပဲ ပြောင်းလုပ်ပါ။ ငါ့ဘက်က နင့်ကို သူငယ်ချင်းကောင်းပီသချင်တာပဲဆိုတာလည်း သက်သေပြပြီး သား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

စာမျက်နှာ က ခေါင်းမညိတ်ဘဲ ကြည့်နေပြီး တာမှမပြော၊ ဆူ က စုဘူးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ဖက်ထားကာ ...

“မဖြစ်သာလို့ ဟိုအရင်က ငါ ကူညီတာကို လက်ခံခဲ့ရပြီး စုဆုံ အလုပ်တစ်နေရာလေးပဲ မြဲအောင်နေတော့မယ်လို့ နင် ဆုံးဖြတ်ထား တာမို့လား”

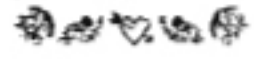
မေးပြီး ဖြေတာကိုလည်း မစောင့်ဘဲ ...

“နောက်ထပ်မြင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုမလည်း မလိုချင်တော့ဘူး ငါနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်နေရတာကိုလည်း မကြိုက်တော့ ဒီစုဘူးထော ထုတ်ပြုပြီး ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆို ရာ .. အဲဒါ မဟုတ်ဘူး တာလယ်၊ ငါ တစ်ခေါ် သားအပေါ် ဘယ်တော့မှ ချိုးဖဲမကြည့်ခဲ့ဘူး၊ နင်က ငါ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်း၊ ကျေးဇူးရှင်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးဆို ပြီးတာပဲလေ၊ နောက်ဆို ဘာပဲကူညီကူညီ ငါ့နဲ့ နင် မငြင်းရဘူး”

စာမျက်နှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထူး သန့်စင်သည့် ဆူ ရဲ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွားတာကို မေးကြည့်နေပြီး မျက်နှာလှည့်မိသည်။ အချစ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝ စာမျက်နှာမှာ မှန်သားအား ပြီးသားပါ ဆို ရယ် ...

အခန်း | ၃၃ |

“ကိုစာ .. ရှား ..”

ဖယ်ရီပေါ်ကို လက်ခုပ်တီးတာရော .. ပါးစပ်ကပါ အသံပြုလိုက် သဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ စက်ရုံရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ချစ်ဖူး ကို မြင် ထိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်က ဆင်းတာနှင့် အပြင်ကို ပြန်ထွက် ဆာခဲ့မိသည်။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ကိုစာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ လန့်သွားတာ ဝေးလား”

“မလန့်ပါဘူး၊ စောစောစီးစီးမြင်လို့ အံ့သြသွားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုစာ ဆီလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုဘက်က ဆိုက်ဘာကမေးကို သွားမလို့”

မနက် ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ...။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ချစ်ဖူး က ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ အွန်လိုင်းထိုင်ပြီး သူ့များ လိုက်နှိုးနေရမှာပေါ့” ကိုစာ ရယ်.. နေ့စင်းပိုင်းကျတော့ မအားလို့၊ ညနေပိုင်းမှာလည်း အလုပ် နှို့လို့ ဒီနေ့ မဖြစ်မနေ အကြောင်းကြားစရာ သတင်းတစ်ပုဒ်လည်း ရှိ နေလို့ ..”

သူ လာရသော အကြောင်းရင်းတွေကို တင်ပြနေပေမယ့် စာမျက်နှာ နှာ နားမလည်သေးပေ ..။

“ဒီမှာ ပြောပြမယ်”

ဆိုပြီး ရွယ်တုသူငယ်ချင်းတွေလို ပန်းကို ခပ်ခိုင်းခိုင်း ဖိဆုပ်ကိုင်သည်။ မယဉ်ကျေးတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် ဖိဆောင် ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပေမယ့် လူက အရပ်ပုပုဖို့ စာမျက်နှာ ပန်းပေါ်မှာ လက်က တောင်တက်လမ်းကဲ့သို့ ထောင်တန်းနေ၏။

တကယ်ဆို အမြှော့ဆိုပေမယ့် ချစ်ဖူး က ချစ်ဦး ထက် အရပ်ပိုစတာ ဖြစ်သည်။ ချစ်ဦး တောင် စာမျက်နှာထက် လေးလက်မလောက် နိမ့်သေးတာမို့ ...။

“မဆွေ တို့ နေစပ်တော့မှာ ..”

ဟု ဆိုပြီး လက်ကို ပြန်လွှတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီပွပွထဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့်လိုက်ပြီး ခြေဖျားထောက်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ကြမ်းမမြင့်တက်သွားပြီးမှ ...

“အဲဒါ သိလား ..”

လို့ မေး၏။

“မသိဘူး - ဆွေသင်း နဲ့ တွေ့တုန်းကလည်း မပြောပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“သူဌေးချ် .. တကယ် ရေလှော်တယ်၊ ချောချောခန့်ခန့်ပဲ နေဇော်ပွဲကို အဖေက ဖိတ်ခိုင်းရင်တော့ ဖိတ်လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်သူဆိုတာ ဖိတ်စာပေါ်မှာပဲ ဖတ်တော့”

ချစ်ဖူး က အစ်မ သူဌေးနဲ့နေစပ်တော့မည့်ကိစ္စအတွက် အတော်ကြီး ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနေပုံရှိလျက် ...

“ကိုဇာ ကို နောက်ထပ် စိတ်ညစ်စရာ ဘာမှထပ်မပေးတော့ဘူးဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဒါလေ ..”

လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို ကွင်းဝိုင်းလုပ်ပြန် ...

“ကိုဇာ နဲ့ တွေ့နဲ့တော်တို့ ကြွေးမြီကင်းတော့မှာပါ”

ပြောပြီး ထောက်ကြွထောက်ကြွပုံနဲ့ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ လက်ဝါးဖြန့်လာသမျှ နှေးပါဝါးပါးလို့ တယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ ...။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မောင်နှမတွေ အဆင်ပြေသွားပြီဆို ကျေနပ်စရာပါ ..။ အပေတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ ဆင်းရဲပင်ပန်းနေတာထက် စာလွှတ် ဆွေသင်း ဘက်က အကူအညီရလာတယ်ဆို အိမ်မှာ အမြော့ကြီး ဩဇာခံသွားမှာ ဖြစ်သည်။

“ခုချိန်ထိ သူ့ကို မကြည့်မလင် ခပ်တည်တည်နေခဲ့သော ချစ်ဦးတို့ ပျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်ရင်း သူ စက်ရုံဝင်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ဆွေသင်း တို့ မောင်နှမကို သူ မေးပြီးဆိုရင်တော့ ယူသုံးတတ်သည်လို့ ဆို၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိချိန်ဆိုလျှင် စကားမပြောချင်သလို ထိုအဖက်မတန်သလိုလို ...။ ဒီအိမ်သားတွေဆိုလျှင် အဖေဖေရဲ့ စိမ်းကား ဖြတ်တောက်မှုများမှစ၍ ဘယ်သူဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုကျနေနေသည်နဲ့ နားလည်ခဲ့ရတာတွေ သူလည်း အကျင့်ပါနေပါပြီ ...။

အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတဲ့ လောကသဘာဝထဲမှာ သူကိုယ်တိုင် အစဉ် တစ်လထက်တစ်လ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် မတူဘဲ ပြောင်းလဲခဲ့တာတွေ လက်တွေ့ ...။ ပြောင်းလဲခြင်းအားလုံးဟာ ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်းတွေသာ ဖြစ်ပါစေ ...။

ဆွေသင်း ရဲ့ ဇူးစာရှင် ဘယ်သူမှန်း မသိသေးပေမယ့် သူတို့ မောင်နှမတွေ ကံဇာတာဖြင့်မားဖို့ ကြိုးရသလို သူလည်း ကံကောင်းတာပဲ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံဝင်းထဲကို ရောက်တဲ့အထိ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးစိပ်ထင်နေမိ ...။

ရွှေသမင်္ဂါလေ

အခန်း | ၃၈ |

"စာမျက်နှာ .. ဒီနေ့ လစာထုတ်ပေးရမှာကွ၊ အစ်ကို့ကို လာဖို့ ပါဦး၊ စာရေးတစ်ယောက် နေ့တစ်ဝက်နဲ့ ပြန်သွားလို့။"

"ခင်ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့"

တစ်ချက်ပဲ မော့ကြည့်ပြီး စာမျက်နှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့် လက်ခသတ်နေသည့်အလုပ်တွေကို သေချာသိမ်းလိုက်ရင်း မှားကြည့် တော့ ရုံးဆင်းချိန် ..။

ဒီစက်ရုံကိုရောက်တာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးပေမယ့် သူ့ကို အထက် လူတွေက ချစ်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စက်ရုံပြောင်းခဲ့တာ ရှိကာ လုပ်ငန်းသဘောတွေကို နားလည် ကျွမ်းကျင်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အဆင်မပြေဖို့တော့ မရှိပါ။

"ကိုယ့်လူကတော့ ကြီးစားတယ်ကွာ .. ဒီမှာလည်း ဒီရက်လိုတော့ မှာ ဝန်ထမ်း အလဲအလှယ် မလုပ်ဘူးကွ၊ မင်းကို လူစားထည့်လို့ တော့ .."

စာရေး ကိုစော်မျိုး က ပြောနေရင်း ရယ်သည်။ စာမျက်နှာ တော့ မျက်နှာပျက်လေသည်။

"မင်းက သူညီမသုငယ်ချင်းမို့လို့ ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့သူဌေးက ဆော့ကောင်းပေမယ့် စည်းကမ်းရှိတယ်"

ဒီစကား ရှေ့မဆက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရင်း လစာထုတ်ပေး သည့် စားပွဲကို သူ ကူးခဲ့သည်။

"ဒီမှာ မင်းက တိုင်၊ သူတို့လက်မှတ်ထိုးတာကို စစ်ကြည့်ပေးရုံပဲ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းလည်း ရပါတယ်၊ ရုံးဆင်းချိန်မှာ အတော်မင်တော့ အကျင့်ပါနေလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ မင်း အပြန်နောက်ကျရင် ဖြစ်ရဲ့လား .."

"ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို .. ကျွန်တော်က အလုပ်မှာ အချိန်ပိုရှိရင် ဆောင် အချိန်ပြည့်ခေောင် ဆင်းခဲ့တာပါ"

"အေး .. အေး .. ကောင်းတယ်၊ မင်းက လူငယ်ပေမယ့် သူ့ဗွားနဲ့ ဆုတောင်းတာ ငါတို့ အကဲခတ်မိပါတယ်၊ အဟွန်း .. မင်းသားဖြစ်နိုင် ခဲ့ရုံပဲရည်လေးက အစပေါ့"

ပြုံးလိုက်ရပေမယ့် သူ ရင်ထိတ်သွားပြန်သည်။ ဘာလိုလို ငြိလာ သည့် စကားလမ်းကြောင်းတွေဆို စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ထင်သွား တတ်တာ ဆု နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ စွဲကပ်လာသည့်ရောဂါ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ကိုစော်မျိုး က ဘာမှဆက်မပြောဘဲ စာရင်းတွေ စစ် ဆင်ဖြင့် သူက ငွေတွေကို အကောင်ဖွင့်ပြီးသားဖိုင်ထဲက စာရင်းနဲ့ ဖိုင်စစ်နေလိုက်၏။

ကျွန်ပူတာကအစ သူ ဘာသင်တန်းမှ မတတ်ခဲ့ရဘဲ အလုပ်လုပ် ရင်း သင်ပေးသွားခဲ့သည့် ဦးဖိုးညိုအောင် တို့ ကျေးဇူးကြောင့် သူ ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ခဲ့သည်။ အေးလုံးဟာ ဆု ရဲ့ကျွညီမူတွေ ကြောင့်မို့ ဆု က သူ့ဘဝရဲ့ မေခလော့နှုတ်သမီး ..။

"ပြော .. စိုးအောင် ရေ .. လခသုတ်ဖို့ လွှတ်တော့"

ကိုစော်မျိုး ကောင်းသေကြောင့် တံခါးဖွင့်သွားတာကိုပါ လှမ်းကြည့် မိမိသည်။ လစာထုတ်မည့် ဝန်ထမ်းတွေကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ

လွှတ်ပေးသဖြင့် ကိုဇော်ချို ဆီမှာ ငွေထုတ်ကာ သူ့စားပွဲမှာ လက်မှတ်
လာထိုးကြ၏။ အားလုံး အလှည့်ကျ ထုတ်ယူသွားကြတာ အဆင်ပြေ
သော်လည်း ...

ဦးခင်မောင် ...

လက်မှတ်တိုးရမည့်နာမည်ကို ဖတ်လိုက်မိသည့်အချိန်တွင် ကိုဇော်
ချိုမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး လက်မှတ်မထိုးဘဲ ငြိမ်သက်နေသူကိုပါ ဖျတ်ဆဲ
မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

"အဖေ .."

သူ့ကို မြင်ထားပြီဖြစ်ပုံရသည့် ဦးခင်မောင် ၏မျက်လုံးတွေ
အေးစက်မှုများနှင့် စူးရဲနေကာ သူ့ခေါ်လိုက်တာနှင့် ဘေးကို ခြေထောက်
လှမ်း ရွှေ့၏။

ကိုဇော်ချို စားပွဲမှ မမြင်အောင် ပိတ်ကျယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ -

"မင်း လူလိုသိတတ်ရင် ငါ့ကို အဲဒီလိုနည်းနဲ့ အရှက်မခွဲပါနဲ့"

"အဖေ .. သား .."

စာမျက်နှာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံတော့ ထပ်ခေါ်မိ၏။ ပြီးတော့ အဖေ
မျက်နှာကို မော့ငေး၍ မယုံနိုင်သော ကြေကွဲရသောမျက်ဝန်းတို့နှင့်

"အဖေ ဒီမှာ ..."

"မင်းရှိနေမှန်းသိရင် ငါ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

စာမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းတွေ တိမ်းသွားသည်။ အဖေမျက်နှာ
ကို ကြည့်နေမိလျှင် နောက်ထပ် အဖေလို့ ပါးစပ်က ထွက်သွားနိုင်သော
တာဖို့ ပြန်မော့မကြည့်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိပိတ်၍ အကြိမ်
သည်။

"သွားလေရာမှာ အဖေခေါ်မယ့်ကောင်တွေရှိနေရင် ခင်မောင်
ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာလဲ .."

သူ မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သား .. ကျွန်တော် နောက် မခေါ်မိအောင် ဆင်ခြင်
မယ်"

တိုးသက်စွဲပြောရင်း ဒေါသဖက်၍ ဆွဲလှဲခြစ်သွားသော အဖေ
အက်မှတ်ထိုးသည့်လက်ကိုတော့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပစ်ချသွားခဲ့သော ဘောလ်ပင်န်လေး ကိုယ့်ရှေ့ထိ လိမ့်ထွက်လာ
တာကိုလည်း သူ့မျက်လုံးတွေ ရွေ့လျားပါလာခဲ့၏။

အဖေလို့ခေါ်တဲ့ကောင်တွေက အဖေရဲ့သားသမီးတွေပါပဲ အဖေ..
ထိုအဖေမဟုတ်ဘဲ အဖေလို့ခေါ်ကြရင်တောင် အဲဒါ မြတ်နိုးလေးစား
တွေနဲ့ အဖေလို သဘောထားပြီး ခေါ်ကြတာပါ..

အရှိုက်ခက်ပေမယ့် အငိုလွယ်သော မျက်ဝန်းတွေက စိုစွတ်စေဖို့
ပြောလာကြ၏။ ထိုအခါ ငိုတာကိုမကြိုက်တတ်သည့် မမကို သတိရ
အမျက်တောင်တွေ ခတ်ပစ်ရင်း အမျိုးမျိုးသောနည်းတို့ဖြင့် မြေရာရှာ
သည်။

ငိုတတ်တဲ့ကလေး နို့ဝတယ်ဆိုပေမယ့် .. သူ ငိုခဲ့ရသမျှ ရခဲ့တာ
အမှန်ပင် ..

နိဂုံး

အနန်း [၃၉]

ထမင်းစားနေတုန်း သူ ဖုန်းပြောရင်း လျှောက်လာတာဖြစ်
 မေ မျက်လုံးတွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ ခံစားမိသည်။
 ရုံးခန်းရဲ့အပြင် စားပွဲလေးမှာဆိုပေမယ့် ဒီစားပွဲကို အထဲက
 လှမ်းမြင်နေရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သိပ်လည်းဝေးတာ မဟုတ်
 "အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး အန်တီရာ .. ညီမလေးစိတ်ကို
 တော် သိပါတယ်"
 "....."
 "ဟုတ်ကဲ့၊ ချာတီတ်ကလည်း ကြီးစားနေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်
 ပါ"
 "....."
 "ရိုးသားပါတယ် အန်တီ"
 "....."
 "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သုငယ်ချင်းပါလို့ ဖွင့်ပြောပြီး ကူညီပေးဖို့
 တဲ့ဟာ၊ ကိုယ်ကစပြီး သံသယမျက်လုံးနဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း သင်္ကေတ
 ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အန်တီ မပူပါနဲ့ .. ကောင်လေးကိုက ရိုးသားတဲ့ရိုး

"....."
 "ဟုတ်ကဲ့ပါ .. လိုအပ်ရင်ပြောမှာပါ၊ ဒါပဲနော် အန်တီ၊ ကျွန်တော်
 စဉ်သည်နဲ့ ပြောစရာရှိလို့"
 သူမရှေ့မှာပဲ ခေတရပ်ပြောနေကာ ဖုန်းပိတ်ပြီးမှ ဘေးမှာခုံဆွဲထိုင်
 သည်။
 "စားပြီးသွားပြီလား၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းလဲ"
 "ငါးဆုပ်နဲ့ ပန်းပွင့်ကြော်ပါ၊ ဦးလဒ် စားပြီးပြီလား"
 ဦးလဒ် ဆိုတော့ ရလဒ်ကောင်း က စိုက်ကြည့်ပြီး ပြီးသည်။ ဒီလို
 အသံလေး ထွက်လာတာ ဦးကိုကို လို့ ပြောမိတည်းက ဖြစ်သည်။
 အစကတော့ ရလဒ်ကောင်း ဆိုတဲ့နာမည်က ဘယ်နေရာမှာမှ
 အဖူးဆွတ်ခေါ်လို့ မကောင်းဘူးလို့ သူမပဲ ပြောခဲ့တာ ..
 ကွေးရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။
 "ညီမလေးလေ .. ကိုယ့်ညီမက သူများကို သနားရမယ်ဆို ဝိတ်ပဲ
 ကွဲ သူငယ်ချင်း ချာတီတ်တစ်ယောက်ကို ကူညီပေးပါဆိုလို့ ကိုယ်ကိုယ်
 ဆိုင် အလုပ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ အန်တီက အဲဒါကို ခုမှ သေချာသိပြီး
 ကျွန်ုပ်ရှာနေတာ"
 သူများမိသားစုအရေးကို ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်နေရပေမယ့်
 ဝိတ်ကိုမဝင်စားတာမို့ နေရမက်နေခဲ့၏။
 ပြီးတော့ သူ ဒီမှာလာရပ်ပြီဆို အားလုံးက သတိထားနေကြသည်။
 အတစ်ဖြုတ်မို့ မတ်တတ်ရပ်ရုံ၊ ဘာချက်လဲ .. စားပြီးပြီလား .. ဘာညာ
 နေဖို့ ခေါ်ပြောရုံဆို တော်သေးသည်။
 "မေ .."
 "ရှင် .."
 "ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောနေတာတွေ စိတ်မဝင်စား
 ခဲ့လား .."

တည့်တည့်မေးတော့လည်း အားနာသွားကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မခံ အလုပ်ကြေးရိုသေးလို့”

“အခု သွားလုပ်ရမယ်ပေါ့”

မျက်လုံးချင်း ဆံသွား၏။ သူက သူ့ခိုးဖမ်းသည့်အပြုးသဲ့သဲ့နှင့်—

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ပြီး မင်း ထသွားရင် လူမြင်မကောင်း

ဘူးထင်တယ်၊ စောတော့ နေပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်း စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ညီမလေးကတော့ မင်းကို ခင်စေစေ
မေးပါတယ်၊ သူလည်း သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေလို့ မလာ
ဖြစ်တာ”

ကိုယ့်ကို အများကြီးကူညီခဲ့သည့် မိန်းကလေးဖို့ မခ ဗျာဗျာသံထဲ
ခေါင်းခါမိကာ ...

“မခ ဆု အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလစ်
ရယ် ... ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်တခြား လူတခြား
ဖြစ်ဖြစ်သွားတာပါ။ ခခ နေပုံပြောပုံတွေ အဲဒီလိုပုံစံဖြစ်နေရင် တောင်
ပန်ပါတယ်”

ရလဒ်ကောင်း က ရယ်လိုက်ကာ ...

“သူလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါပဲ၊ ကိုယ့်စာကြည့်
စားပွဲပေါ်မှာ မင်းရဲ့ CV စောင်ကနေ ကူးယူထားတဲ့ မင်းတတ်ပုံဆို
တွေ့ပြီးကတည်းက ..”

“ဘယ်လို!...”

“ဆောရီး ..”

ရလဒ်ကောင်း မျက်နှာလည်း နီမြန်းမြန်းဖြစ်သွားလျက် မျက်နှာ
ခပ်လှဲလှဲနေရင်း လည်ပင်းကို တစ်ချက်ပွတ်၏။

“ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ စွဲနေအောင်လှတဲ့ပုံဖို့လို့ ကူးယူထားလို့မိ

တာ .. ဆောရီးပါ”

မခ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရပါတယ်လို့လည်း ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်း
မရှိတော့ပေ။ မရိုးသားတဲ့အကြောင်း တိုက်ရိုက်ဖွင့်ချပြလိုက်တာလား။

သူ့လိုလူဆီက ဒီစကားမျိုးကို ပျော်လင့်နေသည်လို့ ထင်ထားသည်
လား ... ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုကြားလိုက်ရလို့ ဖျော်ရွှင်သွားမယ့် မိန်းကလေး
တွေထဲက တစ်ယောက်ပဲလို့ ကိုယ့်ကို ထည့်သွင်းထားသည်လား ...

မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြစ်လာရင်း ပြတ်သားသည့်အဖြေတစ်ခုက
မခ ရင်ထဲမှာ စည်တီးနေသလို အောင်မြင်စွာ ပြည်ဟီးနေ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ရမ္မက်ဆန်သောမျက်စိဖြင့် ဘယ်
သောအခါမှ ငြိတွယ်ဖို့ စိတ်မကူး ...။

“ဆရာ လေဆိပ်က ဖုန်းဆက်နေတယ်၊ ဆရာနဲ့ပဲ ပြောချင်လို့တဲ့”

ဧကလေး တိတ်ကျသွားသည့်အချိန်မှာ ဖုန်းလာတော့ နှုတ်ဆက်
ပြီး သူ ထံရပ်၏။

“စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလိုဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်
ခါ၊ ကိုယ့်မှာ အနှောင့်ယှက်ခံနေရတာလည်း မင်းနဲ့ စတွေ့ကတည်းက
ပဲ ဖြစ်နေလို့ ..”

သူ စကားအဆုံးမသတ်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
ထိုနေ့လယ်က ထမင်းစားချိန်ပြီးလို့ မခ စားပွဲကို ပြန်လျှောက်လာ

စဉ် -

“ရိုးမရိုး ပုံစံတွေက အသိသာကြီးပါဟာ”

“လှတော့လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှတိုင်းတော့ တော်ဝင်ပန်း
ဆန်ပွင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လှတဲ့မိန်းကလေးတွေ မသိကြဘူးနော်၊
ခန်းလိုက်ပြီဆို ခေါင်ပဲ”

“ဪ .. အဆင်ပြေတဲ့လူတွေလည်း ပြေသွားကြတာကိုးဟ၊
စိတ်ကူးယဉ်ကြတာပေါ့၊ ထမင်းစားတာကိုက ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်

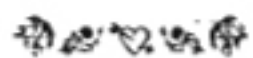
တုန်းက ဝိုင်းဖွဲ့စားခဲ့လို့လဲ၊ အဲဒီလို အသွားအလာတွေ လွယ်အောင် သီးသန့်လေး ထွက်စားတာ”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်၊ ဒီအလုပ် စဝင်ကတည်းက သူ့မှာ Plan ရှိပြီးသားဟ”

ခေါင်းချင်းမခိုင်ပေမယ့် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတုန်းမို့ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြောနေကြတာ ဖြစ်သည်။ အနားကဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်စားပွဲ ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ပီပြင်စွာကြားနေရတာကတော့ မမ ရဲ့ကံကြမ္မာပဲ ထင်သည်။

ထမင်းချိုင့်ကို နောက်စင်လေးပေါ်မှာ ချလိုက်ပြီးမှ လွှတ်ဖို့ မေ့နေ၏။ ခံပြင်းရှက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားတာတောင် ငိုချင်လာသည်။ ဒီလိုတွေပြောလာကြမှာနိုးလို့ ‘လူများလို့ စကားများတယ်’ မဖြစ်ရအောင် တစ်ယောက်တည်း နေတတ်အောင် နေခဲ့သည်။

‘လုံးလွန်းရင် မုန်းရတတ်တယ်’ ဆိုတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးပီပီ အဖော်အလျော်လိုချင်ပေမယ့် မေးထားခေါ်ပြောလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်အောင်နေတတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ ခုတော့ .. ဒါတွေက ရည်ရွယ်သလို မဖြစ်ခဲ့ပါလား ..။

တခန်း | ၄၀ |

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်!..”

မီးပူတိုက်ရင်း အလုပ်လုပ်တာထက် ငိုနေတာပဲများတော့ အကဲအိမ်သွားသည့် စာမျက်နှာ က ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ..

“အလုပ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာလို့လား ..”

မမ စာမျက်နှာ ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး မီးပူဆက်တိုက်နေရင်း

“ဟုတ်တယ် .. မမ အဲဒီအလုပ်က ထွက်တော့မယ်”

“အဲဒီလောက်ထိလား ..၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

တခြား အပြစ်ပြောရာမရှိတော့ မမ အသံတိတ်သွား၏။ ပြီးတော့မှ မူကို ဘေးမှာထောင်လိုက်ပြီး ပလပ်ဖြုတ်ထားလိုက်ကာ ..

“ပြဿနာဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေး၊ ဒါပေမယ့် မမရင်ထဲမှာတော့ အဲဒါ ပြဿနာအကြီးကြီးပဲ”

“မောင်လေးကို ပြောပြလို့မရတာမျိုးလား၊ ဘာလဲ ..”

“ရပါတယ် ..”

လို့ပြောပြီးမှ စရခက်နေသည်။ အချိန်သိချင်တာမဟုတ်ဘဲ ရှာလုံးက နာရီဆီရောက်သွားတော့ ညကိုးနာရီတိတိ။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနေပေမည် ညဘက် နှစ်ယောက်ဆုံဖြစ်ကြသောအချိန်လေးမှာတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖို့၊ ထမင်းလက်ဆုံစားဖြစ်ဖို့၊ ဘယ်သူဘက်ကမှ မဖျက်ကွက်စေခဲ့ပေ ...။

တစ်ခါတလေ ဒီညလို စောစောနားဖြစ်ကြလျှင်လည်း ပြောမကျန်နိုင်။ ခုလည်း ကိုယ့်မောင်လေးပေးမယ့် ဒီနှစ်ယောက်တည်းတော့လည်း ညီအစ်မလိုပဲသဘောထား၍ ရင်ဖွင့်မိသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ငါတို့မောင်နှမကိုက ကုသိုလ်ကံဆိုးတာ ထင်တယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“ရောက်တဲ့နေရာမှာ အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင်တွေနဲ့ အခြေအဆိုင်လွတ်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး”

“မမကလည်း .. ဒါတွေက ဘဝရဲ့လောကမံတွေပဲမို့လား မောင်လေးတို့ဘဝကိုက ရုန်းကန်ခြင်းက အဓိပ္ပာယ်ပဲလို့ မမပဲ ခြေခဲ့တာ ..”

မမ မချိပြုံးလေးနှင့် စာဖျက်နာ ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စောင်လျှော်ရင်း ရေစိုသွားလို့ ဖြန့်ချထားခဲ့သည့်ဆံပင်တွေကို အဆံသင့်ချထားသော ခေါင်းစည်းကွင်းလေးနှင့် ဖြစ်သလို လိမ်ပတ်ညှော်လိုက်ပြီး ...

“မမတို့သူဌေးနဲ့ မမကို တချို့က အတင်းအဖျင်း ပြောနေကြတယ်”

“မမနဲ့ သူဌေးက ရင်းနှီးကြလို့လား ..”

“ဟင့်အင်း .. မရင်းနှီးချင်လို့ မမ အများကြီး ကြိုးစားခဲ့တာ”

“ဒါပေမယ့် သူဌေးကိုယ်တိုင်က မမကို သဘောကွဲတဲ့အစုအဝေး

တွေပြနေလို့ ဘေးလူတွေက ပြောကြတာဖြစ်မှာပေါ့”

မသိဘဲနဲ့ တန်းခနဲပြောလိုက်သဖြင့် ကိုယ့်မောင်ကိုတောင် တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။

‘ငါ့မောင်လေးက ငါထင်ထားသလို ကလေးဆန်ဆန် စိတ်ကူးတွေနဲ့ မဟုတ်တော့ပါလား’ လို့လည်း တွေးမိကာ ကျေနပ်ရမလိုလို နှိပ်သွားသလိုလို။ ထိုပြင် ထပ်ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် အံ့ဩခြင်းတွေ ထပ်ဆင့်တိုးလေသည်။

“မောင်လေးလည်း အဲဒီလိုအခက်အခဲမျိုး ကြုံနေရတာပဲ”

“ဘယ်လို .. မောင်လေးမှာ .. ဟုတ်လား”

စာဖျက်နာ က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေးမယ့် အလွန်အမင်း မပြောမဆိုချင် ဖြစ်သွားသည့်ပုံနှင့် ...

“ဒီတိုင်းပါပဲ မမရာ .. မောင်လေးကို အများကြီး ကူညီခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပေါ့၊ သူက ပွင့်လင်းတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ထိမ်ချန်ဟန်ဆောင်ပြီး သူ မပြောတတ်ဘူး။ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့အကျင့်ကတော့ မွေးကတည်းက စိန်ခဲရွှေခဲတွေကိုင် ငြီး တစ်သက်လုံး အလိုလိုက် ယုယခံလာရတဲ့ လူချမ်းသာတွေရဲ့ စရိုက်တစ်မျိုးပါပဲ။ သူက ရှိသားတဲ့ဂုဏ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြုပြီး ဂရုမစိုက်တတ်ပေမယ့် မောင်လေးရဲ့ တံကင်းကွင်မှာ ပြောဆိုလာကြရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ”

‘ယောက်ျားလေးပဲ မောင်လေးရယ်’ လို့ မပြောချင်ပါ။ သူတို့အောင်နှမမှာ လူတိုင်းနဲ့ မတူညီနိုင်တဲ့ခံစားချက်တွေ ရှိခဲ့ကြသည်။

နောက်လည်း ရှိနေဦးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“မမ ..”

“ဟင် ..”

“အလုပ်တစ်နေရာမှာ အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး မမရာ၊

အတိုင်းအတာကုန်တဲ့အထိတော့ မမ သည်းခံကြည့်ပါဦး”

မမ မျက်မှောင်ကုပ်သွားတော့ စာမျက်နှာ က ခေါင်းခါပြကာ-

“သူ့ဌေးဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ကြည့်ပါဦး၊ အထင် မြင်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ မဟာတရား ရုပ်မျက်လောက်အောင် ကြိုးစားလာ နိုင်သလား၊ မကြည်ဖြူမှန်းသိရင် နောက်ဆုတ်သွားမလား .. အဲဒါတို့ လေး ဘေးကျပ်နဲ့ကျပ်ဖြစ်လောက်အောင် ကြိုးရဖို့ရှိလားရင်တော့ မမ သဘောပါ”

စာမျက်နှာ က သူ့ကေားသူ အဆုံးသတ်ကာ မမ ပြန်ပြောမှာဆို မစောင့်တော့ဘဲ ...

“မမ ကို မောင်လေး ပြောစရာရှိလို့ ..”

“ပြောလေ .. ဘာလဲ”

“အဖေ ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်နေတာလို့ မမ ထင်လဲ”

စာမျက်နှာ ရဲ့မျက်လုံးတွေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မမ သဘောပေါက်သည်။ ဒါပေမယ့် ထင်တာကိုမပြောဘဲ သူ့ကိုပဲ မေး ဆတ်ကာ ...

“ဘယ်မှာလုပ်နေလို့လဲ”

“မောင်လေးတို့ စက်ရုံမှာ ..”

စာမျက်နှာ က တင်ပလွင်ရွေ့ထိုင်နေရင်း လက်နှစ်ဖက် နောက် ပစ်ထောက်၍ မကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် ...

“အရမ်းမင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ကြမ်းအဆင့်မှာ လုပ်နေတာ၊ အဲဒီ နေရာက လစာများတယ်၊ အန္တရာယ်လည်း များတယ်၊ မောင်လေး အဖေကို ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဘာလုပ်ပေးပေး လက်ခံတဲ့သူက လက်ခံမှ ပေးလို့ရမှာ ..”

မမ မျက်နှာလေး တည်တည်တင်းတင်းလေး ဖြစ်သွားခဲ့လောက်-

“မင်း အဖေအိမ်ကို ခဏခဏသွားနေတယ်ဆိုတာ မမ သိတယ်

ကံနား မကြိုက်ပေမယ့် အဖေ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလို မမ ခွင့်လွှတ်နေခဲ့ တာ၊ ဒါပေမယ့် အဖေ ဘယ်လောက်ထိမကြိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာ နောက် မှာ မင်း သိခဲ့တယ်မို့လား၊ အဖေလောက် .. အဖေလို မာနမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် မမလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဖေ မမကို ခေါ်ပြောလက်ခံ တာတောင်မှ မင်းအပေါ်မှာထားတဲ့ ဥပေက္ခာတွေကို ခံစားရလို့ မမ ချစ်ချင် မဆက်ဆံခဲ့ဘူး သိရဲ့လား .. အဲဒါ ငရဲကြီးမယ်ဆိုရင်လည်း မမနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

စာမျက်နှာ မျက်လုံးတွေ ဒီဘက်ရောက်မလာတော့ဘဲ လှည့်ပြီးရင်း နေတာဟာ မမ ဘာပြောပြော မောင်လေး အဖေကို မေတ္တာမပျက် နှလို့ ပြောနေသကဲ့သို့ ပြောင်မြောက်ပါ၏။

မမ ကလည်း မောင်လေးကို အပြစ်မမြင် ချစ်ခင်ဆဲနှင့် ပြောနေ တာတွေကိုလည်း မရပ် ...

“မင်း သွားနေတာတွေ အဖေ သိရဲ့လား .. အဖေရှေ့ထိခရာ နဲ့ သွားရခဲ့သလား”

စာမျက်နှာ မဖြေ ..

“အဖေတစ်မျက်နှာတည်းနဲ့ ဆွေသင်း နဲ့ အမြှာနှစ်ယောက် အပေါ်မှာ မင်း ထောက်ပံ့ကူညီနေတာတွေ၊ ဘယ်လောက်ထိ သည်းခံ နေတာတွေ ..”

“အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ မမရယ် .. မောင်လေးတို့မှာ အဖေ ခေါ် ချာလေး ရှိနေတာကိုပဲ ...”

ကိုယ့်အတွက် အထာမကျသည့်စကားဖို့ ဆုံးအောင်မပြောဖြစ် စိတ်ငယ် ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေအောင် ခဏ်းစားပြီးမှ ...

“မောင်လေးက အဖေလို ခေါ်ခွင့်မရပေမယ့် ငါ့အဖေ သက်ရှိ အင်ဓားရှိနေဟယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပါ၊ မိဘဆိုတာ မသေခင်မှာပဲ ပြုစု ဆည်းပူးခွင့်ရတာမို့လား”

ကျေနပ်တာမဟုတ်ပေမယ့် မခ ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်သည်။
“ထားပါတော့၊ အခုရော .. စက်ရုံတစ်ခုတည်းမှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေပြီ၊ မင်း အဖေမျက်နှာ ထိုင်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်လည်နေဦးမှာလား”

စာမျက်နှာ ခေါင်းခါပြသည်။
“အဖေက ဟိုဘက်ရုံထဲမှာပါ၊ မောင်လေးတို့က စာရင်းကိုင်ရုံထဲမှာ သပ်သပ် ..”

“အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးပြီလား”
စာမျက်နှာ မပြောတော့ မခ က သဘောပေါက်သွားကာ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်ပါလာ၏။

“မမကို အမှန်အတိုင်းပြောပြစမ်း၊ မင်းကို အဖေ ဘာတွေ ထင်ကြိမ်းသွားသလဲ”
ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်လိုက်ကာ စာမျက်နှာ ချက်ချင်းပြန်လှည့်၏။

“ပြောလေ .. အဖေကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မောင်လေး ခေါ်မှာပဲ၊ အဲဒါ မမ သိတယ်၊ အဖေ တစ်ခုခု ပြန်ပြောသွားတယ်ဦးလား ..”
စာမျက်နှာ မျက်နှာလွှဲလျက်နှင့် တစ်လုံးချင်း ဖြေ၏။

“မောင်လေးတို့ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါဘူး” တဲ့။
မခ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ ပိုက်ဆံတွေရှာရသမျှ ကိုယ့်ထဲထည့်နည်းနည်း၊ ဟိုကိုများများရောက်နေတာ မသိလို့မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် အဖေက အဖေပဲဖြစ်ကာ ကန်ပြောင်းအောက်ခြေမှာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စုပုံထပ်နေသည့် ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေလို မောင်လေးရင်ထဲက ချွန်လင့်နေခဲ့သည့် နှစ်ချို့ဝေဒနာတွေကို နားလည်နေသည်မို့ စွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

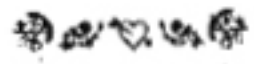
ကြိုးစားသမျှ အရာထင်နေရင်တော့ တစ်မျိုး။ ခုတော့ လှုပ်ဆဲ မြုပ်လေ ဖြစ်နေတာက ကိုယ့်မောင်လေးပဲ ဖြစ်၏။

အဖေသည် မောင်လေးမျက်နှာမြင်တိုင်း တစ်ခုံတစ်ယောက်သာ ခု၏ မျက်နှာနှင့် ထပ်တူပြုကာ အမှန်းငြိုးတွေသာ ရုပ်ပတ်ခဲ့သည်။
“အဖေ ဆုံးသွားတော့လည်း သေဆုံးတဲ့အချိန်ထိ မုန်းခဲ့ကြရတာ မောင်လေးကြောင့်ဆိုသည့် နောက်ထပ်အမှန်းတွေ ထပ်ဆင့်ခဲ့၏။”

ဒါတွေကို မောင်လေး သိမှာမဟုတ်ပေမယ့် မခ သိနေသည်။
“အဖေသေချာနေတာက မောင်လေးကို အဖေ ဘယ်သောအခါမှ မေတ္တာ ဆက်ဝင်လာဖို့ မလွယ်ခြင်း။”

ရင်နှာခြင်းကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ခက်သည်မို့ မခ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိခဲ့အထိ ရင်ထဲမှာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘဝကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရင်း ဆက်သောင့်သက်သာ ကူးခတ်ရုံနဲ့ အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့၏။ နောက်ထပ် ဦးပြည့်ခုံရမ်းသာတဲ့အထိ ကြိုးစားသွားဖို့လည်း ခွန်အားတွေ ရှိနေပါပြီ။

ဒါပေမယ့် မေတ္တာငတ်မွတ်နေသူတစ်ယောက်အတွက်တော့ အထဲလိုကြိုးစားလို့မှ အရာမထင်။
ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲခြင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပေမယ့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လိုသလို ချုံ့ချဲ့ရယူနိုင်တဲ့အထိတော့ မပြောင်းလဲသေးလဲလား ..”

အခန်း [၄၁]

“မခ ရေ .. သူဌေး ခေါ်နေတယ်”

မနိနေရာ ခေါ်ဖိးမြင့် က သူဌေးရုံးခန်းကနေ လာပုံပေါ်ထဲ အခန်းထဲမဝင်ခင် လှမ်းပြောသွားတာ ဖြစ်သည်။ အားလုံး ကြားကြ သည်မို့ မျက်လုံးတွေ ပြီးပြန်လက်ကုန်၏။

မခ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ဒီနေ့ သူမ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။

ထို့ကြောင့် အဆင်သင့် ရေးထားပြီးသား ထွက်ခွာကို သူဌေး ယူသွားရမယ့်ခိုင်းထဲမှာ ညှပ်လိုက်ပြီး ထထွက်လာခဲ့သည်။

“မခ ..”

“ဟင်!...”

ကြူကြူ ဆိုသည့် စာရေးမလေးက လှမ်းခေါ်ကာ ...

“တို့ညီမ နေ့တစ်ဝက်မဆင်းတာကို မပြောလိုက်နဲ့နော်၊ အနိတ် မြင့် တောင် မသိသေးဘူး၊ တော်ကြာ ရုံးဆင်းတော့မှာမို့လို့ ..”

“ဪ .. ကြူကြူ ကလဲ မခ က အလုပ်အကြောင်းတွေ ပြောရပါ့မလားဟယ်”

“မစုမြတ်နိုင် ..”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးလှသလို လူကလည်း လှပါသည်။ ဒါပေ မယ့် ဒီလူတွေထဲမှာ ဘာသံပဲထွက်လာလာ သူမအသံပဲ ဖြစ်သည်။ မခ ဇွတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖျာပျာသလဲ ပြုံးပြေ၍ --

“ဟုတ်တယ်လေ .. သူဌေးက ခေါ်ကတည်းက ပြဿနာတစ်ခုခု ဖို့လို့နေမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် သွားကြတဲ့ဟာ၊ သူများအကြောင်း တိုင်ပြောဖို့ သတိရပါ့မလား၊ အဟွန်း .. ပြီးတော့ တို့တွေက သူများမှ မဟုတ်ကြတာ၊ အချင်းချင်းမှတွဲပဲဟာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မခ မပြောပါဘူး”

မခ မျက်နှာလေးမှာ အေးစက်သည့်အပြုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်သွားတာ ကို ကြူကြူ က သေချာမှတ်ထားလိုက်၍ ကျောပြင်လေးကို တစ်စ တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်လာသည်။

ကုမ္ပဏီဝတ်စုံဖြစ်သည့် ပန်းသွေးရောင်ရင့်ရင့် ခူးကျစကတ် ချပ် ချပ်ကပ်ကပ်လေးက တော်ရုံ အသားဖြူရုံနဲ့လည်း မလှ၊ ကိုယ်လုံးမလှ ဆိုသူဆိုလည်း ကြည့်လို့မကောင်းပေ။

မခ ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာကျတော့ မျက်နှာလေးကနေ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် လေးအထိ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အောင် လှ၏။ ရှေ့ နောက်၊ ဘေးတစ်စောင်း၊ ဆယ်လိုကြည့်ကြည့် လှနေတာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ဆုတောင်းကောင်းခဲ့ကြသည့် ပါရမီရှင်တွေဟာ အခြားသူတွေ ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်အောင် တော်ကြ၊ လှကြသည် ဆို အဲဒါကို မနာလိုဖြစ်နေတိုင်း သူ့မှာပြည့်စုံနေတာတွေ ကိုယ်ရလို့ မလား။

မနာလိုဖြစ်ပေးနေရသည့်အတွက် သူ့မှာ ဒါတွေ ယုတ်လျော့ ဆုန်ဆုံးကုန်သည်ဆိုလည်း ထားတော့ သူမတို့အားလုံး နှုတ်မြတ်နိုင် ဆိုင်းဆောင်နေသမျှ လိုက်ပြော၊ လိုက်ဆို လုပ်နေကြတာတွေ မှားကုန် ပြီးလားလို့ တွေးမိလာ၏။

စိတ်ကောင်းရှိလွန်းလို့ တွေးမိတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးယုတ်လာမည်ဆိုလျှင်တော့ ...

“လှလိုက်တာနော် .. မနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေအထိ တို့ပတ် တစ်ချက်မှ ရိုက်တာမိတာ မတွေ့ဘဲ နုပျန်နေတာပဲ”

ကြူကြူ တွေးနေတုန်း စိုးပြည် ဆီက အသံထွက်လာ၏။ သူ လည်း ကိုယ့်လိုပဲ မျက်စိတဆိုး ကြည့်နေတာပဲ ဖြစ်မည်။

မေ ဘယ်ကိုသွားသွား၊ ဘယ်သူမှ လိုက်ဝေးမကြည့်ဘဲ နေကြမှာ မဟုတ်ပေ။ ဒါကို ကိုယ်တွေက မကောင်းပြောတတ်တဲ့အကျင့်ကြောင့် ပြောချင်နေတာပေမယ့် အလှချင်း ပြိုင်နေသည့် ခုမြတ်ခိုင် ကတော့ မနာလိုတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ သူများအတင်းတုပ်တာလည်း ကြည့်တုတ် ကြည့်၊ ပြီးတော့ မကြားတကြားဖွဲတာက ရှိသေးတယ်၊ ခုနက မေ ပြန်ကြည့်သွားတာ တွေ့လား ..”

အားလုံး ကြူကြူ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ခုမြတ် ခိုင် ကတော့ မျက်မှောင်ကုပ်လျက် ...

“ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ ..”

“ထူးခြားလို့လေ .. မေ ဘယ်တုန်းက ငါတို့ကို ဆီဒီလိုကြည့်နေ လို့လဲ၊ တို့ ဘာပြောပြော သူဟာသူ မသိသလို မကြားသလို နေတာ”

“ဟဲ့ .. ကြောင်သူတော်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ၊ လူရှေ့မှာ မခုတ်တတ် တဲ့ကြောင်လိုပဲ”

“သူဟာသူ ကြောင်သူတော်ဖြစ်နေလည်း အစက ဘာမှမဖြစ်ဘူး နော် မိန်းမ၊ အခု ကြည့်သွားပုံက သူ့ဘက်မှာ လုံးဝပိုင်နေတဲ့ပုံ သိအာ တယ်၊ တော်ကြာ သူဌေးကတော် ထဖြစ်သွားမှ ငါတို့ အတွဲလိုက် ပြုတ်မှာ ...”

“အမလေး .. ဒါများ စိုးရိမ်နေသေးတယ်”

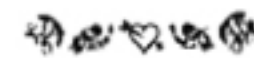
“ဘာလဲ .. မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်လို့လား”

ကြူကြူ မေးတာကို ခုမြတ်ခိုင် မဖြေပေမယ့် စိုးပြည် က ထောက် မှား

“ဟုတ်တယ်ဟာ .. မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ မေ က အထင်သေး နှလအောင် လှတာတော်၊ ငါတို့ ဆက်ဆံရေးပြောင်းဖို့သင့်ရင် ပြောင်း မယ်”

ခုမြတ်ခိုင် က မှဲ့နေပေမယ့် ဘာမှမပြော။

အားလုံးက သူမကို မျက်စိပစ်ပြပြီး ပြုံးနေကြသည်။ ရယ်စရာ တော့ အကောင်းသားလို့ တွေးနေမိကြလွန် ..

အခန်း ၄၂

“မမ ..”

မှန်တံခါးကို တွန်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ပြေးနေသည့်မျက်နှာထောင့် မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းများနှင့် အဆင်မပြေ မဟုတ်သည့်မျက်နှာကို ပြေပြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်ရသည်။

“ညီမလေး ရောက်နေတာလား ..”

“ဟုတ် ..”

ဆု က မခ လက်ကလေးကိုလာဆွဲ၍ ကိုင်ထားသည့်ဖိုင်ကိုဖျားစားပွဲပေါ်မှာ လှမ်းချထားလိုက်ကာ ...

“မမကို မတွေ့တာကြာလို့ ..၊ ပြီးတော့လေ .. ခက်ရုံဘက်မှာ ရဲ့သူငယ်ချင်း ရှိတယ်၊ မမနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ဪ ..”

မခ လိုက်လာသည့်အကြောင်းရင်းကို ပျောက်ပျက်မစိန်ခံဘဲ တာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဆု က နာရုံနဲ့ကြည့်ကာ ...

“ရုံးဆင်းတော့မှာပဲ ကိုကို၊ မမကို ဆု ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ဟိုအစက်ရုံတင်ပဲဟာ ..”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို လှည့်ပြောလိုက်တော့ ခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ရှိနေသည့် ရလဒ်ကောင်း မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိပြီး ...

“နေ .. နေပါဦး ဆု ရယ် .. နော် .. မမ ဒီညနေ အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ ညီမလေး မိတ်ဆက်ပေးမှာဆိုရင် နောက် တစ်နေ့နေပေါ့နော်”

ဆု မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်တိုင်ချထား မှေးလိုက်သည့်ဖိုင်ကို လှည့်ကြည့်၍ ...

“မမ ကို ကိုကိုက ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒါ ဆု က ခေါ်ခိုင်းတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မမကိုယ်တိုင် ရုံးမဆင်းခင် လာဖို့ရှိတာလေ .. အရေးကြီးလို့ပါ ညီမလေးရယ် .. နော် ..”

“အင်း .. ပြီးရောလေ .. ဒါဆို နောက်တစ်ခါ လန့်န့် အပြင်မှာ ဆိုက်စားရမယ်၊ အဲဒီမှာ ဆုံကြမယ်၊ ကိုကို နှစ်ယောက်စလုံးကို ခွင့်ပြုပေးရမှာနော်”

ဆု က အလျှော့ပေးသွားရှာသည်။ မခ စိတ်တော့မကောင်းပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်လည်း ပတ်အက်ကြဖို့မရှိအောင် စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်သွားလည်း သွားပါစေတော့ ..။

“ဘာအရေးကြီးလို့လဲ မခ .. ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အရေးတကြီး ထုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး ထင်တယ်၊ ထိုင်လေ ..”

ဆု ထွက်သွားတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ မခ က ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ချထားခဲ့သည့်ဖိုင်ကို ရှေ့မှာ ပြန်ဆွဲယူ၏။ သူကတော့ ဖိုင်ကို စိတ်မဝင်အပေါ့။ ဆံပင်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါအဖြူးလေးနဲ့ နောက်မှာ စည်းထားသဖြင့် လည်ပင်းနဲ့ မေးရိုးနားလောက်မှာ အဖြူးရောင်ပဝါစလေးတွေ အခွန်းထွက်နေတာကို မျက်နှာလေးနဲ့ ရောငေးနေမိသည်။

စိတ်မဆိုးဘူးသာဆို ‘မင်း သိပ်လှတာပဲ’ လို့ နေ့ရှိသမျှ ပြောနေရင်

၏။ ခဏခဏ မြင်ခွင့်ရရင်လည်း ခဏခဏ ပြောချင်သည်။
 သူ့စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်ပြီးရှိနေခဲ့တဲ့ကောင်မလေး
 အခါအခွင့်ကြီးတိုင်း ရောက်တတ်ရာမှာ မသိမသာ ရှာဖွေမိခဲ့တာလည်း
 ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ပါ။ သူမလေး ကိုယ့်ရေပြန်ရောက်အောင် ဆောင်
 ကြဉ်ပေးခဲ့သည့် ညီမလေးကိုတောင် သူ ကျေးဇူးတင်နေမိသေးသည်။
 ဒါပေမယ့် ...

“အရေးကြီးဘယ်ဆိုတာက နှနဲပါဏယ်။”

မခ စကားစလိုက်သဖြင့် သူ့စိတ်ကူးတွေ ပြတ်တောက်ကုန်သည့်
 စူးစိုက်ထားမိသည့် မျက်ဝန်းတွေကိုပါ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရုတ်ဖယ်
 လိုက်နိုင်တာ ကံကောင်းလို့ ...။

“နောက်ပြီး ဆုလည်း မသိစေချင်လို့ပါ။”

“ညီမလေးနဲ့ကိုယ်က မောင်နှမ ဆိုပေမယ့် ညီမလေးက အစ်ကို
 ကို မအေလို အစ်မလိုသဘောထားပြီး ဆုံးနဲ့ခွဲတာ၊ အရမ်းပွင့်လင်းတတ်
 ပြီးတော့ ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုမှမပါတဲ့ မိန်းကလေးပါ။”

“အဲဒါ မခ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ...”

“ခုလည်း သူငယ်ချင်းလို့ပြောတဲ့ ကောင်လေးကို သူ့ဘက်
 စေတနာပိုနေမိတဲ့အကြောင်းတွေ အစ်ကိုကို ရင်ဖွင့်နေတာ”

ပြောပြရင်း ရလဒ်ကောင်း မျက်နှာပူသလို ခပ်ငုံ့ငုံ့ဖြစ်သွားရင်
 ရယ်ကာ ...

“အန်တီကတော့ ကိုယ်တို့မောင်နှမကို စိတ်ပျက်ပြီး မိုးကုတ်
 သွားနေတော့မလိုပြင်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ် တတ်နိုင်မှာလဲကွ၊ ကိုယ်
 ညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ ...။ ကိုယ့်ညီမ တစ်သက်လုံးအတွက် ရယ်
 သာပြည့်စုံအောင် ကိုယ် တာဝန်ယူနိုင်တယ်၊ သူ မေတ္တာရှိနေတဲ့ လူ
 လေးကလည်း အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့အဆင့်ထိ အမှတ်ပေးလို့ မရဘဲ
 ပေမယ့် သူ့အကြောင်း ခုံစမ်းကြည့်တော့ အားလုံး ကလေးယားပဲ၊ တွန့်

တိုင်း တိုးတက်လာကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်
 ယောက်လို့ သတ်မှတ်ဖို့အတွက် လောလောဆယ် ငွေက အဓိကနဲ့
 ခွဲယ မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။”

ခေါင်းညိတ်ပေး? နဂမယ့် ကိုယ်ပြောချင်တာတွေကိုပဲ ရင်ထဲ
 စကားလုံးစီနေမိတာမို့ သူပြောတာတွေက နားထဲကို မဝင်တစ်ချက်
 ခင်တစ်ချက် ...။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာမယ် .. ကောင်လေး
 စ ရိုးသားပြီး ထူးချွန်တိုးတက်အောင် ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ် ရှိနေမယ်
 ဆိုရင် ကိုယ် လက်ခံပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အန်တီက အဲဒါတွေကို
 အဘာမကျလို့ ညကပဲ မပြေမလည်တွေ ပြောဖြစ်ကြတာ ...။ သူ
 အကယ် မိုးကုတ်မှာပဲ သွားနေတော့မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် မတားပါ
 ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်အဟွက်က စိန်ရွှေငွေ ဘာမှထပ်မလို
 တော့ဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရင်းနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းသွားဖို့
 အတွက် ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာရေးကိုပဲ ဦးစားပေးမှာ”

စကားရပ်လိုက်ပြီး မျက်တောင်တွေခတ်ရင်း ငြိမ်နေသည့် မခ ကို
 ချစ်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဒါတွေ မင်းကိုပြောပြနေတာ အကြောင်းမို့ မဟုတ်ဘူး
 ခင်၊ အဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ စည်းခြားမှုကို မင်း သိပ်အလေးထားတယ်”
 ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာကာမှ မခ မျက်နှာလေးမောလာ၏။ သူက
 ညီမကိုဝန်းလေးတွေကို အကဲခတ်၍ ...

“မင်းရဲ့အယူအဆတွေကြောင့် ကိုယ်တို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးက ဒီထက်
 ပိုပြီး နွေးထွေးလာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုက မင်းကို ကိုယ်တို့ရဲ့
 စားစုဝင်လိုသဘောထားပြီး အကူအညီတောင်းချင်တာ ရှိတယ်”

မခ နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ သူက ဆက်၍ ...
 “ညီမလေးအတွက် အင်မတန်ယောက်လို့ပေါ့၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ပြောဆိုဆုံးမရခက်တာတွေကို မင်း ပြောပြပေးပါ။ အခု နေ့စဉ်ဆက်ပေးချင်နေတာ ကိုယ်က ခွင့်ပြုလိုက်လို့လေ။ အဲဒါက မင်းလို ယုံကြည်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကို ကူညီပါလို့ ထပ်ပြောပါရစေ။ ကောင်လေးကို မင်း အကဲခတ်နိုင်မှာပါ။ ကိုယ်ကတော့ ညီမလေးအပေါ်မှာ အစွဲအရေးမယူတာ၊ ဆင်ခြင်တတ်တာတွေကို ဘေးယူ ပြောပြကတည်းက စဉ်းစားသင့်တဲ့စာရင်းထဲမှာ ထည့်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ...”

“ဦးလဒ် ..”

မခ သူ့စကား ရှေ့မဆက်ဖြစ်တော့အောင် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ကြားဖြစ်စဉ်လိုက်သည်။ သူက ဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၏။

“မခ ကူညီချင်ပါတယ်။ ဆု အတွက်မို့လို့ လာရင်းကိစ္စ ပြီးခဲ့ရင် တောင် သပ်သပ်ကူညီပေးချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမော် ဦးလဒ် ပြောတဲ့ အကူအညီဆိုတာက မခ ရဲ့အနာဂတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေဖြစ်နေလို့ တောင်းပန်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ”

ရလဒ်ကောင်း မျက်နှာမှာ အနီရောင်သမ်းသွား၏။ ဒါပေမော် ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေခဲ့၏။

“ဒီမှာ ဆု ကို မသိစေချင်တဲ့ မခ ရဲ့ လာရင်းကိစ္စပါ”

မိုင်ကြားထဲက ထွက်စာလေးကို သူ့ရှေ့မှာ တလေးတစား ချထားလိုက်ကာ ...

“မခ ဒီအလုပ်ကနေ ဒီနေ့ပဲ နုတ်ထွက်စာတင်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ”

“ဘာ!...”

ရလဒ်ကောင်း ရဲ့အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်ခဲ့သလို တိုးတိမ်လွက် ...

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် မခ .. ဒီနေ့ပဲ ထွက်စာတင်တယ် ဟုတ်လား ..”

မခ မျက်လွှာချလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့”

“မရဘူး ..”

ရလဒ်ကောင်း နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ သက်နှစ်ဖက် ဆောက်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာငဲ့လိုက်ပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေသံနှင့် ...

“မင်းကို ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အပိုင် နေရာပေးခဲ့တာ”

“ဘယ်လို!...”

မခ ဆတ်စနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ ထိုင်ရာကနေ ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်၏။ မရုံးသားဘူးဆိုတာ သိသည်။ ဒီလိုထိ ပြောချလိုက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်။ အစီအစဉ်တွေ ဒီထောက်ထိ ဖြစ်နေခဲ့တာကိုလည်း မယုံနိုင် ...

“ဦးလဒ် .. ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ် .. မင်း နားကြားမှားသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရလဒ်ကောင်း ကိုယ်တိုင် ပြောနေတာ”

“နေပါဦး... ရှင် အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကျွန်မက ခုန်ပေါက်ပျော် ပြီးသွားမှာပဲလို့ ရှင် အပိုင်တွက်ထားခဲ့တာလား ..ဟင် .. ပြောစမ်းပါ”

“အပိုင်တွက်ထားရင် မင်း ထမင်းစားနားတဲ့အချိန်လေးမှာ ကြိုက်စရာမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ မျက်နှာချိုသွေးပြီး စကားတွေနဲ့ လာဖောနေသွား။ ဒီလောက်ထိ စကားတွေ သိုင်းဝိုင်းပြီး လှည့်ပတ် စည်းရုံးနေသွား။ မင်း ဒီလောက်မအဘူး မခ .. ကိုယ့်ကို ချောင်ပိတ်ပေးနဲ့”

“ဟွန့် ..”

မခ က မှဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ထိုင်သည့်ခုံနှင့်လွတ်အောင် ဘေးမှာ ရွှေအောင်မာလ

“မအပေမယ့် ကျွန်မမှာ အရှက်သိက္ခာရှိတယ်။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် ဆိုတာတွေကလည်း ကြိုက်ချင်ငိုက်ချင်တဲ့သူတွေအတွက် ကျွန်မ အချစ်တွေ မေတ္တာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဘဲနဲ့လည်း သူဌေးကို အပိုင်ကြဲသွားတယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး။ ထွက်စာတင်တဲ့အထိဖြစ်တာ အဲဒါကြောင့် ... ရှင်ကို ကျွန်မ မမက်ဘူး”

“မင်း မမက်ပေမယ့် ကိုယ်က မက်တယ်။ မင်းဘက်မှာ အရှက်သိက္ခာတွေအတွက် အဲဒီလောက်ထိ ဆုံးဖြတ်ပစ်ဖို့ရှိနေရင် မင်းကိုယ် လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရတော့မယ်”

“ဘာ .. ပြောတယ်”

ရလဒ်ကောင်း သူမဘေးကို ရောက်သွားသည်။ နီးနီးလေးကပ်ပြီး ရုပ်လိုက်တော့ မမ က နောက်ဆုတ်၏။

“ကိုယ် မင်းအပေါ်မှာ မရိုးသားဘူးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်”

“အို .. မသိဘူး”

“မခ ..”

“ရှင် .. လူကိုမထိနဲ့”

မမ လှည့်ထွက်လိုက်တာနှင့် ရလဒ်ကောင်း က လက်မောင်းထောက်ကို ဖမ်းဆွဲပစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မမ ပုတ်ချပစ်လိုက်တဲ့အတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်ကာ ...

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“ရှင်ကို ကျွန်မ အခုရော နောက်ရော ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်တဲ့ စကားပဲ။ အချစ်ရဲ့တောထဲလည်း မယုံဘူး။ ယောက်ျားတွေကိုလည်း မယုံဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို တစ်စိစိခွဲငေးနေတာ သိနေကတည်းက မုန်းခဲ့တာ။ အဲဒီအမုန်းဟာ ကျွန်မဘဝအစကတည်းက သန္ဓေတည်ခဲ့တဲ့အမုန်း။ အလှအပမက်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကို မုန်းလည်း မုန်းတယ်။ ရွံလည်း ရွံတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ သူတို့

မက်မောတဲ့အလှကို ရတနာလိုထုပ်ပိုးပြီး အရုပ်တစ်ရုပ်လို ထားသလိုနေမှ ...

“မင်းပြောပြဖူးတဲ့ မင်းမိဘတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းတွေလား မခ”

“ဟုတ်တယ် .. အချစ်ကိုရော အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း၊ ဆွေကိုရော ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး ဦးရလဒ်ကောင်း။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မက မအေတူသမီး”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းအပေးနဲ့ မတူဘူး။ မင်းပြောခဲ့သလို မင်းရဲ့အနာဂတ်နဲ့သက်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပဲ ဝိုင်ဆိုင်ထိုက်တဲ့လူလို့ လုံးဝ အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီးသား။ မင်းက ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ်ကလည်း စကားကုန်ပြောလိုက်မယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို အခု ငြင်းခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်က ထွက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

တင်းမာနီရဲနေသည့်မျက်နှာလေးကို သူက ပြန်စိုက်ကြည့်၍ ...

“မင်း ထွက်ပြေးရင်လည်း ခွေးသေကောင်ပုပ် လည်ပင်းမှာချိတ်ခံရတဲ့ မာရ်နတ်လိုတော့ စကြဝဠာကို ပတ်မပြေးနိုင်ဘူးထင်တယ်။ ပြေးဖမ်းဆိုလည်း ပြေးတဲ့နောက် ကိုယ်ကလိုက်မှာ။ အဲဒီကျမှ မင်း မလိုထားတဲ့အဖြစ်မျိုး၊ ကား ထည်လဲစီးပြီး သူဌေးတစ်ယောက်က လိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေ ...”

“ရှင် .. ရှင်က အဲဒီလိုလူစားလား။ ရှင်ကို ကျွန်မ မထင်ခဲ့ဘူး သိလား ..”

မမ စိတ်တိုလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေပါ ဝေ့၏။ အချစ်ဆိုတာကို သူမ မုန်းခဲ့သည်။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးကြည့်သည့် သဝန်တို့ချစ်ခြင်းတွေဟာ အလှအပမက်မောခြင်းတွေက စတာလို့ ဆင်ခြင်မိတဲ့နောက်မှာ ကိုယ့်ရဲ့အလှအပကိုပါ မုန်းမိ၏။

ရလဒ်ကောင်း ကို သူမ အနည်းငယ်မျှပင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

သူကလည်း တည်သည်ရယ်သည် မမည်သော မျက်နှာနှင့်ရှိလျက်...
"ကိုယ့်ကိုတောင် ဘာမှန်းမသိအောင် မေ့ထားပြီးပြီဆိုတော့ မင်း
မဝေဖန်ပါနဲ့၊ တစ်ခုတော့ စိတ်ချပါလို့ ကိုယ့် ကတိပေးတယ်၊ မင်းဖြော
တဲ့အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာစေရဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း
မင်း ထင်နေတဲ့ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး။"

မမ နားတွေကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အေးင်းတွင်တွင်ခါ
ရင်း မျက်ရည်တွေ သွန်ကျလာကြသည်။

အလှအပတွေကြောင့် မိန်းမတွေ အကွဉ်းကွဉ်းရလည်ဆိုလျှင် ဤ
အလှအပတွေကိုလည်း မှန်းသည်။

အချစ်နဲ့ အလှအပဟာ သူမဘဝအတွက်တော့ ရန်သူသာ ဖြစ်
လျက်...။

၂၉၀

ပိတ်ထဲမှာ ထွေနေသည်။ ညတည်းက အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့်
သက်ကြီးသူမို့ မနက်လင်းလာတော့ ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနေ၏။

အလုပ်လုပ်ရင်း ဦးခင်မောင် ထမင်းစားနားချိန်ကိုပဲ မျှော်နေမိ
သည်။ ထိုပြင် ဆွေသင်း ရဲ့ပြဿနာကိုပဲ သတိရနေသည်က လူတခြား
ပိတ်တခြား ဖြစ်နေစေခဲ့၏။

"သူက လူကဲ့သို့ဆိုတော့ သမီးတို့အတွက် မလိုပေမယ့် သူ့အသိုင်း
အသိုင်းက ရှိသေးတယ် အဖေ၊ နေစပ်တုန်းကလည်း သူပဲ အကုန်ခံပြီး
အသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှာ အကြီးအကျယ် နေစပ်ခဲ့တာ၊ လက်ထပ်ဖို့
အတွက်တော့ သူချည်းပဲ မတွက်ကပ်ချင်ဘူး၊ သမီးတို့ မိသားစုရဲ့
အတွက်အစား အသုံးအဆောင်လောက်ကို သူ့အကူအညီမပါဘဲ တောက်
တောက်ပပ ဖြစ်ချင်တယ်" တဲ့။

ပြောနေတာလည်း မှန်တာပဲမို့ မိဘဖြစ်သည့် သူ့အတွက် ခေါင်း
ခေါ်ရက်နိုင် ။ သမီးမွေးထားတာလည်း သမီးရှင်အဖြစ် ဟန်ကိုယ်ဖို့
အားရှိမှ ဖြစ်မည်သာ ။ သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သဖြင့် ဝတ်နဲ့ဖိုးတွေချည်း
ချွတ်လိုက်တာ သုံးသိန်းနီးပါး ။

ဒါတောင် ဆွေသင်း ထည့်ပြောသွားသည့် ဘာညာကွဲတွေ မေ
ဇ်သားပေး သတ်မှတ်ထားပြီးတဲ့ တိုတောင်းသောကာလအတွင်းမှာ
လောက်တွေကို သူ ရအောင် ရှာရမည်။

“ဦးခင်မောင် ..”
“ဟေ!..”

“ခင်ဗျားဗျာ မနက်ကတည်းက ကျွန်တော် ကြည့်နေတာ အလုပ်
ကို တစ်ချက်မှ ကောင်းကောင်းလုပ်တယ် မရှိဘူး၊ နားနေလိုက်တာနဲ့
လက်ကနေးတာနဲ့..”

ဒီတစ်ဆိုင်ရဲ့ခေါင်းဆောင် မာန်ပင်း က မျက်နှာကြီးရှုသိုးသိုးနှင့်
ထိုင်နေသည့် ဦးခင်မောင် ဘေးမှာ ခါးထောက်ရပ်၏။

“ကျွန်တော်ဆိုင်းမှာ ခင်ဗျား အသက်ကြီးဆုံးရဲ့လို့ သည်းခံနေတာ
များနေပြီ၊ အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်ရင် နိနီကင်ကပ်နဲ့ .. ဒီနေ့ အဆိုးဆုံးဆဲ”

“ငါ့မှာ နိကပ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး မာန်ပင်း၊ ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့
“လုပ်မနေနဲ့ .. ခင်ဗျား အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်တာ တစ်နေ့မှ
မရှိဘူး ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ မဟန်ဘူးထင်ရင် ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်
ပေါ့၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ဆိုင်းထဲမှာ ဘယ်လောက်နစ်နာလဲ သိလား”

“ငါ့ကြောင့် မင်း မနစ်နာစေရဘူး မာန်ပင်း၊ မင်း ငါ့သားလောက်
ရှိသေးတယ် မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

ဦးခင်မောင် က ဒေါသနှင့်ပြောရင်း ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်၏။
ထိုပြင် ထိုင်ခဲ့သည့်ပုဆိုးခင်နေရာကို ပုတ်ထုတ်ခါပစ်ပြီး မတ်ခတ်ရင်
လိုက်ပုံက ချဲလန်းခေါ်သလို ဖြစ်နေခဲ့ရာ ..

“ရှိုင်းတော့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ .. လုပ်စမ်းပါ”
“ဘာကွ ..”
ဦးခင်မောင် ရွေ့ကိုတိုးလိုက်သည်နှင့် မာန်ပင်း ရဲ့အင်္ကျီရင်ဘတ်
ဆုပ်ဆွဲပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ မာန်ပင်း ကလည်း လက်သီးတစ်လုံး

သွင်းလိုက်ဖို့ အားရပါးရ ရွယ်လိုက်လျှင် ...

“မလုပ်နဲ့ ..”

အသံနှင့်အတူ စာမျက်နှာ ပြေးလွှားရောက်သွားလျက် မာန်ပင်း
နဲ့ လက်သီးဆုပ်ကြီးကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်၏။

ကြက်သွေးရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်မှာ
ကြက်သွေးရောင်လည်စည်းနှင့်။ ဒီဝတ်စုံက စက်ရုံဘက်မှာ ဒုတိယ
အမြင့်ဆုံးရာထူးအဆင့်ကို သတ်မှတ်ထားတာမို့ စာမျက်နှာ ကို မသိ
ပေမယ့် မာန်ပင်း လက်သီးဆုပ်ကြီး ချက်ချင်းပြေကျသွား၏။

“အဖေလည်း လွတ်လိုက်ပါ၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါ့မယ်”

ဦးခင်မောင် က မလွတ်ဘဲ နစ်ဆတ်သွားသည့်မျက်နှာကြီး ဖြစ်
သွားကာ တစ်ဖက်လှကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲနှင့် စာမျက်နှာ ကို စူးစူး
ချိတ် ကြည့်၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဖေ၊ လွတ်ပေးလိုက်ပါ”

ပြောနေရင်း သူပဲ ထိုလက်ကို ရအောင် ဖြေယူလိုက်ရသည်။

“သူက လူကြီးဖို့လို့ အနားပေးလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်းအတွက်
ကျွန်တော် လူစားထည့်ပေးမယ်”

အဖေလို့ခေါ်တာ ကြားလိုက်သဖြင့် မလုံနိုင်ဖြစ်သွားသော ပါးစပ်
ဘောင်းလောင်းကြီးကို ကမန်းကစားနန်းပြန်ပိတ်၍ မာန်ပင်း ဖွာဖွာသလဲ
ခေါင်းခါသည်။

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်နောက်ကျမှာစိုးလို့ သက်
ပေးတာပါ”

ဘေးမှာအလုပ်လုပ်နေကြသည့်လူတွေပါ သယ်ဖိုး တွန်းရွှေနေကြ
သွားတို့ကို တစုတစောင်း လှမ်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ဦးခင်မောင် လက်ပြုတ်ကျပြီး နောက်ဆုတ်နေလိုက်သော်လည်း
အသားမျက်နှာကြီးနှင့် ရှိနေဆဲ။ ထို့နောက် အလုပ်သမား အစားထည့်

ပေးဖို့အတွက် ထိုနေရာမှာပဲ စီစဉ်ပေးနေခဲ့သည့် စာမျက်နှာ ထိ
ယောက်တည်း ပဲ့ထွက်လာဖို့ကို စောင့်ကာ ...

“ဟိတ်ကောင် ..”

အမှတ်တမဲ့ဖို့ လက်ကို အကြမ်းပတာမ်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့
စာမျက်နှာ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ပတ်လည်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်း
ဆီလျှောင်ကန်ကြီးဘေးမှာ ကျောပြားလိုက် အင့်ခနဲ ပစ်ကျသွားကာနဲ့—
“အဖေ ..”

သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ဦးခင်မောင် ၏မျက်နှာကြီးက အံတကြိတ်
ကြိတ် ...၊ ပြီးတော့ လည်ပင်းအစ်လောက်တဲ့အထိ အင်္ကျီကော်ထိ
နှစ်ဖက်စကို တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ဆွဲ ဆောင့်ခါ၏။

“မင်း .. မင်း .. ငါ့ကို အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့၊ မင်းကြောင့် .. မင်းကြောင့်
ငါ အခု ...”

ကျိခနဲ အံကြိတ်ပြီး တက်ခေါက်သည်။

“မင်း ဟီးရီးပင်လုပ်လိုက်လို့ ငါက ကျေးဇူးတင်သွားမယ် ထင်တယ်
သလား”

လည်ပင်းအစ်နေခြင်းကြောင့် စာမျက်နှာ ရဲ့မျက်နှာ တပြည်းဖြည့်
နီရဲပိုပုပ်လာသည်။ ရင်ထဲက နာကျင်မှုကြောင့် မျက်ရည်တွေက စိတ်
စိတ်စင်စင် ပြည့်တက်ခဲ့ပြီး ...

အဖေ ကျေနပ်အောင် ခေါင်းခါပြန်ကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။

“စာမျက်နှာ .. မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ငါ့သားလို့ သတ်မှတ်
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို တစ်သက်လုံး မှတ် ..၊ သေပြီးတဲ့နောက်ဘဝ
မှတ် ..၊ နောက်ကို ငါ ဘာဖြစ်နေနေ မင်း မလာနဲ့၊ ငါသေရဖို့အထိ
ဖြစ်လာရင်တောင် မင်းမျက်နှာကို မြင်ရမှာလောက် ငါ မကြောက်ဘူး”

လေပူငွေတွေ ပြေးဟပ်နေတဲ့အထိ နီးကပ်စွာရှိနေသော ဦးခင်
မောင် မျက်နှာကို စာမျက်နှာ စိုက်ကြည့်နေရင်း ဆုပ်ညှစ်ထားသည့်

လက်ပေါ်မှာ ထပ်ကိုင်ထားခဲ့သည့် သူ့လက်တွေကိုပါ တွဲလွဲချပေးလိုက်
မိသည်။ တစ်ခါတည်း အသက်ဝါသွားအောင် ဝိညာဉ်ပစ်လိုက်ပါလား
အဖေ .. အဖေရဲ့ စိမ်းကားရက်စက်တဲ့ကားတွေကို ဒါ နောက်ဆုံး
ကြားရတာဆိုရင် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ သား နားစွဲသွားမှာပါ။

မျက်ရည်ပူတွေ တလိန်လိန်စီးကျလာခဲ့ရင်း လည်ပင်းအစ်နေခြင်း
အတွက် ကျေနပ်စွာမယူနိုင်ဖို့ တရားနလုံးသွင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်—
“သေပါပြီ .. အမလေး ..”

ဗူးဗူးဝါးဝါး အော်သံနှင့်အတူ မေ ပြေးဝင်လာ၏။ ဆုသည် ပစ္စည်း
ကြီးတွေ ကာရံထားသည့်မျက်ကွယ်လေးမှာ မထင်မှတ်သည့်မြင်ကွင်း
ကြောင့် မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် နေရာမှာတင်ရပ်လျက် တွန့်
ရင်၏။

စာမျက်နှာ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ မေ ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးရင်
အပြင်မှာ နေ့လယ်စာ အတူတူသွားစားကြဖို့..၊ သို့သော် ...

“အဖေ ..”

မေ ဦးခင်မောင် လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အာခေါင်ဖြစ် အော်
ဟစ်လိုက်တာပေမယ့် အော်သလောက် မထွက်ဘဲ အသံက တုန်ခါ
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“အဟွတ် .. အဟွတ်”

စာမျက်နှာ ခါးညွတ်ကျသွားကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေ
သဖြင့် မေ နိုးရိမ်တကြီး မက်ထားလိုက်ကာ ...

“ခောင်လေး .. ဖြစ်ရလေ ခောင်လေးရယ် ..”

ယူကျွေးမရစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့၏။ မျက်ဝန်းတို့
သည် အထွတ်အထိပ်ထိ မြင့်တက်သွားသော နာကျင်မှုများနှင့် ဦးခင်
မောင် ထံ ရောက်သွားပြီး ...

“အဖေကို အဖေလိုခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်ရင် ဂရုမစိုက်

နဲ့ပေါ့၊ တယ်လီခေါ်ခေါ် မထူးဘဲနေလိုက်လို့လည်း ရတယ်။ အဖေ အရမ်းကို ရက်စက်တယ် သိလား၊ မောင်လေးက အဖေ တစ်ခါခေါ် မိတိုင်း တန်အောင် ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရခဲ့တယ်။”

ပြောနေရင်း မခ အင့်ခနဲ ရှိုက်သည်။ မပြောတော့ဖို့ ပန်းကိုဆွဲဖက် လှုပ်ခါနေသည့် စာမျက်နှာ လက်တွေ့ပေါ်မှာ ထပ်ထပ်ကိုင်လိုက်မေ မယ် မျက်လုံးတွေက တည်တင်းစွာရပ်နေဆဲ ဦးခင်မောင် ဆီမှာပဲ ရှိ လျက် ...

“တစ်ဖမ်းလူကြီးတွေတောင်မှ အဖေအရွယ်မို့ အဖေခေါ်လိုက်ရင် အပြုံးတစ်မျက်တော့ နှစ်သိပ်ဆု ပြန်ပေးကြတယ်။ ယဉ်ကျေးရည်မွန် လိုက်တာလို့ ခေါင်းပွတ်ပြီး သာဓုခေါ်သွားမယ်၊ အဖေမှာ အဲဒီလို...”

“ငါ့မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ စာမျက်နှာ ဆိုတာလည်း မရှိဘူး ဦးခင်မောင် အသံက အံကြိတ်ရင်း ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုနှစ်ကွပ် ခဲလျက် ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ရဲ့ ဘဝ စာအုပ်မှာ ရှေ့ခုံးတစ်ချပ်ရယ် .. နောက်ခုံးတစ်ချပ်ရယ် ဒါပဲ။ အထဲမှာ စာမျက်နှာဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဘာစာရွက်မှ မရှိခဲ့ဘူး၊ နောက် လည်း ဘယ်တော့မှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အဖေမှာ မရှိပေမယ့် စာမျက်နှာ ဆိုတာကို အဖေပဲ ကင်ပွန်းတစ် ပေးခဲ့တာ။”

“သမီး .. နင် တိတ်စမ်း ..”

“တိတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဖေနဲ့ ဝေးဝေးနေဖို့ပဲ ရှိတယ်။ လာ- မောင်လေး။”

ဒေါသနှင့် လှည့်ဆွဲလိုက်ပေမယ့် မောင်လေးမျက်နှာကိုမြင်တော့ သနားကရုဏာတွေဖြစ်လာရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့် ထက် မြင့်မားနေတဲ့အရပ်ကြီးကိုပဲ တယုတယ ပွေ့ဖက်ထားမိကာ...

“မမစကားကို နားထောင်စမ်းပါ မောင်လေးရယ်” စာမျက်နှာ ရဲ့ ပုံပျက်ကြေပွနေသည့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လက်တို့ ဆန့်ယင်လျက် ပြုပြင်ပေးရင်း မျက်ရည်စတို့ ကြွဆင်းလာ၏။

“ဘဝမှာ မွေးဖွားရှင်သန်ခွင့်ရဖို့ အဖေဆိုတာ ရှိရမှာပေမယ့် ဘဝ မို့ အဖေလယ်အဆုံးထိ မရှိမဖြစ်လို့အပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မောင်လေး မှတ်ထား ..”

ဦးခင်မောင် မျက်နှာကြီး ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုမှောင်သွား၏။ မခ ဆည် မျက်ရည်ကျနေတာက သပ်သပ်၊ ဂရုမနိုက်သည့်အကြည့်တွေက အဖမ်းရောင်ရင့်လျက် ...

“သစ္စာစူးရှင် ရူးတတ်တယ် အဖေ၊ အဖေကိုယ်တိုင် သစ္စာမဆိုခဲ့ ပေမယ့် ငါ့အဖေဆိုတဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့သစ္စာတရားနဲ့ ဆုဆဲထုရိုက် အမျိုး နှိုင်းပြီး မောင်လေးက အဖေ တစ်ယောက်အပေါ် မေတ္တာမမျက် ထားခဲ့ တာ၊ အဖေ တစ်နေ့နေ့ မောင်လေးရဲ့မေတ္တာ စူးလိမ့်မယ်”

“မခ ...”

ဦးခင်မောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီးဖြစ်သွားကာ သွေးစူးသွေးတန်း ဆက်ပစ်လိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုပါ ဖေ ညှာလျက် ...

“နင် .. နင်တို့ .. သွားကြ .. ထွက်သွားကြစမ်း ..”

“သွားရအောင်ပါ မမရယ် .. လာပါ”

စာမျက်နှာ မခ ပန်းလေးကိုဖက်၍ နေရာမှထွက်လာခဲ့သည်။ အတိကနေ တက်ခေါက်လိုက်သံက ကျောပြင်ကို ထွင်းခဲဖောက်၍ ဆီဘက်ရင်အုံမှာ စူးခနဲ အောင်သွား၏။

“စာမျက်နှာ ..”

လူတွေ ဝရုတ်စရက်ဖြစ်ကုန်တဲ့အထိ ပြဿနာကြီးသွားခဲ့သည်။ မျက်ရည်ဖြစ် မခ က ဘယ်ကိုမှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ စာမျက်နှာ ရဲ့လက်မောင်း

ကို ပခုံးပေါ်ကနေ တွန်းချပစ်လိုက်၏။

“မင်း တိတ်စမ်း .. မကျနဲ့တော့ .. အဲဒါတွေ”

စက်ရုံအပြင်ကိုရောက်လာတော့လည်း အပြင်မှာ လူတွေက တာတကြည့်နေကြပြန်ပြန်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့အသံမှာ သံပတ်ရုပ်လေးလို လိုက်လာရင်း ဆု က ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဝင်မတား၊ ဝေလည်း မဝေမနဲ့ပဲ မခမ က စာမျက်နှာ ရဲ့ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖေါင်းတွေနဲ့ ပိကပ်လှည့်လှည့် ...

“အဲဒီမျက်နှာတွေ ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ မရနိုင်တာကို ရင်ကွဲမှာ သေတဲ့အထိ နင် တမ်းတသွားမှာလား။ နှင့်ကြောင့် .. နှင့်ကြောင့် ငါလည်း မိဘကိုခတ်ကားခဲ့မိပြီ။ နှင့် ဒီတိုင်း ထပ်လုပ်နေသမျှ ငါလည်း ခတ်ကားရဦးမှာပဲ”

“မမ ..”

“မပြောနဲ့ .. နင် ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပဲ ပေး”

“မပေးပါရစေနဲ့ မမရယ် .. အဖေက မောင်လေးရဲ့အပေးပါး ခုရင်ထဲက သံသယအစိုင်အခဲတွေ ကြီးမားနေလို့ မောင်လေးကို ခုခတ်နေတာ .. အဲဒါ မောင်လေး ခံနိုင်တယ်”

“ဘာ .. ပြောတယ်”

“အမေလည်း မောင်လေးကို ‘သား..’ လို့တောင် မခေါ်ခဲ့ဘဲ ခွဲသွားတယ်။ အဖေဆီက အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ‘သား..’ ဆိုတဲ့ ခေါ်သံကိုသာ မောင်လေး ကြားရတယ်။ အဲဒီအသံကိုကြားရမှ မောင်လေး ကြီးလာပါရစေနဲ့”

“မျက်နှာ .. မင်း ...”

“မမ ..”

ဆု မနေသာတော့ဘဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့အလယ်မှာ မရဲဘဲ လေး ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

သူမကို စုမှ သတိထားမိသလို စာမျက်နှာ ငုံ့ကြည့်၏။ ဆု လက်ခဲမှာ သူ့ရဲ့အသည်းပုံစုဘူးလေးကို ဖက်ထားလျက်သား ..။

“နင် တော်ပါတော့ စာမျက်နှာ ရယ် .. မမက နှင့်အတွက်နဲ့ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ”

သူ့ကိုချော့မော့သည့်မျက်နှာလေးနှင့်ပြော၍ မမ လက်ကိုပါ ဆုပ်နှိုင်လိုက်ကာ ...

“မမကလည်း သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ မမ .. မှာ .. အခု ပြီးလိုက်ကြတော့လေ။ ဆု လည်း လန့်ဖို့ သွားမစားတော့ဘူး။ မမတို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“အို ... မဟုတ်တာ .. ရပါတယ်”

မမ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း မျက်နှာတွေ သုတ်ပစ်မိသည်။ ‘သူ့ကို အကဲခတ်ပေးနေ’ ဆိုပြီး ဒီထိခေါ်လာခဲ့တာ ဆု ပဲ ဖြစ်သည်။

‘သူ’ ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မောင်လေး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ခင်မိပါ့မလား ..။ နာမည် ထည့်ပြောခဲ့သလား။ မပြောခဲ့တာလား မသိတိတ်ပေမယ့် စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ မေးသံကြားမှ အံ့တကြီး ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ဒီက စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်ရော .. စာမျက်နှာ လေ” လို့ ဆု လိုက်မှ ဒီနာမည်ဟာ ကိုယ့်မောင်လေးမှလွဲ၍ တခြားလူ မဖြစ်နိုင်နဲ့ သိလိုက်၏။

ဒါပေမယ့် မေးချိန်တွေးချိန်မရခဲ့ဘဲ ဆု လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ အတိုင်း ပါသွားတော့ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် မမ အသက်ရှူထွဲမှားကုန်၏။

မောင်လေးက လောင်စာကန်ကြီးဘေးမှာ ပိကပ် ပြားနေရာကကား အိမ်ကော်လံနဲ့လည်စည်းကို မဟားတရား ဆုပ်ဆွဲထားရုံအပြင် ရင်ခွေတံပေါ်မှာပါ အဖေက လက်ဖွဲ့နဲ့ကပ်ဖိထားသေးသည်။ ဒါကို ဘယ်

လိုမျက်လုံးမျိုးနဲ့ကြည့်ပြီး နူးညံ့စွာ ဖြေရှင်းရမလဲ ...
မိဘကို ခက်ကားသည့်အပြစ် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအပေါ် အစိစိစေရ မဟုတ်
သေးဘဲ မျက်မျှင်း လက်ထိပ်စက် လာဖမ်းသွားမည်ဆိုရင်တောင် မ
နောက်ပြန် သုတ်မှ မဟုတ်ပေ။

“စာမျက်နှာ .. ဟို .. ငါ အိမ်လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

ဆု ရဲ့အသံလေး ကြားဖြတ်ဝင်လာကာမှ မမ လှည့်ကြည့်မိစဉ်
ဆု ခမျာ မျက်နှာမကြည်လင်နေသည့် ဆရာရှေ့မှာရပ်ရင်း ပြောရာ
ဆိုမှားဖြစ်သွားမှာစိုး၍ ဒူးတုန်နေတာမျိုး ..

အသည်းပုံပေါင်းလေးကို ခေါင်းဆုံးပိုက်ထားသလိုပိုက်လျှင်
မျက်နှာချိုသွေးချို။

“ငါတို့ အပြင်မှာ လန့်ရွံ့စားကြမလို့ နင့်ကို လာခေါ်တာဟာ အ
မစားဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်း ပြောပြီး အိမ်ကိုပဲ စားစရာတွေ ပို့ခိုင်းတာ
ကိုကိုကို ပုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟာ!.. မဟုတ်တာ”

ကိုကို ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့သူဌေး .. စာမျက်နှာ မျက်ရည်မခြောက်သ
ဘဲ နောက်ထပ် ချောက်ချားစရာတစ်ခု တိုးသွား၏။

ဆု က မမ ကို အကူအညီတောင်းသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ
လှည့်ကြည့်သည်။ မမ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နဲ့ ဖိပွတ်
လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်၍ ..

“မောင်လေးက မမရဲ့မောင်လေးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မမတို့ လာ
ကိုစု ပြီးသွားပြီလို့ပဲ ဖုတ်လိုက်တော့နော် .. နောက်တစ်နေ့မျှ
လက်ဆုံစားဖြစ်ကြတာပေါ့၊ အခု မောင်လေးကို မမ ပြောထားလို့
ပါ့မယ်”

“မမရယ် .. ဆု က မမတို့မောင်နဲ့မ အိမ်ထိ ဒါတွေပဲပြောပြ
စိတ်ညစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ဆု လိုက်ခဲ့မယ်လေနော် .. ဒီနေ့ ရုံးဆင်း

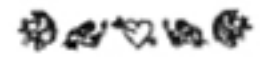
ထိ ကိုကိုက ဆု ကိုလည်း အချိန်ပေးပြီးသားပါ။ မမတို့နဲ့ လိုက်သွား
တယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

ဆု က တောင်းပန်သည့်မျက်နှာလေးကနေ စာမျက်နှာ ဘက်လှည့်
လိုက်တော့ မျက်မျှင်း ပြီးရှင်ရယ်မြူးသွားကာ ..

“နင်နဲ့ငါ စုဘူးထဲမှာ ပိုက်ဆံထည့်ကြမယ်လေ .. နင့်ပိုက်ဆံ
အဟောင်းနဲ့အသစ် လဲပေးမလို့ ငါ့မှာ ငါးရာတန်အသစ်လေးတစ်ရွက်
ခါတယ်၊ ငါ့ရွှေမှာပဲ နင် ထည့်လေနော်”

ကြည်တာ မကြည်တာ မသိဘဲ ဇွတ်ပြော ဇွတ်ရယ်နှင့် ကောင်မ
လေးကြောင့် မမတို့ မျက်ရည်တွေ ဘယ်ဆီလမ်းကြောင်းလွဲကုန်သည်
မယ်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပါပဲ ..

အခန်း ၂၄

“ကိုယ် ဒီမှာထိုင်ရမလား .. မင်း အပြင်မကလိုက်ခဲ့မလား”
“ဘယ်လို!...”

မကြားလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ နည်းလမ်းနှစ်ခုစလုံးက ကြားရချစ်မသက်သာ ..

“မင်း အလုပ်မဆင်းလောက်အောင်ဖြစ်သွားတာ .. အကြောင်းရင်းကို ညကမှ ညီမလေး ပြောပြတာ .. အဲဒါတွေ ကိုယ်တို့ပြောဖို့ ရှိတယ်လေ”

မခ မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့တဲ့ မခ ဆင်းရဲတာကို သိပေမယ့် အဖေ့ရော မောင်ရော သူ့ရဲ့အလုပ်သမားတွေအဖြစ် လူသိရှင်ကြားဖြစ်သွားခဲ့တော့ ရှက်တော့ ရှက်သွားမှာပဲ ..

ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး သူ ကိုယ့်ကို မရိုးသားစွာ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေက ခုလောက်ဆို ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်နေမှာပင်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်း၍ မခ ထမင်းချိုင့်လေးကို ဣန္ဒြေရရလေး ခြံဆင့်သည်။ ပြီးတော့ ချိုင့်အိမ်လေးထဲထည့် ဓာတ်သေချွတ်တံပြီးမှ -

“ရှင် သွားနှင့်ပါ။ မခ ဒါ သွားထားလိုက်ဦးမယ်”

သူက ရပ်စောင့်နေရင်းကနေ လက်ပိုက်လိုက်သေးသည်။

“ထားမနေနဲ့လေ .. မင်း ထမင်းစားချိန်ပဲ .. တစ်နေရာမှာပြန်စားလေ) သွားမယ်” ..

ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးတွေကို သတိရပေမယ့် မခ မျက်လုံးမရောက်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။ မနေ့တစ်နေ့က သတင်းတစ်ရပ်အတွက် ဟိုဘက်စက်ရုံကနေ ဒီဘက်ကုမ္ပဏီထိ သတင်းပေါက်ကြားတာ ဖြစ်လွန်းသည်။

မနေ့က အလုပ်မဆင်းသူမို့ မချီမဆုံ မျိုသိပ်နေကြရသည့်ပါးစပ်ဆွေ ဒီနေ့ မခ ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် အပျော့အမာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ မေးမြန်စုံစမ်းလာကြတာ တစ်နေ့လုံး။ ခုလို သူနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲထွက်သွားတဲ့အထိ မြင်လိုက်ကြပြီဆိုတော့ ဘာတွေ ပြောကျန်ရစ်ကြမလဲ ..

“ထမင်းစားချိန်ဆိုတော့ ဟင်းတွေပဲ မှာလိုက်မယ်နော်”

သူက ပီးနူးဖွင့်လိုက်ပြီး မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ မခ ကိုယ့်ချိုင့်သေးကိုတောင် ဘေးကိုထပ်၍ တွန်းထားလိုက်ကာ ...

“ရှင် စားမယ်ဆိုရင် မှာပါ။ ကျွန်မ စားချင်စိတ် မရှိလို့”

“ဟင်!...”

မျက်လွှာပင့်ကြည့်လာပြီး ချိုင့်ဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ပြီးတော့ ချိုင့်ကိုပြန်ပိတ်၍ ...

“စားသောက်ရင်း စကားပြောကြဖို့ မင်းကို ဒီခေါ်လာတာ၊ ငုတ်တုတ်ကြီး လှိုင်နေမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အတူထွက်လာကတည်းက စိတ်နဲ့ ဆိုယ် မကပ်တော့ဘူး။ အတင်းပျိုချရင်တောင် လည်ချောင်းထဲမှာပဲ ဆစ်နေမှာ .. ရှင်ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ။ အားနာစရာလည်း မလိုဘူး။ အချို့တွေ သကာတွေခင်းပြီး စိတ်ပြင်ဆင်နေဖို့လည်း မလိုဘူး။ ကျွန်မ အားလုံးကို နားလည်ပြီးသား”

“နေဦး .. ကိုယ် ဘာပြောမယ်ထင်လို့ မင်း ဒီစကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

မခ မဖြေခင် သူက ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲနဲ့ ကုတ်ဒ်တစ်ဘူးထိုးပြီးစလွယ် မှာလိုက်ကာ ...

“ဖြေလေ မခ .. အားမနာတမ်းပြော ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့သောထတွေကို ခဏထားလိုက်ပါဦးဆိုပြီး ကိုယ်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှာ”

“ဘာ!...”

ဒီလိုမထင်ခဲ့လို့ ကောက်ခနဲ ထလိုက်လာခဲ့တာကို ဖော်ကားလိုက်သည်လား ..

“ကျွန်မက မနေ့ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာအကြောင်း ရှင် တစ်ခုခုဖြေဖို့ ရှိနေပြီထင်လို့ လိုက်ခဲ့တာ”

“ကိုယ်ကတော့ မင်း ကိုယ့်အတွက် ငဲ့ညှာဖော်ရလာပြီထင်ပြီး ကျေနပ်သွားခဲ့တာ”

“ရှင် ကျွန်မကို ကပ်ရိုနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကိုယ့်မျက်နှာမှာ အဲဒီလို ဗရုတ်သုတ်ခပ်တွေ ဖြစ်နေသလား မသေချာကြည့်ပါ ..”

ကြည့်ပါဆိုမှ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှဲပစ်သဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်လာရင် လက်ခုံနုနုလေးကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ဦးလတ် .. ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို ချစ်ခွင့်တစ်ခုတည်း တောင်းခံနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြတ်နဲ့ခွင့် .. ယုယကြင်နာခွင့် .. တစ်သက်လုံး ကြည့်ဖြူလိုက်လျော့ပြီး နားလည်မှုများစွာနဲ့ ပေးဆပ်ခွင့်အတွက်ပါ”

“ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ”

မလွှတ်ချင်ပေမယ့် လွှတ်လိုက်ရသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲတစ်လုံးချင်းအတွက် ဖျဉ်ထရုံကွက်အတိုလေးတွေနဲ့ လျှာထိုးခုံ

ကန့်ထားတာမို့ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ချင်းထပ်ဆုပ်ထားတာလောက်တော့ ဘေးလူ မမြင်နိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ...

“ကျွန်မတို့ရဲ့မိသားစုဟာ အတွင်းလိုက် ရွပ်ထွေးနေတဲ့ ဒေါသမောဟ မျဉ်းကောက်တွေနဲ့ပါ။ အဖေကိုယ်တိုင်က အမေ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို သံသယတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး စွဲချက်တင်ထားခဲ့တာ။ အဲဒီဂယက်ကြောင့် မောင်လေးဟာ ခုချိန်ထိ အဖေခေါ်ခွင့် မရခဲ့ဘူး”

“အဲဒါတွေ ညီမလေးလည်း ပြောပြီးပြီ၊ မင်းပြောခဲ့တာတွေနဲ့ဆို ကိုယ် အားလုံး သိပြီးသားတွေပါ။ မင်းက အဲဒါကြောင့် ကိုယ် နောက်ဆုတ်သွားမယ် ထင်လို့လား ..”

စိတ်မရွည်သည့်အကြည့်နှင့် မခ မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါတော့ ရှင်သဘောပဲ၊ ကျွန်မတို့ဘက်က သေချာတာက အချစ်ကိုရှာဖွေဖို့အတွက် ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ အမြဲတမ်းအတွက် သေချာနေမယ့် အဖြေ”

“မင်းရဲ့မောင်အတွက်ပါ။ သေချာလိုက်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆု ကို ကျွန်မ နားလည်တယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင်လည်း ဒီလိုစကားတွေ ပြောလို့ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် အဆင်ပြေအောင် ပြောပြပေးပါ”

“ကိုကိုတို့မောင်နှမ ပျော်ပျော်ကြီး အသည်းကွဲကြစို့ ဆိုပြီးတော့လား”

နာကျင်ရိပ်တွေ စွန်းထင်းလာသည့်မျက်နှာက တင်းမာစပြု၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းစေ့၍ နှုတ်ခမ်းတို့ ခပ်တွန့်တွန့်မဲ့လျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုယ်တို့မောင်နှမရဲ့ ဝမ်းကြွေးပါ”

လို့ တိုးသဲ့သည့်လေသံနှင့်ပြောကာ မျက်နှာလှဲပစ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရရင် မင်းက မိန်းကလေးမို့ မာနတွေကြီးနေတာ

မြတ်နိုးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် သူ့ဘက်ကစပြီး မဖျော်လင့်ရဲတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အခွင့်အရေးရှိ လာပြီဆိုရင်တော့ ကျေနပ်သွားမှာပဲလို့ ကိုယ် တွက်ခဲ့တာ။

မေ အားနာသွားပေမယ့် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေက စိုက်ချထား ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

“ညက ညီမလေး ငိုတယ်”

မေ 'ဟင်.. ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အမြဲတမ်းလုံလုံ ပြုံးရယ် နေတတ်သည့်မျက်နှာလေးကို မျက်ရည်တွေနဲ့ မြင်ယောင်ကာ စိတ် မကောင်းခြင်းက နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်၏။

“အစတည်းက ( ) လင်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ ကိုယ့်ကို အမှန် အတိုင်း ပြောတယ်။ ဘာတွေပြောမယ်လို့ မင်း ထင်လဲ ..”

မေ မျက်နှာမှာ ဒေါသဟန်ပန်တွေ မရှိတော့ပါ။ ဆု ကို သူ့စ အမှန်ဟာကယ် ချစ်သည်မို့ ...

“မေ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...”

ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိဘဲ မျက်တောင်တွေပဲ ခတ်နေမိကာ...

“အကောင်းဆုံးကတော့ မေ တို့မောင်နှမကို ရှင်တို့ မေ့လိုက်ပါ။ မေ တို့ကြောင့် ရှင်တို့မှာ ဘာဂုဏ်ကျက်သရေမှ တိုးတက်လာမှာ မဟုတ် တဲ့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင် ပုတ်ခတ်တဲ့စကားတွေကြောင့် ...”

“အဲဒါတွေ မင်း မပြောနဲ့ မေ - ပတ်ဝန်းကျင် ပြောကြတဲ့ ထောင် သောင်းမကသောစကားတွေက နားစည်ကို လာပြီး ခိုက်ပုတ်သွားတာ လောက်ပဲ ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ ဟင့်အင်းဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကိုယ် ရူးသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါ မင်း သိလား”

“ရှင် ဟိုးတိုးပြောပါ”

သူ့စကားက ကျယ်လောင်တာမဟုတ်ဘဲ မေ မျက်နှာပူပူနှင့် ငုံ့ပစ် လိုက်မိသည်။

“လေးစားပါတယ် ..။ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့မောင်က ရှေ့ဆုံးက ပါ။ မင်းတို့ အချစ်မသိဘူးဆိုတာကိုလည်း တကယ်ယုံသွားပြီ။ ဒါပေ မယ့် အချစ်မရှိဘူးလို့ မပြောနဲ့ ..။ အဲဒါ ကိုယ် လက်မခံဘူး”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည့် အလယ်မကျတကျသားမှာ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်က အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ရောက်လာ၏။

ထို့ပြင် ခေ့သီးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး လှမ်းမြဲနေသည့် ကုန်ဘူးက ဖန်စွက်တစ်လုံးရုံလျက် သားမှာ အတူတူ။ ပူခြင်းအေးခြင်းတွေ ပြင်း ထန်လွန်ဆွဲနေကြသည့် သူတို့သားမှာ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကြီးနဲ့ အအေး ဘူးက မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် အခန့်သား နေရာယူ၏။

ဝိတ်တာ ပြန်လှည့်သွားကာမှ ရလပ် က ပြောလက်စကို ဆက်၍...

“ညီမလေးအတွက် နှစ်သိန်းဖို့လည်း ကိုယ့်မှာ မျက်နှာပြောင်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိဘူး။ ကိုယ့်အတွက်ကိုလည်း မရှက်တတ်အောင် ကြိုးစား ထားတယ်။ အဲဒါ မင်းက ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ။ ရွှေစင်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို့ မင်းရဲ့နှလုံးခုန်သံ ငြိမ်သက်နေမယ်ဆိုရင် မင်းက စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောလည်း မင်းရှေ့မှာ ကိုယ် နေ့စဉ် ချစ်တဲ့စကားတွေ တာတွတ်တွတ် ပြောနေမယ်။ မင်းရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်ဆုံ မှာ ပူနွေးလာမယ့် တစ်နေ့နေ့ထိ ..”

မေ ခေါင်းမခါသေးပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ရှားလာတာ ကို ကြည့်တာနှင့် နားလည်နေမိကာ သူမလက်ကလေးကိုပဲ ထပ်ဆုပ် ကိုင်မိလျက် ...

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းမြတ်နိုးတယ်”

ဒီတစ်ခါ ပြန်ရုန်းပေမယ့် လွှတ်မပေးဘဲ အတင်းဖိဆုပ်ထားမိသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းလိုက်ရင်း -

“မငြင်းပါနဲ့တော့”

ဘခန်း | ၄၅ |

“ဦးပွဲကြီး ပြောပြလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိပြီးပြီ အဖေ၊ အဖေ သမီး အဖေကို ကျိန်စာတိုက်သွားတာတွေ”

ဖန်ခွက်ထဲကို ပုလင်းထဲက လက်ကျန် အကုန်လောင်းထည့်လိုက် ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ဒိုင်းခနဲဆောင့်ချလိုက်သည့် ပုလင်းသံကြောင့် ချစ်ဦး အသံတိတ်သွား၏။

ဦးခင်မောင် ၏ ငဲ့နေသည့်မျက်နှာ ဘေးတစ်စောင်းအတိုင်း လှည့် လာလျှင် ချစ်ဦး ကလည်း မတ်တတ်ကနေ စီးမိုးလျက် မျက်လုံးချင်း မဆုံမချင်း စောင့်နေလိုက်သည်။

ချစ်ဖူး လည်း ရှိနေကာ ဘာမှမပြောပေမယ့် ဦးခင်မောင် ရဲ့စကား ကို နားစွင့်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးခင်မောင် က ရွေ့စောင်း ငဲ့ကြည့်နေပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ရှေ့ပြန်လှည့်၏။

ဖန်ခွက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ငေးနေပြီးမှ တရိုက်ထိုး မော့သောက်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုအချိန်ထိ စောင့်နေသေးသည်။ ဘာမှပြော မလာတော့မှ ...

“အဖေအစား ကျွန်တော်တို့ တကယ်တမ်းတယ် အဖေ၊ ကိုစာ ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ကူညီခဲ့ဖူးလို့ ထားလိုက်ပါ။ အလွမ်းမခ ဆိုတဲ့ အဖေသမီးက ဒေါ်မိမိ နဲ့ တစ်လေသံတည်း ..”

“ချစ်ဖူး ..”

ဦးခင်မောင် က လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝမ်းခေါင်းသံပေါက်အောင် ငော် ဖစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ပျန်တိတ်သွားပြီးမှ ချစ်ဦး မျက်နှာ တင်းသွား၏။

“အဖေသမီးအကြောင်း ပြောရင် အဖေ ဒါပဲ ..၊ အဲဒီတစ်ယောက် ကို အဖေ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ထက် ချစ်တယ်”

“ဘယ်က တစ်ယောက်ကမှလဲ .. ကိုစာ ကိုလည်း ချစ်တာပဲ။ သေအောင်မှန်းနေတာကိုက အချစ်လွန်နေတာ”

ချစ်ဖူး က မကြားတကြားပြောပြီး ဦးခင်မောင် ထိုင်နေသည့်ကျော ပြင်ကို ကြည့်၍ ..

“အချစ်တွေရဲ့အစက ဒေါ်မိမိ ဆီကပဲ ..၊ အဖေရင်ထဲမှာ ဒေါ်မိမိ တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူး။ သူတို့လင်မယားကွဲရတာ ကိုစာ ကြောင့်ဆိုပြီး နင်းကန် မှန်းနေတာ”

ဦးခင်မောင် ၏ ဖန်ခွက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက် တဆတ်ဆတ် ဟုန်ယင်လာတာကို ချစ်ဦး က စိုက်ကြည့်နေပြီး ချစ်ဖူး ကို မပြောတော့ဖို့ ခေါင်းခါပြု၏။ ချစ်ဖူး က ပန်းတွန့်ပြီး မဲ့သည်။

“မင်းတို့ မရိပ်မိတာကို ငါက ထောက်ပြတာပါ။ တကယ်ဆို သူတို့ မိသားစုအတွက် ငါတို့သားအမိတွေက အဖြည့်ခံသက်သက်ပဲ။ အဲဒါ အပြင် အမေပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေတောင် ကုန်သေးတယ်”

ဦးခင်မောင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ချစ်ဖူး အသံတိတ်သွား၏။

“မပြောချင်ပေမယ့် ပြောရတော့မယ်။ ပြောဖို့ မရည်ရွယ်လို့.. ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ဒါတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးစင်မောင် မျက်နှာကြီး နီရဲနေလေမယ့် ယိမ်းထိုးမနေပါ။ ချစ်ဦး တို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲစွန်းကို တင်ပါးနဲ့ နောက်ပြန် ဖို့၍ ...

“အဲဒါတွေက မင်းတို့အမေရဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး” ဦးစင်မောင် မျက်နှာမှာ တကယ်ကို ပြောရခက်နေပုံပေါက်ကာ ပြောလည်း မပြောချင်သည်ဖို့ စကားလုံးတွေက လေးဖင့် ဝေးကွာနေ ကြ၏။

“ပြောရမယ့်စကား မဟုတ်ပေမယ့် မင်းတို့တွေ ဒါကိုပြောတိုင်း ငါ မိတဆိုတဲ့နေရာကနေ ဖြမ်းထိုးဆင်းသွားသလိုပဲ။ ငါ သုံးဖြန်းပစ်ခဲ့ သမျှ ငါ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ။ မင်းတို့အမေနဲ့ ငါ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တဲ့အတွက် ငါ့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ သူ ဖြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေး ခဲ့တာတွေပါ။”

မိမိ ကို ရွဲနေရင်းနဲ့ သူ တကယ်လွန်ကွဲမိလာတဲ့အထိ သိတာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိခဲ့ပေ ...

ဒါကြောင့် ဒီဗားယွင်းမှုဟာ တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးသုံးသွားမှာမဟုတ် သော်လည်း သူ တတ်နိုင်သမျှ စုပုံပေး၍ တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သိတာ ကတော့ သူမ လိုချင်တာဟာ အရစ်တစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း တွင်တွင် ဆိုခဲ့၏။

သိတာ ကို သူ လက်မထပ်နိုင်ပါ။ သို့သော် စာမျက်နှာ ဟာ ‘ရှင် သား မဟုတ်ဘူး’ လို့ မိမိ ပါးစပ်က ကိုယ်တိုင်ပြောပြီး ‘ရှင် ဘာလုပ်လဲ’ လို့ မေးခဲ့သည်။ တို့ကြောင့် သိတာ ကို သူ လက်ထပ်ခဲ့လိုက်၏။ ဇာတ်လမ်းက ဒါပါပဲ။

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ ငါဖြုန်းတယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ပွင့်ပြောလိုက်ရပြီဆိုတော့ အဲဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားပြီ” ဦးစင်မောင် က ချစ်ဖူး မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“မင်းဟိုတွေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ဖြုတ်ထုတ် အရွယ်ဖျော်လိုက်တာ တွေကတော့ မင်းတို့အမေ ပိုင်တာတွေပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ကို မင်းတို့ အမေရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သုံးဖြုန်းနေတယ်။ ဟိုလူတွေကိုပဲ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့။”

“ဒါကတော့ အဖေအမူအရာတွေက ဒီအပိုင်း ဖြစ်နေတာကိုး... အခု အဖေ အရက်ပြန်သောက်ပြန်ပြီ။ အဲဒါ ဟိုမောင်နှမနဲ့ ပြဿနာဖြစ် လာခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား”

ချစ်ဖူး ကပဲ ထပ်ပြော၏။ တစ်အိမ်လုံးမှာ အေးဆေးနေတတ်ဆုံး လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ ချစ်ဖူး က သွေးအေးခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ အငယ်ဆုံးသိပ် မဆိုင်သလိုနေတတ်သလောက် ဟိုလူကောင်းတာ ဒီလူဆိုးတာ ဘာကိုမှ သိပ်စိတ်မဝင်စားတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိခိုက်လာနိုင်သည်ဆိုလည်း ထွက် ဝင်လာသည့်စကားလုံးတွေက လူနဲ့မတန်အောင်ပင် ...

ချစ်ဦး နဲ့ ဆွေသင်း တို့က ပြောပြောဆိုဆို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ငိုသော်လည်း သူက ဒီလိုမဟုတ် ...

“နင်တို့ လူစုဒီရင် ဒါပဲ။ ငါ့ကိစ္စကို ပြောရတယ်လို့ကို မရှိဘူး”

နောက်ထပ်တစ်ယောက် ဝင်လာတော့ ဦးစင်မောင် လှည့်မကြည့် ဘဲ နေရာမှာပဲ ပြန်တိုင်သွား၏။ ချစ်ဖူး က မကြည့်ကြည့်နှင့် အပြင်ကို ထွက်သွားသည်။ ချစ်ဦး က နေရာမှာပင်ရပ်လျက် ...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... မင်္ဂလာပွဲရက်ကနီးနေပြီ။ ငါ့မှာ ငွေအတွက် စိတ် ပင်ပန်းနေရတာ တစ်မျိုး၊ အဖေသားကြီးက တစ်ဖွိုး”

“ဘယ်သူလဲ ..”

ချစ်ဦး က မေးလိုက်ပြီး ဒီတိုင်းငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် အဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုစာ ပေါ့ .. ဘယ်သူနဲ့ယူမှာလဲ .. ဘာလဲညာလဲနဲ့ အတင်းမေးနေတာပဲ။ သူ့ကို ငါ ဆယ်တန်းလောက်ကထားခဲ့တဲ့ ဟိုကောင်က အပီကပ်နေတာလေ”

“ဘယ်ကောင်လဲ .. နင်ကလည်း ပွထနေတာပဲနော်၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာကို လက်ကိုင်ထားတာလား”

အရေးထဲမှာ ချစ်ဦး က ကဲ့ရဲ့နေသေးသည်။ သားသမီးတွေရဲ့ ဘာအရေးညာအရေးအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သလို ကြားလည်း မကြားသလိုနေခဲ့သည့် အဖေကိုတော့ ဆွေသင်း တို့ မောင်နှမက မပြောရဲတာလည်း မရှိ၊ ကြောက်ရွံ့ နောက်တွန့်ခြင်းလည်း အလျင်းကင်း၏။

“တစ်ထောင်မပြောနဲ့ ငါးယောက်တောင် မပြည့်ပါဘူးဟယ်၊ ရည်းစားဆိုတာလည်း ထားဖူးမှ၊ ရည်းစားရှိလားလို့ တစ်ယောက်က မေးလာရင် ‘ဟင့်အင်း’ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိသေးပါလား ဆိုတဲ့အကြည့်က အရင်လာတာ၊ ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ထားကြည့်ရတာ သိလား၊ အဲဒါကို ဒါ ငါ့ရည်းစားလို့ တစ်ခါပဲပြလိုက်မိပါတယ် ကိုစာ အသေမှတ်ထားတော့တာပဲ။ ငါ့ကို သစ္စာမဖောက်ပါနဲ့ .. ဟိုကောင် သနားပါတယ်နဲ့ လိုက်ကျပ်နေတာဟာ အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

စကားပြောနေရင်း ဆွေသင်း မျက်နှာတွေက ဦးစင်မောင့် ဆီကိုပဲ ဝေ့နေ၏။ ချစ်ဦး က သတိထားမိပြီး တစ်ခုခုပြောမလို့ပြင်တော့ တိတ်တိတ်နေဖို့ လက်ကာပြကာ ...

“ငါနဲ့ငြိခဲ့ဖူးတာဖြင့် ကြာပြီဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ နင် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ငယ်စိတ်နဲ့ကြိုက်ခဲ့တဲ့လူကို သစ္စာအလံကြီးထူပြီး လက်ထပ်ဖို့ထိ ငွေ့ချယ်ရမှာလား၊ ဟိုက ကမ်းနားမှာညစောင့်လေ၊ ငါ့ယူမယ့်လူက သူဌေး”

ကျောခိုင်းနေသည့် ဖအေနောက်မှာ ချစ်ဦး ကို အလိုက်အထိုက်ပြောဖို့ လက်ဟန်တွေပြနေသဖြင့် ချစ်ဦး က ပြုံးလိုက်ကာ ...

“အဲဒါ အသိသာကြီးပဲ၊ သူတို့မောင်နှမက ရာထူးကိုယ်စီနဲ့ တခမ်းမှားဖြစ်နေပြီလေ၊ အလွမ်းမမေ ကလည်း သူဌေးနဲ့ ဘာလိုလိုဆိုတော့ ဘာ သူဌေးနဲ့ညှားသွားရင် သူတို့ထက် သာမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် ငါ ပိုတင်းတာ”

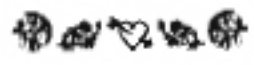
တကယ်အဖြစ်မှန်က ဤသို့မဟုတ်ပေ။ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့သူတွေ ညာလည်း စာမျက်နှာ က သိတော့ပုံ မပေါ်ခဲ့ပါ။ ဆွေသင်း ကို တွေ့တကပြောသွားတာက ‘ဒီလူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး’ ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

“နာမည်ပျက်ရှိတာမှ ဒီလူ့အကြောင်းကို သိပ်တောင်မပြောရဲကြပါဘူး ငါလည်း ဘာမှန်းမသိလို့ နင့်ကို သေချာပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ငွေပေါအကို မမက်ပါနဲ့ ဆွေသင်း ရာ .. လူလည်ရင်၊ ငွေရှာရတာ လွယ်ပါလား၊ ဘယ်လောက်လည်နေသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ သိဖို့ပဲ တောင်းတယ်၊ အဲဒီလူ လုံးဝ မရိုးသားဘူး”

လို့ ပြောသွားသည်။ မရိုးသားလည်း မတတ်နိုင် ... သူပေးခဲ့တာတွေကိုယ်ယူခဲ့တာလည်း နင့်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဖေ့စပ်ထားပြီးသား၊ နှစ်ထောင်မှ သိနေတာတချို့ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ ဒီလူက သူဌေးဖို့လို့ ...။

ကိုယ့်ရုပ်ရည်ပုံပန်းအရ သူလိုသူဌေးက တကယ်ချစ်သည်။ လက်စွဲယူသည်ဆိုတာ နည်းတဲ့ဂုဏ်လား ...

အဓိကက လောကမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေဖို့ ...။

အခန်း | ၄၆ |

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ကတည်းက အထဲမှာ ပျာယာအသံ သွား၏။

“အဖေ ပြီးပြီလား .. ချစ်ဦး တို့ရော ...”

“အားလုံးပြီးနေပြီ၊ ခေါင်းရင်းအိမ်က အန်ကယ်လ်တိုးတို့ ထံ မယားနဲ့ ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေလာမှ သွားမှာ”

သိပ်ပျာမနေနဲ့ဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် ချစ်ဦး က မျက်စောင်းရယ်၏ လူငယ်တွေထိ ခရီးရှုပ်ပွား၊ တောင်းဘိရည်တွေနဲ့ သစ်လွင်နေသလို ဦးခေါင်း မောင် က အကောင်းစားချည်ချောပုဆိုးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အင်္ကျီ တိုက်ပုံအဖြူ ...

ဆွေသင်း က ပုစွန်ဆီရောင်ဖြောဖြော ပိုးချိတ်ပေါ်မှာ စာပါးထောင့် တွေပင်ကာ အလှဆုံးပြင်ထားတာ ဖြစ်သည်။

စုစပ်ပွဲကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး နာရီပိုင်းနဲ့ချုပ်လိုက်ပြီး တစ်ခမ်းတနားလုပ်ခဲ့သလို ဒီမနက် လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနှင့် မဂ်လာ အတွက် မြဲထဲမှာပဲ အကြီးအကျယ် ကျွင်းပမှာ ဖြစ်သည်။

ဆွေသင်း တို့ အိမ်မျက်နှာစာက သိပ်မကျယ်သည်မို့ သတို့သား ဘက်မှာပဲ ဧည့်ခံပွဲလုပ်မှာဖြစ်လျက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတိုင်းအတု နဲ့ကိုယ်၊ ဒီလောက်ကပဲ ခမ်းနားကြီးကျယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးတို့က နှစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ် ဆွေ ရဲ့ -”

သတို့သား မျိုးဆက် က လှမ်းပြောကာ လူတို့နဲ့ပြိုင်တူ ရောက်လာ ကြသည့်လူကြီးတွေကို နေရာမယ်ပေးပြီးမှ သူတို့ လိုက်ဝင်လာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေစုံသွားပြီဖြစ်သည်။ အသီးသီး နေရာယူ လိုက်ကြပြီးမှ မျိုးဆက် က ဦးခင်မောင် ကိုကြည့်၍ ခပ်ရိုရိုပိုနှင့် ...

“ကျွန်တော့်ဘက်က လူကြီးနည်းပေမယ့် ငါးယောက်တော့ ပါပါ တယ် အန်ကယ်လ်၊ သုံးယောက်က ရုံးကပဲစောင့်မှာမို့လို့ ထားခဲ့တာ ပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ မိဘမရှိတော့တဲ့အတွက် မိဘသဖွယ် အုပ်ထိန်းသူတွေကိုပဲ ခေါ်လာရတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးခင်မောင် က တည်ငြိမ်စွာကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရပါတယ်”

လို့ပြောပြီး မျက်နှာလွှဲ၏။ ဒါပေမယ့် အသားလတ်လတ် မျက်နှာ ချိုချိုနှင့် အသက်ကြီးမှန်းသိသာသလို ချောချောမောမောရှိသည့်ပုံရိပ်ကို တော့ တစ်ခါတည်း အလွတ်ရသွား၏။

‘ကိုကြီးက အသက်ကွာပေမယ့် ချောပါတယ်၊ ငါနဲ့တွဲသွားရင် လိုက်တယ်တဲ့’။ ဘယ်သူက ချီးမွမ်းလိုက်သည်တော့ မသိ၊ မောင်နှမ တွေ ပြောနေကြတာကိုလည်း ကြားခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါက ဆွေသင်း အတွက် ကျွန်တော် တင်တောင်းတာပါ အန်ကယ်လ်၊ လက်ခံပေးပါ”

ကတ်ထူဘူးကို အများရှေ့မှာချလိုက်ပြီးမှ အဖုံးဖွင့်၏။ အားလုံး အကြည့်တွေ ရောက်သွားကြလျှင် မျက်လုံးတွေမှာ အထင်တကြီး အမူ

အရာတွေ ဝမ်းပိမရကြ ... ရှည်မျောမျောလက်တစ်ဝါးသာသာ မြင့်သည်
ဘူးထဲမှာ ငါးထောင်တန်တွေ အစည်းလိုက် ငါးစည်းတောင်။

တစ်စည်းကို ဆယ်သိန်းလား .. ငါးသိန်းလား ...

သိန်းငါးဆယ်လား .. သိန်းအစိတ်လား ...

ဘယ်လောက်အထူးလောက်ဆို ဘယ်နှစ်သိန်းဖြစ်မှန်း မြင်တာနှင့်
မသိနိုင်သည်မို့ ချစ်ဦး တို့ တံတွေး တွင်တွင်မျိုရင်း မှန်းလို့မပြီးနိုင်။
သူတို့အတွက်က ဒီလောက်ငွေဆိုတာ တကယ်အများကြီးပါ။

“ဒါ တကယ်တော့ အရမ်းနည်းပါသေးတယ်၊ ဆွေသင်း ကို
ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေမှာ တခမ်းတနား မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမပေးနိုင်တာ
ကိုလည်း တောင်းပန်ရင်းနဲ့ပါ အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော်ဘက်မှာ အခက်
အခဲတွေ အများကြီးရှိနေလို့ပါ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီမိသားစုအတွက် လိုအပ်
တာမှန်သမျှ ပြည့်ဆည်းပေးသွားနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်”
ဦးစင်မောင် က ခေါင်းပဲညိတ်လိုက်ပေမယ့် ရပ်ကွက်လူကြီး တစ်
ယောက်က ဝင်၍ ...

“ဒါ သိပ်ကို မဟုတ်ဘူးကားပဲကွယ်၊ ကောင်းပါတယ်ကွာ ..
မိဘတွေ မပါနိုင်တာလည်း အပြစ်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်မှတ်
ထိုးကြမယ် .. ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာလည်း ပြည့်စုံနေတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုစင်မောင် အတွက်လည်း သမက်ဆိုတာ
သားပါပဲဗျာ၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အထောက်အကူပြုနိုင်မယ့် ဆွေမျိုး
တစ်ယောက် တိုးတာပေါ့”

ဦးစင်မောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ပြုံးသည်။ စုတည်းက ဒီက
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းနေတာတွေ
နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

နေရာတကာ လက်ဝါးဖြန့်၍မရလျှင် ရွံ့မဲ့သည်းတွားကာ ကဲ့ရဲ့
တာလည်း ရှိခဲ့ကြသော် သားနှစ်ယောက်ရဲ့စကားသံတွေကို တိတ်ဆိတ်

ခေခဲ့သူဆိုလည်း မမှားပေ ...

မျိုးဆက် ဆိုသည်လူငယ်ကို သူ့အတွက် သဘောမကျစရာမမြင်
ပါ။ မိဘ မရှိတာထက် ဘယ်မှာနေထိုင်သည်၊ ဘာတွေလုပ်ကိုင်သည်
ဆိုတာ အတိအကျမသိရင်းအပေါ်မှာပဲ နည်းနည်းဘဝင်မကျနိုင်တာ
ရှိသည်။ အားလုံးက ကျေနပ်စရာလို့ပဲ ဖြစ်နေကြတဲ့အတွက် သူလည်း
ကျေနပ်လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသား။

ထို့ပြင် သမီးဖြစ်သူက မိုးမမြင်လေမမြင် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်နေရာ
သည်မို့ ငြိုငြင်စရာလည်း မပြောချင် ...

“ကိုင်း .. ဒါဆိုရင် သတို့သားဘက်က တင်တောင်းတာကို ကိုစင်
မောင် တို့ဘက်က ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပေးလိုက်ပါ၊ ဒီနေ့
လက်ထပ်လက်မှတ်ထိုးဖို့အတွက် အားလုံး အေးချမ်းစွာ ပြီးမြောက်
အောင်မြင်သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျွန်တော်တို့ဘက်က ...”

“အဖေ ..”

ဦးစင်မောင် စကားမဆုံးသေးခင် ကြားဖြတ်အသံတစ်ရပ် ဝင်လာ
သည်။ ဘယ်သူမှန်း သိလိုက်ကြကာ မျက်နှာတွေဖျက်ကုန်ကြ၏။ မသိ
တဲ့လူတွေက ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ကြလျှင် ...

“ခဏနေပါဦး .. အဖေ ဒီပွဲကို ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့”

လူကြီးတွေ တအံ့တသြဖြစ်ကုန်ကြကာ မျိုးဆက် နဲ့ ဆွေသင်း
တို့ မျက်လုံးမျှင်း ဆုံသွား၏။ ရုတ်တရက် ဆွေသင်း ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိဘဲ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိ၏။

“ကိုစာ ..”

“ဆွေသင်း .. နင် ဘာမှမပူနဲ့”

စာပျက်မှာ သည် ဆွေသင်း ထရပ်လိုက်သည်ကို အားကိုးတကြီး
ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားရှာသည်ထင်ကာ ဆွေသင်း ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို

ဆိုကိုကိုင်၍ ...

“ဆွေသင်း မှာ ချစ်သူရှိတယ် အဖေ၊ သူ့ချစ်သူကလည်း မချမ်းသာပေမယ့် ရိုးသားကြိုးစားတဲ့လူပါ။ ဆွေသင်း ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ သူ့ချစ်သူနဲ့သူ လက်ထပ်ပါစေ အဖေ၊ ဒီလူက ...”

“ခွပ် ..”

မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်တွေ ပြာထွက်သွား၏။ သူ့မျက်လုံး မပွင့်ရသေးခင် ရင်ဘတ်အင်္ကျီမှာ တင်းကျပ်သွားကာ လူက ဆွဲတဲ့အတိုင်း ပါသွားခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင် .. ကြည့်စမ်း ငါ့ကို ...”

အဖေမျက်နှာက သူ့ရှေ့မှာ ထိကပ်တော့မတတ်ရီကာ ...

“မင်း အရေထူနေပြီလား စာမျက်နှာ .. ဒါမှမဟုတ် ငါကပဲ မင်းကိုမြှင့်တိုင်း လက်ယားနေတာလား”

ဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝေးဝေးနေကြသည့်လူတွေ မကြားလောက်အောင် လေသံဖျှံနှင့် ကပ်ပြောကာ ...

“ပရိသတ်လူထုအလယ်မှာ ငါ့ကို ဆွေးဖြစ်သွားအောင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ”

“မင်း ငါ့သမီး ကောင်းစားသွားမှာစိုးလို့ အချိန်ပီ ပြေးလာဖျက်တာ .. လူယုတ်စာ ..”

“အဖေ အဲဒီလို သားကို မပြောပါနဲ့”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ .. ဆွေသင်း က မင်းညီမ မဟုတ်လို့ အရွက်တကွဖြစ်အောင် မင်း ဒီလိုလုပ်တာ”

စာမျက်နှာ ခေါင်းခါနေရင်း လက်တွေ့ပါလာ၍ ...

“မဟုတ်ပါဘူး .. အဖေကို ထိခိုက်လာမှာစိုးလို့ပါ။ ငါ စီစဉ်ခဲ့တာဆိုပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ အဖေ နောင်တရမှာ၊ ဒီလူက လူကောင်း မဟုတ်ဘူး အဖေ”

“ဟာ!... ပြောနေရင်းနဲ့တောင် .. ကဲကွာ ..”

နောက်ထပ် လက်သီးတစ်ချက်မှာ စာမျက်နှာ ပြိုကျသွား၏။ နှုတ်စမ်းထောင့်မှ သွေးတွေစိမ့်ထွက်လာခဲ့ပြီး မျက်စည်တို့သည် တားဆီးဖွယ်တည်းနေသည့်ကြားမှ သစ္စာမဲ့ကြ၏။

“အဖေ သားကို ကြိုက်သလောက်ထိုးပါ။ ဆွေသင်း ကိုတော့ ဒီလူထက်ထဲ မထည့်ပါနဲ့၊ သားပြောတာကို ဒီတစ်ခါပဲ လက်ခံပေးပါ အဖေ၊ အဖေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပါ”

“စာမျက်နှာ .. မင်း ...”

ဦးစင်မောင် လက်သီးဆုပ်ကြီး ထပ်ဖြစ်လာတော့ အားလုံး သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြကာ ...

“ကိုစင်မောင် တော်ပါတော့ဗျာ .. အားလုံး မှားကုန်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒီသူငယ်လေးက ဒီမှာ အဝင်အထွက်ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားသားပဲလား ..”

“ဟုတ်လို့ ဟိုက အဖေလို့ ခေါ်နေတာပေါ့”

မေးလိုက်တာလား ..၊ ဝေဖန်နေကြတာလား မသိ၊ ထိုစကားသံတွေ ထွက်လာသည်နှင့် ဦးစင်မောင် မျက်နှာမှာ သပြေသီးမှည့်လို ညိုပုပ်သွားခဲ့ပြီး ...

“မင်း ...”

စာမျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တော့ ထိုသက်က ဆတ်ဆတ်တုန်နေလျက် ...

“မင်းကို ငါ သတ်မိတော့မယ်၊ မင်း .. မင်း .. ခု ထွက်သွား၊ ထွက်သွား .. ဟိတ်ကောင်”

အသက်ရှူတွေ့ပြင်းကာ ဦးစင်မောင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာ၏။

“ပြုပျက်အောင်ဖျက်ဖို့ မင်းသားခေါင်းဆောင်းပြီး ဝင်လာတား”

ယုတ်မာတဲ့ကောင် .."

"ကဲ .. ခင်ဗျားကလည်း မသွားသေးဘဲနဲ့ မျက်နှာပြောင်လှစေလား"

ချစ်ဦး က ရှေ့ပင်လာပြီး စာမျက်နှာ ရင်ဘတ်ကို တွန်းလိုက်သည့် အနိုင်နိုင်ရပ်နေရသည့် ကိုယ်က တွန်းလိုက်ရုံနှင့် နောက်ဆုတ် ထိယိုင်သွားကာ မျိုးဆက် ရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ် နောက်ပြန်ကပ်မိသွား၏။

မျိုးဆက် ကလည်း မျိုးစုံပြောဆိုခံထားရသူမို့ ဒေါသနှင့် ပြုဆောင့်တွန်းလိုက်လျှင် ဦးခင်မောင် ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်လျက် ပြန်ကျဆင်းသည်။

"ချစ်ဦး ဒီကောင်ကို ဆွဲထုတ်သွားစမ်း"

"အဖေ .."

"ခေါ်မနေပါနဲ့ .. ခင်ဗျား .."

ချစ်ဦး က ချစ်ဖူး ကို မျက်စိပစ်၍ စာမျက်နှာ ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထုလိုက်ကြ၏။

"ဆွေသင်း .."

တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ချောင်ကပ်နေသည့် ဆွေသင်း ထံ မျက်ထိုးရောက်ကာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ...

"ငါ မကူညီနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဟာ"

စာမျက်နှာ ပါးပြင်ကို မျက်ရည်သုတ်ဖို့ထိ ကိုင်မိတာနှင့် အမဲတန် နားကျင်သွားကာ လက်က ဒီတိုင်းပြန်ကျ၏။ ပြီးတော့ အတုပြန်လှည့်ကြည့်၍ --

"ဆွေသင်း က သားညီမလေးပါ အဖေ .. သား မယုတ်မာပါဘူး အဖေတို့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် သား ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး အဖေ"

"ကဲဗျာ .. ပြောနေရင်းနဲ့တောင်မှ .."

ချစ်ဦး တို့က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆောင့်ဆွဲခေါ်၏။

လူငယ်တွေလက်ထဲမှာ တစ်ချက်ပဲ ခါထုတ်ပစ်ရုံနှင့် ဒီလက်တွေကို ဗွာပစ်လိုရသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက ဆွဲချပ်ခံထားရသည့်အဖြစ်မှာ ရှိမနေခဲ့ပေ ...။

အဖေမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဆွေသင်း ကို တောင်းပန်ရင်း ကြည့်၏။ ပြီးတော့ အားလုံးကိုမှကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ပေါက်ပြဲ ကွဲရသွားသည့်ဒဏ်ရာမှ ထွက်လာသောသွေးတို့သည် ဒဏ်ရာမထင်ဘဲ ကျနေကြသည့်မျက်ရည်စက်တို့၏ အင်အားကို မီမည်မထင် ...။

"နောက်ထပ် မင်း အဖေရိုရာကို ရှာဖွေပြီး ထိုးကြိတ်မခံပါနဲ့တော့..."

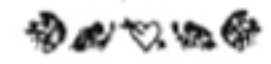
"အဖေလိုခေါ်ပြီး မင်းရဲ့မျက်နှာနုနုလေးမှာ ဒဏ်ရာထင်မခံပါနဲ့တော့ မောင်လေးရယ် .."

"မမ'တောင်းပန်ပါတယ်။ မမစကားကို နားထောင်ပါ"

နားထဲမှာ မမရဲ့ငိုရိုက်သံတွေနဲ့ လုံးထွေးနေခဲ့သည့်စကားတွေ ပြန်ကြားလာခဲ့သည်။

နောင်တတွေနဲ့ သတိရတာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲမှာ တောင်းပန်နေမိတာ ဖြစ်သည်။ မုန်းရမယ့်ဝတ္ထုရားအတိုင်း အဖေက မုန်းနေတာပါ။ သားသမီးရဲ့ဝတ္ထုရားအတိုင်း အဖေက အဖေပါပဲ။

မမ မောင်လေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ...။

အခန်း ၇၇

အားလုံးကတော့ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ မပြီးတာက သူ့အတွက် ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ ဇန်နဝါသံသရာ။

မျိုးချိုပြီးရင်း မျိုးချိုချင်နေသည်။ များများမှူးမှူး မြန်မြန်မေ့မည်ထင် ခဲ့ပေမယ့် မူးတော့မှူးနေပြီး ဘာကိုမှလည်း မမေ့ ...

- "အဖေ .."
- "အဖေ .."
- "အဖေ ..."

ခေါ်သံတွေက နားစည်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပုတ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ နီရဲသောမျက်စမ်းစပ်လေးတွေနှင့် မျက်ရည်ပြည့်လွှမ်းနေသော ဖြူနုနုမျက်နှာတစ်ခု ...

- "မဟုတ်ဘူး အဖေ .."
- "ဆွေသင်း က သားညီမလေးပါ"
- "အဖေ ကြိုက်သလောက်ထိုးပါ"
- "သားပြောတာကို ဒီတစ်ခါပဲ လက်ခံပေးပါ အဖေ"
- "တောက် .."

ဘယ်ကရန်းကြွလာမှန်း မသိသည့် ဒေါသနှင့် တက်ခေါက်မိကာ ဇန်နဝါကိုပါ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်ဖို့ တအား လှုံ့မြောက်မိ၏။

ပြီးတော့ ထိုလက်က လေထဲမှာပဲ ရပ်တန့်သွားပြီး ဝေးမဆက်ခိုင်း။ ထို့နောက် တပြည်းပြည်း ပြန်ကျလာကာ စားပွဲပေါ်မှာ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ကျခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်၏။ ဦးခင်မောင် စားပွဲစွန်းကို လက်နှစ် အက်နှင့်ကိုင်ကာ တအင့်အင့် ရှိုက်ငိုမိသည်။

အရက်သမားမို့ ငိုလွယ်ရယ်လွယ်တာလား ... ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီမျက်ရည်တွေဟာ သူ့ အရက်တွေမျိုးချိုမိတိုင်း ဝန်းပေါလအော ဘာ ကြောင့်ကျတတ်ခဲ့တာလဲ ...

'အရက်မူးတော့ ကွဲခိုးပေါ်သည်' တဲ့။ သူ့မှာ ခိုးဝက်သို့မိုးထားခဲ့တာ တွေ ရှိလို့လား။ မျက်ရည်တို့ရဲ့ လေညှာအရပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသိပေ ...

သိနေတာက မှန်းနေခဲ့တဲ့မိန်းမကြောင့် သူ ငိုခဲ့ရသည်။ မာနတွေ ဒေါသတွေနှင့် တက်ခေါက်နေခဲ့သမျှ ကွယ်ရာမှာ ပုလင်းထောင်မိတိုင်း သောက်ဂွားတန်မယ့် သူ ငိုခဲ့ရ၏။

ဒီမိန်းမ သေဆုံးသွားခဲ့သည့်နောက် အားလုံး နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ပြီး ထင် ခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ ငိုနေရဆဲ ... သူ့မကို လွမ်းနေဆဲလား ... မှန်းနေတုန်း လား ... ရင်ထဲမှာ ဘာမှမပြီးနိုင်သေးဘူးဆိုရင်တောင် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေး ချတဲ့အထိ ပူလောင်ပြင်းပြဖို့အချိန် မဟုတ်တော့ပေ ...

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခါ တုန်ယင်နေသည်။ တက်ခေါက် လှိုက်လို့လည်း မပြေ။ အံကြိတ်ထားလို့လည်းမရ။ အရက်ကို မသောက် အဲဒါ ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီး ပြန်သောက်ဖြစ်သည့်အချိန်တွေကို ဆန်းစစ်ကြည့် လျှင် စာမျက်နှာ ကို မောင်းမဲ ထိုးကြိတ်ပစ်ခဲ့မိတိုင်း ...

ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ ... ဘယ်လောက်ထိ ငြိုငြင်နေပစေ တစ် နေ့ကလေးမှ နောက်မဆုတ် ... ကြွလာတော့ တမင်တကာ အရွဲ့ တိုက်ပြီး မလေးမစား လုပ်နေသည်ဟု ခံစားမိလာတဲ့အထိ။

"ဟုတ်တယ်... ရှင်သား မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ရှင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ" ဟု
ဒါကိုပဲ မေ့မရရှိခဲ့လျက် စာမျက်နှာ ဆိုတာ သူ့ရင်ဘတ် ဘာ
နေရာမှာမှ မရှိခဲ့တဲ့ကောင်... ဒါပေမယ့် လမ်းမရှိသည့်တောရိုင်းနေရာ
မှာတောင် တစ်ကြောင်းတည်း သွားပါများလျှင် ခြေရာထင်လာတာ
သေးသည်။

မုန်းတီးနေသည့်ရင်ထဲမှာ စာမျက်နှာ ဆိုသည့် မျက်နှာတစ်ခု
အမုန်းတွေနဲ့ပဲ တစ်ရစ်ရစ် ပေါ်နေခဲ့၏။ သူ့ကို တစ်ခါထိုင်ကြိတ်မို့ကိုင်း
အရက်သောက်ဖြစ်ခဲ့သည်လားလို့ တွေးမိလာပေမယ့် ဒီအဖြေကို သူ
မသိချင်ပေ... ဒီကောင်နဲ့ သူ ဘာမှမဆိုင်...
"အဖေ..."

တကျိကျိခြည်အောင် အကြိတ်နေသည့်ဘေးမှာ ချစ်ဦး လာရပ်၏။
ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး သူ့ဘာသာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ကာ...
"အဖေသမီး လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ"

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုသည့်အခန်းတစ်ခုက အသံမပါဘဲ အကြည့်တွေသာ
ချစ်ဦး ထံရောက်လာ၏။ ချစ်ဦး သည် တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးသည့် နူးညံ့ခြင်း
များနှင့်အေးကိုကြည့်ရင်း အရက်ပုလင်းတွေဆီ မျက်လုံးဝေဝသွားတာ...
"အဖေသမီးက ရည်းစားတွေထားပြီး သုံးဖို့ဖို့မရှိတိုင်း ကိုဗျာ ဆီ
က ပြေးတောင်းတယ်။ သူ ရည်းစားထားတာကို ကိုဗျာ ကလည်း
ဆင်ခြင်ဖို့ပဲ အမြဲဆုံးမတယ်တဲ့။ အဲဒါ အခု လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်တာက တစ်
ယောက်ဆိုတော့ သူ့ဟာသူ မျက်နှာပူတာနဲ့ အဖေက ဇွတ်စိစဉ်လို့ ထူ
ရမှာ ဘာညာတွေ ရှိထားခဲ့တာ..."

ဦးခင်မောင် မျက်နှာ ဖြည်းလေးသည့်နှုန်းနှင့် ရှေ့ပြန်လှည့်သွား၏။
ချစ်ဦး က ချထားသည့်မန်ဇွက်နှုတ်ခမ်းကို လက်ချောင်းထိပ်နဲ့ ဖြတ်
တိုက်သောနေရင်း...
"အဖေသမီးကိုက အလုပ်မဟုတ်တာတွေ များနေပြီ အဖေ သိ

အဖေသမီးကိုက အလုပ်မဟုတ်တာတွေ များနေပြီ အဖေ သိ

ဘေး... ဟိုတစ်ခါ ကိုဗျာ အထိုးခံရတာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ။ ကျွန်တော်
က ကိုဗျာ ကို သိပ်ကြည့်ရလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ခွဲတာတွေကို ပြန်ကြည့်ရင် ကိုဗျာ က စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူပါ။ အဖေ
ဦးချင်း မှားတာမှန်တာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ပြောရရင် ကိုဗျာ ကို အဖေ
နန်းနေသရွေ့ အဖေချစ်တဲ့ အဖေသမီးကြီးကို အဖေ ဆုံးရှုံးနေရမှာပဲ။
သူ့မောင်ကိုထိတော့ အဖေကိုတောင် အဖေစာရင်း မသွင်းသလို နေခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးလား"

ဦးခင်မောင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်...
"သေခါနီးတဲ့လူ အမြင်မှန်ရတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်
တော် သေတော့မသေသေးပေမယ့် နိုင်ငံခြားကို ထွက်တော့မှာ အဖေ"
ဦးခင်မောင် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ချစ်ဦး က မျက်လွှာ
ထွားလိုက်ရင်း...
"ကိုမျိုးဆက် က ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားကိုထွက်နိုင်အောင် အစစ
အရာရာကူညီထားခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ကိုဗျာ သိထားတဲ့အတိုင်း
ထုတ်မဟုတ်ဆိုတာလည်း မသေချာပေမယ့် သိပ်တော့မဟုတ်ဘူးလို့
ကျွန်တော် ထင်တယ်"

ဘာတွေလဲ... ဦးခင်မောင် မျက်လုံးတွေမှာ ရိုဝေခြင်းတွေ တစ်စ
တစ်စ ပျောက်ဆုံးလာခဲ့၏။
"မင်း ဘာပြောတာလဲ"
ဆိုသည့် တိုးလျှံသည့်မေးသံမှာ မူမမှန်ချင်...။
"ချစ်ဦး... ပြောလေ..."

"မသိဘူး အဖေ၊ ဒီလူရဲ့ဘက်ခံရောင်းက ခန့်မှန်းရခက်လောက်
အောင် ကြီးမားတယ်။ သူ့ဌေးဆိုတဲ့စတိုင်နဲ့ သူ သုံးစွဲပုံတွေက ဘယ်သူ့
နဲ့မှ ဆရာခေါ်ဖို့ မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ကြောက်ရတဲ့လူတွေ ရှိသေး
တယ်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စနဲ့ သူနဲ့ ရက်ပိုင်းလောက် အနီးကပ်

သွားလာနေထိုင်ခဲ့တာတွေမှာ အဲဒါတွေကို အကဲခတ်မိတာ၊ ဒါပေမယ့် ထင်မှမထင်တာ အဖေ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။ အဖေ သမီးကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံမှ ...”

“ဘာ!...”

“သူ့ယောက်ျား ဘယ်လိုလူမှန်း သူလည်း ဘာမှသေချာမသိရဘူး တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မယူလို့မဖြစ်လို့ သူ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာတို့ တစ်ခုတော့ မဆိုးဘူး ပြောရမှာပဲ။ ကိုယျိုးဆက် က သူ့ကိုတော့ ချစ်တဲ့ ပုံစံပါ”

မောင်နှမမို့ သေးသေး ဝေဖန် စဉ်းစားနေနိုင်ပေမယ့် မိဘတစ် ယောက် ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူသွားခဲ့၏။

“ကိုစာ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတုန်းက ‘နင့်ကို မကူညီနိုင်တာ နှင့် လွှတ်ပါ’ လို့ပြောသွားတာ ကြည့်ပါလား၊ ကိုစာ က တမင်လာရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတာတွေကို အဟုတ်ထင်ပြီး ဒီလူ့သတင်းတွေကိုပဲ ကြားလို့ ...”

“တော်မမ်း .. ချစ်ဦး”

ဦးခင်မောင် ပိတ်အော်လိုက်တော့ ချစ်ဦး က နှာခေါင်းတွန့်သွား တဲ့အထိ မဲ့ကာ ...

“ကျွန်တော်ကလည်း ပြောချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ ကျွန် တော် ထွက်သွားပြီးရင် ကျွန်နဲ့တဲလူတွေ စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ စိတ် ကောင်းလေးနည်းနည်းစင်ပြီး ပြောနေတာ .. သွေးက စကားဖြော တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလကားရှိခဲ့တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဘာ တွေပြောနေနေ ကိုစာ က အဖေသားပါ”

“ဟိတ်ကောင် ..”

“ပြောတာလေးတော့ နှားထောင်လိုက်ပါ အဖေရာ .. အခု ကိုစာ လည်း ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာမက အဲဒါ မင်းအဖေလို့ ပြောခဲ့

လို့သာ အဖေ့ကို အရိုးကွဲအောင် အရိုက်ခံပြီး အသည်းစွဲအောင်ချစ်နေ တာပါ။ အဖေ လက်မခံပေမယ့် အဖေတို့အကြောင်း သိတဲ့လူတိုင်း ကိုစာ အဖေသားမှန်း ...”

“မင်း - တော်တော့”

“ဝုန်း”

“ဗျလွမ်း”

စားပွဲတစ်ခုလုံး တစ်ခြမ်းလုံးမြောက်ကြပြီး ပုလင်းတွေ ဝုန်းဒိုင်း ကြကုန်မှ ချစ်ဦး အသံတိတ်သွား၏။ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး နေရာမှထရပ်သည်။

“သွားပြီ .. အဖေ နှားထောင်နိုင်တဲ့အင်အားတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ဒါတောင် သဘောမပေါက်သေးရင် အဖေ ခံပေါ”

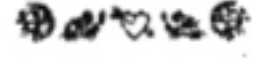
ထလည်း ထ၊ ပြောတာကိုလည်း မရပ်ဘဲ ...

“အဖေရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားတာတွေ များလွန်းပြီး အနည်းကျ ကျောက်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အဲဒါကို ဂရုမစိုက်လို့ကတော့ ...”

ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ရှောင် အကြီးကြီးများ ..”

စိတ်ကောင်းလေးထားပြီး လာပြောပေမယ့် ကောင်းကောင်း လက် မခံတော့ ပဲ့တာခွဲတာတွေဖြစ်ကုန်ကာ ချစ်ဦး ခေါင်းခါ ရှဲ့ခွဲနေဆဲနှင့်... ငရဲမကြောက် ဘာမကြောက် ပါးစပ်က တိုးတိုးပြောသွားသေး သည်။ ‘ကျွန်တဲလူက ကျွန်သွားတာ နည်းသေးတယ်’

အခန်း | ၄၈ |

“ဘယ်လို!...”

ဆွေသင်း မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်၏။ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ယောက်ျားကို ဆိုးနွဲ့ချင်သည့်စိတ်တွေ ပျောက်ကုန်လျက် အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

“သူတို့က လူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား ... ဒါဆို လူဆိုးတွေ ပေါ့”

“ဪ .. မင်းကလည်း နားဝေးလိုက်တာ”

မျိုးဆက် က ခုတင်ပေါ်ကထကာ ရှစ်အင်္ကျီ ပြန်ဝတ်နေရင်း ...

“မင်းယောက်ျားကလည်း အဲဒီလိုလူပဲ၊ မင်း ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ခုမှသိရတော့လည်း မထူးဘူးလေ ကိုကြီးရဲ့ .. ဒါပေမယ့် သေချာ ပြောပြစမ်းပါ။ သူတို့က ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ ... ကိုကြီးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ”

မျိုးဆက် က အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်နေရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ နောက်ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်း ဘာမှမသိချင်နဲ့ ဆွေ ... သိပြီဆိုရင် အဲဒါ နွဲ့နွဲ့ပြီ မှတ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်တာ၊ ဘယ်မှာနေတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ သိတဲ့လူလည်း အသက်မရှည်ဘူး”

“အဲလောက်တောင် ..”

“ပိုသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့အလုပ် ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲဆိုတာ မင်း မှန်းကြည့်ပေါ့၊ ငါ ဘာလုပ်နေနေ မင်း မသိသလိုပဲ နေ၊ သူတို့နဲ့များ မတော်တဆ ငါနဲ့ဆုံတုန်း မင်းရှိနေရင် မသင်္ကာလို့လားတဲ့အကြည့်နဲ့ တစ်ချက်မှ မကြည့်မိစေနဲ့”

ဘုရားတရင်း ဆွေသင်း ပြူးနေသည့်မျက်လုံး နေရာမှမကျနိုင်။ အသံတိတ်သွားတော့ မျိုးဆက် က ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ချစ်ခန်း ပုတ်လိုက်၍ ...

“မင်း နေတတ်ရင် ကျေနပ်သွားမှာပါ၊ စပ်စုတာလေးတစ်ခုကိုပဲ မင်း စွန့်လွှတ်လိုက်၊ လိုချင်တာအားလုံး မရတာ မရှိစေရဘူး”

“ကိုကြီးက သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရုံနဲ့ ဒီလိုချစ်သောနေတာ ပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

ဆွေသင်း က သူ ပြောနေတာကို စိတ်ဝင်စားပုံမရှိဘဲ ထပ်မေးခိုက်တော့ မျိုးဆက် မျက်နှာမှာ စိတ်မရှည်ခြင်းတွေဖြစ်သွားလျက်...

“မင်း တော်တော်မနေတတ်တဲ့ မိန်းမပဲ”

လို့ ပြောကာ ရှေ့မှထထွက်သွား၏။ ဆွေသင်း အိပ်ရာပေါ်ကနေ ထွက်လာဆင်းကာ သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်ခဲ့မိသည်။

ပြီးတော့...

“လင်နဲ့မယားပဲ ကိုကြီးရယ် .. အေးအတူပူအမျှပေါ့၊ လင်မယား ဦးမှာ ကွယ်ဝှက်ထိမ်ချိန်မထားသင့်ပါဘူး၊ ကိုကြီး ဘေးဒုက္ခဖြစ်ရင် က ထိုင်ကြည့်နေပါ့မလား”

လျှောက်နေသည့်ခြေလှမ်းက ဆွေသင်း ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဖုန်း

မြည်သံကြောင့် တုံ့နှုတ် ရပ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် ဖုန်းမကိုင် ဖြစ်ဘဲ ...

“ငါ ဘာမှဖြစ်ဖို့မရှိဘူး ဆွေသင်း .. မင်း ဖြစ်မှာနိုးလို့ ပြောတာ ပြီးတော့ ငါလည်း ငါလုပ်ရတဲ့အပိုင်းကလွဲပြီး ဘာမှမသိဘူး။ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လောက်ယုံပြီး ဘယ်လောက်ထိ အားကိုးနေသလဲဆိုတာ သိလို့ သနားပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စကိုတောင် သူတို့သိရင် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို!...”
“ဖယ်စမ်းပါကွာ .. ပြောလေ ရှုပ်လေ ဖြစ်နေမှာပဲ။ မင်း ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေးမနေနဲ့။”

ပန်းကို ခပ်ဖိဖိတွန်းပယ်ကာ ဖုန်းကိုင်ဖို့လုပ်တော့ ဆွေသင်း က ရှေ့က ကာထားကာ ...

“သနားလို့ .. ဟုတ်လား ကိုကြီး၊ ဆွေ့ ကို လုံးဝမချစ်ဘူးပေါ့”

“ဟ .. မချစ်ဘဲနဲ့တော့ ဟုတ်မလားကွ။ မင်း ဘယ်လောက် ချစ် သာချင်တယ်၊ ငါ့ကို အထင်တကြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီး အဲဒီလို သိသာအောင် ဖြစ်နေတာကိုပဲ မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုလို့မြင်ပြီး ငါ သနားခဲ့တာ၊ ဒီမှာ .. စုခေတ်မှာ ငွေရှိဖို့ပဲ လိုတာ ..၊ ငွေရှိနေရင် မင်း ထက်အများကြီးချောတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လက်ဖျစ်တစ်ချက်လို့ တစ်ယောက် ရတယ်၊ အပိုင်ဝယ်ပြီး ပန်းပေါ်ထမ်းတင်ထားဖို့ မလိုဘူး”

ဆွေသင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြကာ ...

“ချမ်းသာချင်တာလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာ နေမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့၊ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး စိန်တွေရွှေတွေ သီးနေရရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ချင်ရင် နောက်ထပ် မခပ်စနဲ့၊ ဖယ် ပေး ..”

ဒီတစ်ခါ တွန်းပယ်လိုက်တော့ ဆွေသင်း ယမ်းယိုင်သွားကာ သူက ဖုန်းကိုင်၏။

“ဟလို ..”

“ဒီလောက်အကြာကြီး ဖုန်းမကိုင်တာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ရွှေကျေး”
အဖွဲ့သားချင်း စကားပြောလျှင် နာမည်ရင်းတွေ မသုံးကြတာမို့ ဘယ်သူဆက်တာလဲဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။

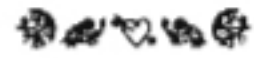
“ဆရာ .. ကျွန်တော်တို့က ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ၊ ငါ မင်းဆီက အကြောင်းပြချက် တောင်း နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကလည်း အိမ်ထောင်မပြုရလို့ တားမြစ်ချက် ထုတ်မထားမိတော့ ထားလိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ် အကြောင်း မင်း နားလည်ရင်တော့ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့ကွ”

“စဉ်းစားပါတယ် ဆရာ၊ သူ့အတွက် လုံးဝစိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို တာဝန်ယူ ..”

“အိုဆေ .. ရပြီ၊ မင်း တာဝန်ယူရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာတာဝန်လဲ ဆိုတာတော့ အချိန်တန်မှ သိရမယ်၊ အဲဒါ ငါလည်း ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ အိုနေ့ကျရင်တော့ တည်ချက်မှာ ဆုံမယ် .. ဒါပဲ”

ဖုန်းချသွားတာ ဝှပ်ခနဲ မြည်၏။ သူ ဖုန်းချလိုက်ရင်း ဆွေသင်း ဆို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်မခြောက်သေးသည့် မျက်လုံးလေးတွေ အပိုင်းသားနှင့်..

ဘခန်း | ၄၉ |

အလုပ်သွားမလို့ ပြင်ဆင်ပြီးတာတောင် မသွားနိုင်ဘဲ မျက်နှာ
ချောင်ချောင်လေးနှင့် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသည့် စာမျက်နှာ ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

"မောင်လေးကို ညက မမပြောထားတာ နားထောင်မယ်ဖို့လား
ဟင် .."

တက်ကြွခြင်းမရှိသည့် မျက်လုံးတွေ မမ ဆီ ရောက်လာသည်။
ပြီးတော့ ရှေ့ပြန်လှည့်သွား၏။

"မောင်လေး .."

လွယ်ထားသည့် ဆလင်းဘက်စံကိုပါ ဓားပွဲပေါ်ချလိုက်မိသည်။
မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေသည့်လက်မောင်းကို ဆွဲလွဲခါပစ်လိုက်မိသည်။

"မမ သွားရတာ မဖြောင့်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ မျက်နှာ ရယ် -
ပြောစမီးပါ။ မောင်လေး အဖေဆီ မသွားဘဲနေမယ်ဖို့လား၊ နီးနေချေ
ဝေးနေနေ အဖေ လို့ ခေါ်လိုက်ရသည်ဖြစ်စေ .. မခေါ်ရသည်ဖြစ်စေ
အဖေက ရှိနေတာပဲ မောင်လေးရယ် - မင်း သွားလိုက်တိုင်း အဖေဆီ
က ရရလာတာ မင်းလိုချင်တဲ့ မေတ္တာတွေလား .."

စာမျက်နှာ သည် အတိတ်မှနေသူလို မခဲ ဆွဲကိုင်လှုပ်နေသည့်
အတိုင်း ဟိုဘက်ဒီဘက် ယိမ်းယိုင်နေတာပဲရှိကာ ဘာမှပြန်မပြော။

"မင်းကို မမ မတားတော့ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး မေ့လိုက်ဖို့
မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေ အချိန်အခါလေးတစ်ခုကို စောင့်နေလိုက်ရဲ့ပဲ၊
ရေပြင်ပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်ရင် ရေကို ဂယက်ထ
အောင် မလုပ်ရဘူး၊ ဂယက်ထလေ ဝေးလေဖြစ်မှာကို အရင် သိထားရ
မယ်၊ မောင်လေး ဒီလောက်ထိ ကိုယ်တိုင်ခံစားလာခဲ့ရတာ နားမလည်
နိုင်ဘူးလားဟင်"

"နားမလည်ဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါ မမရာ .. မောင်လေးကို နား
မပျပါနဲ့၊ အဖေကို မောင်လေးချစ်တယ် .. အဖေက ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်
ချစ်တယ်၊ အဖေကို ဘုရားတစ်ဆူ ဝူတစ်လုံး ကိုးကွယ်ထားချင်တာ၊
ချစ်ဦး တို့ ဆွေသင်း တို့ကြောင့် အဖေ ရုန်းကန်ပင်ပန်းနေရတာကို
ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်ဘူး"

"မောင်လေး .."

မမ က ဒဏ်ရာတို့၏ ရုပ်ကြွင်းတစ်ချို့ရှိနေသေးသည့် စာမျက်နှာ
ရဲ့မျက်နှာကို မျက်ရည်ငုေငုေနှင့် ငေးကြည့်ကာ ...

"ဒါဆို မမတို့ ဘာလဲမှာအပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေထဲက မောင်
လေး ကြိုက်သလောက် .. ဆို - အကုန်လုံးဖြစ်ဖြစ် အဖေကိုပေးလိုက်
ကွာ .. အဖေက မမတို့ရဲ့အဖေပါ၊ မမ ကျေနပ်တယ်၊ မောင်လေးလည်း
နိတ်ချမ်းသာသွားမယ်ဖို့လား၊ အဖေတို့ အဲဒီငွေနဲ့ ပြေလည်သွားကြရင်
မင်း မမြင်ချင်တဲ့ ရုန်းကန်ခြင်းတွေ အဖေ မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့ ..
မဟုတ်ဘူးလား၊ မမကို မောင်လေး ကတိတစ်ခုပဲ ပေး.."

ထုံညှိသည့်အကြည့်နှင့် စာမျက်နှာ အကြာကြီး ကြည့်နေ၏။
ပြီးတော့ မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း စသည့်ခံစားချက်တွေ
စွပ်တိုက်ပြေးလွှားနေခဲ့လျက် ...

"မမ ..."

"မမအတွက်ရောလို့ မင်း ပြောမလို့လား၊ မလိုပါဘူး မောင်လေးရယ် .. မမတို့မောင်နှမ မဆင်းရဲဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု ဒီငွေတွေ မရှိလို့လည်း နှိထက်ပိုပြီး အခြေအနေဆိုးမသွားနိုင်ပါဘူး၊ အမေကိုယ်တိုင် နူးညံ့ကြင်နာမှုမပေးခဲ့ဘဲ ဒီငွေတွေကျန်ခဲ့တာကို မောင်လေးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မမလည်း လောဘတကြီး မမက်မောပါဘူး၊ မိဘကို ထောက်ပံ့ခဲကျွေးမွေးရတာပိုလို့ ကုသိုလ်လည်း ရတယ်၊ အားလုံးပေးလိုက်ပါ"

"မဟုတ်သေးဘူး မမ၊ မမ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မောင်လေးဝေရလို့ သတ်မှတ်တဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပဲ အဖေကို ..."

မမ က မျက်ရည်စေ့စေ့ရင်း ရယ်လိုက်ပြီး စာမျက်နှာ ခေါင်းကို ကလေးလို ဖိဖွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက်မြင့်နေသည့် ခေါင်းကိုပဲ ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၍ ...

"မောင်ပေးရယ် .. မင်းကလေး .. အဖေနဲ့ပတ်သက်လာရင် နို့သက်ခံဖို့စောင့်နေတဲ့ ကလေးလေးလို့ပဲ"

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ငိုနေသည့်မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။

"ဟုတ်ပြီ .. မောင်လေး စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပေးမယ်၊ နောက်ဆို အကြောင်းကြီးငယ် မရှိဘဲ မမကိုလည်း အသိမပေးဘဲနဲ့ အဖေဆီ မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေး -"

"ဝေးပါ့မယ် .. ခုလည်း မမ အလုပ် ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ၊ ပြီးတော့ ..."

မမ ခေါင်းညိတ်ပြီး တစ်ရှူးလေးနဲ့ မျက်ဝန်းထောင့်တွေကို တို့သုတ်နေစဉ် 'ပြီးတော့ ..' ဆိုပြီး နောက်ထပ် ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုသဖြင့် ...

"ဘာလဲ .. ပြီးတော့ ဆိုတာက .."

ပြန်လှည့်မေးတော့ စာမျက်နှာ က မျက်လုံးတွေ ဟိုလွှဲဒီလွှဲနှင့်-
"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို .. သူငွေးက မမကို .."

"ကြည့်စမ်း .. အဲဒါတွေ မောင်လေးက ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ"

"မမ အလုပ်ထွက်ချင်တယ် ပြောတုန်းကတည်းက ဒီလိုကိစ္စပဲ ဆိုတာ မောင်လေး တွေးမိတာပါ၊ အခု .. ဆု က ပြောတာ"

မမ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ ကိုယ်က အကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလို ကိစ္စတွေကို မောင်တစ်ယောက်က ပြောလာတာ မျက်နှာပူမိ၏။

"မောင်လေးက မမကို ကဲ့ရဲ့ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမ သိက္ခာ ရှိရှိ နေတတ်တာကို မောင်လေး သိတယ်၊ ဆု ကလည်း သူ့အစ်ကိုဘက်က တစ်ဖက်သတ် ဘယ်လောက်ချစ် ..."

"တော်ပါတော့ မောင်လေးရယ် .. မမ အဲဒါကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အချစ်ဆိုရင် အခု မောင်လေးနဲ့မမတို့ ချစ်ကြတာလေး၊ အဲဒီအချစ်လောက် ဘယ်အချစ်မှ မအေးချမ်းဘူး၊ အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမီးတောင်ကြီးဟာ တို့မောင်နှမအတွက် ဘယ်တော့မှ အချစ်မီး မပွေးမိဖို့ ထာဝရလောင်မြှိုက်နေမယ့် သတိပေး မီးတောင်ကြီးပဲ"

မမ ရဲ့ ပြုံးရယ်ခြင်းတို့အားလုံး ဆိတ်သည်းသွားခဲ့ပြီး -

"အမေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာနဲ့ပြိုင်ပြီး ကိုယ့်ရင်သွေးတွေကိုတောင် ချစ်လျက်နဲ့ ပစ်ပယ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်သူ ဘယ်လိုပဲ ပြိုင်ဆိုင်နေပေ .. မိခင်စိတ်ကို လုံးဝ ထုတ်နုတ်မပစ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် မမတို့ဘေးမှာ အရိပ်မိုးပြီး ထာဝရအဖြစ် ရှိနေပေးခဲ့တယ်၊ မာနတွေပြိုင်ပြီး မဟုတ်တာကို ဟုတ်သလို ရွံ့ပြော၊ ဟုတ်တာကို မဟုတ်သလို ခြေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သွားလုပ်လေလွင့်ပြောတာ"

တွေလည်း ခံခဲ့ရတာပဲ။ အဖေက စွပ်စွဲလေ၊ အမေက ရွဲ့လေ ဖြစ်ခဲ့တာ ဒါတွေရှိခဲ့ပေမယ့်လည်း တို့မောင်နှမ ပထွေးကို အဖေ မခေါ်ခဲ့ရဘူး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချိုယွင်းမျက်က အဲဒါပဲ မောင်လေးရဲ့။

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာပမာဏတွေကို တိုင်းတာရေလွတ်နေရင်း တကယ်လောင်မြိုက်လာသည့် သောကမီးကြောင့် မျက်ရည်ဝေမိပြန်သည်။

“တကယ် အကျင့်ပျက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ရွဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် မိခင်စိတ်ကတော့ ရှိနေကြတာပဲလေ။ မမ ပြောချင်တာက အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဖွဲ့စည်းမှုမှားယွင်းပြီဆိုရင် အများဆုံးပေးဆပ်ကြရတာ မိန်းမပဲ။ နစ်နာတဲ့ဘက်မှာ အမြဲရှိနေတဲ့အတွက် မမက အိမ်ထောင်ရေးကို ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာမဟုတ်ဘူး။”

“မမရယ် ...”

“ဘာလဲ .. လူတိုင်း ဒီလိုကံမဆိုးနိုင်ဘူးလို့ ပြောမလို့လား။”

စာမျက်နှာ ဘာမှမပြောရသေးဘဲ မခေ က ဆက်မပြောနိုင်တော့ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ယောက်ျားနဲ့အပြိုင် လိုက်ရွံ့တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝိုးထိုးလောက်ကိုက်ဖြစ်အောင် ကဲ့ရဲ့ခံရတယ်။ ကိုယ်တိုင်တရော .. သားသမီးကို ယောက်ျားရဲ့ဥပေက္ခာမျိုး ထားနိုင်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီလို ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဥပေက္ခာနဲ့ သံယောဇဉ်ကြားမှာ နှံ့နှံ့ရတဲ့ အဆုတ်လိုဘဝမျိုး မမ ဘယ်တော့မှ အရောက်မစိဘူး။”

“ဒါဆို မမက အပျိုကြီးပဲ လုပ်သွားမှာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ မောင်လေးကတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့အပြင် မမမောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ် သိမ်မွေ့နူးညံ့တာကို မမ နားလည်ပြီးသားအာ အဲဒါကြောင့် ဆု အတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲလို့ ယုံကြည်တယ်။ အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဂယက်ကို ရှောင်

လေးက အရိုးရွဲနေစရာ မလိုဘူး။”

“မောင်လေးက ဆု ကို သဘောကျနေမှာပဲလို့ မမ ထင်နေတာလား။”

“ထင်တယ်။ မောင်လေး ဆု ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ချစ်နိုင်မချစ်နိုင်မသိပေမယ့် သံယောဇဉ်တော့ ရှိနေမှာပါ။”

ပြောနေရင်း အကဲခတ်လိုက်တော့ စာမျက်နှာ ဘာမှမဖြေတဲ့ မျက်နှာလွှဲသွား၏။ မခေ စိုစွတ်နေဆဲမျက်တောင်တွေကို လက်ခုံနဲ့ အသာလေး ထိကပ်ပွတ်ကာ ...

“ဆု က မမကို အကူနဲ့လုံး ရင်ဖွင့်ထားတယ်။ မင်းကို မမရဲ့ မောင်လေးမှန်း မသိခင်ကတည်းက သူချစ်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြခဲ့တာ .. မင်းကို သူ အထင်မြင်သေးခြင်းလုံးဝကင်းပြီး ခင်မင်တွယ်တာတဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်နေတာ။ အဲဒါ သေချာတယ်။ သူ့ရဲ့အစီအစဉ်ကလည်း မောက်မာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလို့ မမ ထင်တယ်။ မောင်လေးအတွက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။”

“ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ”

“ဘာ!...”

စာမျက်နှာ က မခေ ရဲ့ပန်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး နဖူးချင်း မထိတထိတိုက်၍ ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ် .. မောင်လေးကလည်း ယောက်ျားလေးပဲလေ။ ခုကောင်မှ အလုပ်ကို အချိန်ပြည့်ဆင်းရင်းနဲ့ အလုပ်ထဲမှာပဲ အိပ်လို့ရတယ်။ မမကိုပဲ စိတ်မချဖြစ်နေမိတာ။”

ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာမှာကို သိလိုက်သဖြင့် မခေ မျက်စောင်းလေး ဋ္ဌယ်ပြီး ဝေ့ကြည့်နေ၏။ စာမျက်နှာ က မျက်နှာချိုသွေးသလို ရယ်လျက် ...

“ပြီးတော့ မမက အရမ်းလှတာ၊ အပျိုကြီးလုပ်တော့မယ်လို့ မမ ဘယ်လောက်ပဲ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နေနေ၊ အဲဒါကို ခွင့်မပြုနိုင် တဲ့လူတွေက ကြိမ်နီ နှောင့်ယှက်မလာဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား၊ အလံမရှိ တဲ့ ရထား၊ တံခွန်မရှိတဲ့ .. အဲ .. ဘာဆိုလား”

“မပြောတတ်ဘဲနဲ့ကွာ .. တော်စမ်းပါ၊ မမ အလုပ်သွားတော့ မယ်”

“နေပါဦး ..”
မမ က ထရပ်လိုက်လျှင် စာမျက်နှာ က လက်ကိုဆွဲထား၍ မော့ကြည့်ကာ ...

“မမ သူ့ဘက်လှည့်လာလို့ ပြေးပြီ တွေ့လား”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကျမှာစိုးလို့ ..”

“နောက်ကျတော့လည်း မမကို ဆူမယ့်သူ မရှိပါဘူး”

“မောင်လေးနော် ..”

“မမရာ - မမရဲ့သူဌေးကို ဆု ရဲ့အစ်ကိုအနေနဲ့ကျတော့ မမ အကောင်းမြင်နေသားနဲ့ ကိုယ့်အတွက်ကျမှ -”

“မောင်လေး - ...”

မမ မျက်နှာ တကယ်တည်သွားတော့ စာမျက်နှာ ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုလှွတ်၍ ဆံပင်သပ်လိုက်၊ နဖူးပွတ်လိုက်။

ဒီလိုကျတော့လည်း မမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ မောင်လေး မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ကျန်ခဲ့မှ သူမ ခြောင့်ခြောင့်သွားနိုင် မှာ ဖြစ်သည်။

“မဆိုင်တာတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ မမက မောင်လေးကိုတောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်လို့မဝသေးဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ခေါင်းဆံ ထည့်စရာလား ..”

ပြန်ဖြေပေမယ့် စာမျက်နှာ မျက်ဝန်းလေးတွေက စောစောကတို

ရယ်မြူးရိပ်တွေ ကျွဲပါးသွားပြီဖြစ်၏။

မမ စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ ထိုစဉ် -

“မမ ...”

“ဟယ် .. ဆု”

စောစောစီးစီး ဆု ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩရုံမကဘဲ မမ အကြီး အကျယ် ဝမ်းသာသွားသည်။ မောင်လေး စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ -

“လာလေ .. ညီမလေး၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ် .. မှမ”

ဆု က အဖြူနဲ့အပြာနုလေးတွေ ရစ်သိုင်းနေသည့် အင်္ကျီခါးရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည် အပြာနုကျပ်ကျပ်လေးနဲ့မို့ ကောင်းကင်ဆန်ဆန်လေး လှနေ၏။

ပြီးတော့ မျက်ရစ်လေးတွေ၊ မျက်တောင်ကော့လေးတွေမှာပါ အပြာရောင်လက်နေသည်။ လက်ကောက်နှင့် နားကပ်ပန်းပွင့်လေး တွေကလည်း အပြာရောင် -။

“ညီမလေးက အရမ်းလှနေတာပဲ၊ စောစောစီးစီး သွားစရာရှိလို့ ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မောင်လေးကို လိုက်ပို့ခိုင်းဖို့ လာခေါ်တာလား၊ ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း နားရမယ့်နေ့ဖြစ်ပေမယ့် သူ အိပ်ပြီးနေပြီ”

ရှေ့ကချည်းပြောပြီး စီရင်ချက်တွေပါ ထည့်သွင်းမိန့်ကြားသွား သဖြင့် စာမျက်နှာ က မသိမသာ ခေါင်းကုတ်၍ မျက်နှာနဲ့သွား၏။ ဆု က သူ့မျက်နှာကို သေချာလိုက်ကြည့်နေရင်း -

“သွားစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဟိုလေ - ကိုကိုက ညနေပိုင်း အလုပ် ဆင်းရင် စာရင်းကိုင်ကြီးဆီက ဖိုင်အားလုံးယူခဲ့ပြီး အိမ်ကိုလာခဲ့ဖို့ စာမျက်နှာ ကို ပြောခိုင်းလို့ပါ”

“ဟင်!...”

မှင်မပျက်နေလိုက်ရပေမယ့် အံ့ဩသွားသည့်စိတ်က ဆု ကို

အားနာလိုတောင် မေ့သွားခဲ့၏။ ရလဒ်ကောင်း ပြောခဲ့တာကို သတိရ လိုက်၍ -

“မင်းတို့မောင်နှမနဲ့ ကိုယ်တို့မောင်နှမလက်ထက်မှာ ထုံးစံတွေ၊ ကလေးတွေကို ပြောင်းပြန်ပြင်ရခိုတော့ သေချာနေပြီထင်တယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်မလိုပဲ မောင်ကလည်း နေ့စဉ်မိမိသေချာနေတော့ မနေတတ်တဲ့ ညီမအတွက် အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူက ရှေ့မျက်နှာ နောက် ထားရတော့မှာ ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်မရုတ်တတ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ တစ်ခေတ်မှာတစ်ခါ ကြိုရခဲ့တဲ့ .. မချစ်တတ်တဲ့ အသည်းရိုင်းပိုင်ရှင် တွေဆိုတော့လေ ..” တဲ့။

ဒါ အလုပ်အတွက် သက်သက်ခေါ်တာလား၊ မောင်လေးကို အနီး ကပ် သေချာလေ့လာချင်လို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာလား၊ ဘာမှတော့ မသေချာပေမယ့် ...

“ဟုတ်လား.. ကောင်းတာပေါ့၊ မောင်လေးလည်း သိပ်နေမကောင်း တာနဲ့ အိမ်မှာအလုပ်လုပ်ရရင် သက်သောင့်သက်သာရှိမှာပဲ။ ညီမအေး ရော .. အေးဆေးနေဦးလေ၊ နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ စားစရာတွေ ရှိတယ်။ အဆင်သင့်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုက်တာ သွားလုပ်စားနော်”

“ဟုတ် ..”

ဆု က မနေတတ်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်၍ စာမျက် နှာ ကိုလည်း ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်နှင့် မျက်လုံး ချင်းဆိုသွားကာ ...

“ကားပါလား”

“ပါတာပေါ့၊ ငါက ဒီအတိုင်းလာပါ့မလား”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒါရိုင်ဘာပါလား မေးတာ”

“မပါပါဘူး၊ ဘာလဲ .. ပြန်လွှတ်ဦးမလို့လား”

“ပြန်တော့ ပြန်သင့်တာပေါ့၊ မမ ထွက်သွားတာနဲ့ ငါတို့နှစ်

ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကို ပတ်ဝန်းကျင်က သိကြမှာ၊ နင် သိကွာ ကျမှာစိုးလို့ ..”

ဆု မျက်နှာလေး တင်းမာနေခြင်းသွားကာ သူ့ဘေးမှာပဲ ဆတ်ခနဲ ဆိုင်ချလိုက်၏။

“ကွပေစေ .. နင့်တန်ဖိုးတွေပိုကြီးသွားတာပေါ့၊ သူ့ဈေးကောင်း မလေးက တကောက်ကောက်လိုက်နေရတယ်ဆိုပြီးတော့ ...”

စာမျက်နှာ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်တော့ ဆု က မျက်စောင်းထိုး သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ပြိုင်ဖြိုင်ကျလာလျက် ချက်ချင်းကြီး ငိုချပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ!... ပြဿနာပဲ ဆု ရာ .. မျက်လုံးမှာ ခြယ်ထားတာတွေ ဗွက်ကုန်ပြီ၊ မလှဘဲနေတော့မယ် .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငိုစရာမဟုတ် တာကို ..”

လက်မောင်းလေးကို ဆွဲလှည့်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးတော့လည်း ဆု က ငိုနေရင်း ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေရာကာ ...

“ငိုစရာမို့လို့ ငိုတာပေါ့၊ နင် ငါ့ကိုဆို သူတောင်းစား နှင်သလို၊ ခွေးမောင်းသလို ...”

“ဟာ!...”

“အလှူခံ အိမ်ရှေ့ရပ်တာမြင်လို့ ဝံ့မဲ့သွားတာမျိုး ...”

“လုပ်ပြီကွာ ..”

“အသံကြားတာနဲ့ လှည့်ပြေးဖို့ပြင်ရတဲ့ ခွေးရှူးတစ်ကောင်လို့..”

“ဟား!... တော်ပါစော့ကွား၊ ဘာကပြေး ခြေရှင်းရမုန်းကို မသိ တော့ဘူး”

မျက်ရည်သုတ်ပေးသည့်လက်တွေကို ပြန်ရုတ်ပြီး တည့်တည့် ဆွဲထိုင်လိုက်တော့ ဆု ကပဲ ပန်းချင်းတိုက်ပစ်လိုက်ကာ ...

“စာမျက်နှာ ...”

“ပြော ...”

“နင် အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ထင်ရင်လည်း ပြောပြောလည်လည် အရင်မေးပါလား ဆို ရာ .. စုံအောင်စေ့အောင်ပြောပြီး ငိုချလိုက်တာ မျက်ရည်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားတောင် ထင်ရတယ်။ အဟုတ် ..”

“အဟွန်း ..”

မျက်ရည်တွေနဲ့ ပူးတွဲနေဆဲ မျက်တောင်တွေကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ် ရင်း ရယ်လိုက်တော့ စာမျက်နှာ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဘာလဲ .. ငါ့ကို ရူးသွားပြီထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး .. လုံးဝ မထင်ဘူး။ ထပ်တော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့”

“ငိုတာကို မကြည့်ရက်လို့လား .. နားငြီးလို့လား”

လာပြန်ပြီ ..၊ မေးခွန်းတစ်ခု ကြားရတိုင်း ခေါင်းကြီးနေရသည်

နို့ ...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ နင် အလှပျက်ကုန်မှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့ ငါ ခဏခဏငိုခဲ့ရလို့ ထင်တယ်။ သူများငိုတာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

ကျေနပ်စရာအခြေမဟုတ်ပေမယ့် ဆု က ကျေနပ်စရာလို့ပဲ မှတ်ယူကာ ဝင်လာကတည်းက လှမ်းတင်ထားခဲ့သည့် အသည်းပုံစုဘူးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ထယ့်လိုက်၏။ ပြီးမှ အနားမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒီနေ့ နင် ခုဘူးထဲကို ဝိုက်ဆံထည့်မှာမို့လား ငါ ယူလာခဲ့တယ်”

“ဘာလဲ .. ငါ ဒီနေ့မထည့်ဘူးဆိုရင် ငိုဦးမှာပဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား”

“အင်း ..”

လို့ပြောပြီး ဆု က ရယ်သည်။ သိပ်လှတာမဟုတ်ပေမယ့် ဆု က ချစ်စရာလေးပါ။ ပြီးတော့ ကလေးဆန်ပြီး ဖြူစင်သည့်ပုံလေးကြောင့် ပိုပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေ၏။

သူ စိုက်ကြည့်နေတာကို မော့ကြည့်ပြီး ဆု က ရှက်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် နှာခေါင်းဆွဲလိမ်၍ ...

“မကြည့်နဲ့ .. ဟိုဘက်လှည့် နားထောင်”

သူမေးဖျားကိုပါ တွန်းပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ငါ ဒီစုဘူးအကြောင်း မမကို မေးပြီးပြီ”

မျက်နှာလှည့်နေရင်း စာမျက်နှာ ပြုံးကာ ...

“ဘာတဲ့လဲ ..”

“နင် ညာခွဲတာတွေ ပေါ်လာတာပေါ့၊ မောင်လေးမှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း မပြောနဲ့၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖွဲ့မြဲစင်တဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ် ဇနီးတောင် မရှိဘူးတဲ့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် ခွဲလမ်းနေတဲ့ သူဌေးသမီးကောင်မလေးဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးလို့ ဆင်တူတာပေါ့”

“ငါ့မှာရှိနေတာ ငါပဲ သိတယ်”

“ဒါဆို ပြောပြ..”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ”

“စာမျက်နှာ ...”

ဟိုဘက်လှည့်ပါဆိုတာလည်း သူမ၊ ဒီဘက်ပြန်လှည့်ဦးဆိုတော့ ထည်း သူမပဲဖြစ်ကာ မေးဖျားကနေ ပြန်ဆွဲလှည့်၍ ...

“အဲဒီကောင်မလေးက အဆင့်အတန်းမတူတဲ့သူမို့လို့ နင့်ဘဝ ခြင်္မားအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်လို့ နင် ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ထပ်မေးလိုက်ပေမယ့် စာမျက်နှာ က မဖြေ၊ ဆု က သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီကောင်မလေးက ငါပဲ မဟုတ်လားဟင်”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြတာ သံလိုက်မှာ ငြိတွယ်သွားသလိုပင်။ စာမျက်နှာ မျက်ဝန်းတွေ လွှဲဖယ်သွားတော့ ဆု က စုဘူးလေးကို တစ်ဖက်က ဖက်ထားရင်း သူ့လက်မောင်းကို တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲ၍ ...

“ပြောလေ .. နင် ဝန်ခံစမ်းပါ စာမျက်နှာရဲ့ .. အဲဒီကောင်မလေးက ငါပါဆိုရင်လည်း ငါက နင်ပေးသလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်မယ့်သူပါ”

စာမျက်နှာ သည် ဆု ကို ငုံ့မိုးကြည့်နေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေကို ခေ့ပိတ်ထားဆဲ ..

“ငါလေ .. နင့်ရဲ့စုဘူးလေးကို နင့်ပစ္စည်းလေးဖို့လို့ သိမ်းထားပေးတာပါ။ ဒီဘူးထဲကို မြန်မြန်ပြည့်အောင်ဆိုပြီး ငါ့လက်နဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မထည့်ဘဲ နေပါ့မယ်”

မျက်ရည်တို့နှင့် ဖိုလက်လက်လေးဖြစ်လာသည့်မျက်ဝန်းတွေက ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပိုလှနေခဲ့၏။ သူမသည် သူ့လက်မောင်းကို ဖွဖွလေးဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“ဒီစုဘူးထဲမှာ နင် သတ်မှတ်တဲ့ အတိုင်းအတာအထိ ပြည့်လာမှ ငါတို့ အတူတူနေရမယ်ဆိုရင်လည်း မဝေဒါရဲ့အိုးလေးလို နင့်ရဲ့လက်နဲ့ နင်ကိုယ်တိုင် ပြည့်စေချင်တဲ့အချိန်အထိ ငါ စောင့်မယ်။ ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိပဲ ဖြစ်ဖြစ် ..”

“အဲဒီအတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ငါ့ကို နင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံးချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ပေးပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းနဲ့အတူ မျှော်လင့်ခွင့်တွေ ရှိနေကြမယ်ဆိုရင် ပေါင်းကြရဖို့က အဓိကမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို ငါ စောင့်နိုင်တယ်”

စာမျက်နှာ က ဆု ဖက်တွယ်ထားသည့်လက်ခုံလေးပေါ်ကနေ ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“အချစ်ကို ငါ အထင်မကြီးဘူး ဆု၊ အထင်ကြီးစရာ မဟုတ်သလို

ကိုးကွယ်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး .. နင့်ကို ငါ သူများနဲ့မတူအောင် တွယ်တာမိခဲ့ရင်လည်း အဲဒါ သံယောဇဉ်ပဲ။ အချစ် မဟုတ်ဘူး”

အမြဲတမ်း နူးညံ့နေတတ်သည့်မျက်နှာမှာ စိယုထားခဲ့သည့် အမှန်တရား၏ အတ္တစွဲကြောင့် နူးညံ့မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။

စာမျက်နှာ ဆိုသည့်ဘဝအစမှ ဒီနေ့အချိန်အထိ အားလုံးကို နားလည်ထားခဲ့သော ဆု အတွက်ကတော့ သူ ဘာတွေပြောနေနေ၊ သကာလိုမချိန်နိုင်ပေမယ့် တမာလိုတော့ မခါးခဲ့ပါ ..။

ထို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာမကောင်းသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပေးခဲ့မိသည်။

“ငါ နင့်ကို အားလုံးထက် ထူးကဲတဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ တွယ်တာခဲ့တယ်။ မမကိုချစ်တဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ အဲဒီလောက်ထိ ခွဲစွဲထင်ထင် ရင်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာမျိုး ..”

ဆု နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးသွားသည်။ တကယ်ကြည့်နားသွားသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာလျက် ...

“ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ ငါကတော့လေ .. နင့်လို အခြေခံ ခံစားချက်ချင်း မတူခဲ့တဲ့အတွက် ချစ်တာကို အချစ်လို့ပဲ မြင်တယ်။ နင်ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ယုံသည် မယုံဘူးကို ဖြေတာမဟုတ်ဘဲ ဘာမှန်းမသိသည့် မဲ့ပြီး နင့် စာမျက်နှာ က ခေါင်းညိတ်၏။

“အချစ်ကို ငါ ယုံကြည်လာတဲ့နေ့ကျရင် နင့်လိုပဲ ငါ ပြောနိုင်မှာ ငါ၊ ပြီးတော့ ...”

“ဟင်!... ပြီးတော့ ဘာလဲ .. ပြောလေ”

“ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်မစစ်ရင် နှစ်နှာကြတာပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါထက် နင့်ကို မနှစ်နာစေချင်ဘူး”

“စာမျက်နှာရယ် .. နင့်ဘဝမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက်

ပထမဆုံး တွယ်တာခဲ့တာ ငါပဲလို့ သိရတာနဲ့ပဲ အားလုံးအတွက် တော့ နှစ်တယ်၊ နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် နစ်နာတယ်လို့ ငါ ဘယ်တော့မှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လာပါ - ငါတို့ စုဘူးထဲမှာ ပိုက်ဆံ ထည့်ရအောင်"

မြမှုနေကျအတိုင်း ဆု က လက်ဝါးလေး ဖြန့်ထားပေးလိုက်၏။ စာမျက်နှာ က ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ငါးရာတန်လေးတစ်ရွက်ထုတ်၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံကို ဆုပိုက်လိုက်ပြီးမှ ဆု က စာမျက်နှာ ကို ခွင့်တောင်းသလို မော့ကြည့်တာ ...

"ဒီနေ့ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်နဲ့ တစ်ခုသောသက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိသွားကြပြီဆိုတော့ အထိမ်းအမှတ်အနေ နဲ့ နင်လက်မှတ်ရဲ့ဘေးမှာ ငါ့လက်မှတ်လေး ထပ်ထိုးလိုက်မယ်နော်၊ နေ့စွဲလည်း ရေးမယ်လေ"

စာမျက်နှာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ကိုင်းထားသည့်ဘောလုံးပုံကို ဆု လက်ထံ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံရဲ့ နေရာလေးတစ်နေရာမှာ စာမျက်နှာ နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲစွင့်လေးရလိုက်သဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပြီး ကာမှ အကြာကြီး ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

"ဟွန်း -"

ရယ်တော့ရလ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ပန်းလေးတွေနဲ့ သွားကာ လက်မှတ်ပေါ်သို့ ဆု ရဲ့မျက်ရည်ခက်လေးတစ်ပွင့် လှင့်ကျ ၏။ စာမျက်နှာ က မြင်လိုက်ကာ ဆု ရဲ့ခေါင်းလေးကို မနာအောင် ထု၍ -

"အရူးမလေး - ငိုတာလား - ရယ်တာလား၊ မျက်နှာမော့ -"

"ဘာလို့ငိုရမှာလဲ၊ ရယ်နေတာကို -"

မော့လာသည့် မျက်နှာလေးသည် မျက်ရည်ကြောင်းလေးတစ် ဖက်နှင့် ရယ်လည်း ရယ်နေလျက် ...

"စာမျက်နှာ .."
"ဟင်!..."
"နင်က ငါ့အတွက်တော့ နတ်သားလေးတစ်ပါးပါ စာမျက်နှာ ရယ် .."

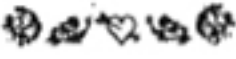
"အဲလောက်ထိ ရော့နေလို့လား"
"ဟုတ်တယ် .. နင်ရဲ့ရှုပ်ရည်၊ နင်ရဲ့စိတ်နဲ့ နင့်ဘဝအားလုံးကို ငါ အထင်ကြီးတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ အချစ်စစ်မစစ် ငါ မခွဲခြားတတ် သေးပေမယ့် နင့်ကို ချစ်တယ်"

စုဘူးနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို အတူတူပူး၍ ဖက်ထားလိုက်မိကာ စာမျက်နှာ ရဲ့ပန်းစွန်းနားမှာ ပါးလေးနဲ့ ဖေးကပ်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာနည်းနည်းလေး ပြန်ငဲ့၍ ပန်းစွန်းလေးက ရှုပ် အင်္ကျီလေးကိုပဲ ဆု စိုးနမ်းလိုက်မိသည်။

အချစ်ခုံရုံးမှာ တရားဝင်ချစ်ခြင်းတွေဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရှိခဲ့ပြီဆိုလျှင် ...

ချစ်၍နမ်းခုံမိသော စိုးယုမူမှ အပြစ်ကင်းပါစေ -။

ပထမဆုံး တွယ်တာခဲ့တာ ငါပဲလို့ သိရတာနဲ့ပဲ အားလုံးအတွက် တော့ နှစ်တယ်၊ နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် နစ်နာတယ်လို့ ငါ ဘယ်တော့မှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လာပါ - ငါတို့ စုဘူးထဲမှာ ပိုက်ဆံ ထည့်ရအောင်"

ပြုမှုနေကျအတိုင်း ဆု က လက်ဝါးလေး ဖြန့်ထားပေးလိုက်၏။ စာမျက်နှာ က ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ငါးရာတန်လေးတစ်ရွက်ထုတ်၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ဆု က စာမျက်နှာ ကို ခွင့်တောင်းသလို မော့ကြည့်ကာ ...

"ဒီနေ့ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်နဲ့ တစ်ခုသောသက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိသွားကြပြီဆိုတော့ အထိမ်းအမှတ်အနေ နဲ့ နင်လက်မှတ်ရဲ့ဘေးမှာ ငါ့လက်မှတ်လေး ထပ်ထိုးလိုက်မယ်နော် နေ့ခွဲလည်း ရေးမယ်လေ"

စာမျက်နှာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ကိုဝံ့ထားသည့်ဘောင်ပုံကို ဆု လက်ထံ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံရဲ့ နေရာလေးတစ်နေရာမှာ စာမျက်နှာ နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲခွင့်လေးရလိုက်သဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပြီး ကာမှ အကြာကြီး ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

"ဟွန်း -"

ရယ်တော့ရယ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ပခုံးလေးတွန့် သွားကာ လက်မှတ်ပေါ်သို့ ဆု ရဲ့မျက်နှာညှစ်ခက်လေးတစ်ပွင့် လှင့်ကျ ၏။ စာမျက်နှာ က မြင်လိုက်ကာ ဆု ရဲ့ခေါင်းလေးကို မနာအောင် ထု၍ ...

"အရူးမလေး .. ငိုတာလား .. ရယ်တာလား၊ မျက်နှာမော့ .."

"တာလို့ငိုရမှာလဲ၊ ရယ်နေတာကို .."

မော့လာသည့် မျက်နှာလေးသည် မျက်နှာညှစ်ကြောင်းလေးတစ် ဖက်နှင့် ရယ်လည်း ရယ်နေလျက် ...

"စာမျက်နှာ .."

"ဟင်!..."

"နင်က ငါ့အတွက်တော့ နတ်သားလေးတစ်ပါးပါ စာမျက်နှာ ရယ် .."

"အဲလောက်ထိ ရောနေလို့လား"

"ဟုတ်တယ် .. နင့်ရဲ့ရှုပ်ရည်၊ နင့်ရဲ့စိတ်နဲ့ နင့်ဘဝအားလုံးကို ငါ အထင်ကြီးတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ အချစ်စစ်မစစ် ငါ မခွဲခြားတတ် သေးပေမယ့် နင့်ကို ချစ်တယ်"

စုဘူးနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို အတူတူပူး၍ ဖက်ထားလိုက်မိကာ စာမျက်နှာ ရဲ့ပခုံးစွန်းနားမှာ ပါးလေးနဲ့ ဖေးကပ်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာနည်းနည်းလေး ပြန်ငဲ့၍ ပခုံးစွန်းလေးက ရှုပ် အင်္ကျီလေးကိုပဲ ဆု ခိုးနမ်းလိုက်မိသည်။

အချစ်ခုံရုံးမှာ တရားဝင်ချစ်ခြင်းတွေဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရှိခဲ့ပြီဆိုလျှင် ...

ချစ်၍နမ်းခဲ့မိသော ခိုးယူမှုမှ အပြစ်ကင်းပါစေ ...။

“အပိုတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ကွာ .. ငါ မပြန်နိုင်ရင် လမ်းပေါ်မှာပဲ အိပ်လိုက်လို့ရတယ်”

စာမျက်နှာ ဖြောက်ထားဆဲလက်တွေကို ပြန်ချစ်ကာ အဖေပန်းပေါ်ကအထုပ်ကြီးကို ဘယ်လိုပြောင်းယူရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ခါဆို .. အ .. အဲ .. ဓဏလေး စောင့်နော်၊ ဒီဘက်ထိပ်နားမှာ သားနဲ့သိတဲ့ ဆိုက်ကားတစ်စီး ရှိတယ်၊ သားခေါ်ပြီး ခုပဲ ပြန်လာနဲ့မယ်”

စာမျက်နှာ လွယ်အိတ်ကို ပန်းပေါ်ထပ်ဆွဲတင်၍ လမ်းမကြီးကို ပြေးလွှားဖြတ်ကူးသွား၏။ အကျပ်အသိပ်ထည့်ထားပုံရသည့် အထည်ထုပ်ကြီးကို မချိမဆန်ထမ်းရင်း လမ်းဟိုဘက်ကနေ ဒီဘက်ကို စလွယ်ဖြတ်ကူးလာရတာတောင် ခေါင်းတွေမှူးနေပြီ ဖြစ်၏။

အငယ်ကောင် ချစ်ဖူး က သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်တွဲကာ အထည်ရောင်းချင်သည်ပြောသဖြင့် ငွေလေးရှိတုန်း ရင်းနှီးပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာ ဖြစ်၏။

မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်မို့ မင်္ဂလာဈေးမှာ အထည်ဖြတ်တွေ ဘယ်လိုကောက်ရသလဲ၊ ဘယ်လိုဝယ်ရသလဲမသိတော့ နေ့လယ်ကတည်းက ရောက်သွားပြီး တစ်နေ့ကုန်မှ အလုပ်ဖြစ်သည်။

ချစ်ဖူး တို့က သူငယ်ချင်းက ဈေးသည်လူလည်ဆိုပြီး ပူးပေါင်းလုပ်ကြံပါလားဖြော့တော့ ခေါင်းခါသည်။

“မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ပုံစံနဲ့ အားကိုးရင် သူငယ်ချင်းပေမယ့် ကိုယ့်ကို ကပ်လှီးသွားမှာပဲ၊ ဒီကောင်တွေက လမ်းဘေးမှာ ဂျင်မြေလည်နေတဲ့ကောင်တွေ၊ ကျွန်တော်က ရောင်းတတ်၊ ဝယ်တတ်အောင် သင်ပဲ လုပ်မယ်လို့ ပြောထားတာ၊ ဒါတောင် စားကျက်ခဲ့ပေးရတဲ့အတွက် ဆိုပြီး ငါးစာချလိုက်ရသေးတယ်၊ အဖေပဲ လမ်းသွားကြည့်ပေးပါ အခရာ၊ နှစ်ခေါက်လောက်ဆို ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြထားလိုက်ရင် ပြီးရင် အဖေနော် .. အဖေနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တာ၊ အခုထိ

သစ္စာရှိဖွာ ရှာဖွေကျွေးမွေးမယ့် သား .. မငြိုငြင်နဲ့”

သားသမီးက ဘယ်လိုပြောပြော မိဘကတော့ သူတို့ပူဆာလိုက်တာနှင့် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာမျိုးသာ ..

လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမယ့်သားသမီးရယ်လို့ မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တာမျိုး ဟုတ်ပါလော့။ ထို့ပြင် ချစ်ဦးနဲ့ ချစ်ဖူး က ပညာရေးကံပါရမီလည်း နည်းကြသည်။

ဘယ်လိုကျက်ကျက် မမှတ်နိုင်။ ဘယ်လိုဖြေလိုမှလည်း အတန်းတိုင်းမှာ ရှော့ရှော့ရှာရှာ အောင်မြင်ခဲ့တာမရှိ။

မီးရှောင်ပွေးပွေးနှင့် ညဉ့်လေအေးမှာ အထုပ်ကြီးထမ်း၍ ဒီတိုင်းရပ်နေရင်း စာမျက်နှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် လမ်းထိပ်ဆိုသော မှောင်ရိပ်ဆီကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့ အသိ၊ ဒီကောင်လေးရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုမျိုးဟာ ဆင်းရဲတဲ့လူငယ်တွေ အများစုထဲမှာ ရှားပါးသွားပါပြီ။

တော်မှန်း တတ်မှန်းသိနေပေမယ့် စာမျက်နှာ ဟာ ကိုယ်နဲ့မပတ်သက် မသက်ဆိုင်သူမို့ ဒီဂုဏ်ထူးတွေက သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူဖွယ်မဟုတ်။ ထို့ပြင် ဂုဏ်ယူဖွယ် ဘာမှမရှိသည့် ကိုယ့်သားသမီးတွေ ရှေ့မှာ ဒီကောင် ရောက်ရောက်လာတိုင်း စိတ်ထဲမှာ ရှက်မိသည်။ ထိုမှတဆင့် ကူးစက်သည်က ဒေါသ ..

သူဟာ အရမ်းသိတတ်လိမ္မာနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် အပေါ်မှာ ငါနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ဇွတ်အတင်း ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ရင်း သဝန်တို့စိတ်တွေနှင့် ဇူးသွပ်နေခဲ့သည်လား ..။

ငါပိုင်သင့်သည်ဟု ထင်နေပါလျက်နှင့် မပိုင်ဆိုင်လိုသော စက်ဆုပ်ဖွယ်များကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ဇွတ်အတင်း ဖိနှိပ် ငြင်းဆန်နေမိသည်လား ..။

“ကလင် ..”

ကိုယ့်ရှေ့ထိ ရွေ့လျားလာသည့် ဆိုက်ကားကိုကြည့်နေပြီး အတွေးနယ်လွန်ကာ ဘဲလ်တီးလိုက်မှ သတိရသည်။ ဆိုက်ကားနင်းလာသူက စာမျက်နှာ ကိုယ်တိုင် ..။

“မင်းက ...”

“ဟုတ်တယ် အပေ .. အဲ .. ကိုမျိုးကြီး က မလိုက်မျှင်တော့ဘူး ဆိုလို့ သူဆိုက်ကားကို သား ယူနင်းလာတာ၊ ရပါတယ် .. မျက်မျှင်း ပြန်ပို့ပေးလိုက်မှာ”

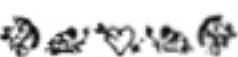
စာမျက်နှာ က ဆင်းလာပြီး သူပုခုံးပေါ်က အထုပ်ကြီးကို ဝိုင်းဆွဲ၍ ဆိုက်ကားပေါ်တင်သည်။ ချထားသည့်အိတ်ကိုလည်း သူပဲ ပြေးဆွဲပြီး သေချာတင်၏။

ဘယ်လောက်ထိ ဘဝတွေ့စုံလာခဲ့သည် မသိ၊ စာမျက်နှာ ဆိုက်ကားနင်းနေတာကို ထိုင်စီးရင်း ဦးခင်မောင် ပထမဆုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိခြင်းက ဆူးတစ်ချောင်းလို နှင့်စနဲ ..။

လမ်းဘေးမှာ ရှေးသည်ဖြစ်သွားခဲ့တုန်းက လူပျိုပေါက်အရွယ်၊ ဆိုက်ကားသမားဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘယ်အရွယ်တုန်းကလဲ ..။

ထိုအချိန်မှာ သမီးကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီး ဘယ်လိုစုန်းကန်နေခဲ့သလဲ။ မိမိ ဆိုတဲ့မိန်းမ ယောက်ျားကိုအရွံ့တိုက်ခဲ့တာ အဲဒီလောက် အထိ ..။

ဦးခင်မောင် အထုပ်ကြီးထမ်း၍ လေးလံပင်ပန်းနေရခြင်းထက် အဆများစွာ ပြင်းထန်သော ပူလောင် မောလျှခြင်းက ထိုင်နေရင်းနှင့် ငုတ်တုတ်သေသွားသည့်အတိုင်း ..။

အခန်း | ၅၁ |

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကြိုက်တာဝယ်ပါ၊ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ခမ်းပါ၊ ဒါပေမယ့် မမ ခြေထောက်တွေ ညောင်းနေပြီနော်”

“မမကလည်း မောင်လေးက ဝယ်ဖို့ကို စိတ်ကူးပြီးသားပါ၊ မမနဲ့ အတူတူလျှောက်ကြည့်နေရတာကို စိတ်ချမ်းသာလို့ ..”

“အေးပါ .. အေးပါ .. ခုချိန်မှာ ငါ့မောင်လေးကို ငါပိုင်သေးတာ ဆို.. တိတိတာတာတွေ ပြောခွင့်ရနေသေးတာပေါ့၊ နောက်ကျမှ ..”

မမ စကားမဆုံးခင် နောက်ကခေါ်သံလေး ပျံ့လွင့်လာတာက ဆိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ..။

“မမ ..”

သူ သည် မမ ကိုခေါ်ပြီး ‘စာမျက်နှာ’ လို့ ခေါ်၍ အနားရောက်တာ၏။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ သူ လေ .. စိတ်မပါဘဲနဲ့ လှည့်ဝင်လာတာ၊ မတို့ ဘာဝယ်မလို့လဲဟင်၊ စာမျက်နှာ ကရော ..”

မမ က စာမျက်နှာ နဲ့ သူ ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ..

“အတော်ပဲ .. မမလည်း ညောင်းနေပြီ၊ မောင်လေးနဲ့ သူ တို့ သွားကြည့်ကြည့်၊ ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ကြလေ”

"ဟုတ် .."

ဆု က ရွှင်မြူးသွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်သော်လည်း စာမျက်နှာက ခေါင်းခါ၏။

"မဟုတ်တာ .. အတူတူသွားမှာပေါ့၊ မမက တစ်ယောက်တည်း တယ်မှာ ဘာလုပ်နေမှာလဲ"

"ဪ .. သောင်းလိုပါဆိုမှ အညောင်းခြေမှာပေါ့၊ မမ ငါ့ဘက်ထဲက ပိုးထည်ဆိုင်တွေမှာ ခဏလျှောက်ကြည့်နေမယ်၊ ပြီးရင် ဘုရားနပ်ဆိုင်မှာ စောင့်နေမယ်"

ပြော၍လက်ပြရင်း ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်သင်းလာခဲ့သည်။ သူမရပ်နေလျှင် မောင်လေး ထွက်သွားမှာမဟုတ်တာကို သိနေလို့ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မောင်လေးကို ဒီတိုင်းပဲ ချစ်နေချင်ပေမယ့် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီမို့ မိဘနေရာမှာရှိနေသည့် သူမမှာ တာဝန်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆု နဲ့ မောင်လေးဟာ လိုက်ဖက် သင့်တော်ဆုံး။

"မမ .."

"ဟင်!..."

ဘေးမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသလို ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ လန့်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ရလဒ်ကောင်း ..

ရင်ဘတ်မှာ အဖြူနဲ့အပြာကွက် စိပ်တွေပါသည့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူကို ဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်နှင့် ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်တွေကို သိမ်းလှန်ပြီးထားပေမယ့် ယောက်ျားပီသသည့် မျက်နှာဝင်းဝင်းအရင့်ရောင်မသွားပေ ..။

"ဦးလဒ် က ဆု နဲ့ .."

"ဟုတ်တယ် .. ညီမလေးကို ဒီထဲဝင်ဖြစ်အောင် ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးတာ .."

"ဟင်!..."

မမ သူ့ကိုမော့ကြည့်တော့ ပြုံးလိုက်ပြီး ..

"ကိုယ်တို့နဲ့တွေ့တာ တိုက်ဆိုင်တယ် ထင်လို့လား .."

သူနဲ့ပတ်သက်တိုင်း ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေကို ရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သည့်အတိုင်း မမ မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက်ပြီး ဘယ်တိုမှန်း မရည်ရွယ်ဘဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ သူကလည်း ဘေးကနေ ပါလာကာ ..

"မင်းတို့မောင်နမ ဒီထဲဝင်သွားတာတွေ့လိုက်လို့ ကိုယ်တို့ပြန်မလို့ဟာကို ပြန်ခေါက်ပြီး ညီမလေးလည်း ဝင်ဖြစ်သွားအောင် ပို့ပေးလိုက်တာ .."

လမ်းသွားနေရင်း ငဲ့ကြည့်ရင်းနှင့် သူပဲ စကားတွေ ပြောလာ၏။

"ညီမလေးကိုမြင်လိုက်ရင် မင်း နောက်ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်လေ၊ ကိုယ်လေ .. အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ညီမလေးကို ထွန်းပို့သလိုတော့ ဖြစ်သွားမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှအားလုံးကို လေးစား တန်ဖိုးထားတာပါ၊ ပြီးတော့ ချာတီတ်ကိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်လို့ .."

သူပဲ ရှင်းပြလာတာကို မမ တစ်ခွန်းမှပြန်မမေးဘဲ မျက်လုံးကို အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာကာ လက်ကလည်း ဟိုဟာကိုင်မိ၊ ဒီဟာကိုင်မိ။

"ဘာမှမဝယ်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း .."

"မောင်နမ အတူတူဝယ်ခြမ်းဖို့ စိတ်ကူးထားတာမို့ လို့လား .. ကိုယ် ခပ်စုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကြောင့် အစီအစဉ်ပျက်သွားတာဆိုရင် .."

"မဟုတ်ပါဘူး .. မောင်လေးက အဖေ့ကိုကန်ဘော့ဖို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့ကြတာ၊ သူ့စိတ်ကြိုက်လေး ဝယ်စေချင်လို့ သူ့ကိုပဲ ဝယ်နိုင်ထားတာ"

တကယ်ပေးမယ့်လက်ဆောင်က သိန်းငါးဆယ် ဖြစ်သည်။ ဒါကို

အဖေက မယုမှာစိုးလို့ မေ ရဲ့မွေးနေ့နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့်
မေ ရဲ့မွေးနေ့မို့ ကန်တော့တာပါဆိုပြီး သူ့အတွက်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်
သတ်မှတ်သည့်ငွေကို မေ နာမည်နဲ့ ကန်တော့မှာဖြစ်၏။

“အဖေ ဆင်းရဲနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ။ ချစ်ဖူး ကလည်း
လိုချင်တာရှိရင် အဖေ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး မမ၊ မောင်
လေးရဲ့ဝေစု အဖေ့လက်ထဲရောက်သွားရင် မောင်လေး ဘယ်လိုပုံစံနဲ့
နေရနေရ ကျေနပ်နိုင်တယ်။ မမ ပြောသမျှတိုလည်း နားထောင်မယ်”
တဲ့..။ ပေးချင်နေတဲ့လူက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ ပေးရပေစေ၊ ပေးခွင့်ရမှာကိုပဲ
ပျော်မဆုံးဖြစ်နေပေမယ့် ကြည့်နေရတဲ့လူက စိတ်မချမ်းသာစရာပါ။

ဒါပေမယ့် ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာလေးကို မှဲမသွားစေချင် ..
သူ့ဝေစုလို့ သတ်မှတ်ပြီးပေးရမှ သူ ကျေနပ်ရမှာမို့ ဆေးညှိတ်
လိုက်ရတာပဲ ရှိသည်။ တကယ်တမ်း ရည်ရွယ်တာတွေထဲမှာ မေ ရဲ့
အနာဂတ်အားလုံးဟာ မောင်လေးပဲဖြစ်ကာ သူမထံမှ ချစ်ခြင်း သံယော
ဇဉ် .. ဖြစ်ရှိခြင်းပဲ ပိုင်ဆိုင်သမျှတို့ဟာ မောင်လေးအတွက်သာ။

“မေ ...”
“ဟင် ..”
“နည်းနည်း စပ်စုလို့ရဦးမလား”
“ဘာလဲဟင် ..”
“မင်းတို့သားအဖတွေ ပြုလည်သွားကြပြီလားလို့”
မေ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ ရလဒ်ကောင်း က ငဲ့ကြည့်ပြီး ကျွတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားလျက် ...
“ဆောရီး .. အဲဒါ ကိုယ်မမေးဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်တော့”
“ရပါတယ်၊ ဦးလင် တို့က တခြားသူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊
မေ တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေဥစ္စာ ..”
“ဟာ!... ဝိုဆိုးပြီး ကိုယ်က အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ သိချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မေ မှာလည်း ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ရင်း ပေါ့
ပါးသွားတာပေါ့၊ အဖေနဲ့မောင်လေးက အဆင်မပြေသေးပါဘူး၊ ပြေ
လာဖို့လည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်လေးကတော့ ရူးသွပ်နေရှာတာ
ပေါ့”

မေ အသံလေးတိမ်ဝင်သွားတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
ကာ...

“ဒီမှာ တစ်ခုခု ဝယ်ချင်မလားလို့ စကားကြည့်ပါလား”
“အို!...”
လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သဖြင့် မေ ဖျတ်ခနဲ မော့
ကြည့်ကာ ချက်ချင်း ပြန်ရုန်း၏။

“မင်း စိတ်ပြောင်းသွားအောင်လို့ပါ၊ ဆောရီးနော် ..”
မေ မျက်နှာလေး မကြည်လင်တော့ပေ။ ပြီးတော့ မြေလှမ်းတွေ
မိုက်သွားကာ ဘယ်မှာမှလည်း မရပ်တော့ ..။
“မေ .. ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”
“ရပါတယ်”

လေသံကမာနေသဖြင့် ရလဒ်ကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။
လောဘမှာ လူတွေရွပ်နေသလောက် တချို့က ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်
သွားနေကြတာဖြစ်ကာ တချို့ကတော့ ဝယ်စရာကိုမကြည့်ဘဲ လူတွေ
ကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေတာမို့ သူတို့အဖြစ်က ကြည့်နေကြတဲ့လူတွေအမြင်
မှာ အတင်းလိုက်စကားပြောနေတာလိုလို .. လိုက်ချောနေရတာလိုလို..။
“ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောရအောင်”
“မဖြစ်ဘူး ဦးလင်၊ မောင်လေးနဲ့ ပြန်ချိန်းထားတယ်”
“ကိုယ့်ညီမလေးလည်း သူနဲ့အတူရှိနေတာပဲ မေ၊ ကိုယ်တို့ပြန်
ဆိုမှ အားလုံး ဒီကနေ ပြန်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလား”
မေ ဘာပြောမလဲလို့ စောင့်နေရင်း သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ‘ဟင်

အင်း ဆိုရင်လည်း ဒီနေရာက အပိုင်အနိုင် လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားအံ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ...။

နဲ့သာရောင် လည်ကပ်လက်ရှည်ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့် ကျွန်းဖောင် နဲ့န စကတ်ရှည်ပျော့ပျော့က မေမေ ရဲ့ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်မှာ ကောက်ကြောင်းလေးတွေ ပေါ်နေတဲ့အထိ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်လေးနှင့် လှနေ၏။

ပြီးတော့ ဒီနေ့ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသဖြင့် မျက်နှာသွယ် သွယ်လေးက ပိုလှနေသလိုပင်။

“ဒိုးနပ် ကြိုက်လား ... ကြက်ဆီထမင်းဆို ထမင်းစားချိန်မဟုတ် တော့ ...”

“ဖြင့်ပါတယ်၊ မေမေ လည်း အပေါ်ပြန်တက်မလို့ပဲ”

“လှေကားက ဒီဘက်မှာ ...”

ဆန်ကျင်ဘက် သွားနေတာမို့လို့ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲထား လိုက်တာပါ။ မေမေ ပြန်ရုန်းလိုက်မှ သတိရသွားပြီး သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘယ်တော့များမှ ရမှာလဲ ...။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကြင်နာခွင့်။

“ဘာမှမဝယ်တော့ဘူးလား ...။ ကိုယ်တို့ဆုံတုန်း အမှတ်တရ တစ်ခုခုတော့ ဝယ်ပေးချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... လာကတည်းက မေမေ ဘာမှဝယ်ဖို့ ဇိတ်ကူးမရှိဘူး အဲဒီလို ရှောင်ပင်ထွက်တာတွေကို ဝါသနာကို မပါတာ”

“ဝါသနာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အခု ကိုယ့်ကို အားနာလို့ဖြစ်ဖြစ်ကွာ - တန်ဖိုးကြီးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ခုခု ...”

မေမေ မျက်နှာလေး တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ စက်လှေကားဖြေရင်းထဲ မှ မတက်ဖြစ်ဘဲ သူ့ကို အားနာရမုန်းမသိ မော့ကြည့်မိ၍ ...

“ဦးလတ် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်နေတာဆိုရင်တော့ လူမှားပေး ခြံ ထင်တယ်”

“မမှားပါဘူး။ ကိုယ် ဒီလိုနေရာမျိုးကို တွဲသွားဖူးတာ ညီမထေ

နဲ့ မဟုတ်ရင် မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ လူမှားလောက်အောင် မများ သေးဘူး”

မျက်နှာလေး ဖျန်းခနဲ နီသွားတာကို သူ စိုက်ကြည့်မိသည်။ လှေကားပေါ်တက်မယ့်လူတွေ သူတို့ကို ရှောင်သွားနေတာလည်း နစ်ယောက်စလုံး သတိမထားမိ ...။

“အလွမ်းမေမေ ... မင်းကို ကိုယ်က ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တောင်းထားပြီးတဲ့သူ၊ သွေးရင်းသားရင်းလို သဘောထားလို့လည်း မိသားစုနှစ်ခုကို တစ်ခု တည်း ပေါင်းစည်းဖို့ မင်းနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ခဲ့တာ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စအတွက်လည်း တစ်ဖက်ခြမ်းကိုပဲ မေ သဘောတူခဲ့တာ၊ ဦးလတ် နဲ့ မေ ...”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က အဖေနဲ့အမေဖြစ်မှ မိသားစုဘဝ ပြည့်စုံသွားမှာ၊ ခဲဒါ မင်း မတွေးဘူးလား”

ဘယ်လိုပြန်လှည့်လှည့် ဒီစကားပဲလား ...။

မေမေ ဇိတ်တွေ ရွပ်ထွေးလာကာ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောချင်တော့ ဘဲ လှေကားဘက်ကို ဦးတည်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ...

“အဖေ! ...”

လှုပ်ရှားနေသည့်လှေကားထစ်ပေါ်ကို ခြေချလိုက်တာနှင့် လူကို ခြေထောက်ကနေ ဆွဲခါမစ်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ နောက်ပြန်ယိုင်ကျသွား ၏။ သူမ မှောက်ကနေပါလာသည့် ရလဒ်ကောင်း ၏ ရင်ခွင်ထဲကို မှီချလိုက်သည့်နှယ်။ သူ ထိန်းဖက်ထားလိုက်တာကို သိပေမယ့်လည်း ရုတ်တရက် ပြန်ရွာမရင်နိုင်ဘဲရှိရာ ...

“မင်း လဲသွားမှာစိုးလို့နော်”

နားနားမှာ သူ ကပ်ရိုသွား၏။

ပြီးတော့ လှုပ်တစ်ပြက် ပြိုလဲသွားသည့်ခဏလေးမှာ စကားပြော လိုက်သလိုနဲ့ စိုးနမ်းသွားသေးသည်။

နွေးခနဲ ထိကပ်သွားသည့်နားသယ်စပ်လေးကို ကယောင်ကတစ်
ကိုင်လိုက်မိရင်း မခ ဇာတ်လိုက်သွားသလို တုန်ခါသွားသလား မသိ

ထို့ပြင် လူတွေအများကြီး ရှိနေကြတာကို မှောင်အတိကျသွား
သလို ဘာမှမမြင်။ မျက်နှာလေးမှာ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းတွေကို ငုံ့ကြည့်
လွက် ရလဒ်ကောင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ရင်တွေ လှိုက်ခုန်သွားတာ
ကတော့ ကြည်နူးစိတ်တွေနှင့် ပရမ်းပတာ ...။

မွှေးပျံ့နွေးအိနေသည့်ကိုယ်လေးကို အသာလေး လွှတ်ပေးကာ
သူမ လက်ဖဝါးလေးကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသေးသည်။ မရုန်းမဖယ်
ဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့တဲ့အထိ အတိတ်မှေလွင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းနေဆဲ
မျက်နှာလေးက သနားဓမ္မယပ်ပင်။

အဲဒီလောက်ထိ အချစ်နဲ့ စိမ်းသက်ခဲ့သည့် သူမကိုမှ သူ မြတ်နိုး
နေမိသည်။ ပြီးတော့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိ၏။

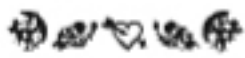
“အချစ်ရှိမှ အသက်ရှည်တယ်ဆိုတာလည်း မခ အတွက်တော့
ရယ်စရာကြီးပဲ ဦးလဒ် ရဲ့ .. အချစ်ကြောင့် အသက်တိုတာ ..”

လို့ သူမ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အချစ်ရဲ့ပြည့်စုံလှပခြင်းတွေကို ဒီ
ရင်ဘတ်ကြီးထဲထိ မြင်နိုင်အောင် သူ ဘယ်လိုထုတ်ဖော်ပြရမလဲ ...

နေရာကကာ ‘ရလဒ်ကောင်း’ တို့ နာမည်နဲ့ထပ်တူ အောင်မြင်
ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ‘အလွမ်းမခ’ ဆိုသော အချစ်မသိတဲ့ကောင်မလေး
ကျမှ ‘ရလဒ်ကောင်း’တာ တစ်ခုမှ မရှိခဲ့။

‘အလွမ်းမခ’ ဆိုတဲ့အတိုင်း မလွမ်းတတ်အောင် နေတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွမ်းတတ်အောင် သင်ပေးဖို့အတွက် သူ့ဘက်မှာ
လက်နက်မဲယမ်းတွေ အပြည့်...။

အခန်း ၅၅

“ကိုစာ ..”

“ဆွေသင်း .. ဘယ်လဲ”

ပစ္စည်းတွေချနေသည့် ကားနောက်မြီးမှာ ခါးထောက်ရပ်နေရင်း
အောက်ထဲကထွက်လာသည့် ဆွေသင်း ခေါ်သံကြောင့် စာမျက်နှာ
တူညီကြည့်ရင်း မေးသည်။

ဆွေသင်း သည် ဟိုတုန်းကထက် အများကြီး တောက်ပချောမွေ့
နေပေမယ့် ဟိုတုန်းက မျက်နှာမျိုးလိုတော့ မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ကိုတွေ့
အာနှင့် တကယ်အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ်နေတုန်း တွေ့
သလို အထုပ်တွေ မနိုင်မနင်းဆွဲရင်း အနားကို ပြေးလာ၏။

“ကိုစာ နဲ့တွေ့တာ အတော်ပါ။ ဆွေသင်း ခရီးသွားစရာရှိလို့ သိ
ကား.. အရေးကြီးလို့တဲ့လေ။ အဖေတို့ကိုတောင် သွားပြောချိန် မရ
တာဘူး”

“ဘယ်ကိုလဲ”

အထုပ်အဝါးတွေကို ငုံ့ကြည့်မေးတော့ ဆွေသင်း ကလည်း ဆွဲ
အတာတွေကို လက်နည်းနည်း ပင့်ပြကာ ...

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းမှာ လိုမယ်ထင်တာတွေပါ"
 "နေပါဦး .. နင်က ဘယ်ထိတောင် သွားမှာဖို့လို့လဲ"
 "ဆွေ ..."

ဆွေသင်း မခဲဖြေခင် မျိုးဆက် က အနားရောက်လာကာ စာမျက်နှာ ကို ခပ်တင်းတင်းစိုက်ကြည့်၏။ လက်မှတ်ထိုးသည့်နေ့က စာမျက်နှာ လာဖျက်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုမှမကျေနပ်နိုင်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ဖြစ်၏။

ထိုပြင် လက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့် တောက်ပထည်ဝါနေသည့် ဆွေသင်း နဲ့ သူ့ စကားပြောနေတာကို မတူတန်သည့်ပုံစံဖြင့် လက်ထိ ဆတ်စနဲ့ ဆွဲကာ ...

"သွားမယ် .. အချိန်ကုန်ခဲလို့"

တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောသွားသည်။ ဆွေသင်း ကတော့ ကားနားရောက်တာနှင့် လက်ကိုရုန်း၍ ...

"ကိုကြီးကလည်း .. ဆွေ က အဖေတို့ကို ပြောခိုင်းစရာရှိလို့မ"

"ပြောခိုင်းစရာရှိတော့ရော ဒီကောင်ကို မင်းအဖေက လူရာသွားပြီး နားထောင်မှာဖို့လို့လား၊ မိအုပ်လျက် အုပ်လျက်မရှိဘဲ လမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လေလွင့်ကြီးပြင်းလာတဲ့ကောင်တွေ .. ထို့"

သွေးဆိုသည့်အသိက လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိမ်းချင်၏။

"ထို့ထွမ်လုပ်ရလောက်အောင် ကိုစာ က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ကိုညွှန် .. ပြောရရင် ကိုစာ က ဆွေ တို့မောင်ကွေထက်တောင် အသိတရရှိသေးတယ်၊ သူ့နဲ့စိတ်ဆိုင်တာကလည်း မိဘဆိုဆုံးမမှုကြားက အထွက်လာပြီး ဆိုးသွမ်းနှိုင်းပူတာတွေမှ အများကြီး၊ ကိုစာ မိဘနဲ့ပေးမယ့် သူ့မှာ အဖေရော အမေရော ရှိပါတယ်"

"အိမာ ..."

မျိုးဆက် က ဒေါသသံရှည်ကြီးနှင့် ကားကို ဆောင့်ထွက်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

"မင်းက ဒီကောင်ကိုထိလို့ နာနေတာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်လည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ဆွေ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက်မှ မကြည့်တတ်တဲ့ မင်းကိုလည်း အံ့ဩတယ်၊ ဒီကောင် မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ကိစ္စကို လာဖျက်ခဲ့တာ ကြည့်စမ်း .. မင်းအဖေကသာ နားယောင်သွားရင် မင်းနဲ့ဝေးရလို့ မသေနိုင်ပေမယ့် ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့ဘဝတွေ သေပြီ"

ဆွေသင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ မျိုးဆက် က သူ့မအပေါ်မှာ အတည်တကျ တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ယူခဲ့တာ လေးပဲရှိကာ ကြင်နာယုယုစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့တာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပေ ..။ စိတ်ကောင်းလေးဝင်နေလျှင် နူးနူးညှိညှိရှိတတ်ကာ စိတ်တိုလာပြီဆို သူ့ပါးစပ်က ပြောလို့မထွက်တာ ဘာမှမရှိ ..။

"မင်းကို သနားစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ .." ဆိုသည့် စကားကို တွင်တွင်သုံး၏။

"ငါထားသလို နေစမ်းပါ၊ ငါ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါနဲ့" ဆိုတာတွေက မရှား။ အဆိုးဆုံးက အဖေအိမ်ကို လုံးဝ အသွားမခံတော့ခြင်းပင်။

"မင်းအဖေကို ငါ ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်တယ်၊ မနက်က မင်းမောင် အငယ်ကောင်နဲ့တွေ့လို့ မုန့်ဖိုးငါးသောင်း ပေးလိုက်တယ်၊ နှစ်ယောက်နဲ့သုံးဖို့လည်း မှာလိုက်တယ်"

စသဖြင့် ဆွေသင်း ပါးစပ်မဟာရသေးခင် သူကချည်း လုပ်ပြသွားကာ အဖေအိမ် စကားသွားဦးမယ်ပြောလျှင် "တာသွားလုပ်မှာလဲ" လို့ မေးတတ်ပြီ ..။

လက်ထပ်ခဲ့ကြတာလည်း မကြာသေးဘူးဆိုတော့ ဒါတွေကို သူမသည်းခံခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ မျိုးဆက် ကို သူမကိုယ်တိုင် အထင်

တကြီးရှိခဲ့တာနဲ့ ချစ်လည်းချစ်သလို လေးစားနေသည့်စိတ်က သည်းခံ
နေရတာကို သိမ်ငယ်သည်လို့ မထင်တာမျိုး။

ခရီးထွက်သည်ဆိုကာ ဂျစ်ကားစုတ်စုတ် သေးသေးလေးပေါ်
ပြောင်းတင်ပြီး ဆွေသင်း တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တဲ့အထိ ဘယ်
ကိုသွားကြမှာလဲလို့ မမေးမိအောင် သူမ သည်းခံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ပြီး...

"ဒီမှာ .."

စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည့် ကားသမား
က လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုမျိုး နဲ့ စကားတွေပြောနေကြတုန်းက ဟုတ်
တဲ့ ဆရာ၊ ဟုတ်တဲ့ စိတ်ချပါ ဆိုတာတွေနှင့် ခေါင်းက ပုတ်သင်ညို
လို့ ...။ ခုကျတော့ လျှာဖြတ်ခံထားရသည့်အတိုင်း ...။

"အခု ဘယ်ထိသွားမှာလဲ"

"မြဝတီနယ်စပ်အထိ"

"အဲဒီမှာ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း နေမှာလား။ ကျွန်မ
ယောက်ျားရော .."

"အဲဒါ အစ်မကို ဆရာက မပြောလိုက်ဘူးလား။ ကျွန်တော်လည်း
ဘယ်သိမလဲ"

ဆွေသင်း ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ပြန်သည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့အလုပ်အကိုင်တွေ မူမမှန်ခြင်းကို ရိပ်မိနေပေ
မယ့် သူကလည်း မေးမြန်းစပ်စုတာ မကြိုက်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိချင်စိတ်မျိုး မရှိခဲ့ပေ...။

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်ပြောပြော ကိုယ် လိုအပ်နေတာက
ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်နှင့် တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်မည့် ခင်ပွန်း
ကောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အတွက် ပြည့်စုံနေတာနဲ့ပဲ သူမ နေတတ်သလို
နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခုကျမှ စိတ်က ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် ထိတ်လန့်လာ

သလိုလို့ ...။

"ရောက်ပြီ၊ အထဲမှာ အားလုံးရှိတယ်နော်"

ကားပေါ်က ဆွေသင်း ပစ္စည်းတွေကို ပျဉ်ထောင်အိပ်ပုပုလေး
ရှေ့ အဆင့်ပေါ်မှာ ချထားခဲ့ပြီး ကားပြန်ထွက်သွား၏။

"မင်း သွားနှင့်၊ ငါ နောက်က ပါလာမယ်" တဲ့။

သွားနှင့်ဆိုတာ ရှေ့နောက်သိပ်မကွာဘဲ သူလိုက်လာမှာမျိုး၊ ဒါမှ
မဟုတ် မြို့ပြင်မရောက်ခင် တစ်နေရာမှာ သူမိလာမည်ဆိုလျှင် ပြဿနာ
မရှိ ...။ ခုတော့ သူမ အိမ်တံခါးဖွင့် ပစ္စည်းတွေသွင်းနေတုန်း ကားက
လည်း ပြန်ထွက်သွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိပ်လေးတွေမြင်နေရပေမယ့် အရမ်းကွာနေ
တော့ ကိုယ့်အိမ်ကို တံခါးပိတ်ပြီးတော့ပဲ ခရီးပန်းလာသမျှ အိပ်ရာထဲ
ဝင်လို့နေလိုက်မိ၏။ သူ ရောက်လာတော့ ညကိုးနာရီ။

"သွားမယ် .. ထ"

"ဟင်!.. သွားဦးမယ်၊ ဘယ်ကိုလဲ .."

ပစုံးတစ်ဖက်မှာ အိတ်မည်းကြီးတစ်လုံးနှင့် မျိုးဆက် မျက်နှာက
အလွန်အမင်း အရေးကြီးနေမှန်း သိသာလျက် ...

"ထပါဆိုကွာ .. လမ်းကျမပြောမယ်"

"ကားတန်းစောင့်ရတယ်ဆို .."

"မင်းကို ဘယ်သူလာပြောသွားတာလဲ"

"ညနေက အကြော်သည် ခေါ်ဝယ်တုန်းက ပြောသွားတာ"

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ခေါ်ပြောမိတာတောင် ဒေါသထွက်သွားသည့်
တံနားနှင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ဘာမှတော့မပြောပါ။ သို့သော်...

ညကြီးမင်းကြီး နောက်ထပ် ဝက်စိပွန်းကားလေးနှင့် ခရီးဆက်
ဦး ...

"လမ်းကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖြတ်လမ်းကြီးလဲ၊ ဘေး

မှာလည်း မောင်မည်းနေတာပဲ”

“ဘယ်သွားနေတာလဲလို့ မင်း မေးချင်နေတာလား”

“မေးချင်တာပေါ့၊ ကိုကြီးက စုချိန်ထိ ဆွေ့ ကို ဘာများပြောခဲ့လို့လဲ”

“အေး .. မပြောတာက များများသိရင် မြန်မြန်သေမှာမို့လို့”

ပြောပြန်ပြီ ဒီကေား ..

ရှေ့မှာ ကားမီးတန်းလေးအတိုင်း မြင်နေရတာကလွဲလျှင် သစ်ရွက်သစ်ခက်တချို့မှလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာမှမရှိ။ ညနေထအကြော်သည်ကတော့ ပြောသွား၏။

“တောင်ပေါ်ကို ကားတန်းနဲ့ပဲဖြတ်ကြတာ၊ ဘေးက ဖြတ်လမ်းတွေရှိပေမယ့် လူကောင်းသူကောင်းတွေ မသွားကြပါဘူး” တဲ့။

“ကိုကြီး ...”

“ဘာလဲ ..”

“အခု ဆွေ့ တို့က ဟိုဘက်နယ်အထိ သွားကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး .. အပြီးထွက်လာတာ”

“ဟင်!..”

“ဒီမှာ ဆွေ့ .. မင်းရဲ့ဘဝကို ကယ်ဆယ်ဖို့အတွက် ငါဒီလောက် သက်စွန့်ဆံ့များ ကြိုးစားနေရတာ၊ မင်း သေချာသိရင် ထိုင်ရှိခိုးချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှိခိုးရလောက်အောင် ကျေးဇူးကြီးမားနေရင် ခေါင်းပြန်မဆတ် တစ်နေ့လုံး ဦးခိုက်နေပါ့မယ် ကိုကြီးရယ် .. ဘာတွေလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ”

မျိုးဆက်က ရှေ့တိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီး ကြည့်မောင်းနေရင်

“ပြောပြမယ် .. နားထောင်”

ဆွေ့သင်း သူပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း တစစ ပြူးကျယ်လာခဲ့သည့်မျက်ဝန်းတွေ ပေါက်ထွက်မတတ် ချို့လာခဲ့လျက် --

“ကျွန်မော် သူ့ကို အတည်တကျ လက်ထပ်ယူလိုက်ကတည်းက ဆရာတို့ သိမှာပါ၊ သူ့ကိုတော့ --”

“မရဘူး မျိုးဆက်၊ ငါတို့အဖွဲ့သားတွေမှာ ‘မ’ဆိုရင် ကိုယ့်လက်မကိုဟောင် အကန့်အမြတ်ရဖို့ ရှိလာရင် အချိန်မရွေး နတ်ဖြတ်ပစ်ရရမယ်၊ မိန်းမကို မိန်းမလို့ပဲမြင်၊ အစ်မ၊ နမ၊ မိန်းမ ဘာအတွက်မှ အခွင့်အရေး မပေးရဘူး၊ ငါတို့ ဒီတစ်ခေါက်အတွက် တစ်ယောက် လိုနေသေးတယ်၊ မင်းမိန်းမက နနုငယ်ငယ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးဆိုတော့ အတော်ပဲ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ၊ သူက တကယ်ကို တလေးသာသာပါ၊ ဆင်းရဲပေမယ့် ဖြူစင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လေးစားပြီး ထားသလိုနေရာတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သူ့အစား ကျွန်တော် ဖန်တီးပေးပါ့မယ်”

“ဟ .. အဲဒီအတွက် အချိန်တွေ၊ ငွေတွေလိုလာမယ်၊ အန္တရာယ်ဆိုတာက ကျော့နောက်မှာ အမြဲတမ်းကပ်နေတား မခိုက်ချင်စမ်းနဲ့ကွာ.. မင်း မိန်းမယူလိုက်တာကိုက ဒီလိုကြုံလာရင် အဆင်သင့်ရှိနေဖို့ အရင်ကြိုးစားထားသင့်တာ”

“ပြီးတော့ .. သူ့အဖေကလည်း --”

“မပြောနဲ့တော့၊ မင်း ငွေလိုချင်နေတုန်းကတော့ ဒီအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ရဖို့အတွက် သစ္စာတွေပြု၊ ကတိတွေအထပ်ထပ်ပေးနဲ့ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီကောင်မလေး မင်းအတွက် သိပ်တန်ဖိုးကြီးနေရင်ပေါ့ .. ပြုလိုက်စမ်း”

သူ့ရှေ့ကို အတက်မျှကျော်ကြီးတစ်လုံး ပွင့်လှက်သား ရွေ့လျား

လာ၏။ အထဲမှာ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်မှစပါဘဲ ဒေါ်လာတွေချည်း မနည်း
မနော။

"မင်း ယူလိုက် .. အဲဒါ မင်းကို ငဲ့ညှာပြီး ပုံပေးလိုက်တာ၊ မိန်းမ
တွေ ပေါ်ပါတယ်ကွာ .. မင်းမှာ ဒါတွေ အထပ်လိုက်ရှိနေရင် ဟောတစ်
ယောက် ဟောတစ်ယောက် ရင်ခုန်နေလို့ရတယ်"

ပါးစပ်နေလို့မရတော့အောင် ထိတ်လန့်အံ့ဩရင်း ဆွေသင်း မျက်
လုံးတွေ ကားနောက်ခန်းက ဆိုစာအောက်ဆီ ရောက်သွား၏။ ဒီထဲမှာ
ငွေတွေ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်တာ သူမ သိထားသည်။ ဒီငွေတွေက -

"ဒါ .. ဒါဆို ကိုကြီးတို့က မိန်းကလေးတွေကို .. ဟဲ့ .."

"ဟုတ်တယ်၊ အခု မင်းကိုကယ်တင်ချင်လို့ ငါ အဖွဲ့ကို သစ္စာ
ဖောက်ခဲ့ပြီ"

ခေါင်းထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသလိုပင်။ သစ္စာဖောက်ဖို့
မပြောနဲ့ မသက်စရာတောင် မလုပ်ပုံကြဘူးတဲ့၊ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်
နေရတာတဲ့ ...။

ဘာအလုပ်လို့ မပြောဖူးပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်တာတွေ ပြုခွင့်
သည့်အခါ သူ ဒီလိုပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ဆွေသင်း မမေးရသေးဘဲ သူကပဲ ဆက်၍ ...

"စိတ်တော့ မကောင်းဘူး၊ သူတို့ ငါ့နောက်လိုက်ပြီး ဒုက္ခမပေး
နိုင်အောင် ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ သူတို့ကို ဒုက္ခပြန်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်"

"ဘာ!... ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲဟင်"

ဆွေသင်း အသံလေး မေးရိုက်သံလို တုန်ယင်လျက် ...

"သူတို့ .. သူတို့ကို ကိုကြီးက အလွယ်တကူ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်
ဟုတ်လား .."

"လွယ်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဖွဲ့လုံး ရဲလက်ထဲ
ရောက်သွားရင် ပြီးပြီလေ"

ပြောပြီး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိသည့် မျက်လုံးနှင့် လှည့်ကြည့်
ကာ ကားထဲမီးရောင်ပြောပြောအောက်မှာ ဆွေသင်း ချောက်ချားနေတာ
ကို သက်ပြင်းချ၏။

"ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချောင်း တဲ့ ဆွေ၊ ငါလည်း မတတ်
နိုင်ဘူး၊ မင်းကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရတဲ့အကြောင်း လိပ်စာနဲ့
တကွ သေချာရေးပြီး မင်းအဖေကို စာပေးနှိုင်းခဲ့တယ်"

"တာ!... ဘယ်လို .."

ဆွေသင်း ကိုယ်လေး ကြွခနဲ ပြစ်သွား၏။

"မင်းအဖေ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပါ၊ သူ ရဲကိုတိုင်လိုက်
ရင် ပြီးပြီ"

ဘုရား!... ဘုရား ...။

ဆွေသင်း မျက်လုံးတွေမှိတ်ချလိုက်ပြီး ဘုရားတမိသည်။

သွေးအေးလိုက်တာ ..၊ ပြောရက်လိုက်တာ၊ ကိုကြီးရယ် ...။

ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အချိန်ကျလာမှ အဖေ ဆိုသည့်သံယောဇဉ်
က ရင်ကို အရည်ပြောင်မတတ် ပူလောင်လာစေခဲ့၏။

အဖေ .. ငါ့ကို သံယောဇဉ်ကုန်ခန်းနေပါစေ ..၊ နေ့စိမ့်တဲ့သမီး

ဆိုပြီး မုန်းနေပါစေ၊ ငါ့အကြောင်းတွေ ဘာကြားကြား စိတ်မပူဘဲ သွေး
အေးနိုင်ပါစေ ..။

သူမ တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းနေမိပေမယ့် ...။

အခန်း ၅၃

"ဘာလဲ ချစ်ဖူး .. ပြခမ်း"
"အဖေ ..."
"ပြခမ်း ဆိုကွာ .."

ဦးခင်မောင် ဖွင့်ထားလက်စောရွက်ကို ဆွဲယူဖတ်လိုက်လျှင် ...

အန်ကယ်လ် ..

မိုက်လဲ့တာက ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော် တိုယ့်တိုယ့်ကိုယ် လူကောင်းမတုတ်မှန်း သိပေမယ့် ဆွေသင်း ကို မေတ္တာရှိမိတဲ့ အတွက် လက်ထပ်ယူခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ သူတို့ကို မလွန်စေနိုင်တဲ့အတွက် သူတို့တွေ ဆွေ သင်း ကို ဖော်ပြတာကို ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။ အိပ်မယ့် အခု အဲဒီမျိုး သတင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်လည်း အသက်တိုဖတ်ခဲ့တုတ်ပြီး ပြေးနေရပါပြီ။

သူတို့အဖွဲ့နေရာကို အောက်မှာ ကျွန်တော် သဲလွန်စ ရှေးခဲ့ တယ်။ အန်ကယ်လ် ရဲကိုတိုင်ပြီး ဆွေသင်း ကို ပြန်ကယ်လိုက်ပါ။

ဒါက ပြန်ပေးဆွဲတာ မတုတ်တဲ့အတွက် ရဲကိုတိုင်ရင်တော့ ပိရိယံ လို့ သတိပေးချင်ပါတယ်။

သမက်

"တောက် .. ဘာ သမက်လဲ .."

"ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဖေ၊ ဦးမျိုးဆက် က အဲဒီလို လူကြီးမှန်း သိကိုမသိခဲ့ဘူး"

ချစ်ဖူး စကားကြောင့် စာမျက်နှာ ၏ သွေးစတိုစွန်းထင်းနေသော မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်၏။

"ဒီလူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး အဖေ"

"အဖေ စိတ်ဆင်းရဲရမှာစိုးလို့ပါ"

"ဆွေသင်း က သားညီမလေးပါ အဖေရယ် .."

"တောက် .."

နောက်ထပ်တစ်ခါ တက်ခေါက်ခြင်းက ဘယ်အရင်မျက်နှာကို ရည်ရွယ်မှန်း မသိ ...။

ဦးခင်မောင် ညကသောက်ထားသည့် အိပ်မှုနံနံမှူး မူးနေတာတွေ ပါ ပျောက်ရှုထုန်လျက် စာကိုပဲ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖတ်မိပြန်သည်။

"ကျွန်တော် ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် အဖေ"

"ဟာ!... မင်း ဦးနှောက်နည်းလှချည်လား ချစ်ဖူး"

"ဦးနှောက်ကြီးတဲ့သူရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ အဖေ၊ ဒီလိုလူတွေ က အဖွဲ့အစည်းကြီးတယ်၊ လူသတ်ရဲတယ်"

"အေး .. သတ်ရဲလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ ရဲကိုတိုင်ဖို့က ..."

"အဖေ ..."

ဦးခင်မောင် စကားမဆုံးခင် လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် စာမျက်နှာ သည် သူတို့နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရောက်လာ၏။

သူ သတိပေးခဲ့တာကို ကိုယ်က ထိုးကြိတ်တုံ့ပြန်ခဲ့သေးသည်။ အခု ဒီပြဿနာပဲတက်နေရတာမို့ အချိန်ကိုက်ရောက်လာတာကို ဦးမင်မောင် ရှက်စိတ်နှင့် မှန်သွား၏။

ဒေါသကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ ...

“မင်းက စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မမက သူ့မွေးနေ့မို့လို့ အဖေကို ကန်တော့မလို့ လာကြတာ၊ နောက်မှာ မမ ပါလာပါတယ်”

သူသာ အဖေကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ငွေတွေ ပုံအပ်ပြီး ကန်တော့ခွင့် ရခဲ့တာမှာကို အပျော်လွန်ကာ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ဒီလိုလာဖို့ပဲ တက်ကြွနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုလာခေါ်ပါလို့ တရရပြေးထားခဲ့သည့် ဆု ကို တောင် သူ့ကိုယ်တိုင် မခေါ်ဖြစ်တော့ဘဲ မမ က သွားခေါ်ပေးရတဲ့ အထိ...။ ဒါပေမယ့် အဖေဆီကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်မသွားရဘူးလို့ မမ တောင်းတဲ့ကတိအတိုင်း အိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရ၏။

သူ လှမ်းကြည့်နေတုန်း ချစ်ဖူး ခြံထဲကနေ စာတစ်စောင် ကောက်ယူဖတ်ကာ အိမ်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ...

“အေး .. ငါ့သမီးက ကန်တော့မှာဆိုရင် သူပါမှ ဝင်ခဲ့၊ မစီးသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သားဝင်လာခဲ့တာ အခု အဖေတို့ဖြစ်နေတဲ့ ဆွေသင်း ရဲ့ ...”

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ပြန်ဆိုပြန်လိုက်”

“အဖေကလည်းဗျာ .. ဒီအချိန်မှာ ရန်သူလို သဘောထားမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ခေါင်းတစ်လုံး ပိုလာတော့ အကြံဉာဏ်တစ်ခု တိုးတာပေါ့”

ချစ်ဖူး က အရေးကြီးတော့ သွေးနီးစကားမျိုး ပြောလာ၏။

စာမျက်နှာ ကိုလည်း ပြန်ထွက်မသွားဖို့ လက်ရိပ်ပြထားကာ ...

“ဒီလူ့အကြောင်း ကျွန်တော့်တို့ထက် ကိုစာ က အရင်သိထားခဲ့တာ၊ သူ အကြံပေးနိုင်တာ ရှိမှာပေါ့”

ပြောပြီး စာမျက်နှာ ကို မေးဆတ်ကာ အကြံဉာဏ်တောင်းသလို ကြည့်၏။

“သူ့အကြောင်း ငါလည်း ထေချာမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နယ်စပ်အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေသလိုလို့ ဘာလို့လို့ ငါ့ကို ပြောပြတဲ့လူနှစ်ယောက်လောက် ရှိတယ်၊ ငါလည်း မသင်္ကာစရာပုံစံနဲ့ သူ့ကို တစ်ခါ တွေ့ဖူးလိုက်တယ်”

စာမျက်နှာ က ရှင်းပြနေပေမယ့် ဦးခင်မောင် ရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုလည်း ကြည့်သည်။

“သိတိုင်း မပြောရဘူး မောင်လေး၊ စေတနာဆိုတာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ထားတတ်ရတယ်” တဲ့။

ဟိုတစ်ခါ ဒီပြဿနာတက်ရတုန်းက မျက်နှာကဲကတော့ကို ကြပ်ပူထိုးပေးနေရင်း မမ ကရုဏာဒေါသနှင့် ဆူခဲ့သည်။ ဆူနေရင်းနှင့် ဆုံးမသည်။ မြီးတော့လည်း ငိုလို့ပါ။

သူ ဒီလို နောက်တစ်ခါ ဝင်ပြောမိသည့်အတွက် အထိုးကြိတ်ခံရမှာကို ကြောက်သော်လည်း အဖေရဲ့ဒေါသအမှန်းတွေ ပိုလာမှာကို အားလုံးထက် ပိုကြောက်သည်။

“အခု ဆွေသင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုစာ သိလား ..”

ချစ်ဖူး က မေးတော့ သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ကြားလိုက်ရတဲ့ တစ်စွန်းတစ်စအရ ဆွေသင်း ဒုက္ခရောက်နေတာ သိသည်။ သူ့ယောက်ျားကြောင့်ဆိုတာလည်း သိ၏။ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိပေ။

“သူ့ယောက်ျားက မိန်းကလေးတွေကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေတဲ့ လူကြီး၊ သူက မဆွေ ကို မှီအုပ်စုလက်ထဲအပ်ပြီး ပြေးပြီ”

“ဟင်!...”

စာမျက်နှာ တအံ့တသြဖြစ်သွား၏။ ဦးမျိုးဆက် ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး တစ်ယောက်က သတိပေးတုန်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်ထိတော့ မထင်ခဲ့ပေ။

လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်တောင် တခြားမကောင်းမှုများစွာ ကျူးလွန်ခြင်းနှင့် လူဆိုးဖြစ်နေတာဆို တော်သေးသည်။

ခုတော့ ဒီလို ယုတ်ယုတ်မာမာနည်းနှင့် -

“ဒါဆို ဆွေသင်း က အခု ဟိုလူတွေဆီမှာလား၊ ဟိုဘက်ကို အပို့ခံလိုက်ပြီလား”

“မသိဘူး၊ သွားကယ်လိုက်ပါလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဥပါဒ်လွတ်အောင် တော့ ရေးထားတာပဲ”

ချစ်ဖူး က လွန်ကျနေသည့်စာကို ပြန်ကောက်၍ စာမျက်နှာ လက်ထဲ ထည့်သည်။ စာမျက်နှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါက ...”

အဖေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ -၊ မျက်နှာမော့လိုက်တော့ နေရာမှာ အဖေကို မတွေ့ရတော့ပေ။ စာမျက်နှာ ဟိုဒီလိုက်ရှာနေတုန်း ဦးစင်မောင် က ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုဝတ်နေရင်း အပြင်ပြန်ထွက်လာကာ-

“လိပ်စာအတိုင်း ငါ အရင်စုံစမ်းကြည့်ဦးမယ်၊ မင်း ငါ ဘာမှ အကြောင်းမကြားဘဲနဲ့ ရဲကို လုံးဝ မဟိုင်နဲ့နော်”

“အဖေ ...”

စာမျက်နှာ အဖေရှေ့ကနေ ပိတ်ကာထားကာ ...

“အဖေ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သူတို့ကို ဘာမှလုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆွေသင်း ကို မကယ်နိုင်သေးဘဲ အဖေပဲ ...”

“ဟေ့ .. ဇယ်စမ်း”

ဒေါသအရှိန်က ရှိပြီးသားမို့ ဦးစင်မောင် က စာမျက်နှာ ကို

တွန်းပစ်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာဖို့လို့ လာတားနေတာလဲ၊ ဒါ ငါ့မိသားစုကိစ္စ၊ ငါ့သမီးအတွက် တာဖြစ်ဖြစ် ငါ လုပ်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး အဖေ၊ ကိုယ့်မှာ အလင်းရောင်ထဲက အမှန်တရား ရှိနေပေမယ့် ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင် အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံးကို အမှန်တရားတစ်ခုတည်းနဲ့ .. အဖေတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သားတို့ ဥပဒေနဲ့လက်တွဲပြီး ...”

“မတွဲဘူး .. တွဲလို့မဖြစ်ဘူး ..”

ဦးစင်မောင် မျက်နှာကြီးက အသိစိတ်ပျောက်နေသူလို နီရဲ တုန်သင်လျက် ...

“ငါ့သမီး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အရင်သိရရင် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ငါ သိကယ်”

“ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူ ပြောထားတာပဲ အဖေရယ်”

“နဲ့ကိုတိုင်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာရော မင်း မတွေးဘူးလား၊ ဒီမှာ စာမျက်နှာ -”

ဦးစင်မောင် က မျက်နှာကို ရွေ့တိုးလိုက်ကာ ...

“မင်း ငါ့ကို တရားချသလိုလို ဆရာလုပ်သလိုလို လာမပြောနဲ့၊ ငါ့သားသမီးတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လေလွင့်ပျက်စီးကုန်ကြလို့ မင်းကို လူတော်လူကောင်းလေးဆိုပြီး ငါက အထင်တကြီး ရှိလာမယ် ထင်သလား”

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားဖြတ်ဝင်လာသည့် ရုပ်သီးသော မေးခွန်းနှင့် အကြည့်တွေကြောင့် စာမျက်နှာ ငါ့ပြာမည်ကောင်းတွေ လျှာဖျားမှာပဲ ပျောက်ဆုံးကုန်၏။ အဖေမျက်နှာကို မျက်ကောင်မခတ် ထားနေမိရင်း ဘာတစ်စွန်းမှ ပြန်မပြောတတ် ...

“ငါ့ရဲ့ သားဆိုး၊ သမီးဆိုးတွေကို မင်းဝိုဒ်ကောင် ဆယ်ယောက်နဲ့

တောင် မလဲနိုင်ဘူး -"

ထပ်ပြောလာသည့်ကေားလုံးက ပြားတစ်စင်းလို နှင့်ခနဲ စူးသွားသည်။ ဦးခင်မောင် သည် ပြောနေရင်း ရှေ့ကို တိုးကပ်ရင်းနှင့် စာမျက်နှာ နဲ့ ရင်ဘတ်ချင်း နီးကပ်နေကာမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ...

"ဆွေသင်း က ငါ့ရဲ့ရင်သွေး .. ငါ့သမီး၊ မင်းက တစ်မီးပီပီ မင်းနဲ့မ မဟုတ်လို့ ဒီကေားတွေ .."

"မဟုတ်ပါဘူး အဖေ .. သားရင်ထဲမှာ ဟိုတုန်းတည်းက ခုချိန်ထိ ဆွေသင်း တို့ ချစ်ဦး တို့တွေက သားရဲ့ ညီအရင်း ညီမအရင်းတွေပါ"

ဦးခင်မောင် မှီပစ်လိုက်ခြင်းက ကေားလုံးတွေ တန်းစီပစ်ခတ်သွားသလို ရင်ထဲမှာနာကျင်လာ၏။ သူ တစ်သက်လုံး ငတ်မှုတ်စွာဘောင်းခံလာခဲ့ရသည့် မေတ္တာတရားက ခုချိန်ထိ သူ့နဲ့ အဝေးကြီးမှာပါ လား...။

ပြောလိုက်သမျှ တလွဲတွေ ထင်ခံရသည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မုန်းဖို့တွေသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တသမတ်တည်း နိုင်မြဲလာခဲ့သည့် အမေအလျှော့ မျှော်လင့်ဆဲ ချစ်ခြင်းတရားတို့က နာကျင်ခဲ့ရတိုင်း ယုတ်လျော့မသွားနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့၏။

တယုတယ ပြုခဲ့လျှိုးထောင်ခဲ့ကြသည့် အဖိုးထိုက်အခိုးတန် ပန်းမျိုးတွေဟာ ရာသီအချိန်အခါအလိုက်မှာ ထိခိုက် ပျက်စီးလွယ်ပေမယ့် အလေ့ကျ ဝေါင်းမြက်နွယ်ပင်တွေကတော့ ရာသီလည်း ဂရုမစိုက်၊ ပျက်ဆီးပစ်တာတောင် ပြုန်းတီးသွားခဲ့တာ မရှိ ...။

စာမျက်နှာ ဆိုတဲ့ကောင်က အလေ့ကျ ဝေါင်းမြက်တွေလိုလား...။ သူဘဝဟာ ဂရုစိုက်ယုယမည့်သူ မရှိခဲ့ဘဲ မျော့ချင်ရာမျော့နေရင်း ဝေဒါလို အမြဲတမ်း ပန်းပန်နေခဲ့သည်။

ရိုးသားလှ ကြိုးစားလှချေရဲ့ လို့ လူတချို့ မိုးမွမ်းကြ၊ ခင်မင်ကြတာတွေအားလုံးသည် အဖေရဲ့ ထင်မြင်သေးစွာ ရှုံ့ချလိုက်သည့် အကြည့်တစ်ချက် .. ကေားတစ်စွန်းမှာပဲ အညွှန်ကျိုး၏။

ဘဝကို စစ်မျက်နှာတစ်ခုလို ရင်ဆိုင်ရင်း အောင်လံတလူလူလွှင့်နိုင်ခဲ့တာလည်း အမေ့ရှေ့မှာတော့ ကစားရာစက္ကူအလံတစ်ခုလို ...။

"အဖေ .. အဖေ နေပါဦး"

မျက်ရည်ရေလာသဖြင့် မှန်ဝါးသွားသည့် မြင်လွှာထဲမှာ အဖေထွက်သွားသည့်အရိပ်ကို မြင်လိုက်ကာ စံစားရသမျှတွေ အားလုံး ပျောက်ဆုံးသွား၏။ သူ အဖေကို အတင်းလိုက်စွဲထားလျက် ...

"အဖေ .. အဖေက သားလိုကောင် သယ်ယောက်လောက်နဲ့ ဝေလဲနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် သားက အဖေတစ်ယောက်ကို သားတစ်ဘဝလုံးနဲ့ လဲယူရမယ်ဆိုရင်တောင် လိုချင်တာပါ အဖေ ..."

ပေါက်ခနဲ ကြွဆင်းလာသည့် မျက်ရည်ကို အဖေနှုတ်ခမ်းတွေ ခွဲမသွားခင် လက်မောင်းနဲ့ ပင့်သုတ်ပစ်လိုက်ကာ ချစ်ဖူး ဘက် လှည့်ဆိုက်၏။

"ရှာ .."

သူ ကိုင်ထားဆဲ အိတ်ကို ချစ်ဖူး လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဦးခင်မောင် ဘက် ပြန်ငုံကြည့်ကာ ...

"အဲဒါတွေက မမ ကန်တော့မယ့်ပစ္စည်းတွေပါ"

ပြောပြီးမှ မျက်နှာငုံ၍ ...

"ဆွေသင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သား သွားရှာမယ်၊ အဖေတစ်ချမ်းသာမယ့်သတင်းနဲ့ သား ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်" ဦးခင်မောင် မျက်လုံးတွေ စူးရဲသွား၏။ ဘာမှမပြောရသေးဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းထွက်သွားသည့် စာမျက်နှာ ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ စေ့ ကျည်းမြောင်းသွားသည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ ရှုပ်ထွေးမှုများစွာဖြင့်...။

အိမ်ထဲမှာ ရှိ

အခန်း | ၅၄ |

“မနေ့က ဝယ်ခဲ့တာတွေရော ..”
“မောင်လေး ယူသွားတယ်လေ”

ကားက လမ်းလယ်ခေါင်က ချိုင့်ကြီးကိုရှောင်၍ ကပ်သီးကပ်သီး မောင်းနေရတာမို့ ဆု က ကေးလှည့်ပြောလိုက်၊ ရွှေပြန်လှည့်လိုက် နှင့် ...

“မနေ့က အန်ကယ်လ်အတွက် ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ဝယ်ပြီး နား ဝယ်ကာမှ ငါးထောင်လို့နေလို့ ဆု က စိုက်ပေးတာလေးကို မောင်လေး ဘာဖြစ်သွားလဲ သိလား ..”

“သိတယ် .. သိတယ် ပြောသားပဲ၊ အဲဒါကို ပြန်ပေးချင်နေတာလေ၊ ညီမလေးကို တစ်ခါဆန်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေအတွက် ငွေနဲ့ သူ့ခြေသူလက် အားလုံး ဝယ်ချင်တာ”

ပြောနေကြသည့် နှစ်ယောက်ထဲမှာ တိုင်တဲ့သူကလည်း မခံနိုင်လို့ တိုင်တာမဟုတ်သလို ရှင်းပြနေတဲ့သူကလည်း အနားမှာ မှီလျက် မှန်းဆပြီး ချစ်စနိုးမျက်ဝန်းများနှင့် ရယ်နေရင်း ဖြစ်သည်။

“မောင်လေးကလေး အဖေ့ကို သူ့ဘဝထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ချစ်တာထက်လည်း ပိုသေးတယ်၊ ယူရင်ထဲမှာ နူးညံ့ကြင်နာမှုတွေအပြည့်ရှိပေမယ့် အားလုံးက ၎င်းလျှိုးပြီး အဖေ့ကို တမ်းတနေတဲ့စိတ်တစ်ခုပေါ်မှာပဲ ရှိတော့တာမျိုး ..”

မေ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဆွေးရိပ်သမ်းနေ၏။

‘မမနဲ့ ကပ်လိုက်ပြီး ကန်တော့ရမယ့်အဖြစ်ပါလား’လို့ နည်းနည်းမှ တွေးမိပုံမပေါ်ဘဲ တစ်ညလုံး ဒီအိတ်တစ်လုံးနဲ့ပဲ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် မအိပ်နိုင် ။

အဖေ အတ္တကြီးလွန်းတာကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ပေမယ့် မောင်လေးကို သနားလွန်းလို့ သူမ ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့တော့ အဖေ့ရှေ့မှာပဲ မောင်လေးက ကန်တော့ချင်တာတွေ၊ မောင်လေးရဲ့ မေတ္တာတွေကို အဖေ အသိအမှတ်ပြု နားလည်သွားအောင် မရမနေ ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ မောင်လေးကို နားလည် သည်းခံလွန်းသည့် ဆု ကိုယ်တိုင် နောက်ထပ် ပိုပြီး နားလည်သွားစေချင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆု က လိုက်ချင်သည်ဆိုတာကို မောင်လေးက သိပ်မခေါ်ချင်ဘဲ သူမကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် သိလား ..”

ဆု က ကားမောင်းနေရင်း လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ဆု ကို လာခေါ်ဖော်လို့ တောင်းပန်နေတာကို ဘာဆိုင်လို့လဲတဲ့..၊ ဒါက မိသားစု ကန်တော့ပွဲ နှင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမှာပေါ့တဲ့”

ထပ်တိုင်ပြောတော့ မေ ရယ်လိုက်မိသည်။ အိမ်မှာလည်း ဒီတိုင်းပြောပြီး မခေါ်ပါနဲ့လို့ တားနေသေးသည်။

“ဆု ကလေ သူ အရမ်းပျော်နေတာကို ခဏလေး မြင်ရတာ

အားမရလို့ပါ။ သူ့ ကန်တော့တိုင်း အန်ကယ်လ်က ကြည်ဖြူခဲ့တာ မရှိဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် .. ညီမလေးရယ် ..”

“အခု မမပါမှာဆိုတော့ အဆင်ပြေမှာ သေချာတယ်လေ။ သူ့ ဖျော်နေမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဆု က ထိုင်ကြည့်နေချင်တာ၊ ပြီးတော့..”

သူမဘာသာ ပြောနေပြီး ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“သူ့ချစ်တဲ့လူအားလုံးကို ဆု က စိတ်ဝင်စားတာ မမရဲ့ ..။ သူ့နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံးပါပဲ။ ဆု လေ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ သိလား.. သူက စိမ်းကားသလောက် ..”

“စိမ်းကားမဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ် .. မမ ခုနက ပြောသလိုပေါ့။ အဖေနဲ့သာ အဆင်ပြေသွားကြရင် သူ့ရဲ့ တစ်ခုတည်း စူးစိုက်မှု က အားလုံးအပေါ် မျှဝေလာမှာပါ။ မောင်လေးကို နားလည်ပေးပါ ညီမရယ်..နော် ..။ မမလည်း ဆု ကို ချစ်တယ်။ မောင်လေးကို သိပ်ချစ်မှန်းသိလို့ ပိုချစ်တာ ..။ မောင်လေးနဲ့ ခွယ်တူဆိုပေမယ့် ညီမလေးရင်ထဲမှာ မောင်လေးအပေါ် ဘယ်လောက် လေးနက်တယ်။ နိုင်မာတယ် ဆိုတာ မမ နားလည်တာပေါ့”

“မမလိုသာ သူ ပြန်နားလည်ရင် ကောင်းမှာနော်။ ဆု ကလေ မမနဲ့ ကိုကိုရယ် .. သူနဲ့ ဆု ရယ် တစုတစားတည်း ဖျော်ဖျော်ခွင့်ခွင့် တစ်သက်လုံး နေသွားချင်တာ”

ကိုကိုဆိုတာ ပါလာသည်နှင့် မခ ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိသည်။ မောင်လေးအတွက် ဆု လိုမိန်းကလေးမျိုးကို လက်လွတ် မဆုံးရှုံးစေချင်ပေမယ့် သူမအတွက်က ဘယ်လိုအရည်အချင်းကောင်းနဲ့ ယောက်ျားမျိုးမှ မလိုအပ် ..။

“ဟင်!... မောင်လေး ..”

“ဟယ်!... ဟိုမှာ စာမျက်နှာ မမ ..”

တက္ကစီပေါ်မှာ စာမျက်နှာ ပါသွားသည်။ သူမတို့ မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှာ စာမျက်နှာ လည်း မြင်ကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မျက်လွှာချလိုက်တာကြောင့် မခ စိတ်ထဲမှာ ထင်သွား၏။

“ရပ် .. ခဏရပ်ဦး”

“ဟုတ် ..”

ရပ်လိုက်ပေမယ့် ကားက လမ်းထဲကို ကွေ့ချိုးလိုက်ပြီမို့ ဘက်နှစ် ပြန်ဆုတ်ရဦးမည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တက္ကစီက မရှိတော့ပေ ..။

မခ တံခါးဖွင့်ကာ ကားပေါ်ကနေ ဒရောသောပါး ဆင်း၏။

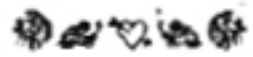
“မမ ကားပြန်လှည့်ဦးမယ်လေ .. ပြန်တက်”

မခ ရုတ်တရက်ကြားလျက်နှင့် မသိသလိုကြီး ဖြစ်သွားသည်။ မောင်လေး ဘယ်သွားတာလဲ ..။ ဘာအရေးကြီးသွားတာလဲ ..။

ခေါင်းထဲမှာ ရုတ်တရက်နေသလို တက္ကစီရူးမြည်တော့မတတ် အပူတပြင်း စဉ်းစားပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ အပြေမပေါ် ..။

ဆု က ကားကို နောက်ပြန်လှည့်နေပြီ ဖြစ်၏။ မခ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ် ချက်ချင်းချ၍ ...

“အဖေအိမ်ကိုပဲ သွားမယ် ဆု .. ရှေ့မှာ မြင်နေရပြီ”

ဘဝနိး (၅၅)

"ဘာ!... ဘာပြောတယ် ချစ်ဖူး .."

မခ ချစ်ဖူး ပြောနေတာ မဆုံးခင် အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားရှိသလောက် ဆောင့်ခါပစ်ရင်း ...

"နှင် .. နှင်တို့ ငါ့မောင်လေးကို သေတွင်းထဲ ပို့လိုက်တယ် ဟုတ်လား .."

"မဟုတ်ဘူး .. အစ်မမောင်က သူ့ဟာသူ သွားတာ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

မခ လက်ကိုလွှတ်ကာ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်၏။ နက်ဖြာရောင်နုနု ရင်ရေလက်စကလေးနှင့် ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားသဖြင့် မခ အလျင်စလို လှည့်ပစ်လိုက်တော့ ဆံပင်တွေ ဝဲခါ သွား၏။

မျက်နှာမူလိုက်တာက စိန်းစိန်းကြီးကြည့်၍ ဘာမှမပြောဘဲ ရစ်နေသည့် ဦးခင်မောင် ထံ ...

"အဖေကြောင့် .. အဖေ တစ်ခုခုပြောလိုက်လို့ မောင်လေး ထွက်သွားတာ"

မခ တပ်အပ်ခွပ်စွဲသည်။

ကြမ်းပေါ်မှာ ဒီတိုင်းရှိနေသေးသည့် အိတ်ဆီ မျက်လုံးရောက်သွားလျှင် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို ဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသည့်နယ်၊ အသက် ၅၅တွေပါ ရပ်ကုန်သလား မသိ ..

"မောင်လေး .."

နှုတ်ဖျားမှ ဖွဖွ... ကာ အိတ်ကို ကတုန်ကယင် ခြေကောက်သည်။

အိတ်က ဦးခင်မောင် ခြေရင်းမှာမို့ မခ မတ်မတ်ပြန်ရပ်လိုက်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်လျက် ...

"ဒီမှာ.. ဒီမှာကြည့်ပါဦး အဖေ.. ဒီထဲမှာ အဖေအတွက် မောင်လေး ရဲ့ပိုက်ဆံ သိန်းငါးဆယ် ပါတယ်၊ မောင်လေးကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ပြီး လိုက်ဝယ်ထားတဲ့ အဖေအတွက် အင်္ကျီပုဆိုးတွေ၊ ဖိနပ်နဲ့ နာရီတွေ၊ အဲဒါတွေကို မမ ကန်တော့တာဆိုပြီး ပေးပေးပါဆိုလို့ မခ လိုက်ခဲ့ရတာ၊ ဒါတွေကို တပိုက်ပိုက်နဲ့ သူ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ် မိုးလင်းခဲ့တာ အဖေ သိလား .."

မခ အငိုခနဲ ရှိုက်သည်။ တံခါးဝမှာပဲ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဆုမျက်နှာလေးမှာလည်း မျက်ရည်တွေ စိမ့်နေပါပြီ .. ဒီမိန်းမကို ခုန်းပါသည်ဆိုသော ချစ်ဖူး တောင် မျက်နှာ ငုံ့ကျသွားခဲ့သည်။

"အဖေ အရမ်းကို ရက်စက်တာပဲ၊ အဖေကို နာကြည်းနေတာနဲ့ပဲ မောင်လေးကို တစ်သက်လုံး ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်၊ အဖေအတ္တတွေကို မောင်လေးက မမြင်ပေမယ့် မခ ရင်နာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မောင်လေးကသာ တောင်းပန်ခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့ရင် မောင်လေးကို မချစ်နိုင်တဲ့ အရာတွေကို မခ သေတာတောင် လာမှာမဟုတ်ဘူး"

"မလာနဲ့ .. သွား .. နှင် ထွက်သွားပါ၊ ငါ့ဘဝမှာ .."

"အဖေဘဝမှာ အဲဒီအတ္တအဆိပ်တွေနဲ့ပဲ ဘယ်တော့မှ အေးချမ်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချောင်တပ်ရေသာခိုနေတဲ့ သားဆိုးသမီးဆိုးတွေ

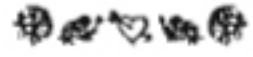
အတွက် ပေးဆပ်ရင်း မေတ္တာစစ်နဲ့ ဝေးသထက်ဝေးမှာ.. အစေ
မောင်လေးကို ဒီနေ့ တွန်းချလိုက်တဲ့ချောက်ထဲက မောင်လေး ပြန်တက်
မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ...”

မမ သက်ပြင်းရွက်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားတော့ ဆု
အပြေးအလွှား ဝင်လာ၏။

“မမ .. မမ သတိထားလေ .. ဆု တို့ လိုက်ရှာလို့ရတာပဲ”

မျက်ရည်တွေကျရင်း ရှိုက်ငိုလို့မရဘဲ မမ ဦးစင်မောင် မျက်နှာကို
နာကြည်းစွာ ကြည့်၏။

“အဖေကို မမ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ..”

အခန်း ၅၆

“တောက် .. မျက်စိရှေ့မှာသာရှိရင် ဒီကောင် ခုလောက်ဆို တစ်
ကိုယ်လုံး ဆန်ကွဲစေတွေ ဖြစ်နေပြီ”

ဒေါသက လူနဲ့မဆုံအောင်ဖြစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်
နေတာ အခေါက်တစ်ထောင်လောက် ရှိနေပြီထင်သည်။

ပြီးတော့ နာရီ ကြည့်ပြန်၏။ သူ နာရီကြည့်တိုင်း အခန်းဝ
အတွင်းဘက်မှာ တန်းစီရပ်နေကြသော သုံးယောက် ရိုးတိုးရွတ်နှင့်
နေရာမရှိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“တောက် .. ကွာ ..”

ဖုန်းနား လျှောက်သွားပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်နေသည့် တက်
ခေါက်သံနှင့် ...

“ခုချိန်ထိ ဘာမှ သတင်းမပို့ဘူး .. ကန်းမသားတွေ ..”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ!... ဆရာကြီး”

တစ်ယောက်တည်း မီးတောက်နေသည့် ဒေါသမျက်နှာက ချက်
ချင်း ပျာယာခတ်သွား၏။ အခန်းဝမှာ မားမားကြီးရပ်လျက် မျက်

မှောင်ကုတ်ကြည့်နေသည့် လူထွားကြီးထံ ပြေးသွား၍ အိတ်ထဲက စာရွက်အခေါက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်ကို တွေ့လား .. အဲဒါပဲ ပြော ..”

“ရှာခိုင်းထားပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒီကောင်-ဟိုဘက်နယ်ထဲ အလွတ်ပြေးနိုင်လည်း ခဏပါပဲ၊ အဓိကက ဒီပတ်ကရန်ကို ရှင်း ပြီးရင်...”

“ဘာ!...”

ဆရာကြီးဆိုသည့် ထိပ်မြောင်မြောင် ရှပ်အင်္ကျီပွပွ သောင်းဘီပွပွ ကြီးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြောလိုက်သည့်စကားကို ဒေါသတွေ အဆမတန် ဖြစ်သွားကာမှ ဖြန့်ပြထားဆဲ စာရွက်ကို ဖျန်းခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။

စာကိုပတ်ရင်း မျက်လုံးတွေ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့သည်။

ထံရာပူ ..

ကျွန်တော်ရဲ့ ဖခင်လူ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဂွဉ်လွတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရ ဝေ၊ သူ့ကို ထံရာပူ၊ ဝိလက်ထံ အပ်ပယ်ကိစ္စ သူ သိသွားတယ်။ သူ့အိမ်က ဝေအနဲ့ မောင်တွေပါ အဲဒီသတင်းနောက်ကို လိုက်နေ ကြလို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အဖို့သတ်နေရတယ်၊ တန်ဖိုးပွန်း ထွက်တဲ့သတင်းအိမ်နဲ့ ဈေးမယူ ဖော်ထုတ်သွားရင်း သူလည်း ပြန်ပြီး ယုံကြည်အောင် သူ့အဝတ်တို့ကိုပါ ဖျက်ဖြဲပြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရ တယ်။

အားလုံးအတွက်လို တွေ့ပြီး ကျွန်တော်မှာလည်း အပြစ်မရှိလို့ မတိုင်ပင်ဆဲ ဆုံခြိတ်လိုက်ရတာကို ဂွဉ်လွတ်ပါ ဆရာ၊ သူ့အပေက ထူသမီးနောက်ကို လျှောက်လိုက်နေမှာပဲ ထင်တယ်၊ မောင်တွေ ကလည်း လူငယ်တွေဆိုတော့ ဝေလူ့တွက်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီကြောင့် အချိန်ပီ အောင်ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ ရဲကို တိုင်လားတန်းလားလုပ်ရင်

စုံထောက်တွေ လိုက်လာလိမ့်မယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါလို့ တောင်းပန်ရင်း သတိထားမိလို့ ပြောပါရဝေ၊ ဆရာတို့နဲ့ ကျွန်တော် 'ကျိုင်း'တားတော်ဆုက်မှာပဲ ဆုံဖို့ တောင်းနေပါမယ်၊ သူ့ကို အပ်ဖို့ လည်း အဆင်သင့် ခြင်ဖန်ပေးပါမယ်လို့ တာဝန်ယူပါတယ်။

“တောက် ..”

စာကို ငြိုးခနဲ ဆွဲဆုတ်ပစ်ကာ ဆရာကြီးက တောက်ခေါက်၏။ “ငါတို့ 'ရိန်း' အဖွဲ့မှာ ဒီလို ပက်ခွဲနှစ်ခွဲ စာရေးတဲ့ကောင် မရှိဘူး။ တောက် .. သက်သက် တစ်ကွက်တိုက်သွားတာ၊ မင်းတို့က ဒီစာကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေကြတယ်ပေါ့”

“မထင်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဒီကောင် အစကတည်းက မိန်းမကို ထုပ်ပိုးထားချင်နေတာ ကျွန်တော်တို့ ရိပ်မိနေပါတယ်၊ အခု သူ တမင် ရန်တိုက်ပေးသွားတာမှန်း သိနေပေမယ့် ဒီမီးစတွေကို မငြိမ်းလို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. ငြိမ်းရမယ် .. အရင်ဆုံး လုပ်ရမှာက ငါတို့ ဆိုက်ဒ်တူးနဲ့ လက်ခွဲနှစ်ခုကို မျက်ချင်း ခြေရာဖျောက် ..”

“ဖျောက်ပြီးပါပြီ”

ဆရာကြီး ကျေနပ်သွား၏။ ခေါင်းညိတ်နေရင်း ခါးထောက် လိုက်ကာ ..

“ဆက်ပြောစမ်း .. အခု ဘာလုပ်ထားလဲ”

“ဦးခင်မောင် ဆိုတဲ့လူကြီး တစ်မိသားစုလုံးကို အရင်ဆုံး ..”

“ညှို့ပါကွာ - အရင်ဆုံးတွေ - ပထမ၊ ဒုတိယတွေ မရှိဘူးကွ၊ ဘယ်ဟာမှ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ အခုချွန်ချွင်း ဒီဆိုက်ဒ်ကို ဖျောက်... ဟိုသားအဖတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ အရပ် ဆယ်နှစ်မျက်နှာ .. အိုကွာ - ကြက်မတစ်ဝပ်စာတောင် နေရာ မကျန်အောင် ကင်းပုန်းချထား ..”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါတွေ အားလုံးပြီးလို့ အခု သတင်းစောင့်နေတာပါ”
“အင်း...”

ဆရာကြီး နောက်ထပ် ကျေနပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“မျိုးဆက် ဆိုတဲ့ မနက်ဖြန်သဘက်ခါ မျိုးတုံးတော့မယ်ကောင်
ကိုရော...”

“ချက်ချင်း ခြေရာခံမိဖို့ လူဖြန်ပြီး အင်အားသုံးထားပါတယ်”

“အေး - မင်း တော်တယ်”

“ဆရာ .. ဆရာ ..”

စကားပြောနေကြတုန်း ရေးကြီးသုတ်ပျာဝင်လာသည့် ဦးထုပ်
ဝင်ငိုက်ငိုက်နှင့်လူက ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ!... ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးကို မြင်တော့ ပျာပျာသလဲ ရိုကျိုးဟန် ဖြစ်သွား၏။

“ဟိတ်ကောင် .. မင်း ခေါင်းငုံ့ဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊ ပြောစမ်း

မြန်မြန် ..”

“သတင်းနှစ်ခု ပြောဖို့ ရှိပါတယ်”

“ပြော ..”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆိုက်ဒ်ကို ရဲတွေ ဝိုင်းခံလိုက်ရပြီ”

“ဘာ!...”

ဆရာကြီးဆိုသူ အော်လိုက်သံကြောင့် ပြောနေသူ တုန်ခဲ ဖြစ်
သွားသည်။

“ဟိတ်ကောင်.. မင်း ပြန်ပြင်ပြောစမ်း၊ ဒါ .. ဒါ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်

မရှိဘူး”

ဆရာပူး က ထပ်မေးတော့ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေ
သူ့ဘက် လှည့်သွား၏။

“ဒီဆိုက်ဒ်ကို မျိုးတုံးကောင် သိမထားဘူးလို့ မင်း ထင်ပြန်ပြီ

လား ငပူး၊ ဒီကောင် .. ဒီကောင် သစ္စာဖောက် .. လောက်ကောင်”

ဆရာကြီး ဒေါသတွေကြောင့် ငပူး ကိုတောင် ဆက်၍ အပြစ်
မတင်ဖြစ်တော့ဘဲ လက်သီးဆုပ်ကြီး တံပြင်ပြင်နှင့် ရှိနေကာ ...

“ငါတို့ကို အပြုလိုက် ပင်စင်ယူသွားအောင် အကွက်ချ လုပ်သွား
တာ၊ ဟိတ်ကောင်မရဲ့အုပ်စုတွေ ငါတို့ကိုခွဲတွေကို အားလုံး သိတုန်ကြပြီ
ပေါ့”

“နောက်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ် ဆရာကြီး”

သတင်းပေးသည့်သူ ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆရာကြီးရဲ့ လက်ဝါး
ကြီးတစ်ဖက် ထိုသူ၏ ဇက်ပိုးပေါ်ကို ဖြောင်းခနဲ ကျသွား၏။

“ပြော .. မြန်မြန်ပြော .. ကျက်သရေမရှိတဲ့ သတင်းတွေ ..”

အဆမတန် နှာကျင်သွားသူမှာ လဲကျမတတ် စိုက်ခနဲ ငိုက်ကာ
ကျသွားရင်း ကမန်းကတန်း ပြန်လည် ထူမတ်၍...

“ဗလဝါးတန်အုပ်စုက အဲဒီ တရားခံလို့ ထင်ရတဲ့ ကောင်တစ်
ယောက်ကို ဖမ်းလှာမိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ .. ဘယ်အရွယ်လဲ .. ဖအေလား လူငယ်ထဲကလား”

ဒီနာမည်တွေကို မကြာသေးခင်ကမှ အလွတ်ကျက်ထားသဖြင့်
ငပူး က ဝင်မေးသည်။

“သူနာမည် စာမျက်နှာ လို့ ပြောတယ်”

“စာမျက်နှာ .. မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီနာမည် ဒီကောင်မအုပ်စုထဲမှာ
မပါဘူး၊ ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ပြဿနာအသစ် ထပ်ရှာလိုက်တာ
လား .. မင်းတို့ ..”

“ငပူး ..”

ဆရာကြီးက ငပူး ပြောနေသမျှကို နားထောင်ပြီးမှ ...

“ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်တွေကို မင်း ဒီကနေ မင်လုန်ဆဲနေလည်း
ဆုပ်ပဲ၊ ငါတို့အလုပ်ကိစ္စတွေကို သိတဲ့လူတွေ ပိုမိုများလာတာကျတော့

မင်း တွေးရဲ့လား။

ငပူး ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“သွားပြီ .. အားလုံး သွားပြီ။ ဆိုက်ဒ်တွေကို ချောက်မနေနဲ့တော့၊ အားလုံး လူလုံးချောက်ဖို့သာ စဉ်းစားကြ ..”

ဆရာကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ရင်း ပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဗလငါးတန်က ဒီကောင်ကို ဘာသေချာလို့ ဖမ်းလိုက်တာလဲ၊ ဘာတွေရော မေးလို့ရသလဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ ဆွေဆွေသင်း က သူ့ညီမလို့ ပြောတယ် ..”

ဆရာကြီး မျက်လုံးက ငပူး ဆီ ရောက်သွား၏။ ငပူး က ပိုင်နိုင် သည့်ပုံစံနှင့် ရှောင်းခါ၍ ...

“သေချာပါတယ် ဆရာကြီး .. အဲဒီကောင်က ဆွေဆွေသင်း နဲ့ ဘာမှမတော်နိုင်ပါဘူး။ သူ့မှာ မောင်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အစ်ကို မရှိဘူး”

ဆရာကြီးက ဒီဘက်ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ သတင်းပို့သူက ခေါင်း ငုံ့ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာမှ သေချာအောင် မသိရသေးဘဲ အဲဒီကောင်က ဆိုက်ဒ်ထဲ ကို မီးလန့်အောင်လုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ် ဆရာကြီး၊ လိုက်ဖမ်း တဲ့လူတွေလည်း ဒေါသထိန်းနိုင်ကြတာနဲ့ အဲဒီကောင်ကို ..”

“ဘာလုပ်လိုက်လဲ .. ဘာလုပ်လိုက်ကြသလဲ - မြန်မြန်ပြောစမ်း..”

“သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဒါဆို အပြင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အလောင်းက ဒီတိုင်းပဲပေါ့ .. ကောင်းကွာ ..”

ထိုလူ ဘာမှပြန်မပြောရုံတော့ဘဲ ခေါင်းသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားလေ သည်။

“တော်ပြီ - အခု လျှို့ဝှက်ဆိုက်ဒ်မှာ လူတွေ လွတ်တယ်မို့လား”

ဒါမျိုးတွေ ကြုံရတာ ရိုးနေပြီမို့ ဥပဒေဆိုသည့် အလင်းရောင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲတာပဲ ရှိသည်။ အဆုံးစွန်ထိ အဖြစ်မဆိုးနိုင်ဘူးဆိုတာ အပိုင် တွက်ထားပြီးသည့်လေသံနှင့်..။ သို့သော် ...

“ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ အားလုံးကို မိသွားတယ် ဆရာကြီး၊ ဗလ ငါးတန် တစ်ယောက်ပဲ လွတ်တယ်”

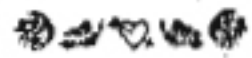
“ဘာ!..”

“ခရီးထွက်ကြဖို့အတွက် အားလုံး စုစည်းပြင်ဆင်နေကြတာဆို တော့ အလစ်ခိုက်ဖြစ်သွား ..”

“ကော် ..”

မဖြစ်ခဲ့ဘူးသည့် ဦးရိမ်ထိတ်လန့်ဟန်များနှင့် ဆရာကြီး လှုပ် လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဟေ့ .. ခုပဲ ဆိုက်ဒ်ဖျက်၊ အားလုံး နဲ့ထွက်မယ်”

အခန်း [၅၅]

“ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းနောင်းနောင်းကွဲကွဲတယ်ဗျာ .. သူ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်သွားရတဲ့အတွက် အနုအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တာဝန်သိတတ်မှုကြောင့် ပြည်ပအပိုင်ခံရမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ အဲဒီ ဂိုဏ်းက ခေါင်းဆောင်တချို့ကိုပါ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒီလူတွေကိုလည်း ခြေရာခံမိနေပြီ။ မကြာခင် အားလုံးကို ဖမ်းဆီး အရေးယူနိုင်မှာပါ”

စကား ပြောနေတာကို သူ အားလုံး ကြားသည်။ သို့သော် သူ့ဘေးမှာ ရဲဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေမှန်း သိနေ၏။ ပြီးတော့ ငိုငိုက်သံ နှစ်သံ။

မမအသံကို သူ သိပေမယ့် နောက်ထပ် တယ်သူအသံလဲ ..။ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း မရနိုင်။ ဒါမှမဟုတ် မျက်လုံးတွေ ဖွင့်နေလျက်နှင့် သူ မမြင်ရတာလား ..။ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖမ်းကြည့်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာလျက် လက်တွေ လှုပ်ကြည့်တာလည်း မရ..။

“ကျွန်မမောင်လေး အသက်အန္တရာယ် မရှိလောက်ဘူးမို့လား ဒေါက်တာ၊ တယ်တော့ သတိရလာမှာလဲဟင်၊ ဟိုလေး .. မောင်လေး သတိရတဲ့အထိ တွန့်မတို့ စောင့်နေပါရစေနော်”

မမ ရှိုက်ငိုနေရင်း ပြောနေသံကို ဗလုံးဗထွေး ထပ်ကြားရ၏။ ဘေးမှာ ငိုငိုက်နေဆဲက တယ်သူလဲ .. ဆွေသင်း လား ..။

ဆွေသင်း က လွတ်မြောက်လာပြီလား ..။ သူ့ဘေးမှာ ရှိနေသားနဲ့ ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲ ..။ စာမျက်နှာ ဒါကိုပဲ မရမက တွေးယူနေမိကာ ခေါင်းသာမက တစ်ကိုယ်လုံး ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် ဖြည့်နေသလား ထင်ရလောက်အောင် ကိုက်ခဲ ဆူပွတ်လာ၏။

သူ့ကို စားနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တုတ်ရှည်နဲ့ ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တာ နှစ်ချက်က ကျောနဲ့ရင်မှာ ကျကျနန ထိ၏။

နောက်ထပ် တုတ်ချက်တွေ .. လက်သီးချက်တွေမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်မှန်း မသိတော့ပေ ..။

“ဆွေသင်း ဟုတ်လား .. မင်းက ဘာတော်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က သူ့အစ်ကို ..”

“ဪ .. မင်းကိုး ..”

ဒေါသမျက်နှာကြီးတွေက ဘီလူးသဘက်စီးသလို နီရဲ့ အဲဒီပြန်လာကြသည်။ ခပ်ကျဲကျဲ ရှိနေသည့် ခြေထောက်တွေက သူ့ဘေးကို ဝိုင်းပုဂံ တိုးကပ်လာကြ၏။

“လက်စသတ်တော့ မင်းတို့က ဆွေသင်း ပါသွားပြီထင်ပြီး မီးညှိုလိုက်တာကိုး၊ ထင်သားပဲ .. ဒီကောင် ရန်တိုက်ပေးပြီဆိုတာ .. တောက်..”

လက်သီးတစ်ချက် ဝီခေါ်ပြီး ပြေးဝင်လာသည်။ သူ နောက်ဆုတ်ချောင်လိုက်တော့ လက်သီးချက်က လွတ်သွားပေမယ့် နောက်က ကန်ချက်ကြောင့် လူက ယိုင်သွား၏။

“တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင် .. ငါတို့ လျှို့ဝှက်ဆိုက်ခံကို ဖော်ပြီးတာတောင် သူ့ညီမကို မတွေ့လို့ ပတ်ချောင်းနေသေးဇာယ်”

“အဲဒီတော့ ဆုချလိုက်ပေါ့ကွာ ..”

ထိုးနှက် ရိုက်ချက်တွေမှာ လွတ်မြောက်တာထက် ထိချက်တွေပဲ များကာ သူ ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် စားပွဲပေါ်က မီးခိုးလွန်နေဆဲ စီးကရက်တိုကို ကောက်ယူ၍ ဓာတ်ဆီပိုးတွေကြားထဲ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ မီးတောက်တွေက ဝုန်းခဲနဲ ပေါက်ကွဲ စင်ထွက်လာကြ၏။

အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတုန်း ထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ ထိုစဉ်မှာ စူးခဲနဲ ကျောမှာ အောင့်တက်သွားသည်။ ဒယ်မ်းဒလိုင်နှင့် ဆက်ပြေးပေမယ့် လေးငါးလှမ်းလောက်မှာပဲ မှောက်လျက် လဲသွားခဲ့၏။

ပြန်ကျူးထပြီး ပြေးဖို့ကြိုးစားစဉ် ရိုက်ချက်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့ .. နာကျင်မှုများစွာထဲကနေ အဖေကို သတိရလိုက်သည်။ မှောင်မို အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို သူ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဆွေသင်း ကို ပြန်မရခဲ့ပေ ..။

အဖေကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ .. အဖေက ဘာပြောမလဲ .. အမုန်းပြေဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မျက်နှာမရ ခြေကျောက်ရ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင် ..။ စကားမပြောနိုင် ..။

နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ခတ်လာရင်း မျက်တောင်များတွေ သိုးသိုး ဆတ်ဆတ် ခါလာ၏။ စကားအတွင်းမှာ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မျက်ရည်စက်တစ်စက် လိမ့်ခဲနဲ ဆင်းကျသွား၏။

"ဟင်!... မောင်လေး .. မောင်လေး ငိုနေတယ်၊ သူ သတိရနေပြီ၊ ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ မောင်လေးကို ကြည့်ပါဦး၊ မောင်လေး သတိရနေပြီ"

မမရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့အတူ ဘေးမှာ နွေးနေသည့် ရင်ခွေ၊ နွေးနွေးကို ခံစားမိလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဖေးဖျားကို ဖေးကပ် ယုယရွာ ကိုင်လိုက်သည့် လက်ဖဝါးနုနုတွေ ..။

"မောင်လေး .. မောင်လေး .. သတိရနေပြီလားဟင်၊ မမ အသံကို ကြားရလား၊ မောင်လေး စကားပြောချင်နေတာမို့လား၊ မျက်လုံးတွေ

ဖွင့်လေ မောင်လေးရဲ့ .."

ပြောနေရင်း မမ တအင့်အင့် ရှိုက်ခိုနေသည်။ ထို့ပြင် ဘယ်ဘက် နားနားမှာ ရင်းနှီးနေသည့် ရေပွေးနဲ့တစ်ချက်နှင့် ရှိုက်သံလေး တစ်ခု..။

"စာမျက်နှာ .. ငါရယ်လေ - ဆု ပါ စာမျက်နှာ ရယ် .. မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ပါဟာ .."

အားလုံးကို ထိတွေ့မိနေသည်။ ပြောသံမျှ ကြားနေရ၏။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှ ပြန်ပြောနိုင်ခဲ့တာ .. မျက်လုံးတွေဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလည်း မအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ ...

"ဟော .. မမ .. သူ မျက်လုံးဖွင့်လာပြီ"

"မောင်လေး .. မောင်လေး .. မမ ပြောတာ ကြားလား၊ မမ ဒီမှာလေ .. မမကို ကြည့်ပါဦး"

စာမျက်နှာ ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခဲနဲ ပွဲလောင်သွား၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖွင့်နေလျက်နှင့် မမြင်ရဘဲတော့ ..။

"ဇနာလေးဗျာ .. ဇနာလောက်"

ဒေါက်တာ တစ်စုခု လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့ကို ကိုင်တွယ်နေတာကို သိသလို ရွေ့လျားသံများနှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံးက ပို၍နာကျင်လာ၏။ မကိုင်ပါနဲ့ .. မကိုင်ပါနဲ့တော့ ဒေါက်တာ ..။

အသားကို မထိကိုင်ပါနဲ့လို့ အော်ဟစ်ပြောနေပေမယ့် အသံက ဓထွက် ..။

"မောင်လေးရေ .. မောင်လေး သတိထားပါဦး၊ မမအသံကို နားစိုက်ထောင်နေနော် ..။ စိတ်ကိုတင်းထား"

တတွတ်တွတ် သတိပေးသံကြောင့် နာကျင်မှုနောက် လှိုင်မျောပါ ချင်နေသည့် အသံတရားတွေက ပျောက်သွားသလိုဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ကပ်လာလိုက် ..။

သူ့ရဲ့ရှင်သန်ခွင့်ဟာ ဒီ မိနစ်စက္ကန့်တွေမှာပဲ အဆုံးသတ်တော့မည်

ကို သူ နားလည်လိုက်၏။ ထို့ပြင် သက်ပြင်းချသံရည်ကြီးက သူ နားလည်လိုက်တဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ --

"ဒေါက်တာ .."

မမရဲ့ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ခေါ်သံ ..!

"စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်"

"ဟင့်အင်း .. မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ .. မောင်လေး ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာပဲ ကြိုးစားကုသပါ့မယ်လို့ ပြောတာ လေ .."

မမ အသံက ရူးသွပ်သွားသူကဲ့သို့ သူ့နားထဲမှာ ကြမ်းရှုစွာဝင်နေ သည်။ မမ မငိုပါနဲ့ ..! မောင်လေးကို သနားရင် တစ်ခုပဲလုပ်ပေးပါ၊ အဖေကို ခေါ်ပေးပါ မမ ..!

သူ စကားပြောဖို့ကြိုးစားတိုင်း ခေါင်းတွေကိုက်လာသည်။ ရင်ဘတ် ထဲမှာ ဝေရာခံသွား၏။ မသေဆုံးမီ အဖေကို မြင်ချင်သည်။ မြင်ခွင့် မရတော့ပေမယ့် စကားသံလေးဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်မိ၏။

ဆွေသင်း ကို မကယ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အဖေ ခေါ်သံထွက်နေသည် လား၊ ဒါမှမဟုတ် သေတော့မယ့်ကောင်ပဲဆိုပြီး နောက်ဆုံးဝေတ္တာစိတ် လေးနဲ့ ရောက်လာပေးဦးမလား ..!

နားစွင့်ကြည့်တိုင်း အဖေအသံ မပါ၊ မမကလည်း အဖေလို မခေါ် ခဲ့ပေ။ ဒီအချိန်ထိ အဖေ ရောက်မလာဘူးဆိုတော့ သား နားလည်ပါပြီ အဖေ ..!

လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကနေ မျက်ရည်တွေ တလိန်လိန် စီးကျနေသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုနေသည့် မမရဲ့နှုတ်သံတွေ တိခနဲ ပြတ်ကျသွားသည်။

မောင်လေး ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊ ဟုတ်သည် ..! အဖေကို တွေ့ ချင်နေတာ .. မောင်လေး အဖေကို တမ်းတနေတာပဲ ..!

"မောင်လေး .. မောင်လေး အဖေကို တွေ့ချင်နေတာမို့လား၊ အဖေ ကိုတော့ စကားတွေ ပြောမယ်မို့လားဟင် .. စိတ်ကို တင်းထားနော်၊ မမ သွားခေါ်လိုက်မယ်"

မမ မောင်လေးရဲ့မေးဖျားလေးကို ငဲ့နမ်းကာ ...

"မောင်လေး မအိပ်ပျောင်းနော်၊ မျက်လုံးတွေ မှိတ်မပစ်ရဘူး သိလား၊ မမ ခု ခေါ်လာခဲ့မယ် .. နော် .. မောင်လေး"

မမ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ မှိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယိုင်မသွားအောင် ခဏလေး ရပ်နေလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ တာတမံကျိုးသလို ပေါများစွာသွန်ကျလာသည်။

"မမ .."

ဆု အားပေးဖို့ခေါ်လိုက်ပေမယ့် နောက်ထပ် စကားပြောလို့ မရ လောက်အောင် လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့ကျပ်သွားခဲ့၏။

မောင်နမနစ်ယောက်အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သလို အပြော်ဆုံး နေလို့ ထင်ခဲ့သော စာမျက်နှာ ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ခုတော့ သွေးစတွေ- မျက်ရည်တွေ စိုလူးလျက် ..!

"ဆု .. ဆု .. မောင်လေးကို စကားတွေပြောနေပေးနော် .. မမ..."

"ဟုတ် .. ဟုတ် .. သွားပါ မမရယ် .."

မမ ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ မောင်လေးရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ သူမ ရှိနေချင်၏။ မောင်လေးကတော့ အဖေကို ရှိနေစေချင်သည့်ဆန္ဒ တွေ ပြင်းထန်နေရှာမည်။

ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်ကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် --

"အနီကယ်လ် .."

ဆု ရဲ့ ကတုန်ကယင်ခေါ်သံလေးနှင့်အတူ အဖေ ဝင်လာတာကို မမြင်လိုက်ရ၏။

"အဖေ .."

မောင်လေးကို ခိုးရိမ်တကြီး ပြန်ငုံကြည့်လိုက်တော့ သူမ ခေါ်လိုက် သည့်အသံကို ကြားသွားပုံရကား မျက်ဝန်းတွေ အနည်းငယ် လှုပ်ရှား သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“မောင်လေး အဖေ ရောက်နေပြီ သိလား၊ ဒီမှာ ...”

မေ မောင်လေးကို ပွေ့ဖက်မလို့ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ထရပ်ကာ အဖေ လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ သူမ ရပ်နေသည့်နေရာမှာ အစားထိုး ရပ်စေသည်။

“အဖေ မောင်လေးကို အသံပေးလိုက်ပါဦး .. အဖေကို မောင်လေး က အရမ်းပြောချင်နေတာ ..”

မေ ပျာယာခတ်လျက် ပိုက်တွေ့ရှုပ်နေသည့် မောင်လေးကိုယ်ကို ထိကိုင်လို့ရအောင် ခုတင် ဟိုဘက်ကို ပြန်ပတ်သွားသည်။

ဆုံ နေရာဖယ်ပေးလိုက်သဖြင့် မောင်လေးရဲ့မျက်နှာလေးနားမှာပဲ ကိုယ်ကို ထိကပ်မတတ် နိမ့်ချထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မောင်လေး .. အဖေက မောင်လေးရဲ့ညာဘက်မှာလေ .. မောင် လေးကို ခိုးရိမ်ပြီး ငုံကြည့်နေတယ် မောင်လေးရဲ့ .. အဖေရဲ့အချစ်တွေ ကို မရသေးဘဲ မောင်လေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှမြစ်ပြီလို့ ထင်မှာ မဟုတ် ဘူးဆို .. အဖေအချစ်ကိုရမှ ဘဝစရာမှာ ဆို .. အခု မောင်လေးဘဝကို ပျော်စရာတွေနဲ့ စရာတော့မှာ၊ အဖေကို ကြည့်ပါဦး။ စကားတွေ ပြော လိုက်လေ ..”

မေ စကားသံတွေ တိုးကျသွားကာ မှိုက်သံတွေနဲ့ ရောထွေးသွားခဲ့ ၏။ ပြီးတော့ အဖေကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဖေ မျက်ဝန်းတွေက စိမ်းသက်နေဆဲ ...

ဒီလောက်ဖြစ်နေသည့်လူနာတစ်ယောက်ကို ဘာမှမဆိုငံတုလူတွေ တောင် ဘဝကူးကောင်းအောင် စိတ်ချမ်းသာပေးဖို့ သဒ္ဓါတရားရှိကြ သည်။ အဖေက ခုချိန်ထိ မုန်းနေတုန်းလား ... မုန်းရအောင် မောင်လေး မှာ ဘယ်လိုအပြစ်တွေ ကြီးနေလို့လဲ ... နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်

ကိုက်ထားမိရင်း မောင်လေးမျက်ဝန်းထောင့်က အဆက်မပြတ် ကျလာ နေသည့် မျက်ရည်တွေကို နိုင်အောင် သုတ်ပေးသည်။

မရသည့်အဆုံးမှာ နားသယ်စပ်ကနေ လက်ဖဝါးနဲ့ပိတ်၍ ထိကပ် ထားလိုက်မိ၏။

ပြောနေတာတွေကို မောင်လေး ကြားနေရမှန်း မေ သိသည်။ အဖေထံမှ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာကိုလည်း နားလည်နေလိမ့်မည်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်လေးအတွက် ‘စကားပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ချစ်တယ် လို့ပြောပေးပါ’ စသည့်စကားတွေနဲ့ အဖေကိုတိုက်တွန်းခြင်းသည် အဖေ ရဲ့ရက်စက်မှုဟေ့ကို ထပ်မံဖော်ပြပေးလိုက်သလိုသာ ရှိတော့မှာမို့ ...

“မောင်လေးရယ် ..”

မေ မောင်လေးမျက်နှာလေးကို ကိုင်ထားရင်း တအိအိ ဇွေကျသွား ခဲ့၏။

“မေ ..”

ဆု ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ဆားမှာရှိသည့်လူတွေပါ လှုပ်ရှားကုန်ကြ သည်။ ဦးခင်မောင် နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်သူ့ အတွက် ဘာစကားမှ သူ မပြောဖြစ်။ စာမျက်နှာ ရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်တွေ မသိမသာ လှုပ်ခတ်သွားတာ၊ မျက်တောင်ဖျားတွေ တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွားတတ်တာ ...

အားလုံးကို စီးမိုးမြင်နေရကာ တသွင်သွင်စီးကျနေသည့် မျက်ရည် တွေကိုလည်း မြင်၏။ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ ခံမဆောင်နေသည့် တစ်စုံတစ် ရာဟာ အမုန်းနဲ့အတ္တမတွေ မဟုတ်တော့ပေမယ့် ထို့ထက်ဆိုးရွားစွာ ခံရ စက်နေသည်။

စာမျက်နှာ ကို ဒီလမ်းသွားဖြစ်အောင် တွန်းပို့သလို ပြောလိုက်မိ တာ သူပဲ ဖြစ်၏။ မေ ရောက်လာပြီး ပြောဆိုသွားသည့်အချိန်မှာ သူ ှားသွားပြီဆိုတာ သိခဲ့သည်။ အမြဲတမ်း မဆိုင်သလိုနေစေခဲ့ပြီး သေစား

သေစွင့်ကျမှ စွင့်ပြုခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမှန်နဲ့အမှား မှောင်တတွေ-
ရွပ်ထွေမှုတွေကြားမှာ အဖြစ်အပျက်တွေ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး
ဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘယ်သူ့အတွက် ဝင့်ကြွေးလဲ။

လောကကိုခွန်ခွာသွားတော့မယ့်လူအတွက် ဝင့်ကြွေးလား ... ဒီ
နှောင်တတွေနဲ့ ပွေ့ပိုက်ကျန်ရစ်မယ့် သူအတွက်လား ...

ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူက စာမျက်နှာ
ရဲ့ အပေအဖြစ် ရှိနေသည်လား ... သတင်းမေးသူအဖြစ်နဲ့လား။ သူ
ဒီအထိ ရောက်လာခဲ့တာရော ဘာအတွက်လဲ ... အားလုံးက ရှင်းနေ
ပါပြီ။ အရှေ့ကိုတိုးကပ်လိုက်ရင်း မျက်လွှာတစ်ဝက်ဖွင့်လျက် မျက်ရည်
တွေ ပြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတွေကို ငုံကြည့်မိသည်။

စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားပြီး ကမန်းကတန်း ထိုင်ပြီးကြည့်လျှင် ရင်ထဲမှာ
ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟီးသွားလေသည်။

စာမျက်နှာ ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ လုံးဝ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။
“ဒေါက်တာ”

ခေါ်လိုက်မိသည့် ကိုယ့်အသံကို မြန်ပြီး အံ့သြမိသည်။ ရင်ထဲမှာ
ဒီလောက်ထိ ပြင်းရှုစွာ ထိခိုက်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ စမ်းသပ်နေသည့်
ဒေါက်တာ၏ မြန်လည်ဖြေကြားသံသည် သူ့အတွက် သေမိန့်ကျခံရ
တော့မည့် စီရင်ချိတ်တစ်ခုလို ...

“သူ .. အသက်မရှိတော့ပါဘူး”
“ဗျာ!...”

ဦးခင်မောင် ဗျာ.. သံကိုတောင် ပီပြင်အောင် မထွက်နိုင်တော့...။
စာမျက်နှာ ... မင်းက မျက်ရည်တွေကျပြီး အရှုံးပေးသွားရတယ်
ထင်နေသလား ... ဇာကယ်ရှုံးခဲ့တဲ့ကောင်က ငါပါ...။

ရင်ထဲမှာ လောင်ကျွမ်းကုန်ပြီထင်၏။ သေဆုံးသူအတွက် ဆုံးရှုံးမခံ
နိုင်သော ပူဆွေးမှုသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ‘ငါ့ကြောင့်’ ဆိုသည့်နှောင်တက

တစ်ဘဝစာအတွက် မီးကွန်ချာနဲ့ ဝိုင်းပတ် အုပ်မိုးသွားသကဲ့သို့ ...။

အားလုံးသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မခ ကြားလိုက်သည်။ အသိ
တရားတွေ ကိုယ်မှာ စုစည်းမိသည်နှင့် မောင်လေးနားကို ပြေးသွားမိ
ကာ ...

“မောင်လေး .. မောင်လေး မသွားရဘူးလေ၊ ဟင့်အင်း .. မမကို
ခွဲမသွားရဘူး၊ ထပါ .. ဘာစကားတစ်ခွန်းမှလည်း မပြောခဲ့ဘဲနဲ့ ဒီလို
ကြီး ထွက်မသွားပါနဲ့ ..”

“မမရယ် .. စိတ်ကိုဖြေပါ၊ သူ .. သူက အရမ်းကို မြင့်မြတ်တဲ့သူ..”

ဆု-ရဲ့ အားပေးသံကလေးလည်း အဆုံးမသတ်နိုင်ရှာ...။ မမ ရဲ့
မျက်လုံးတွေက ထရပ်လိုက်သည့် ဦးခင်မောင် ထံ စူးစူးရဲရဲ ရောက်
သွားသည်။

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်နေသည့်မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
နဲ့ ဘယ်ညာ ပွတ်ဖျက်ရင်း ...

“ကျေနပ်သွားပြီမို့လား အဖေ .. အဖေ့ကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့
တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ‘အဖေ ခေါ်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလေ ..’

ဦးခင်မောင် တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်သည်။ မမ က
မျက်ရည်စက်ထွေ လွင့်စဉ်ကုန်အောင် ခေါင်းခါပစ်လိုက်၏။

“မောင်လေး မရှိတော့ဘူး၊ သမီးမောင်လေး သမီးကို ထားသွားပြီ”

မမ ကြားချင်သည့် နားနှစ်ဖက်ကို ဖိကပ်ပိတ်ကာ စကားတွေ
ပြောရင်း အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ရှူးတယ် .. မင်း သိပ်ရွေးတယ် သီလား .. အမေက ကြိမ်းဝါးထား
ခဲ့လို့ အဖေက ‘သားလို့’ မခေါ်မိအောင် ထိန်းနေတာပါတဲ့၊ အဖေက
မောင်လေးကို ချစ်ပါတယ်တဲ့၊ ဟွန်း .. ဒီလောက်ထိ နင့်အောင် ချစ်ပြ
လိုက်လို့ မင်းက ကျေနပ်သွားတာလား ..”

မေးခွန်းသည် ဖြေမယ့်သူ ခွဲနေပေမယ့် မမ ပြည်းလေးရှိခဲ့စွာ ထရပ်

လိုက်သည်။ အကြည့်တွေက ငူငူငေးငေးကြီး ရုပ်နေဆဲ ဦးခင်မောင် ဆီမှာ စူးစစ်လျက် ...

“အဖေ့ပတ်သက်သမျှ မောင်လေးက လူမမယ်ကလေးလေးပါ အဖေ၊ အဖေ” ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့ သူ့ဘဝမှာ မိုးမလင်းခဲ့ဘူး။ အဲဒါ အခု သေဆုံးခဲ့တဲ့အထိ ...”

စကားတွေက မူမမှန်ချင်တော့တဲ့ အသားခိုင်တွေပါ လှုပ်လီလှုပ် လဲ့ တုန်ခါလာသလို ရှိ၏။ ခုတင် တမ်းကပ်ခြမ်းစီမှာ ရုပ်နေခဲ့ကြပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ကာဆီးထားသလို မျက်လုံးတွေမှာ မျက် ရည်တွေပိတ်လျက် ကြည့်နေကြပြီး မမြင် ...။

“အခု .. အခု မောင်လေးက ပြီးသွားပြီ”
လက်ညှိုးထိုးထားသည့် လက်တစ်ဖက်သည် ဦးခင်မောင် ရဲ့ ရင် ဘတ်ဆံကို တန်းမတ်စွာ ထိုးညွှန်လိုက်ပြီး မငြိမ်မသက် တုန်ယင်နေ ကာ ...

“လိုချင်တာကိုတမ်းတပြီး အသက်ပေးသွားတာတောင် မရခဲ့စရာ တဲ့ မောင်လေးရဲ့အဖြစ်အတိုင်း အဖေ .. အခုအလှည့်မှာ အဖေ လိုချင် သမျှ ကောင်းခြင်းအရာရာကို ဘယ်တော့မှ အဖေ မရနိုင်တော့ဘူး”

ဆိုကျပ်နေသည့်ရင်ဘတ်က သက်ပြင်းရှိုက်၍ ငြိစွနေရင်း ပိုပိုပြီး မွန်းကျပ်လာ၏။ လက်ညှိုးထိုးနေရင်း လက်က မခိုင်ချွင်း၊ မျက်လုံးတွေ ပြာကာ မတ်တတ်ကနေ ပြိုလဲချင်၏။

သို့သော် မောင်လေးအတွက် သူမ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ခံစားခဲ့ရသမျှ သည် ...

“အဖေ့ကို မေ ကျိန်တာမဟုတ်ဘူး၊ တူသောအင်္ကျီပေးခြင်းဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ အဖေ့ကို .. အဖေ့ကို မေ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ် ဘူး .. အရမ်း ...”

မေ ပျော့ခွေပုံကဲ့သို့လေသည်။ ‘အရမ်းမှန်းဘယ်’ ဆိုတဲ့စကား

ကို ဆုံးအောင်မပြောခဲ့ပေမယ့် ဦးခင်မောင် သိနေသည်။ အားလုံးက သူ့ကြောင့်သာမို့ ...”

“သူ့ကို နောက်ထပ်ကြည့်ခိုင်းလိုက်ရင် ဟတ်ထံထိသွားနိုင်တယ်၊ အပြင်ခန်းကို ခေါ်သွားတော့”

ဒေါက်တာနဲ့ သူ့အပြုတွေ သူတို့အစီအစဉ်အတိုင်း လှုပ်ရှားသွား ကြသည်။

မေ ကို ပျော့ချိသွားကြတာ ဦးခင်မောင် မျက်နှာကို ငုံ့ထားလျက် တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားလေသည်။ အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သည့် စာမျက်နှာ ရဲ့အလောင်းဘေးမှာ ဆု တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး...

“စာမျက်နှာ ရယ် ...”

တိုးသဲ့စွာ ခေါ်ဖိရင်း သူမ သွားလေရာမှာ အမြဲပါနေတတ်သည့် စာမျက်နှာ ရဲ့ အသည်းပုံစုဘူးလေးကို ပြန်ကောက်ယူသည်။

မကြာခင် စာမျက်နှာ ၏ရုပ်အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားကြ တော့မည်။ ထာဝရအတွက် နှုတ်ဆက်နေသည့် ရင်ခုန်သံကင်းမဲ့နေခဲ့ သော ရင်ဘတ်ပြေပြေမှာ ဆု ပါးလေးတစ်ဖက် ဖေးတင်လိုက်ရင်း ဖက်တွယ်ထားမိ၏။ ဆု ရဲ့လက်တစ်ဖက်သည် စာမျက်နှာ ကို ဖက် ထားလျက် လက်တစ်ဖက်မှာ စုဘူးကိုကိုင်၍ ...

“ထာဝရအတွက် နားထောင်သွားပါ စာမျက်နှာ ရယ် .. ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် သိလား၊ နင့်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ ကြား ခွင့်မရှိတော့ပေမယ့်လေ .. နင်ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ခွင့် မပေးခဲ့ပေမယ့် ဟိုတုန်းကနေ ခုချိန်ထိ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် သိ လား ..”

စာမျက်နှာ ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဆု ရဲ့ မျက်ရည်စပေါင်းများစွာ စီးသွယ်စိုစွတ်လျက် ဖက်ထားခဲ့သည့်စုဘူးလေးလည်း လက်ထဲက လွတ်၍ ခုတင်အောက်ကို စုန်ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

ဆု သည် တအားရှိကိုင်ပစ်လိုက်ရင်း စာမျက်နှာ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖိနှစ်ပွတ်ကပ်ထား၍ ...

“နင် မပြည့်စေချင်တဲ့ စုဘူးလေးကိုလည်း ငါ ဒီတိုင်းထားပြီး မပြီး ဆုံးနိုင်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့လေ ...”

ဘေးမှာ လူရိပ်တွေထင်လာသည်။ အလောင်းကို သယ်ယူသွား တောမှာဖြစ်ကာ ဆု ငိုနေတာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြတာ ဖြစ်၏။

မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချပစ်လိုက်ပြီး ပစ်ရက်ဖွယ်မရှိအောင် နုသစ် ချောမွေ့နေသည့်မျက်နှာကို ထာဝရစွန့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

မြင်လွှာထက် ထင်ရှားနေသည့်စိတ်အာရုံမှာ စာမျက်နှာ ၏ ရီဝေ သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေက ဒီတိုင်းထင်နေဆဲ ...။

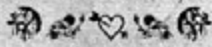
နူးညံ့စွာပြီးတတ်သည့်နှုတ်ခမ်းအစုံက ဆု လိုပဲ ခေါ်နေသလိုလို...။ “ညီမ .. အလောင်းကိုသယ်ရမှာမို့လို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်ပြုပါနော်”

ဟင့်အင်း .. စာမျက်နှာ ...။ မမ ရှိနေရင်လည်း နင့်ကို အတင်းဆွဲ ထားမှာပဲ။ ငါ မခံစားနိုင်လို့ပါ။ ငါ နှုတ်ဆက်နေတာကို နင် သိသွား တယ်မို့လားဟင်...။

အတင်းကျုံးဖက်ထားသည့် ဆု ရဲ့လက်တွေကို သူတို့ပဲ ချောမော့ ခွာချထားခဲ့၏။ ဟလုပ်လုပ် ရွေ့နေသော စုဘူးလေးကို ပြန်ကောက်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။

စာမျက်နှာ စွန့်ခွာခဲ့သော ခုတင်ခြေရင်းမှာ အဝတ်စတစ်စလို ပုံချ ထိုင်လိုက်ရင်း ဖက်ထားခဲ့သည့်စုဘူးလေးကို ပို၍တင်းကျပ်အောင် ဖက် ထားမိ၏။

ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ မဟုတ်ပေမယ့် ဆု ရဲ့မျက်ရည်စက်တွေက စုဘူး လေးပေါ်မှာ ဆက်လက် စီးမျောလျက် ...။

အခန်း (၅၈)

“ဦးလေး .. ဦးလေး ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ”

“ဦးလေး ကြာလှပြီဗျာ .. ကျေးဇူးပြုပြီး ဟိုဘက်ထောင့်က စားဖွဲ ကို ပြောင်းထိုင်ပေးပါလား”

“ဘာ!...”

ဦးခင်မောင် မူးဝေလေးလံနေသည့်ခေါင်းကို အနိုင်နိုင် ထူမတ်၍ ဟိုဒီလှည့်ကြည့်သည်။ သူ ဒီလိုမူးနေချင်လို့ ဘီယာဆိုင်သေးသေးလေး မှာ ထိုင်ပြီး နောက်ခုံမှာ နေရာယူထားခဲ့တာပါ ...။

“ငါ .. ငါက ဒီထက် ဘယ်မီးဖိုချောင်မှာ သွားကပ်ပေးရဦးမှာလဲ ကွ။ ထို့ .. မင်းတို့ဥစ္စာ ပိုက်ဆံပေး သောက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေး ထိုင်နေတာ နေ့လယ်ကတည်း က အခု မိုးချုပ်တော့မယ်လေ။ ဒီအချိန် ဆိုင်မှာ လူစည်တယ်ဗျာ။ ပိုက်ဆံ ပေးတာလည်း လူမှုရေးဆိုတာကိုတော့ ထည့်စဉ်းစားပေးပေါ့ဗျာ။ သူ့အဖို့ စီးပွားရေး ထိခိုက်အောင် ...”

“ဟေ့ .. နေဦး .. အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

မေးသံနှင့်အတူ လူကြီးနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြ၏။ ခေါင်းစိုက်လှလှ ယိုင်နဲ့နေသည့်မျက်နှာကို နှစ်ယောက်စလုံး ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြပြီး ...

“ဟာ!... ခင်မောင် ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟေ့ .. ရပြီ .. ငါတို့ ဒီဝိုင်းမှာ ထိုင်တော့မယ်၊ မှာထားတာတွေပဲ အမြန်ချ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝိတ်တာ ထွက်သွားတော့မှ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ယှဉ်တွဲထိုင်လိုက်ကြသည့် လူရိုက်နှစ်ရိုက်ကို ဦးခင်မောင် မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကြည့်ပါဦး .. ဒီမျက်နှာတွေ ဘယ်သူတွေလဲလို့”

“ဟင့် .. မင်း .. မင်းတို့ .. ခန့်ဝင်း ..”

“ဟုတ်ပဗျာ”

“ကောင်းမြတ်”

“သိသွားပြီ .. သိသွားပြီ၊ ဒီကောင် မလွန်သေးဘူး”

“ဟား .. မင်းတို့ .. ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

သုံးယောက် ဆုံမိသွားကြကာ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆွဲလှုပ်ခါ၍ အားပါးတရ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ...

ဦးခင်မောင်၏ ရယ်နေသည့်မျက်နှာကြီး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားလျက်...

“ငါ .. ငါကတော့ကွာ ...”

ပြောလို့မဆုံးသေးခင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်မောင်၊ မင်းမှာ ဘာတွေ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့လဲ၊ ငါ အခု အရမ်းအဆင်ပြေနေပြီကွ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကူညီမယ်ကွာ”

“နေဦး ကောင်းမြတ် .. ငါ သူ့သားတစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်လို့ ကြားထားတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်လား မသိဘူး”

ဦးခန့်ဝင်း က ဧဝေဇဝါပြောရင်း ဦးခင်မောင် ကို ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်လား ခင်မောင် .. ဘယ်သူ ဆုံးသွားတာလဲ၊ မင်း ငိုလိုက်တာကို ရင်ထဲမကောင်းလို့ မေးတာပါ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မဦးမရွတ်ပြောမိတာဆိုရင်တော့ ဆောရီးကွာ ..”

ဦးခင်မောင် သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သူ့ဘဝကို အတ္တအဆိပ်တွေသင့်ခဲ့ရသော မိုးမလင်းသည့်ညတွေအကြောင်း ပြောပြခဲ့ပြီး...

“ငါ့ကိုယ်ငါ မသိဘူး၊ ခုလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် .. ငါ ဒီကောင်လေးကို တစ်ခုခုပြောဆိုပြီးတိုင်း ငါပစ်တဲ့မြားက ငါ့ကိုပဲ လာလာထိနေသလိုမျိုး၊ ပြောလိုက်တာနဲ့အမျှ ငါလည်း ခံစားခဲ့ရတယ်”

“အဲဒါ မင်း သူ့ကို တကယ်မှန်းနေတာ မဟုတ်လို့ပေါ့ ခင်မောင် ခု၊ ဟေ့ကောင် တော်ပြီ၊ စကားပဲပြောတော့ .. မသောက်နဲ့တော့”

ဦးခန့်ဝင်း က စကားပြောရင်း ဖန်ခွက်ကိုင်လိုက်သည့် ဦးခင်မောင် ခွဲလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ပြောလာသမျှကို နားထောင်နေသည့် ဦးကောင်းမြတ် က မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားရင်း ...

“မင်းဟိုက အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားကြတာလား ..၊ သံဝေဂ ရစရာပဲကွာ၊ ထူးသစ် ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ဟိုမှာ သားမယား မိသားစုနဲ့ ချော်လို့မော်လို့ ..”

“ဟိတ်ကောင် ..”

ဦးခန့်ဝင်း က ဦးကောင်းမြတ် ကို ‘ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား’ ဆိုသည့်လေသံနှင့် ကြိတ်အော်၍ ...

“မင်းက အပေါင်းအသင်းဝိသဗ္ဗာ အရပ်ရပ်မျက်နှာ ခြေဆန့်ပြီး ဆင်သလိုလိမ့်နေတိုင်း ဘာမှကို မသိတာပါလား၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဟင်!... ဘာမသိတာလဲ ..”

ဦးကောင်းမြတ် ကလည်း သူသိနေတာကို မဟုတ်ဘူးပြောလိုက်တာနဲ့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံနှင့် ...

“မိမိ နဲ့ တွဲခဲ့တာ ထူးသစ် နဲ့ ရာဇဝင် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ ထူးသစ် နဲ့ စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာဘဲ ကောင်ရှိသေးလို့လဲ”

သူတို့တွေက သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပီပီ မိမိ နဲ့ ခင်မောင် ဆိုသော မာနအိုးကွဲနှင့် အချစ်လွန် သဝန်ကြောင်လေးအကြောင်း မသိခဲ့တာ ဘာမှမရှိ ...။

အိမ်ထောင်တွေကျကုန်သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မသိခဲ့ရင်တောင် ဒီ ပြဿနာ ဟိုတုန်းတည်းကရှိခဲ့တာကို သိကြပြီးသားမို့ ကျားကျားလူးလူး လျားနှင့် ချောမောတည်ငြိမ်သော ထူးသစ် ကို ဦးကောင်းမြတ် တန်းခဲ မြင်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ထူးသစ် တို့က ခင်မောင် ထက်အရင် မိမိ ကို ကြီးစားနေကြတာ ဖြစ်ကာ အလိုက်ဖက်ဆုံး အတွဲများဆုံးကလည်း ထူးသစ် နဲ့ပဲမို့ သူတို့ အတွဲက ပေါ်လွင်၏။ သူပြောတာ ဘာမှားသွားလို့လဲ၊ ဦးခန့်ဝင်း က ဦးကောင်းမြတ် ရဲ့ စိတ်ကူးတွေဖြစ်သွားတာကို နားလည်လိုက်ကာ -

“မင်းက ရာဇဝင် ကို ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ မိန်းမလျှာပုံပေါက်နေတဲ့ကောင် ဆိုပြီး ထည့်မတွေးလိုက်တာမို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. သူက ...”

“သူ့ကိုပဲ မိမိ က ထာဝရ လက်တွဲခဲ့တာ”

“ဟာ!... မဟုတ်တာ”

ဦးကောင်းမြတ် မဆီလျော်တာကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုး ခေါင်းပဲ ခါနေ၏။ ဦးခန့်ဝင်း က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ဟိုတုန်းက ထူးသစ် ကို မိမိ က ပြန်ချစ်သွား မှာပဲလို့ ထင်ပြီး ခင်မောင် ကို ကြီးစားမနေနဲ့တော့လို့တောင် ပြောခဲ့

ဆုံးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိမိ က ခင်မောင် ကို အဖြေပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် သူက ရာဇဝင် နဲ့ တကယ်ငြိခဲ့တာ”

“လွဲနေပြီ .. အဲဒါတော့”

“မလွဲဘူး”

ဦးခင်မောင် က ဝင်ပြောလိုက်တာဖြစ်ကာ ဖန်ခွက်ကိုထပ်ကိုင်၏။

ဦးခန့်ဝင်း ကလည်း ထပ်ဆွဲထားပြန်၏။

ထိုအခါကျမှ ဖန်ခွက်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ဦးခင်မောင် မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးကို လက်ဝါးနဲ့ ဖိပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတာ၊ ရာဇဝင် နဲ့ သူ တကယ်ချစ်ခဲ့တာတဲ့၊

အဲဒီကိုယ်ဝန်က သူ့ကိုယ်ဝန်တဲ့၊ ရာဇဝင် က လက်မထပ်နိုင်သေးခင် အရက်ကွဲမှာစိုးလို့ ငါ့ဆီ ပြန်လာတာတဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ လွဲတော့လွဲနေပြီ၊ မိမိ က မာန ငြီးတဲ့မိန်းမပဲ၊ မင်း သူ့ကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ဖိနင်းစွပ်စွဲနေလို့ ပြန်ရွံ့တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောနေတာလဲ ကောင်းမြတ်၊ မင်းက ဘာသိလို့လဲ၊ သူရွံ့တတ်ရင်တောင် ဒီကောင်လေး တစ်ဘဝလုံး အဖေ ခေါ်စရာမရှိအောင် အိမ်ထောင်ရေး တကယ်ကွဲပြဲသွားတဲ့အထိ ခွဲစရာလား၊ ခုဆို သူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သေတဲ့အထိ ဒါကို အရွံ့တိုက် သွားတာလို့ မင်း ပြောဦးမလား”

“အဲဒါ ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ အခု ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လုံး ရာဇဝင် ရဲ့ အကူအညီနဲ့ စင်ကာပူမှာ နေခဲ့တာ”

“ဪ .. ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကို ကောင်းတယ် ဖြစ်သွားတာ လား”

သူငယ်ချင်း အလူးအလှိုမိခံစားနေရတာကို ဦးခန့်ဝင်း က မကြည့်

ရက်နိုင်ဖြစ်နေသည်မို့ ဦးကောင်းမြတ် မရေမရာထောက်ခံနေတာနဲ့ ဒေါသထွက်စပြုနေပြီ ...။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. ဒီမှာ ခင်မောင် လည်း ငါပြောတာနဲ့ နားထောင်ပါဦး၊ ပြီးမှ ငါ့ကို ဆဲဆဲရိုက်ရိုက် .. ကြိုက်သလို လုပ်ကြကွာ”

ဦးကောင်းမြတ် တောင်းပန်လိုက်မှ နားစွင့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြ၏။

“ငါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတာက ရာဇဝင်မှာ ယောက်ျား မဖြစ်တဲ့ရောဂါ ရှိနေတယ်ကွ။ အဲဒါ မွေးရာပါတော့ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ခုနစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်မှာ စဖြစ်ခဲ့တာတဲ့”

“ဟင်!...”

ဦးခင်မောင် ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ခါသွား၏။

“မင်း .. မင်း .. သေချာရဲ့လား ကောင်းမြတ် ..။ ဒါ နောက်ရော မဟုတ်ဘူးနော်”

ဦးခန့်ဝင်း ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်ကာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ငဲ့ကြည့်မိ၏။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေက ဘဝများစွာနှင့် ရင်းနှီးအဆပ်၍ ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ အမှားတစ်ခု ဘယ်လိုမှမဖြစ်သင့် ...။

“ငါ့ကို မင်းတို့သူငယ်ချင်းမှန်း သိနေလို့ ငါ ဟိုနိုင်ငံမှာ ပတ်စပို့ ပျောက်ပြီး မပြန်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာကို သူ ကူညီခဲ့တယ်။ အလုပ်အကိုင်ပြန်ရဖို့အထိ သူပဲ အစအဆုံး ပြန်လုပ်ပေးတာ၊ ဒါတွေကို သူ ရှင်းပြချင်နေတာ ထင်တယ်။ တစ်ခုရှိတာက သူ ဒီက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကို လုံးဝ မသိဘူး။ မိမိ ကို သူ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝက လူဖြစ်ရုံးနေတော့ မြင်သာမြင် မကြင်ရဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ၊ ပြီးတော့ မိမိ က သူ့ကို ဒီအားနည်းချက်ကြောင့် အများကြီး ဖေးမကူညီတယ်တဲ့၊ သူ့ဘက်က အာရုံတွေ တစ်ဖက်သတ် များခဲ့ရလို့ သူပဲ နိုင်ငံခြားကို ရှောင်ထွက်ခဲ့တာတဲ့”

ကြားနေသည့်စကားတွေက နားထဲကို ပုလင်းကွဲတွေ အတင်းထိုးထည့်ခံနေရသည်နှင့် တူလာ၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..။ သူ တစ်ဘဝလုံး ပျက်စီးခဲ့တဲ့အထိ စွဲလမ်းလာခဲ့တဲ့အမှန်းတွေဟာ မှားယွင်းမှု ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် ...။ တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာသည့် ချောက်ချားစိတ်တို့ကြောင့် ဦးခင်မောင် ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း ဘာမှလည်း မပြော ...။

အဆီပြန်နေသည့်မျက်နှာထက်မှာ ဈေးသီးတွေပါ သီးထလာ၏။ အားလုံးသောအဖြစ်တို့ဟာ ကိုယ့်ကြောင့်လို့ ပုံချပြီး ခါးစည်းခံနိုင်သည်။ နောင်တတွေနဲ့ ပူလောင်စွာရစ်ပတ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုးချိုးနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားပါစေ ...။ ဒီအပြစ်ဒဏ်နဲ့ သေဆုံးရမယ့်အချိန်ထိ သူ ကျေနပ်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် ...

“ဒါဆို စာမျက်နှာ က မင်းရဲ့သားအရင်းပဲ”

မေးလိုက်သလိုလို .. အတည်ပြုသလို၊ ဘာမှန်းမသိဘဲ ထပ်ပြောလိုက်သည့် ဦးခန့်ဝင်း စကားကြောင့် ဦးခင်မောင် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိစေရင်း အံကြိတ်ထားမိသည်။ ဦးခန့်ဝင်း ကလည်း အံ့ဩလွန်းလို့ လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ အကြီးအကျယ်မှားသွားပြီကို သိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် စကားဆိုတာ ကျွဲပြီးသွားလျှင် ပြန်နုတ်လို့ မရ ...။

“ငါကလည်း တကယ်ပါကွာ၊ ဟိုတုန်းကအကြောင်းတွေလောက်ပဲ ခေါင်းထဲမှာစွဲပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း ငါတို့တွေ တကွတပြားစီဖြစ်ခဲ့ကြတော့ မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ဒီလောက်ဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး။ ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကလည်း ထူးသစ် နဲ့ပတ်သက်တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာပေါ့”

ဦးကောင်းမြတ် က အရေးထဲမှာ သံဝေဂတရားတွေ ထုတ်လွှင့်နေပြန်၏။ ထို့ပြင် ...

“မင်းနဲ့ မင့်သားက ကောင်လေး သေတဲ့အထိ သားအဖမှန်း မသိခဲ့ကြတာကိုး .. ဖြစ်ရလေကွာ”

ဦးခင်မောင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ဒါပေမယ့် စိုက်ခဲနဲ့ ယိုင်သွားသဖြင့် စားပွဲစွန်းကို ထိန်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“ခင်မောင် .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. ထိုင်လေကွာ၊ ငါတို့တောင် ဘာမစရသေးဘူး။”

ဦးခင်မောင် ခေါင်းခါ၍ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဟား!... မင်းကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။”

ဦးကောင်းမြတ် တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ပြီး ဦးခင်မောင် ကို တွဲဖို လက်ပြင်၏။

“နေပါစေ .. မင်းတို့ ထိုင်နေကြပါ .. ငါ မရတော့ဘူး။”

“ဘာမရတာလဲ .. မင်း ပြန်ကိုပြန်မှာဆိုရင်လည်း ငါ့မှာ ကားပါတယ်လေကွာ .. လိုက်ပို့မှာပေါ့။”

ဦးခင်မောင် ခေါင်းပဲခါနေကာ ဦးကောင်းမြတ် ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံကြတော့ မျက်ရည်တွေ ဝေနေလျက် ...

“ငါ သွားပါရစေ၊ မဟုတ်ရင် ငါ .. ငါ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ဗုံးကွဲသလို တစ်စစီ ကွဲထွက်ကုန်တော့မယ်၊ ငါ့ကို လွှတ်ပေးကြပါ။”

“ဟာကွာ ...”

“ခင်မောင် ရာ .. မင်း .. ကျွတ် ...”

သူတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်တွေကို လွှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဦးခင်မောင် ခြေလှမ်းနေရင်း ခြေထောက်က မြေပြင်မှာ ထိနေသလား .. မထိဘူးလား မသိ။ အာရုံထဲမှာ ထင်ဟပ်နေသည့်မျက်နှာတွေက မိမိ ရယ် .. မခဲ ရယ် .. စာမျက်နှာ ..။

သူ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရသော မိမိ နဲ့ မခဲ တို့၏ မျက်နှာတွေက စူးရတင်းမာနေကြကာ သူ မှန်းခဲ့သော စာမျက်နှာ ကတော့ မျက်ရည်လူးသည့်မျက်နှာနှင့် ခယ တောင်းပန်လျက်နှင့် ...။

ပြီးတော့ အချစ်အမှန်းတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည့် စကားသံတွေ..။ “သားကို အသိအမှတ်မပြုရင် နေပါ၊ အဖေအားမှာ နေခွင့်တော့ပေးပါ အဖေ”

“အဖေက သားရဲ့အဖေပါ”

“အဖေက သားလိုကောင် ဆယ်ယောက်နဲ့ လဲနိုင်ပေမယ့် သားက အဖေ့ကို သားတစ်ဘဝလုံးနဲ့ လဲယူရမယ်ဆိုရင်တောင် ယူချင်တာပါ”

“အဖေ့ကို အရမ်းမှန်းတယ် ..”

“အဖေ တွန်းပို့လိုက်တဲ့ ချောက်ထဲကနေ မောင်လေး ပြန်တက်လာနိုင်ခဲ့ရင် .. အဖေ့ကို မခဲ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“မောင်လေး ခံစားခဲ့ရတဲ့အတိုင်း အဖေ့ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဖေ လိုချင်သမျှ တောင်းသောအရာအားလုံး ဘယ်တော့မှရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျိန်စာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ တူသောအကျိုးပေးခြင်းပဲ”

“တီ .. တီ ..”

ဟွန်းသံတွေ နားထဲမှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်လာမှ ခြေစုံရပ်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ လမ်းလယ်ခေါင်မှာရပ်နေမိမှန်း သတိရသွားသည်။ ကားတွေ သူ့ရဲ့ဘယ်ညာမှာ အတန်းလိုက်ပြီး ရပ်နေကြတာကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှမ်းကြည့်မိပြီး သူ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း ရုတ်တရက်မသိ ...။

“တီ ..”

နောက်ထပ် ဟွန်းသံနှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်လာပြီး ညူ့ကို လမ်းလယ်ခေါင်ကနေ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့၏။

“ဦးလေး.. ရေချိန်လွန်နေတယ် ထင်တယ်၊ လမ်းဘေးမှာပဲ လျှောက်ပါဗျာ၊ ဝဲတတ်ကြာ မနက်မိုးလင်းတာကို မမြင်လိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်” စေတနာလား .. ရှုပ်နေတာကို အမှိုက်တစ်စလို့ ဆွဲရှင်းသွားတာ

လား မသိပေမယ့် လမ်းဆေးထိ ဆွဲခေါ်လာပြီး ပြောချင်တိုင်း ပြောသွားသည်။ ဦးခင်မောင် ကတော့ ဘယ်သူ ဘာတွေပြောပြော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာသံတွေပဲ ပဲ့တင်ထပ်နေပစေ သူ အထပ်ထပ်ကြားနေတာက ဒီအသံတွေ မဟုတ် ...

“ကျွန်မ အခု သိသွားပြီ ကိုခင်မောင်၊ အဲဒါကြောင့် ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်မသားကို သား .. လို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်မိစေနဲ့”

“ခေါ်မိတာနဲ့ ရှင် အများကြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ကျိန်တာမဟုတ်ဘူးနော် .. မေတ္တာစူးတာ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်လာမှာကို ပြောတာ”

ဦးခင်မောင် တနဲ့နဲ့သွားနေရင်း ခေါင်းခါတာမဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုလို တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာရင်း ခေါင်းခါနေတာနှင့် တူသွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး .. ဘာဖြစ်လာမှာလဲ .. ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်း ကျိန်စာတိုက်ခဲ့သလို ငါ ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းသမီး ငါ့ကို ကျိန်ခဲ့တာရော မင်းတို့သားအမိ ငါ့ကို ဝိုင်းကျိန်ခဲ့ကြတာ”

ဦးခင်မောင် အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။ သားတစ်ယောက်လုံးကို အရှင်လတ်လတ် ရင်ခွဲဆားပက်ခဲ့ပြီးမှ ရင်နှစ်ခြမ်းကို ဆွဲစေချင်သည်။ ဆားတွေကို ရေဆေးချလိုက်ချင်၏။

နောက်ပြီးတော့ စာမျက်နှာ အသက်ပြန်ရှင်စေလို့ ဥံဖြူ မန်းလို့ ရလျှင် ပြန်ရှင်လာအောင် ကြိုးစားချင်သေးသည်။

ဒါတွေကို သူ ပြန်ရနိုင်မလား ...၊ ရနိုင်ချေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ သား ...၊ စာမျက်နှာ .. မင်းက ငါ့သားလေး ...။

မခွဲခြားနိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာက ထိန်းချုပ်ထားသကဲ့သို့ သားလို့ ရင်ထဲမှာပဲ ခေါ်နေခဲ့ပြီး ပါးစပ်က မထွက်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ခေါ်ရင်း ခြေလှမ်းတွေသာ သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ဖြစ်လာကာ သားလို့ခေါ်သံက ရင်ဘတ်ထဲမှာပဲ လှည့်ပတ်ပြေးနေခဲ့၏။

သား ... မင်းအမေရဲ့ကျိန်စာ ငါ သင့်နေပြီ၊ မင်းအစ်မ ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ တကယ် ဘာမှမရတော့ဘူး၊ အဖေကို မင်း ကြည့်နေတယ် ဆိုရင် ပြန်လာပါ ...။

အားလုံးက မင်း ပြန်ရှင်လာမဖြစ်မှာ၊ မင်းရှိမဖြစ်မယ် သားရယ်...။

အဖေ တောင်းပန်ပါရစေ .. သားလို့လည်း ခေါ်ခွင့်ပြုပါ၊ အဖေ လူမိုက်ကြီးကိုလည်း မင်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ...။

မင်းအစ်မ ပြောသလိုပါပဲ .. အဖေဟာ .. သားဆိုးသားမိုက်တွေကို နှစ်နာခံ ရှာဖွေကျွေးနေပြီး သစ္စာတရားကို မီးရှို့ခဲ့တဲ့ကောင် ...။

ဦးခင်မောင် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာကာ ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်မှာ ပို၍ မှောင်မိုက်နေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ...

ရေပြင်ကို မြေပြင်ထင်ပြီး မည်းမည်းရှောင် ပြောင်ပြောင်နင်းမိတာ မျိုး ...၊ စိတ်မှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့အတိုင်း မျက်နှာမူမိသည့် အရပ်မျက်နှာ အတိုင်း ရဲတင်းစွာ ဖြတ်ဝင်လိုက်မိ၏။

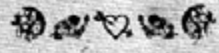
“ဟာ!...”

“ကျွါ”

“ဒုန်း ..”

ကားတိုက်ခံလိုက်ရပြီဆိုသည့် နာကျင်မှုတစ်ချက်နှင့် အသိတရား တွေက နောက်ဆုံး ...။

ကမ္ဘာ့ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ သူ စာမျက်နှာ ကို ရှာနေတုန်းဖြစ်တာ ခေါ်နေမိတာက စာမျက်နှာ လို့ မဟုတ်ဘဲ လှိုက်ခါတုန်ယင်နေသော 'သား ..' ဆိုတာ တစ်လုံးတည်း ...။

အခန်း [၅၉]

“ဟိုတယ်ကို အရင်မသွားဘူးလား ကို ..”

“ညကျမှပဲသွားလို့ရမှာကွ။ ကိုယ်တို့က လေယာဉ်နောက်ကျသွားတော့ တို့ရောက်တဲ့ရက်က ဒီမှာဆွေးနွေးပွဲ စီစဉ်ထားတဲ့ရက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ရလဒ်ကောင်း က မေ မျက်နှာလေးကို တကြည့်ကြည့်နှင့်ရှိကာ လက်ခုံနုနုလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ပင်ပန်းနေပြီလား ..။ ဒီတစ်ရက်တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး မိန်းမရယ်..နော် ..။ အထူးအရေးကြီးတဲ့စဉ်သည်တွေနဲ့ ဆုံကြမှာမို့လို့ပါ”

“ရပါတယ် ကိုရဲ့ .. မေ ဘာမှလည်း လုပ်နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုပဲ နားစေချင်တာ”

ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရလဒ်ကောင်း က အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

ပြီးတော့မှ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဟိုရောက်ရင် ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီးတာနဲ့ ဆွေးနွေးပွဲတက်ရမှာဆိုတော့ ကိုယ်က မင်း စိတ်ရှုပ်နေမှာစိုးလို့”

ခေါင်းလေးခါပြပြီး မေ ပြုံးလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ လင်းလက်သွားခဲ့သည်။ သူမကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တာ နှစ်တွေကြာခဲ့လည်း ချစ်နေရတဲ့ စိတ်က အမြဲတမ်း မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ ...။

သူမရဲ့အချစ်ကို မရသေးသရွေ့ မကျေနပ်၊ မရောင့်ရဲနိုင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ကြာလေ့ ပိုလှလေနှင့် တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ကြည့်လည်း ပြီးငွေ့ဖွယ်မရှိသည့် အလွမ်းမခ ဆိုသော သူမသည် ရွှေသားရွှေနှစ်ဖြင့် သွန်းသော ရုပ်တုလေးတစ်ရုပ်လို မလျှော့သော တန်ဖိုးတွေဖြင့် မပြောင်း လဲသောဂုဏ်သတ္တိတွေ ပြည့်ဝနေခဲ့သလား...။

သူကပဲ ချစ်နေရလို့ ထင်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ သူမရဲ့တန်ဖိုးက ဘယ်အချိန်အခါမှာမှ ယုတ်လျော့သွားခဲ့တာ မရှိ ...။

ကားက ရန်ကုန်မြို့၏ ကန်တော်ကြီးအဝင်ဂိတ်တစ်ခုမှာ ဂိတ်ကြေးပေးနေသည့် ရှေ့ကားတွေနောက်မှာပဲ စီနီယာအတိုင်း ရုပ်တန်သွားခဲ့၏။ သုံးနှစ်ဆိုသည့်ကာလအတွင်းမှာ ပြည့်စုံဝေဆာနေပြီဖြစ်သည့် ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ကို မေ ကားပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ကင် ရလဒ်ကောင်း နဲ့ သူမ ဂျပန်ကိုမသွားသေးခင်က ဒီဥယျာဉ်ကြီးသည့် ပြင်ဆင်နေဆဲ မပြီးတဲပြီး အချိန်...။

“ကို ..”

“ဟင် .. ပြောလေ ...”

“နိုင်ငံခြားစည်သည်တွေဖြစ်ပြီး ဟိုတယ်လ်ကြီးတွေမှာ မဆိုကြဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီထဲက ရပ်စထရန်မှာ စုရုံးကြတာလဲ”

“ဟိုတယ်လ်ကြီးတွေကို တစ်ခုလုံး နာရီပိုင်းနဲ့ချုပ်ထားလို့မရဘူးလေ၊ ဒီ ရပ်စထရန်က ရတယ်၊ ကိုယ်တို့ပါတနာတွေ စုဝေးကြတိုင်း ဟိုတယ်လ်မှာ မဖြစ်ခဲ့တာ များတယ်ကွ။ အခု ဒီနေ့လည်း တစ်ချိန်လုံး ရပ်စထရန်တစ်ခုလုံးကို ကိုယ်တို့ ပိုင်တယ်လေ”

“သြော် ..”

မမ ခေါင်းညိတ်၍ နားသယ်စပ်ကနေ နောက်မှာ စည်းထားသည့် ဆံပင်တွေထိ လက်နဲ့ တစ်ချက်သပ်လိုက်၏။ ဆင်းရဲတော့မှာမို့ ပြေပြစ်အောင် ပြင်ဆင်တာမျိုး ...။

ထိုစဉ် မျက်လုံးတွေက မလှမ်းမကမ်းက ကြားရသည့်အသံတွေဆီ ရောက်သွားခဲ့၏။

“အံ့မာ .. ကျိန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မကျိန်ရဘူး .. တကယ် ဖြစ်တတ်တယ်”

“ဘာမှ ဖြစ်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မပစ္စည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မို့ ကျိန်တွယ် ရောင်းရဲတာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကမှန်လို့ ကျိန်တာ .. အရူးကိုက အရူးလို မနေဘူး”

“ဟဲ့ .. ငါက မရူးဘူး၊ နင်သာ အရူးမို့လို့ ကျိန်တာ၊ ကျိန်စာသင့်ရင် ရူးတယ်၊ ငါတောင် ငါ့သားကို သား .. လို့ မခေါ်ဘူး”

“ဟာ!... ဘာတွေ လာပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ဟဲ့ .. အောင်ကြီး ဥရူးကို တစ်နေရာ သွားပို့လိုက်စမ်းပါဟာ”

“မကိုင်ပါနဲ့ .. ငါ သွားတတ်တယ်”

ဆံပင်တွေ ပန်းအောက်ထိရှည်ကာ ပိတ်စမည်းတွေကို အနားစဖွဲ့၍ ဝါင်းပေါ်မှာ အုပ်ထားသလိုပင် ...။ ရှေ့ဆံပင်တွေကလည်း နားခေါင်း တစ်ဝက်လောက်ထိ ဖရိုဖရဲကျနေသဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဝက်လောက်ပဲ မြင်ရ၏။

“ဘာတွေလဲ .. ဘာဖြစ်လဲ .. ကျိန်ပေါ့၊ ငါလည်း လူတွေမရှိမှ တိတ်တိတ်လေး ခေါ်တာ .. သားရေ .. လို့ ဟီးဟီး .. သား .. သားရေ”

ပုဆိုးတိုတိုစုတ်စုတ် ကုတ်အကျိရှည်အစုတ်ကြီးနှင့် ပါးစပ်အုပ်ရယ်ရင်း ‘သား...’ လို့ခေါ်ရင်း ကုတ်ချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည့် လူကြီး...။

“ဆရာ အကြွေနှစ်ရာလောက် ရှိလား .. ကားနဲ့လူနဲ့ ထောင့်နှစ်ရာ ကျတယ်တဲ့”

ဒရိုင်ဘာ ပြောလိုက်သဖြင့် ရလဒ်ကောင်း က ကိုယ့်အိတ်ထဲကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မရှိတော့ မမ ရဲ့လက်ကိုင်အိတ်လေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“မင်းမှာ ရှိ ..”

သူ စကားမဆုံးလိုက်ဘဲ သူမ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေ ပါသွားရာအတိုင်း လိုက်ကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့ တောင်းမနေတော့ဘဲ တစ်ထောင်တန်ပဲ ထုတ်ပေးလိုက်ကာ မမ နားကို ကပ်၍ ...

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ .. ဟိုလူကြီး ဘာလို့ ရူးနေတာလဲလို့ စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား”

နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ထားရင်း မမ ပြုံးမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားသည်။

ရလဒ်ကောင်း က အရူးလို့ပဲ မြင်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ သိနေပြီ ဖြစ်၏။

လေဆိပ်ကနေ တခြားမသွားဘဲ ဒီထဲ တည့်တည့်ဝင်လာတာအောင် ခုနကပဲ မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်း ထကြွလာသည့် သောကတွေက ဒီလိုင်းတွေကဲ့သို့ ...။

အဖေ ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့မှန်း သူမ မသိခဲ့ပါလား ..။

နောက်ထပ် မဲ့ပြုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေခနဲ ပါလာကြသည်။ တကယ်အထဲကို ဆက်ဝင်လာသဖြင့် အဖေနားက နီးကပ်စွာ ဖြတ်တောက်လာခဲ့ပြီး ...

“သား .. အဲဒါ ငါ့သားအစစ်”

သား .. လို့ ထပ်ခေါ်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ပိတ်လိုက်ပြီး ဟိုဒီ မလုံမလဲ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

“ဟီး .. ဟီး .. မကြားဘူး .. မကြားကြဘူး၊ ထပ်ခေါ်ခေါ် .. ငါ့သားရေ .. အဟိ ..”

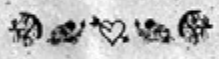
ကားထဲကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည့် မျက်လုံးအစုံက ဆံပင်
တွေ ရှုပ်ပွနေသည့်ကြားထဲကနေ လက်ခနဲ ..

မခ ကူရှင်မှာ မှီပစ်လိုက်ပြီး အကြိတ်ထားမိ၏။ ကော့နက်သည့်
မျက်တောင်တို့ကြားမှာ မျက်ရည်ဥတွေ စိုစိုစွတ်စွတ် ဖြစ်လာကြသည်။

“မခ ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ခေါင်းကိုက်လို့လား .. ရောက်ပြီလေ ရှေ့မှာပဲ”
ပြောနေရင်း မျက်ရည်စတိုကို မြင်သွားသဖြင့် ...

“ဪ .. ခုနက လူကြီးကိုမြင်ပြီး သနားသွားလို့လား”
မခ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာပြီး ခေါင်းခါသည်။

“မသနားဘူး .. သနားတတ်သမျှ စိတ်တွေကို မောင်လေးနဲ့အတူ
သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ”

အခန်း (၆၀)

“ပြီးပြီလား မခ ..”

“ဟုတ် .. ပြီးပြီ ကို”

“မင်း ပြီးရင် ကိုယ့်ကို လည်စည်းတပ်ပေးပါလား”

ပန်းရောင်နုနု လည်ဟိုက်ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့် ပဝါခြုံထားသလိုမျိုး
ရင်ထိုးနှစ်ဆင့်ပါသည့် အပေါ်ထပ်အင်္ကျီပျော့ပျော့က အနားမြိတ်ခုံ
အဖျားမှာ ဆန်းပြားစွာ လှနေသည်။

ထို့ပြင် ဆံပင်ကို နောက်တွဲပုံစံ ဆံထုံးပွပွလေး ထုံးဖွဲ့ကာ ပန်း
ခရမ်းရောင် လက်နေသော ကျောက်တွဲပန်းခိုင်လေး အဆွေလိုက်ထပ်
ထားသေးသည်။ လည်စည်းချည်နေသည့် လက်ခုံလေးတွေကို ခွေလေး
ထိကိုင်ထားရင်း ကိုယ့်မိန်းမကို သူ တမေ့တမော ဝေးမိ၏။

ပြီးတော့ ပန်းရင်ရောင် စိုလက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတွေကို ခွဲ
ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။

လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဒီလောကလှအောင် ပြင်ဆင်တာမျိုး
ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ရှိသလဲဆိုတာ လက်ချိုးရေလို ရသည်။

မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့တောင် ကြည့်တိုင်း မရိုးအောင် လှတဲ့သူမို့ ဒီမျက်နှာလေးကို ဥပေက္ခာထားပြီး မျက်နှာလွှဲဖို့က မလွယ် ...

“မေ ..”

သူမလက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖိဆုပ်လိုက်မိကာ ...

“အရမ်းလှတာပဲ”

လှတယ်ပြောတိုင်း မျက်နှာပျက်တတ်မှန်း သိသော်လည်း ဒီတိုင်းပဲ သူပြောမိတာ ခဏခဏ ...။ သူမကလည်း မျက်လုံးလေးတွေ မသိမသာ တွန့်ကျော့သွားလျက် ...

“သွားမယ်လေ ..”

“ခဏလေး ..”

လှည့်ထွက်သွားသည့် ပန်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်ယူလိုက်ကာ ပါးပြင်နုနုလေးတွေကို မြတ်နိုးမဝစွာ နှမ်းမိသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကိုကျတော့ မေ က အထိမခံ ...။

“အခန်းထဲ ပြန်ဝင်နေရလိမ့်မယ် ကို .. နောက်မှနော် ..”

“နေပါဦးကွာ .. ခဏလေးပဲ”

ရလှင်ကောင်း မေ ကိုယ်လေးကို အတင်းအကျပ် ဖက်ထားမိကာ...

“ညီမလေးက ပြောတယ် သိလား .. သူနဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာဆိုတဲ့နေ့ မမအချစ်ကို ကိုကို ရပြီးပြီလို့ မင်္ဂလာရှိစွာ ကြားချင်တယ်တဲ့”

မေ မျက်နှာလေး တည်သွားတော့ သူပဲ အပြုံးအရယ်တွေနဲ့ ရောချလိုက်ရကာ ...

“မတရားဘူးနော် .. သူ့ကျတော့ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ကိုယ် ပြောလိုက်တိုင်း ခေါင်းခါတယ်”

“သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးလို့ ဖြစ်မှာပါ ကိုရယ် ..”

“ဒါပေမယ့် သူလည်း နိုင်ငံတကာ သွားတတ်နေပြီလေ။ ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမလဲ ...။ ညီမလေးကို မေ နားချပေးပါလား၊ မင်းရဲ့

စကားဆို သူ နားထောင်မှာ”

“ဟင့်အင်း ..”

မေ က ချက်ချင်း ခေါင်းခါသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာဟာ အပူရှာလိုက်တာပဲ ကို .. ကိုတို့မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ဘာမှပူစရာလည်း မလိုဘဲနဲ့ သူ့ဟာသူ အေးဆေးနေချင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရောက်အောင် ဖန်တီးချင်ရတာလဲ”

“မေ ရယ် .. ကိုယ်က မင်းယောက်ျားပါ၊ အိမ်ထောင်ပြုတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ရှုံ့ချနေရတာလဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုကြတာဟာ တကယ်တော့ အချစ် ..”

“အချစ်ကိုက ပူလောင်နေတာ ကိုရဲ့ ..”

မေ မျက်နှာလေးမှာ အထင်မကြီးနိုင်သော ရှုံ့ချခြင်းတွေအပြည့်..။

“မေ အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ မကိုးကွယ်ဘူး၊ ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့ အရာလိုလည်း မမြင်ဘူး၊ လူတိုင်းမှာ ခိုင်မြဲအပ်တာက သစ္စာတရား”

“မင်းရဲ့အချစ်ကို ရေငတ်သလို တဖွဖွ တောင်းခံနေတဲ့ ကိုယ့်အတွက်ရော မင်း ဘာမှမပေးတော့ဘူးလား”

“အချစ်ဆိုတာကြီးကလွဲရင် အားလုံး ပေးထားတာပါ ကို..။ မေ ကိုရဲ့ဘေးမှာ အိမ်ရှင်မကောင်းပီသပြီ၊ ထာဝရသစ္စာရှိသွားမယ်၊ ဒါပဲ ဘယ်ဘော့မှ မပျက်တဲ့ ကတိပဲ”

မေ ရယ် ...။

“ကိုယ် မင်းကို မျှော်လင့်နေရတာ အချိန်ကာလ မပါပါဘူး ဒီလိုတော့ ကန့်လန့်ကာချတဲ့အထိ တစတဆုံး မပြောပါနဲ့”

“ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်ဆိုရင် မေ တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်လွှာလေးချပြီး ရုန်းထွက်သွားတော့လည်း သူ ပန်းထောင်ဖက်ထားမိပြန်ကာ ...

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးပြီးရင် မြတ်နိုး

နဲ့တယ်။ အဲဒါ ဟိုတုန်းတည်းကနေ နောင်လာမယ့် အနာဂတ်အဆုံးထိ”
ဘာတွေပြောပြော အမြဲတမ်း ကျေနပ်နေခဲ့သူမို့ မခ စိတ်မကောင်း
တော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်မှာ မှီကာ ခါးကို ပြန်ဖက်
ထားမိရင်း ...

“မခ ဘဝမှာ ကိုတစ်ယောက်ကပဲ ကိုးကွယ်ရာပါ။ ကိုကလွဲပြီး
မခ အတွက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ နားလည်ပေးပါနော်”

“နားလည်တာပေါ့ မခ ရယ် .. မင်း ချစ်တတ်နေသားနဲ့ အချစ်ကို
ပဲ နာကြည်းစွာ ကွေ့ရှောင်သွားနေတာပါ။ ကိုယ် ကျေနပ်တယ်။ အဲဒီ
အတွက် ..”

နှစ်ယောက်တွဲ၍ ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက်ခန်းထဲကို ဝင်
လာခဲ့ကြသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်မှာပဲ လူရှိနေကာ
တစ်ဝက်က မရောက်သေး ...။

“ကိုကောင်း တို့ လာဗျာ ..”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကောင်း .. ဒီမှာ နားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။
လူစုံတုန်း ဖြစ်အောင်စီစဉ်ရတာမို့ပါရှင်။ သည်းခံပါနော်”

ထိုင်နေသူတွေက အားလုံးထရပ်ပြီး ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ကြ
သည်။ လူမစုံသေးတော့ ပွဲက မစသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ...

မခ လက်လေးပိုက်၍ အဝင်အထွက်လှေကားဘေးနှစ်ဖက်က သူမ
စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် ရွက်လှုပ်နိုးပင်တွေဆီ ခပ်မှန်မှန်
လျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟာ!... ဦးလေးကြီး .. သွား .. သွား .. ဒီနေ့ ဆိုင်လည်း မဖွင့်ဘူး”

“တွေ့လား .. မင်း အကျင့်လုပ်ထားလို့ လာ .. လာ .. တောင်းနေ
တာ”

“အံ့မာ .. ငါ့ကို သူတောင်းစား မှတ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ရင်လည်း သွားဗျာ .. အထဲမှာ နိုင်ငံခြားစဉ်သည်တွေ

ရောက်နေတယ်။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့ မရဘူး”

“ဟာ!... ဖယ် .. ဖယ် .. ငါ့ကို မကိုင်နဲ့”

“အဖေ .. အဖေ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မရမက ဆွဲခေါ်သွားဗျာ”

“ဟေ .. အဖေ ဟုတ်လား .. ငါ့ကို ခေါ်တာလား၊ ဟေ .. ဟေ..

ထ .. ငါ ထူးတယ်နော်၊ ပြီးမှ မကျိန်နဲ့ ..”

“ဟား!... အဖေ”

“ဟေ ..”

“တောက် .. လူပါးဝလို့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပန်းအလှပင်တွေကို ရေလောင်းနေသည့်လူငယ်

ထ ပိုက်ကို ပစ်ချခဲ့ပြီး ဒေါနဲ့မောနှင့် လျှောက်လာ၏။

“သား ..”

“ခင်ဗျားကြီးနော် ..”

“မင်းပဲ အဖေဆို ပြန်ထူးပေးပါဆိုလို့ ငါ ထူးနေတာ၊ အဖေ ..

ဟေ .. အဖေ .. ဟေ ..”

“ဟာ !... ဒီလူကြီး”

“မလုပ်ပါနဲ့ .. မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ..”

ရုတ်ရုတ်သံသံ မြင်ကွင်းကို အပေါ်ဆုံးထစ်လှေကားကနေ စီးမိုး

ကြည့်နေရင်း မခ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်၊ မျက်တောင် မခတ် ...။

ဝိတ်တာဝတ်စုံနှင့် သားအဖနှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ဆွဲချုပ်ခံထား

ရသည့် အဖေအဖြစ်ကို မခ ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

နောက်ထပ် တားဆီး ပြေးဝင်လာတာက ကိုယ်ဝန်ဆောင် အဖို့

သမီးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ဖူး ...။

အမျိုးသမီးက သူထက် အသက်ကြီးပုံရကာ မြင်လိုက်တာနှင့်

မောင်နှံမှန်း သိသာ၏။ အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည့် အသက်အရွယ်

အနေမဟုတ်သေးဘဲ ရေသာခိုချင်စိတ်နှင့် အသက်ကြီးကြီး

ကြွယ်ဝသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူထားတာမှန်းလည်း သိသာနေပြန်၏။

သူသည် ဦးခင်မောင် ကိုယ်ကြီးကို ပြေးဆွဲ၍ သူ့ဘက်ကို ခေါ်လိုက်ရင်း ...

“ဦးလေးကလည်းဗျာ .. ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးထားရင် ငြိမ်ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထဲကို ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“သူက ဒီထဲကို ဝင်လာတိုင်း ပေါက်စီ တောင်းစားနေကျ။ မဝေးမချင်းလည်း မပြန်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ဘာတော်တာလဲ .. အိမ်နီးချင်း အသိလား”

“ဟုတ်ပါတယ် .. သူ ဒီလိုရူးသွားမှ ပြောဆိုမရတာပါဗျာ ..။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ လာ .. ဦးလေး .. လာ ..”

“ဘာလဲကွ .. မဆွဲပါနဲ့ ..။ ဟိုကောင်က ငါ့ကို အဖေလို ခေါ်နေတာ ငါ ထူးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟား!... ကျွဲပဲကွာ”

“ကဲပါ မောင်ရယ် .. မောင်ပဲ အဖေလို ခေါ်ပြီး ချောခေါ်ခဲ့ဖူး သူ လိုက်လာမှာပါ”

“ဟာဗျာ .. မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“မခေါ်နဲ့လေ .. ငါကလည်း မခံချင်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်မ ငါ့ထံ ကျိန်မှာ စိုးလို့”

“ငိုသံပါကြီး ချက်ချင်းဖြစ်သွားကာ ဦးခင်မောင် လက်ညှိုးက ဟို ထိုးဒီထိုးနှင့် ...

“ဟင်!...”

လက်ညှိုးနောက်ကို အမှတ်တမဲ့ ပါလာသည့် ချစ်ဖူး မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားပြီးမှ ပြန်လည် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။

“အစ်မ မေ ..”
“မ .. ဟွန်း ..”

မေ လက်ပိုက်မပျက်ဘဲ သွားကြားစေ အံကြိတ်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးသည်။ လှပစိုလက်နေသည့် မျက်ဝန်းအိမ်တို့မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတော့ ပိုလှပေမယ့် ...

“အစ်မ ..”

ချစ်ဖူး ထပ်ခေါ်ရင်း မျက်နှာပျက်သွားကာ ဦးခင်မောင် ကို ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်တို့ လျော့ရိလျော့ရိဖြစ်ကုန်သည်။ ပြီးတော့ အပြစ်ရှိနေသူလို မလုံမလဲ မျက်လွှာချ၏။

“ဟိုကောင်မလေး ငါ့ကို ပေါက်စီပေးမလို့ ထွက်လာတာလား”

မေ ရဲ့ အေးစက်ဆွေးမြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတွေ သားအဖ နှစ်ယောက်ဆီ စူးစိုက်ဝေဝဲလျက် ...

“ဆောရီးပဲ ချစ်ဖူး .. နင် အဖေလိုခေါ်တဲ့နေကျမှ သူ့ကို ပေါက်စီ ကျွေးဖို့ပါ စဉ်းစားမယ်”

တမင်တကာ ရက်ရက်စက်စက် ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ ပြန်လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရလဒ်ကောင်း က ထွက်လာခေါ်တာနှင့်ဆုံကာ မေ ရဲ့ ပြောင်းလဲသွားသည့် အဆင့်အတန်းကို ချစ်ဖူး မျက်ဝါးထင်ထင် ဖြစ်သွား၏။

ဒါပေမယ့် မပြောင်းလဲနိုင်သေးသည့် မေ ရဲ့ အံ့ဖွဲ့ခဲ့သော နာကြည်းစိတ်တွေက ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ မီးတောက်ကြီးလို ဖြစ်လာသည်။

အဖေ့ရဲ့တယောင်ချောက်ချား စကားတွေထဲမှာ ကျိန်ဆိုခြင်းတွေ ပါသည်။ သား ဆိုတာရယ် .. အဖေရယ် .. သို့သော် ...

ခုချိန်မှာတော့ ဦးခင်မောင် ဆိုသည့် ညစ်ပေစုတ်ပြတ်နေသော အရူးတစ်ယောက်ဟာ အဖေ ဖြစ်ခွင့်လည်း မရှိ၊ သားလိုလည်း ဘယ်သူကမှ ခေါ်တာ မကြိုက်ကြပေ ...။

သူ ပခုံးဖက်ထားသည့်အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်ခဲ့ရင်း မေ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်ရည်စက်တွေ မြိုင်မြိုင်

ကျ၏။ မခ တို့ ကျိန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး အဖေ .. အဲဒါ အဖေ ပြုခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာတာပါ ..။

တူသောအကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ ခုချိန်မှာ အဖေ သိနိုင်မှာ မဟုတ် တော့ပေ ..။ မခ မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်ကြောင့် ခြေလှမ်းနေရင်း ဝေဝါး လာ၏။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးရင်တောင် မောင်လေးအတွက် ခံစားခဲ့ရ သည့် နာကျင်မှုတွေကို ဘယ်တော့မှ တိုးပေါက်နိုင်မည် မထင်...။

အဖေဆိုသည့် အသိတစ်ခုမှလွဲ၍ သွက်သွက်ခါ ရူးနေတာကို တောင် ကြည့်နေနိုင်ခဲ့၏။ စိတ်မကောင်းစရာပေမယ့် မောင်လေးအဖြစ် က ပိုပါတယ် အဖေ ...။

တစ်လောကလုံးမှာ မခ အချစ်ရဆုံး တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေး ကို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေစေခဲ့တဲ့ အဖေအတွက် မခ ရင်ထဲမှာ သနားညှာတာ စိတ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ...။

အဲဒါက အမြဲတမ်းအတွက် သေချာနေမယ့် နှလုံးသားသစ္စာ...။

တကယ်တမ်းကျတော့ အမုန်းရဲ့နယ်လွန်မှာ အချစ်ရှိတယ်ဆိုတာ လည်း စိတ်ကူးတွေပါပဲ။ လူတိုင်းရဲ့ ဘဝသံသရာက အချစ်နဲ့ အမုန်း နှစ်ရပ်ပေါ်မှာပဲ လည်ပတ်နေတာ မဟုတ်မှန်သည့် အမှန်တရား အတိုင်း...။

ပရိသတ်အတွက်
ထာဝရ

ပျဏ်